BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

ANUL 107 SIBIU, 1 ianuarie 1959 Nr. 1—2

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR: Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pentru încetarea experienţelor cu arme atomice

Un război atomic ar aduce mari nenorociri pentru popoarele lumii. De aceea popoarele luptă pentru interzicerea pentru totdeauna a armelor atomice. Aceasta este şi poziţia Uniunii Sovietice. Iar în cadrul Comitetului politic O.N.U. majoritatea delegaţilor statelor s-au pronunţat pentru rezolvarea urgentă şi în mod favorabil a acestei probleme.

Alături de aceşti delegaţi din Comitetul de mai sus, un grup de personalităţi importante din Apus au făcut un apel reprezentanţilor celor 3 puteri, U.R.S.S., Anglia şi S.U.A. cerînd să realizeze un acord de încetare imediată a experienţelor nucleare.

In rîndul acestor personalităţi mari se află numele scriitorului francez Francois Mauriac, Eleonor Rooswelt, soţia fostului preşedinte al Americii de Nord în timpul şi după al doilea război mondial, lordul-filozof englez Bertrand Russel — cel care a condamnat cu o lună de zile înainte, politica neînţeleaptă şi primejdioasă a Apusului în Orientul apropiat şi îndepărtat — dr. Max Born, lordul Boyd Orr, ş. a.

In acest apel se arată că primul pas trebuie să fie făcut pentru a asigura pacea lumii cît mai curînd şi definitiv, pentru ca omenirea să poată să se ocupe în linişte de întreg progresul său material şi spiritual, care-i aduce ei mulţumirea şi fericirea dorită. In acest scop, precizează apelul „este necesară încetarea experienţelor nucleare şi aşezarea unui sistem internaţional pentru un control sigur". Apelul arată în chip cu totul îndreptăţit, că popoarele sînt tot mai neliniştite de viitorul lor şi al generaţiilor care vor veni, pentru că vor fi ameninţate tot mai greu de pulberea radioactivă pe care o provoacă experienţele atomice.

Se ştie că Uniunea Sovietică a depus şi depune şi azi toate străduaniile pentru încetarea acestor experienţe, din dorinţa sinceră de a scăpa omenirea de pericolul unui război atomic nimicitor. Dovadă despre această străduanie este însuşi faptul că ea a încetat încă din primăvara anului trecut astfel de experienţe, cu speranţa că şi celelalte două puteri apusene îi vor urma exemplul. Dar ele au accelerat aceste experienţe şi le-au înmulţit. Se vede limpede că ele fac totul pentru a pune în primejdie pacea lumii. S.U.A. şi Anglia declară la conferinţe şi întruniri, că sînt gata numai să „suspende" exploziile nucleare pe timp de un an. Aceasta însemnează că ele nu voiesc cu adevărat pacea şi binele lumii, ci urmăresc să adoarmă vigilenţa popoarelor. Lucrul acesta a silit Uniunea Sovietica să înceapă din nou şi în chip justificat experienţele sale nucleare, dar ea continuă cu aceeaşi intensitate şi hotărîre, să lupte pentru cauza păcii, care este scumpă tuturor popoarelor.

Prin delegatul său la „Conferinţa celor trei puteri asupra încetării experienţelor cu arme nucleare", S. K. Ţarapkin, Uniunea Sovietică a declarat că este gata să încheie imediat un acord privitor la încetarea acestor experienţe şi instituirea unui sistem de control. Mai declară că „dacă S.U.A. şi Marea Britanie sînt gata să semneze un astfel de acord, atunci Uniunea Sovietică, semnînd împreună cu ele acordul, va înceta imediat experienţele, deşi a efectuat cu mult mai puţine explozii experimentale decît S.U.A. şi Marea Britanie". Acest acord s-ar putea încheia în viitorul cel mai apropiat. O mai bună dovadă de sinceră intenţie pentru pace nu se poate da. Rămîne acum, ca cele două ţări din Apus să manifeste activ aceeaşi intenţie curată, să facă paşii pe acelaşi drum comun, pentru ca astfel pacea lumii să poată fi asigurată definitiv.

Poporul romîn este alături de cei ce luptă pentru asigurarea unei astfel de păci. El doreşte ca armele atomice să fie interzise şi energia atomică să fie folosită pentru îmbunătăţirea vieţii, pentru ca popoarele să fie eliberate de teamă şi de moarte, şi în libertate şi armonie deplină, de la un capăt la altul al pămîntului, să se lucreze pentru binele şi fericirea tuturor.

S. RADU

Unificarea bisericească

Se cunosc prea bine împrejurările în care s-a săvîrşit „unirea" de la 1700. Părinţii noştri nu de aceea au primit „unirea" de la 1700, fiindcă erau convinşi că sînt în rătăcire, că adevărată Biserică a lui Hristos ar fi cea catolică, ci pentru că, copleşiţi de poverile iobăgiei, nădăjduiau că împlinind dorinţa împăratului de la Viena, soarta lor se va uşura.

La fel aceia care au stăruit pe lîngă părinţii noştri să se despartă de Biserica Ortodoxă strămoşească, n-au făcut-o aceasta fiindcă ne iubeau, sau fiindcă ne voiau într-adevăr binele sufletesc şi material; ne-au dezbinat numai pentru motivul că aşa cereau interesele lor.

Tocmai din această pricină, unirea de la 1700 n-a putut prinde rădăcini adînci în sufletul credincioşilor noştri, fiindcă ea n-a izvorît din convingere religioasă, ci din motive pămînteşti care, nerealizîndu-se, au determnat ca multe glasuri potrivnice, între timp, să se ridice împotriva ei din partea romînilor greco-catolici. Aceste glasuri s-au transformat nu odată în proteste şi ameninţări pline de mînie, cînd Viena şi Roma, uitînd de toate angajamentele şi făgăduielile solemne, puneau la cale acte menite să ameninţe însăşi fiinţa Bisericii.

Istoria înfiinţării Episcopiei maghiare greco-catolice de Hajdudorog a dovedit aceasta cu prisosinţă. Zadarnice au fost atunci toate strigătele credincioşilor romîni greco-catolici, ale preoţilor şi arhiereilor lor adresate împăratului şi mai ales Papei: 76.000 suflete credincioşi romîni au fost răpite Bisericii noastre.

In faţa acestei fapte, aprins de o mînie sfîntă, în foaia Mitropoliei unite a Blajului „Unirea", în numărul din 6 august 1912, cîteva zile după publicarea Bulei papale „Christi fideles" care vestea înfiinţarea noii episcopii, un vrednic preot unit scria:

„E mai limpede ca lumina soarelui că Pontificele roman, Papa Pius al X-lea, nu mai merită să fie pomenit în slujbele noastre bisericeşti, şi nici complicii Pontificelui, care au contribuit la ruşinarea Bisericii noastre. Blestemul lui Dumnezeu şi urgia poporului romînesc asupra lor".

De ce dragoste ne-a învrednicit, şi defunctul Papa Pius al XII-lea şi cum a înţeles să ne asculte durerile, o ştim noi, în toamna anului 1940 după ocuparea Ardealului de nord de către armatele hortyste. Cînd Episcopii greco-catolici au mers la Roma şi s-au plîns Papei de ex-

(Continuare în pag. 3)

69296

Ieri și azi

CU OCAZIA UNEI ANIVERSĂRI

Multe și grele au fost suferințele oamenilor, ale celor mulți. Ale celor harnici și săraci. Ale celor lipsiți nu numai de bunuri materiale, dar lipsiți de lumina culturii, de binefacerile școlii!...

Cum trupul cere alimente, cer și sufletul și mintea alimentele lor. Și cei care cu grea trudă cîștigau un bruș de mămăligă pentru familia numeroasă trebuiau să aibă curaj de mucenici să croiască copiilor drum spre lumina învățăturii.

— Sînt anumite soroace cînd omul și țara și lumea se opresc pe o clipă și fac anumite socoteli! Zece ani de la revenirea bisericii greco-catolice și 11 ani de la proclamarea Republicii Populare Romîne.

Gîndul meu fuge înapoi nu cu 10 sau 11 ani, ci cu 45 ani, 1913... data cînd copilul de țărani săraci și analfabeți a plecat la școală. Atît de limpede revăd zilele acelea, parcă le trăiesc acum!!...

Eram șapte copii. Cele 12 jugăre de pămînt împrăștiate pe 12 dealuri, prin „Spinoasa" și „Zăpodii", oricît le frămîntam nu dădeau nici bucate nici nutreț suficient. Lucram „în parte" și „a treia" în „Crîngari" pe moșiile boierilor din Boian. Trudă, muncă și griji, griji grele pentru casă grea. Mai ales mama, fie iertată, se zbătea zi și noapte. In viața mea nu am văzut-o nici cînd se culca nici cînd se scula. Doar în miezul zilelor dogoritoare de vară, cînd urca dealul greu spre „Găinari" cu desagii în spate și oalele cu ciorbă în mîini trăgîndu-mă după dînsa agățat de poale, la urcușul cel mare se oprea, se așeza jos și adurmea cît ai număra pe degete, apoi „odihnită" se încărca cu merindele și țîncul și pleca mai departe... La prînz sau la cină niciodată nu stătea la masă. Împărțea fiecărui „porția" și ne muițumea pe toți. A fost, mama mea, o femeie înțeleaptă și de o hărnicie cum nu am mai văzut. Tata, noi îi spuneam tucu, — era un mare povestaș, și azi, om bătrîn, care am citit sute și mii de cărți — cele mai frumoase povești le știu de la tucu. Era meșter în povești cum nu era altul în sat și meșter în ale vitelor mai ales a vacilor de lapte.

Oricît de sfătos era tata dar din gura mamii nu ieșea... Muma făcea planuri și amîndoi le îndeplineau. Noaptea, cînd noi copiii durmeam ei țineau sfat, despre gospodărie, despre copii. Țin minte și azi fragmente din consfătuirile lor. Și mai ales țin minte cum au hotărît soarta mea, copil de 10—11 anișori! „Aritoane pe Iuăn îl dăm acum la școală la Blaj. Vezi a făcut un an la Sămărtin și cîntă și vorbește ungurește ca un ungur. Dascălul nostru zice că are cap bun și-i păcat să nu-l dăm. Iasă dascăl, poate popă, de-o vrea Dumnezeu"... — „Să-l dăm..., da om putea?" — „Prăbălim Aritoane. Luni mă duc cu el. Mere și a lui Dragea și a Gîrlonți. De nu or cere mult îl las, dacă or cere îl aduc iar. Ce ne facem noi cu șapte copii, omule!!!" Eram fericit. Dorința mea era să merg la școală să mă fac dascăl, poate popă...

Și așa, într-o bună zi cu noapte încă, plecăm. Mama cu o pereche de dăsaji grei în spate și o perină în brațe, eu cu o traistă nu prea mare în băț, îmbrăcat în hainele de duminica, pantaloni albi de bumbac și încins cu brăcia tricolori, trecem cu grijă puntea înaltă peste vale și luăm pieptiș Dealul Feisii spre Jidvei, spre Blaj. 25 km cu traista în spate și în mînă cu „țipicii" nu e ușor... Mai grea era însă teama. Teama că or cere mulți bani și nu mă va lăsa la școală. — „Mă lași mumă, mă lași?" era întrebarea pe tot drumul. — „Să vedem dragu mumii, să vedem"... In fine, pe la ojina cea bună sîntem în hulă deasupra Blajului. Am odihnit căci nu mă mai ascultau picioarele și admiram mănăstirea, cu două turnuri mari, mari. — „Ce frumoasă e, mumă! Mă lași?"

Am găzduit sub Hurubi la d-na P. preoteasă văduvă cu patru copii dintre care Ionel, cel mai mare, în cl. III-a ... pur eminent. In ziua următoare ne prezentăm la „ghimnaz", la „Măria Sa" drectorul, canonicul Ch. om în etate, cărunt și cu vorbă blîndă. După examinarea certificatelor școlare și mai mult a pantalonilor mei subțiri și a cămășii de jolj cu brăcia națională, fără altă haină, „Măria Sa"" spune: „Bine lele îl primim!" —„Da, cît face domnule Directăr? ... Cîți bani?"... „Șase coroane lele, pe an, acum trei și la Crăciun trei!" — „Șasă coroane? — Văi de mine domnule Directăr da nu avem atîția bani. Păcatele noastre, de unde să avem noi atîția bani și mai trăbă și pe cvartir și pe cărți. Mai lesne nu se poate d. Directăr?" — „Nu se poate lele dragă, atîta e didactru, atîta plătesc toți"... Cu inima cît un purice așteptam catastrofa de care mă temeam atîta... Priveam pe mama și cu spaimă și cu nădejde... „Apăi, d. D. așa nu pot să-l las. N-am ce face, îl duc acasă"... A ieșit mama, am ieșit și eu. Am ieșit în curte și am șezut apoi în poartă unde era tîrgul de cărți. Nu mai puteam. Toată nădejdea mea s-a spulberat și mă apăsa ceva greu pe inimă!

Sta și mama lîngă mine, tristă, tăcută. Mă întorc acasă să pasc gîștele și vitele, să rămîn cu școala primară și cele cîteva cuvinte ungurești și două cîntece. Of, Doamne, Doamne de ce nu am și eu noroc? Religie, romînă, latină, maghiară, greacă, matematică ... ce multe sînt și ce minunății vor cuprinde? — „Mumă, mumă lasă-mă mumă!" și frînt de disperare au pornit șuvoi de lacrimi și hohot de plîns nestăpînit... „Mumă, mumă"!... Cerc de elevi în jurul meu... — „Lasă-l lele, lasă-l la școală! De ce nu-l lași?" Își șterge și mama ochii cu năframa, se pleacă spre mine, mă ia de mînă: „nu mai plînge Iuane, scoli și hai iar la d. Directăr"... Mama cu un colț de năframă la ochi și eu sughițînd de plîns ne prezentăm la director: — „Dom Directăr, sărut mîna, mă rog lasă-l mai lesne! Uite plînge și tare vrea să rămînă..." Ne privește directoru, cere iar certificatele și citește cu glasul domol: eminent, eminent, kitűnö și cu blîndețe se adresează mamii: „Știi ce lele? Se vede că băiatul are tragere de inimă și atestatele sînt bune. Va învăța bine, îi iertăm didactru și îi dăm și țipău! Lasă-l aici lele și bagă-l într-un cvartir, cu alți studenți"... Bucuria mea nu a fost puțină. Numai mama era îngîndurată. Și-a luat desagii și traista goale, m-a sărutat și tristă a luat drum înapoi... Am rămas la d-na P. cu încă cinci copii într-o cameră nu prea spațioasă, între care și d. T. M. pedagog în anul I la preparandie, unul din cei mai buni școlari din Blaj...

Fericit că de acum sînt și eu „student", cu cei cîțiva crițari lăsați de mama mi-am cumpărat cîteva manuale ieftine f. uzate, un „atlas" rupt, o tablă de desen, un compas și cîteva caiete și le priveam și răsfoiam încîntat.

In clasă mi-am luat primul loc din banca ultimă. Eram vreo 40 „studenți", din care jumătate în portul de acasă. Și-a început școala. S-a afișat orarul și în fiecare ceas venea alt profesor. Eu priveam profesorii, citeam orarul, ascultam lecțiile și nu prea înțelegeam anumite lucruri. Erau cîteva „studii" care semănau între ele parcă era numai unul: geografie, geometrie, caligrafie ... ce-or fi astea? Și nu peste multe zile am pățit-o! M-am făcut de rușine în fața clasei. Patruzeci de copii au rîs în hohote. Toată lumea avea pe bancă cartea și atlasul, numai eu am scos de sub bancă o tablă mare de lemn și liniar și compas. Ași fi intrat în pămînt de rușine... Toți s-au ridicat în picioare și priveau tabla mea și eu cu compasul în mînă și cu lacrimi în ochi priveam năuc profesorul, care îmi admira brăcia națională și „moțu" de pe frunte... — „Cum te cheamă băiete? — „Mă rog, mă rog ... I. Borza" — De unde ești? — „Mă rog ... din Tătîrlaua"... Singur el, profesorul nu a rîs. Parcă a zîmbit puțin... Purtam un nume amîndoi.

Duminica a venit sora cu alimente și m-a întrebat de școală. Am plîns mult și i-am spus pățania: „m-am dus la geografie cu tabla de desen și a rîs toată clasa de mine. Sînt ăl mai prost din clasă"... Din ziua aceea m-a luăt la instrucție domnul Teodor M. pedagogul ce avea patul lîngă al meu. In fiecare zi mă asculta și mă îndruma. Ca plată știu că îi purecam plapoma. Și aveam ce! Erau șiruri compacte. Atîția purici nu se puteau vedea, decît doar la plapoma toată petice, a celui mai bun elev de atunci al școlilor din Blaj, Toader M. Copil sărac, ce trăia din țipău, instrucții și răbdări, — Toader, copil de țăran, apoi dascăl la sate ca apoi în scurtă vreme să ajungă profesorul de pedagogie și directorul Școalei Normale, fosta Preparandie unde își făcuse școala...

Din ziua aceea nu am mai pățit rușine, ba la semestru am cîștigat scutirea de didactru și țipăul așa cum prevăzuse „Măria Sa" domnul directăr...

Așa am început „studența" mea la Blaj și am continuat-o pînă la bacalaureat, cu țipău, cu cîte o ulcicuță de zamă de la Seminar, în cvartire cu lut pe fața camerii, îmbrăcat țărănește pînă în cl. V de liceu. Istoria tuturor copiilor de țărani care au avut curajul să învețe carte. Vara la munca cîmpului, cînd mă întreceam în arta cositului cu feciorii din sat — iarna cu studiul, lectura, instrucțiile, cu frigul și foamea și lipsa pîn și-a manualelor. In clasa ultimă de liceu nu am avut nici un manual școlar, doar 2—3 caiete maculatură, dar instruiam două eleve, fiice alor doi comercianți bogați și mai preparam două calfe de prăvălie care au trecut apoi la Școala Comercială, ca să pot ajuta pe cele două surori mai mici aduse și ele la școală de curajul părinților...

De cînd promoția mea a luat maturitatea au trecut, iată, 36 ani. Și timpurile acele au continuat încă 26—27 ani... Pe noi bătrînii ne-a costat mult brușul de carte ce-am învățat, pe noi și părinții noștri.

Ei țăranii analfabeți și săraci dar dîrji și dornici de mai bine, au fost precursorii și creatorii veacului nou în care am intrat acum 11—14 ani... Veacul progresului, veacul poporului muncitor, al luminii pentru cei mulți și harnici și buni.

Meritul școlilor din Blaj nu a fost atît mila și jertfa catolicismului strein neamului nostru — căruia i-a aruncat doar cojile îmbuibării lor, și nici atît, pentru a-i da o mică momeală, ci dovada dorinței poporului de țărani romîni după lumină și modestă posibilîtate de viață!

Azi, trecutul întunecos pare de necrezut...

In abia 14 ani, ce și cît nu s-a făcut în toate domeniile și mai ales pentru ridicarea muncitorimii de la sate și orașe.

La ce grad de dezvoltare s-a ajuns în școala de azi în comparație cu cea de atunci!!

Pe linie bisericească avem seminarii și facultăți teologice universitare bine organizate din punct de vedere gospodăresc și cu nivel înalt pedagogic, cu porțile larg deschise pentru fiii Bisericii.

Alături de generația tînără — noi bătrînii prăznuim cu satisfacție aniversări, puncte de plecare pentru unirea sufletească a poporului nostru și de epocală cotitură spre mai bine, a tuturor cetățenilor din scumpa noastră patrie, REPUBLICA POPULARĂ ROMINĂ, ... „viitor de aur țara noastră are.....!!"

Pr. IOAN BORZA
(Borsec)

Circumciziunea Domnului

Creatorul legii, pe cele legale îndeplineşte.

După opt zile de la naşterea Pruncului Dumnezeu (la 1 ianuarie), după legea lui Moisi se făcu tăierea împrejur a Domnului, dîndu-i-se numele Iisus, după cum s-a poruncit de Dumnezeu prin arhanghelul Său. Numele de Iisus înseamnă Mîntuitor sau Răscumpărătorul lumii. Fiecare iudeu avea dreptul să săvîrşească acest rit, mai ales capul familiei. Fiind dată de Dumnezeu lui Avraam, legea circumciziunii a fost întărită pe muntele Sinai, căci pe însuşi Moisi l-a ameninţat Dumnezeu cu moartea dacă nu-l va circumcide pe fiul său.

In Vechiul Testament acest rit sfînt a fost semnul de intrare în legămîntul făgăduinţei dat de Dumnezeu lui Avraam şi urmaşilor săi şi a servit drept prototip (premergător) tainei creştine a Sfîntului Botez. Circumciziunea a fost semnul distinctiv al poporului ales a lui Dumnezeu şi devine poruncă pentru toţi cei ce doreau să intre în obştea israieliţilor, precum şi Sf. Botez este necesar tuturor celor ce doresc să devină creştini. Atît botezul cît şi circumciziunea înseamnă tăierea sau ruperea cu păcatul, căinţă adevărată şi întoarcerea spre o nouă viaţă în Dumnezeu.

Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitorul neamului omenesc, n-a avut lipsă de circumciziune, însă a primit-o după lege, spre a da urmaşilor săi exemplul îndeplinirii legilor bisericeşti.

Biserica, la sărbătorirea tăierii împrejur a Domnului, cîntă: „Dumnezeu pe toate le rabdă, circumciziunea şi greşalele oamenilor, fiindcă este bun, dînd astăzi mîntuire lumii!... Mărire îndelung răbdării Tale, unule iubitorule de oameni".

Pr. Lector CHIRIL PISTRUI

Fuga în Egipt

Rahila plînge pe fiii săi şi nu vrea să se mîngîie, pentru că nu mai sînt.

„...Magii pe altă cale s-au întors în ţara lor". Ei n-au îndeplinit dorinţa împăratului Irod de a se întoarce la Ierusalim, ca să-i vestească locul unde se află Pruncul-Impărat. Irod luă aceasta drept o insultă şi o batjocură şi deveni foarte înfuriat. In afară de aceasta, ştirile despre prorociile dreptţilor Simeon şi Ana ajunseră pînă la el, care îi aţîţă şi mai mult bănuielile şi teama, că Pruncul nou născut, ca un legitim Impărat îi va lua coroana. Irod cu tot dinadinsul căuta să afle locul naşterii Pruncului Dumnezeu, însă toate străduinţele rămaseră zadarnice. Innebunind de frică şi de ură, el dădu poruncă să fie omorîţi toţi copiii născuţi de parte bărbătească pînă la doi ani inclusiv, din Betleem şi împrejurimi, fiind încredinţat că în numărul acestora va omorî şi pe împăratul iudeilor cel nou născut. Mii de săbii au fost ridicate pentru doborîrea Pruncului Iisus. 14 mii de copii au devenit jertfe ambiţiosului scelerat, care în orbirea nebuniei sale gîndi să învingă voinţa Atotputernicului Creator şi să nimicească pe Mesia cel făgăduit.

Prin ce cuvinte se pot descrie nelegiuirile din Betleem? Sîngele, ce curgea din ranele mamelor şi a copiilor, se contopea într-un singur rîu; suspinele şi plînsetele umpleau lumea; ţipetele copiilor, suspinele mamelor se ridicau în văzduh către cer; mamele îşi plîngeau copiii şi nu voiau să se mîngîie pentru că nu mai erau!

Irod nu se mulţumi cu strigătul sîngelui vărsat; ameţit pînă la turbare, el dă ordin să fie omorîţi şi sfetnicii săi, conducătorii bătrîni şi fariseii, cărturarii, propriul său fiu, sora sa cu bărbatul său, soţia sa Mariam cu fiul Antipatru şi mulţi alţii. Aşa mărturisesc despre aceasta istoricii antici.

Mare a fost puterea şi ura acestei fiare, dar obiectul urii sale, apărat de Puterea celui Preaînalt, era înafara puterii sale. Providenţa dumnezeiască a ales pentru aceasta un mijloc simplu. Ingerul Domnului i s-a arătat lui Iosif în vis şi i-a spus: „Scoală, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo pînă îţi voi spune, pentru că Irod vrea să caute Pruncul şi să-L omoare".

Iosif îndată se supuse voii lui Dumnezeu şi Sf. Maria nu întîrzie să urmeze pe logodnicul său. Chiar în aceeaşi noapte Iosif cu Preacurata Maria cu pruncul în braţe s-au îndreptat spre Egipt. Pe cale ei au fost însoţiţi de Iacob, fiul cel mai în vîrstă al lui Iosif. Nici în Sf. Scriptură şi nici în Sf. Tradiţie nu sînt mărturii ce cale şi-a ales Sf. Familie spre Egipt, dar din cîteva indicaţii se poate deduce că Iosif a preferat-o pe cea mai puţin primejdioasă, ce trece prin munţii Iudeii spre Gaza, iar de aci pe marginea şesului pustiu pînă în Egipt.. Multe greutăţi şi neajunsuri a îndurat Sf. Familie; nu întotdeanua îşi găseau adăpost contra intemperiilor, adică pe vreme rea. Adeseori duceau lipsă de hrană şi erau expuşi multor primejdii.

Vechea Tradiţie mărturiseşte că în timpul peregrinării lor, Pruncul Iisus a săvîrşit multe minuni, prin care adeverea lumii Dumnezeirea Sa.

După tradiţia păstrată la copţi, Sf. Familie a trăit în apropierea vechiului Cairo într-o peşteră care din cele mai vechi timpuri a fost transformată în biserică.

Nu se precizează cu exactitate cît a trăit Sf. Familie în Egipt. După unele tradiţii 2—3 ani, iar după altele 5—7 ani. Un lucru este sigur că ei rămîn acolo pînă la moartea lui Irod, cînd Părintele ceresc chiamă din Egipt pe Fiul Său, cum a fost prezis de prorocul Osia: „Din Egipt voi chema pe Fiul Meu". Nu după mult timp de la uciderea pruncilor, Irod moare în cele mai groaznice chinuri pentru care toţi contemporanii săi au recunoscut dreapta judecată dumnezeiască prin moartea lui desgustătoare. O boală necunoscută îl chinui. Toate măruntaiele erau acoperite cu plăgi, părţile exterioare ale corpului erau mîncate de viermi. Respiraţia era greoaie şi respingătoare încît nimeni nu se putea apropia de el; o foame grozavă îl chinuia care cu nimic nu se putea potoli.

Murind Irod, pămîntul iudeu a fost împărţit de stăpînirea romană în patru părţi şi în fiecare din ele a fost numit un cîrmuitor.

Ingerul iarăşi se arată lui Iosif în vis spunîndu-i: „Ia Pruncul şi pe Mama Lui şi mergi în pămîntul Izraelului, fiindcă au murit cei ce căutau sufletul Pruncului".

Sf. Familie se întoarse în pămîntul lui Izrael şi se opreşte la izvorul ce se afla pe calea ce duce de la Iordan la Malha. In acest timp Iosif a fost din nou încunoştiinţat că după moartea lui Irod domneşte în Iudeia fiul său Arhelau şi de aceea

(Continuare în pag. 4)

Unificarea bisericească

(Urmare din pag. 1-a)

sele comise, Papa în loc să ne vină în ajutor a răspuns: „veniţi să vă plîngeţi cu nimicuri, în loc să mulţumiţi lui Dumnezeu, că aţi ajuns din nou sub oblăduirea sceptrului Sfîntului Ştefan!" Papa era cu fasciştii, nu cu poporul.

Cu toate acestea peceţile de la 1700 n-au putut fi rupte nici în 1912, nici în 1918 şi nici în 1940, fiindcă stăpînirile de pe atunci aveau tot interesul ca poporul romîn din Ardeal să trăiască în dezbinare.

A trebuit să se facă o prefacere adîncă în viaţa Patriei noastre. A trebuit să vină o orînduire nouă în care stăpîn şi ocîrmuitor este poporul, orînduire, în care preoţii şi credincioşii uniţi au fost liberi să se scape de legăturile peceţilor de la 1700.

Şi acest mare eveniment s-a săvîrşit, după cum ştim, la 21 octombrie 1948.

Şi într-adevăr, mare este ziua aceasta şi slăvit acest Praznic, cînd fraţii de o credinţă şi de o limbă, după o despărţire tristă şi nedreaptă de 250 ani se găsesc îmbrăţişaţi în străbuna lor casă părintească.

Să se bucure deci, astăzi, cerurile! Şi pămîntul acesta ardelean, de atîtea lacrimi udat şi de atîta sînge adăpat, să tresalte de bucurie, căci zidul despărţitor de fraţi prăbuşitu-s-a cu răsunet!

Prăbuşitu-s-a, pentru că nu mîna noastră l-a zidit. S-a sfărîmat, căci fără vrerea noastră s-a înălţat între noi ca să ne învrăjbească şi slăbească, şi pentru că împotriva voii lui Dumnezeu a fost. Făgăduim, ca şi de aci înainte, cu tot zelul vom munci fără încetare, pentru întărirea şi consolidarea unităţii de credinţă a credincioşilor romîni, în convingerea fermă, că prin aceasta grăbim nu numai împlinirea rugăciunii fierbinţi a Mîntuitorului Hristos:: „Ca toţi să fim una", dar îndeplinim şi un act de înalt patriotism.

Arhim. Dr. AUGUSTIN PAUL
vicar al Eparhiei Oradea

BETLEEMUL

Betleemul este locul, în care s-a născut Mîntuitorul. De aceea creştinii doresc să cunoască acest loc. Dăm şi noi cîteva date, culese din mărturiile altora.

Betleemul este situat de la Ierusalim spre sud la 8—10 km. la o altitudine de 777 m. In 1914 avea 8000 locuitori, 3700 ortodocşi, 3800 rom. cat., 260 mahomedani, 200 armeni şi restul protestanţi.

In 1925 avea 12000 de locuitori şi dacă urcarea populaţiei progresează în acelaşi ritm, azi trebuie să aibă circa 25—30000 locuitori.

Orăşelul este înconjurat de vii şi pomet, iar sub acestea sînt şesuri întinse producătoare de grîu şi păşuni bune pentru oi. Aici îşi păşteau păstorii oile cînd îngerul le-a vestit naşterea Mîntuitorului. Se văd şi azi urmele colibei.

Pe străini îi impresionează pitorescul port al locuitorilor indigeni şi mai ales al femeilor, decorat cu bani de aur şi argint.

Femeile mahomedane după prescripţiile religiei lor, au faţa acoperită cu voal.

Pe lîngă agricultură şi păstorit locuitorii Betleemului se ocupă şi cu industria. Din sidef, argint, lemn de oliv etc. fac diferite obiecte religioase: mătenii, cruciuliţe, mărgele etc. pe care le cumpără pelerinii, le sfinţesc în biserica din Betleem, le aduc şi le păstrează ca relicvii sfinte.

Oraşul este un conglomerat de biserici-cetăţi, are străzi înguste şi pietruite şi este foarte frecventat de creştinii veniţi din toate părţile lumii creştine, căci toţi cei ce peregrinează la Ierusalim trec şi la Betleem. Sînt mulţi aceia care petrec aici sărbătorile Naşterii.

Pe locul unde s-a născut Mîntuitorul se află cea mai frumoasă biserică zidită de Sfînta Elena, mama împăratului Constantin cel Mare.

Intrarea în această biserică este atît de joasă încît trebuie să-ţi apleci capul şi să-ţi îndoieşti spinarea pentru a putea intra. Pare că ar fi intenţionat aşa construită, ca credinciosul să se apropie cu smerenie şi cutremur de locul sfînt unde s-a născut Mîntuitorul lumii.

Explicaţia însă e alta. A fost zidită astfel, ca să fie ocrotită de năvălitori. De fapt a şi fost ocrotită şi neatinsă, deşi azi are vechime de 1629 ani, căci a fost zidită în 330 după Hristos.

Interiorul bisericii străluceşte de decoruri, podoabe, icoane în aur, argint şi luminaţie feerică.

Plafonul lucrat din lemn de cedru este aşezat pe 58 stîlpi de marmoră de culoare galben-roşiatică de 6 m înalţi, aşezaţi în 4 rînduri.

Sub altar este o peşteră în care te cobori pe 15 scări la locul unde s-a născut Mîntuitorul.

Această capelă a naşterii Mîntuitorului are 12½ m lungime, 4 m lăţime şi 3 m înălţime. Este permanent luminată de 15 lămpi mici de aur şi argint. In această capelă sînt 3 altare, cel mai însemnat fiind cel din spre răsărit. Pe o placă de marmoră a acestui altar, străluceşte o stea cu 14 raze, simbolizînd steaua care a condus pe cei trei Crai de la răsărit — în jurul căreia este scris: „Hic de Virgine Maria Iesus Christus natus est". (Aici s-a născut Iisus Hristos din Fecioara Maria).

Deasupra acestui loc sfînt este o masă de altar, unde slujesc grecii şi armenii. O icoană mare e atîrnată deasupra Sf. Altar, înfăţişînd: Naşterea Domnului, Magii cu steaua şi uciderea celor 14000 de prunci (de la 2 ani în jos) din ordinul lui Irod.

In altă parte este altarul unde se afla Iisus cînd i s-au închinat ca unui împărat cei 3 magi de la răsărit.

Altul, unde i s-a spus în vis Sf. Iosif, să fugă în Egipt cu pruncul Iisus. Şi altul al pruncilor ucişi de oamenii lui Irod.

Credincioşii ortodocşi sînt primiţi şi călăuziţi de Mitropolitul ortodox din Betleem şi preoţi, călugări şi călăuze, iar rom. cat. de episcopii rom. cat. şi călugării franciscani.

Primul pelerinaj al credincioşilor romîni din Ardeal s-a făcut în 1925 sub conducerea Mitropolitului din acel timp, Nicolae Bălan — 160 persoane — care a servit prima liturghie în ziua de 14 sept., „Inălţarea Sfintei Cruci", dînd răspunsurile primul cor romînesc în frumoasa biserică Sf. Elena din Betleem.

Impresiile acestor pelerini şi ale altora sînt date în cărţi întregi, împodobite cu minunate fotografii, dar toate sînt numai icoana palidă a realităţii, văzută şi trăită, la faţa locului de pelerini. Precum la Ierusalim pelegrinează creştinii de sărbătorile Paştelor, la Betleem merg de sărbătorile Naşterii.

Slujbele decurg astfel: In 24 decembrie după masă vecernie. Toată ziua post. Se mănîncă numai seara. Creştinii primesc Colindătorii şi Vifleimul (în seara de Crăciun).

La miezul nopţii se serveşte liturghia Ingerilor.

La revărsatul zorilor, se serveşte liturghia păstorilor.

Inainte de masă — în ziua de Crăciun — se serveşte a treia şi principala liturghie.

După masă din nou vecernie şi în ziua a doua de Crăciun din nou liturghie.

Şi acum în amintirea locului Naşterii Mîntuitorului, care a adus vestea buneivoiri şi a păcii, să rugăm pe Mîntuitorul să întărească pacea în lume şi în suflete şi noi înşine să luptăm cu mai mult avînt pentru „pacea a toată lumea", ca să se împlinească dorinţa cerului: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace şi între oameni bună voire".

N. LATEŞ

In parohia Straja

Parohia revenită Straja (prot. Alba) — aşezată la poalele Măgurei, care are aproape 1000 metri înălţime — a fost păstorită de preoţi vrednici. Biserica a fost zidită în 1824 şi renovată în 1910. Ea e şi acum în stare bună şi frumos întreţinută. Credincioşii au ţinut credinţa strămoşească, aşa că n-a pătruns în sufletul lor nici o învăţătură papistaşă. Cîntăreţul Stanciu Dumitru mărturiseşte că a cîntat tot din Octoihul ortodox, tipărit la Braşov, ca şi în bisericile ortodoxe. La botez, la maslu, la sf. Liturghie au spus şi spun Credeul fără filioque, adică aşa cum se spune în Biserica ortodoxă. Nu-i dar de mirare că credincioşii au primit cu mare bucurie reîntregirea bisericească. In vara anului 1957, cînd am venit ca preot tînăr în această parohie, m-am simţit ca în biserica ortodoxă din Arpaş, în care am crescut. Aceeaşi slujbă, aceleaşi tradiţii strămoşeşti.

Aşa am putut să mă simt una cu credincioşii mei.. Cum vechea casă parohială necesita reparaţii, ei puseseră la cale rezidirea ei, ca să aibă parohia o casă parohială bună. Am pornit îndată la lucru. Consiliul parohial, în frunte cu epitropul Stanciu Cornel, şi credincioşii şi-au dat silinţa, aşa că în vara anului 1958 casa parohială a fost gata şi preotul s-a putut muta în ea. Laudă se cuvine tuturor parohienilor. Dumnezeu să răsplătească pe fiecare cu alese daruri duhovniceşti!

Pr. SIMION

Chemare

Glas de clopot azi răsună
Glasul Domnului cel sfînt
Care pe creştini adună
La al lui Hristos cuvînt:

La chemările preasfinte
Ce străbat pătrunzător
Creştinii smeriţi se-ndreaptă
Spre altar încetişor.

Domnului să-şi plece fruntea
Increţită de-osteneli
Ca să-i ceară mîngăiere
Şi iertare de greşeli.

In locaşul sfînt al rugii
Şi al liniştii cereşti
Se-nălţau melodioase
Cîntece bisericeşti.

Rugăciunea şi cîntarea
Cu tămîia se-mpletesc
Inălţate cu credinţă
Dumnezeului ceresc:

„Doamne, iartă-ne păcatul,
Fă să fim mai buni, mai drepţi,
Pacea, dragostea-nfloreasca,
Spre lumină să ne-ndrepţi".

POPA IOAN

† Pr. Ioan Pădureanu

La 26 Octombrie 1958 a avut loc înmormîntarea Pr. Ioan Pădureanu din Seneleuş (Prot. Sighişoara). Au rostit cuvîntări: Pr. N. Colceriu, în numele protopopiatului, pr. I. Boiu, în numele preoţilor şi credinciosul Suciu I. în numele păstoriţilor.

Iată cîteva momente din viaţa acestui vrednic preot al Bisericii noastre. Fiu de ţăran, s-a născut la 17 aprilie 1880 în com. Coroiu (r. Tîrnăveni). Şi-a luat diploma de învăţător şi Absolutoriul teologic la Şcolile din Blaj. După ce funcţionează ca învăţător între 1900—1907 şi ajută la clădirea şcoalei şi primăriei din Şoimuş, este hirotonit preot pentru parohia gr. catolică Şoimuş. După ce înnoeşte biserica, în anul 1927 revine cu toţi credincioşii la Biserica ortodoxă. Mitropolitul Nicolae Bălan sfinţeşte biserica înnoită şi odată cu sfinţirea primeşte cu bucurie părintească pe credincioşii reveniţi în frunte cu păstorul lor duhovnicesc. Pentru lucrarea lui în parohie, Consiliul Arhiepiscopesc — Sibiu îl distinge cu brîu roşu.

In octombrie 1958 voia să se retragă şi să se odihnească de ostenelile sale lingă o soră a lui. Dumnezeu însă l-a chemat la odihna cea veşnică, la vîrsta de 78 ani, după 31 ani de văduvie şi 51 ani de preoţie.

Faptele lui mărturisesc despre vrednicia lui. Lupta cea bună a luptat, călătoria a săvîrşit, iar Domnul l-a încununat cu cununa nemuririi. Amintirea lui fie veşnică! Pr. N. C.

Fuga în Egipt

(Urmare din pag. 3)

se temu să rămînă în Iudeia, ca nu cumva să dea prilej la noi persecuţii. Ingerul Domnului din nou i se arată şi-i linişti tulburarea îndrumîndu-i spre ţinutul Galileii spre a se stabili în Nazaret. De îndată ce Preasfînta Maria şi cu dreptul ei logodnic Iosif s-au întors în părţile Galileii, ei au îndurat grele încercări pentru viaţa Pruncului dumnezeiesc. Aceasta a fost prima durere, care după precizarea dreptului Simeon primitorul de Dumnezeu, ca o armă i-a străpuns inima ei. Astfel s-au împlinit prorociile după care Mîntuitorul lumii se înfăţişează după toate prin smerenie, chiar şi după locul unde a trăit. C. P.

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu
Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

ANUL 107 SIBIU, 15 ianuarie 1959 Nr 3—4

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pacea, imnul vieţii!

Pacea este cea dintîi condiţie a vieţii omeneşti pe pămînt. Este imnul vieţii mult cîntat de fiii oamenilor muncii din lumea întreagă. Este cu adevărat o mare realizare a unui trai mai bun şi mai fericit pentru toţi. E darul suprem şi bunul cel mai preţios pentru fiecare popor progresist şi harnic.

Pacea e cauza de mare preţ, ce uneşte pe toţi oamenii laolaltă. Ea-i cuvîntul cel măreţ, rostit azi de tinerii cinstiţi din omenirea întreagă. Este vorba nobilă şi sfîntă, ce înfloreşte pe buzele tineretului, cu mult curaj şi avînt. Ea-i darul minunat al tuturor, ce alungă cît mai departe potopul satanic de foc distrugător. Pacea-i dorul înflăcărat al celor ce iubesc sănătatea, viaţa şi libertatea. Este scutul puternic, este temelia şi fala progresului omenesc de pretutindeni. In timpul ei binecuvîntat de Cel de Sus, se ridică construcţii uriaşe şi trainice, se fac fel de fel de maşini şi unelte agricole, care ne aduc belşug de recolte cerealiere şi tot felul de bunătăţi, în fiecare cămin omenesc, — şi dulce alinare tuturor.

Pacea-i o condiţie scumpă a unei munci creatoare, ce înalţă sub soare: uzine, fabrici, şcoli şi hidrocentrale. Ea ridică industrii şi tot felul de instituţii de cultură în ţara noastră, Republica Populară Romînă. Ea construieşte termocentrale, care dau lumină oraşelor şi satelor noastre.

Pacea e năzuinţa şi ţinta de mai bine, de progres şi civilizaţie — pentru toţi cei ce lucrează cu mintea şi cu braţele. E cu adevărat un ţel de mare valoare al vieţii şi un bun suprem şi sfînt al tuturor. E trăirea cea mai fericită, bună, sănătoasă a vieţii din plin. Fiii mei dragi, fiţi crainici neobosiţi ai Păcii, fiţi luptători aprigi pentru ea şi apărării ei; păstraţi Pacea-n omenire şi-apăraţi-o cu zel şi avînt şi chiar cu preţul vieţii!

Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Bucuria regăsirii

Una din marile bucurii a sărbătoririi din Catedrala reîntregirii la 10 ani de unitate bisericească, a fost declaraţia celor 16 preoţi, care au revenit acum la Biserica strămoşească. Bucuria aceasta este firească. In octombrie 1948 au revenit toţi credincioşii şi aproape toţi preoţii la sînul Bisericii Ortodoxe Romîne. Cîţiva preoţi însă, amăgiţi de o anumită propagandă, au lipsit de la marele praznic al înfrăţirii creştine, prin care dezbinarea adusă de împăraţii vienezi şi Vatican s-a stins pentru totdeauna. In felul acesta ei n-au mers împreună cu poporul credincios şi cu fraţii lor împreună slujitori. Ei s-au rupt de popor şi de vrerile lui. Dar un preot, dacă e adevărat preot nu poate sta liniştit şi să privească cum preoţimea revenită şi credincioşii trăiesc o viaţă duhovnicească bogată în sînul Bisericii strămoşeşti, la care ei nu iau parte. Anii, care au trecut din 1948, au arătat că reîntregirea bisericească se întăreşte mereu, că înfrăţirea dintre vechi şi noi ortodocşi e tot mai puternică şi viaţa bisericească se scurge pe făgaşele bune şi sănătoase. Reîntregirea a dat roade de binecuvîntate şi pentru Biserică şi pentru popor. Acest lucru l-au văzut şi preoţii nereveniţi, care aveau sufletul deschis pentru a primi adevărul.

Biserica noastră a îmbrăţişat cu dragoste caldă de mamă pe toţi preoţii şi credincioşii reveniţi, şi a chemat cu aceeaşi dragoste şi pe preoţii nereveniţi să vină şi ei la altarele strămoşeşti. De aceea în fiecare an, rînd pe rînd, tot mai mulţi preoţi nereveniţi găseau calea întoarcerii la sînul Bisericii-mame.

Iată că şi anul trecut, după 10 ani, au păşit pe această cale încă 16 preoţi nereveniţi. Ei au declarat că roadele celor 10 ani de reîntregire i-a convins că aceasta este calea cea bună. De aceea au hotărît să se întoarcă „la altar şi în mijlocul poporului dreptcredincios, de care pînă acum au rămas rupţi şi izolaţi". Ei socotesc că e vremea ca la chemarea plină de dragoste a Bisericii Ortodoxe Romîne, să răspundă „cu fiiască dragoste". Incredinţează conducerea Bisericii că vin „cu inimă curată, cu dragoste pentru Iisus Hristos şi Biserica Lui dreptcredincioasă", pe care o vor sluji „cu tot devotamentul „.. şi neclintită statornicie în credinţa strămoşească". Mulţumesc de asemenea „statului nostru democrat-popular pentru largile libertăţi religioase şi de conştiinţă, pe care le acordă", asigurînd că vor fi alături de popor pe drumul vieţii celei noi şi al luptei pentru pace. Mărturisesc că sînt fericiţi de a sărbători cu toţi fraţii 10 ani de unificare bisericească.

In felul acesta ei au făcut pasul, care le-a adus liniştea sufletului şi bucuria de a fi împreună cu fraţii lor în casa strămoşească. Numele lor: Pr. Dr. Vasile Aştileanu, Emil Boroş, Ioan Cismaşiu, Prof. Onisie Moraru, Pr. Simion Felecan, Alexandru Iosip, Păcurar Remus, Ştefan Teodoreanu, Alexandru Horga, Vasile Suciu, Dr. Ioan Bîrsan, Victor Cupcea, Victor Oltean, Marius Budu, Nicolae David şi teologul absolvent Gheorghe Rezei. Nu pot uita ce bucurie a fost în Catedrala reîntregirii cînd cei 16 au primit îmbrăţişarea părintească a Prea Fericitului Patriarh Justinian, a I. P. S. Mitropoliţi şi P. S. Episcopi, membrii ai Sfîntului Sinod. După aceea ei au fost înconjuraţi cu dragoste frăţească şi mare bucurie de fraţii împreună slujitori, vechi ortodocşi şi reveniţi deopotrivă. Atunci am văzut împlinite cuvintele: „Ce bine şi frumos e să fie fraţii împreună". Că nimic nu e mai de preţ decît această bucurie a înfrăţirii.

De atunci au mai revenit şi alţi preoţi la sînul Bisericii Ortodoxe. Biserica îi primeşte pe toţi cu aceeaşi dragoste: pe cei din ceasul al unsprezecelea, ca şi pe cei din ceasul întîi. In felul acesta şi puţinii preoţi, care la 1948, au stat deoparte, găsesc calea adevărului, care este calea lui Hristos, calea poporului credincios. Ori ce pas spre înfrăţire e un pas binecuvîntat de Dumnezeu. Braţele părinteşti stau deschise pentru a îmbrăţişa pe toţi cei ce se întorc la casa părinţilor noştri, fie azi, fie mîine. De bucuria aceasta să se împărtăşească toţi, fără deosebire. Nici unul să nu fie lipsit de ea.

Domnul să le binecuvinteze hotărîrea şi să le ajute ca lucrarea lor la altarele strămoşeşti să aducă bună roadă pentru mîntuirea credincioşilor şi pentru propăşirea poporului.

Pr. Prof. NICOLAE MLADIN

O aniversare cu bucurie

Iată, de zece ani stau împreună fraţii de aceeaşi lege strămoşească ortodoxă şi cîntă la aceeaşi strană bisericească. Acum nu-i mai desparte nici o barieră artificială şi nici o intrigă omenească. Ei s-au regăsit, precum era firesc să fie, bucuroşi că nu mai trebuie să se înduşmănească pentru interese străine.

Dar actul fericit al revenirii din 1948 nu a fost un fapt izolat în viaţa Bisericii de Răsărit. El urma în mod firesc actului din 1946, cînd şi în Ucraina fraţii s-au regăsit. Iar el a fost şi o prevestire, şi astfel în 1950 a urmat şi revenirea fraţilor din Cehoslovacia.

E veche prietenia romîno-cehoslovacă şi multe din faptele istoriei s-au împletit între cele două neamuri, de cînd Ştefan cel Mare şi George din Podiebrad al cehilor deveniseră aliaţi contra lui Mateiaş Craiul. Astfel unirea carpaticilor, forţată din 1648, ca şi cea a romînilor din 1700, s-a făcut sub aceeaşi presiune feudală a regilor catolici. De aceea în acelaşi fel ea era antipopulară şi trezea sufletele la rezistenţă şi revenire la Biserica strămoşească.

Astfel, avînd legături cu clerul ortodox rus, mulţi carpatici şi maramureşeni uniţi au început să revină la Ortodoxie, încă din 1902. Reveneau în mase compacte credincioşii din Iza, Luciky şi din alte multe localităţi. Dar pentru aceasta ei erau socotiţi drept trădători, bătuţi, amendaţi şi încarceraţi. Li s-au intentat chiar şi cîteva procese la Sighet, revenirea fiind socotită ca împotrivire faţă de împărat. Abia prin eliberarea teritoriului, în 1918, s-a uşurat mult posibilitatea de revenire la Ortodoxie. In 1920 se numărau în regiunea carpatică chiar 50.000 de reveniţi şi numărul lor creştea neîncetat. Pentru ei s-a putut apoi organiza eparhia ortodoxă a Rusiei-Carpatice, în frunte cu episcopul Dositei, supus patriarhiei sîrbe.

In acest cadru au revenit şi numeroşi romîni maramureşeni, din Apşa şi din alte localităţi, primind ca duhovnic pe însufleţitul preot Ioan Popovici. De departe veneau la el credincioşii. Dar aceasta nu era pe placul conducătorilor uniţi şi deci au pus să fie împuşcat, în 1926. Dar însufleţirea revenirii nu putea fi oprită, şi astfel numai după doi ani, în 1928, numărul reveniţilor sporise la 150 mii, cu 100 preoţi şi tot atîtea parohii.

Din Carpatia însufleţirea revenirii a trecut şi spre Slovacia, aşa că în 1927 erau acolo aproape 30 parohii revenite. Motive petru această revenire se găseau şi în faptul, că credincioşii uniţi se opuneau latinizării slujbelor. In acest sens, în 1933, au şi protestat studenţii, văzînd că li se strică legea veche. Iar cînd uniţii s-au plîns la Curtea romană, cardinalul secretar le-a răspuns deschis: „o voi uniţi nefericiţi, schismaticii (ortodocşii) vă resping, iar catolicii nu vă iubesc". La 20 aprilie 1950, cu toţii, uniţii s-au încadrat în Biserica ortodoxă cehoslovacă, punînd astfel capăt unei stări nefireşti şi detestate.

Iată deci cum bucuria revenirii fraţilor este generală.

Prof. M. ŞESAN

Sfinţii trei ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul şi Ioan Gură de Aur

„Aduceţi-vă aminte de mai marii voştri, care v-au grăit vouă cuvîntul lui Dumnezeu; priviţi cu luare aminte cum şi-au încheiat viaţa şi le urmaţi credinţa". Cu aceste frumoase şi alese cuvinte ale Sfintei Scripturi, Biserica noastră, ca o mamă bună şi iubitoare, ne îndeamnă să prăznuim la 30 ianuarie pomenirea celor trei mari dascăli ai creştinătăţii, să împrospătăm mereu în mintea noastră şi să resădim neîncetat în inimile noastre luminatele lor învăţături, din care să rodească apoi cu belşug faptele credinţei ce împodobesc viaţa unui creştin adevărat: lupta pentru pace pe pămînt şi între oameni bună învoire.

Viaţa lor a fost bogată în fapte bune şi în învăţături luminate. De aceea vom spicui cîteva date din numeroasele cărţi scrise de ei şi despre ei, ca să-i cunoaştem mai bine pe aceşti ierarhi care au trăit o viaţă sfîntă şi cunoscîndu-i să le urmăm pilda.

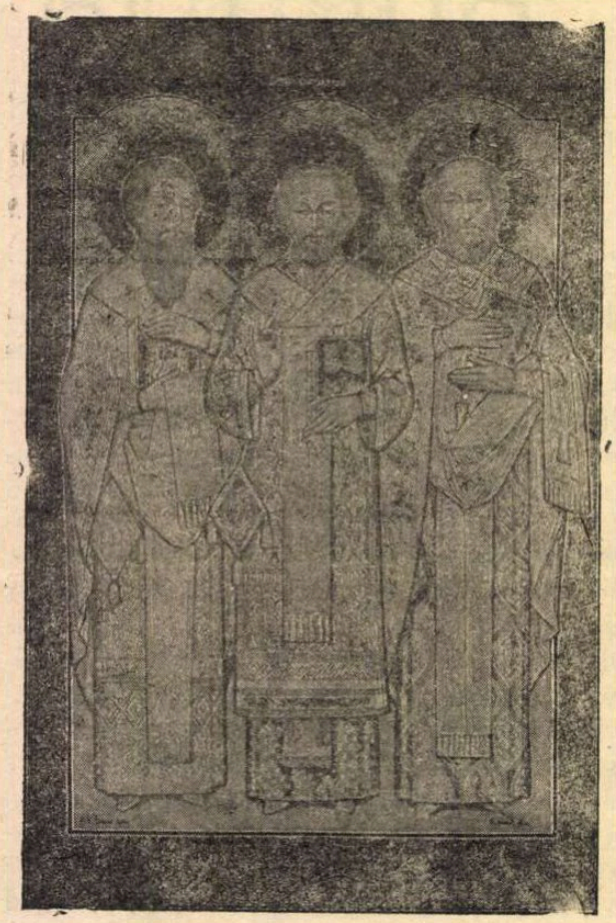

SFINTUL VASILE CEL MARE, s-a născut în Cesareia Capadochiei, la 329, din părinţi creştini. Mama sa Emilia era fiică de martir, iar bunica sa Macrina era o femeie cu adevărată teamă de Dumnezeu. Amîndouă l-au crescut pe Vasile în dragoste pentru Hristos.

Tînărul Vasile era dăruit de Dumnezeu cu minte ageră şi cu o fire evlavioasă. De aceea el a şi putut să înveţe tot ce se ştia în acea vreme şi să-şi dăruiască viaţa sa lui Hristos.

In tinereţele sale, Vasile a cercetat şcolile cele mai înalte din Cesareia, Constantinopol şi Atena, uimind pe dascăli prin limpezimea judecăţii şi curăţenia vieţii sale. In Atena a legat el prietenie trainică cu Grigorie de Nazianz, prietenie care i-a fost de folos toată viaţa. Locuiau împreună, învăţau din aceleaşi cărţi şi umblau pe acelaşi drum al dreptei credinţe.

Iubeau mai presus de toate pacea şi buna înţelegere, care le asigura putinţa de-a învăţa şi a se lumina pe ei şi pe alţii. De aceea erau cunoscuţi ca „prietenii făcători de pace" în toate şcolile pe care le-au cercetat.

Vasile a intrat încă de tînăr în viaţa călugărească şi a vizitat ani de zile aşezările călugăreşti de prin Egipet, Palestina, Siria şi Mesopotamia. Mai tîrziu a întemeiat el însuşi o mănăstire mare cu mulţi călugări, care trăiau după pilda vieţii Sfîntului Vasile. El a scris atunci „Regulele monahale", după care se conduc şi azi călugării Bisericii noastre.

La vîrsta de abia 35 de ani, Vasile a ajuns episcop în Cezareia. Atunci a izbucnit pe acolo o foamete mare şi mulţi oameni ar fi pierit dacă nu le-ar fi purtat grija ierarhul Vasile. El a întemeiat în vremea primejdiei un azil mare, unde erau adăpostiţi şi hrăniţi toţi săracii şi neputincioşii, ostenindu-se pentru ei ziua şi noaptea chiar Prea Sfinţitul episcop Vasile personal.

Dar cu foametea împreună merge şi boala. In curînd s-a lăţit în partea locului şi o molimă nemiloasă. Pentru uşurarea suferinţelor îngrozitoare ierarhul Vasile a întemeiat atunci un spital, unde şi-au găsit vindecare mulţi bolnavi. Acesta este cel dintîi spital din lume.

Pentru faptele sale bune episcopul Vasile al Cesareii era stimat chiar şi de duşmanii săi, ereticii arieni.

Tocmai în acele vremi se întindea erezia lui Arie, iar Vasile era un mare apărător al credinţei ortodoxe. Voind să-l atragă în partea arienilor, împăratul Valens a folosit multe mijloace, dar fără rezultat: Sf. Vasile a rămas credincios Bisericii ortodoxe.

De la Sf. Vasile cel Mare ne-au rămas multe scrieri de ştiinţă, predici luminate şi o liturghie cunoscută sub numirea: „Liturghia Sf. Vasile cel Mare", care se slujeşte în toate bisericile noastre, de zece ori pe an.

Obosit şi trudit de nesfîrşitele osteneli pentru ajutorul celor mulţi şi lipsiţi, Sf. Vasile cel Mare a murit destul de tînăr, înainte de a împlini 50 ani, la 1 ianuarie anul 379. Biserica noastră îl numără între dascălii Ei şi îi sărbătoreşte amintirea şi munca rodnică la 1 şi 30 ianuarie din fiecare an.

SF. GRIGORIE DE NAZIANZ, ca şi Sf. Vasile, este un mare ierarh şi dascăl al Bisericii noastre. El s-a născut în satul Arianz, din ţinutul Capadochiei, cam pe la anul 329. A trăit însă multă vreme în oraşul Nazianz, de unde i se trage şi numele. Mama sa Nona, o femeie foarte credincioasă, l-a crescut în frică de Dumnezeu şi iubire de oameni.

Sf. Grigorie de Nazianz a învăţat carte în şcolile înalte din Cesareia, Alexandria şi Atena, culegînd cu hărnicia albinei toată ştiinţa din vremea sa.

Intors de la învăţătură în oraşul său Nazianz, a fost sfinţit întru preot la vîrsta de 30 ani. Dar slujba preoţiei era atît de mare în ochii lui Grigorie, încît el părăsi Nazianzul şi se retrase la mănăstirea iubitului său prieten Vasile cel Mare. Auzind însă, că erezia lui Arie tulbură pacea Bisericii chiar şi în oraşul său Nazianz, a părăsit liniştea mănăstirii şi s-a luptat cu îndîrjire pentru întărirea păcii atît la el acasă cît şi la Constantinopol. Aici a cuvîntat cu atîta putere despre Sfînta Treime şi mai ales despre dumnezeirea Fiului, că i-a ruşinat cumplit pe cei rătăciţi. Pentru frumuseţea acelor cuvîntări şi pentru adîncimea învăţăturii din ele, Sf. Grigorie a şi primit numele de Teologul, sau Cuvîntătorul de Dumnezeu şi a fost ales patriarh al Constantinopolului. El a murit la anul 390, lăsîndu-ne bogată roadă a ostenelilor sale în cărţi pline de învăţături luminate şi peste douăzeci mii de versuri religioase.

SF. IOAN GURĂ DE AUR, s-a născut la anul 344 în Antiohia. Rămas orfan de tată, el a fost crescut cu multă grijă de buna sa mamă Antuza. După creşterea virtuoasă primită în casa părintească, Ioan şi-a luminat mintea cu cunoştinţe bogate în şcoala marelui învăţat al vremii

(Continuare în pag. 3)

Sfinţii trei ierarhi

(Urmare din pag. 2-a)

sale, Libaniu, şi a ajuns un om de seamă, răspîndind lumină în mijlocul poporului.

Creştinii din Antiohia cereau ca Ioan să le fie preot. El însă se socotea cu totul nevrednic de o slujbă aşa de înaltă şi sfîntă, şi de aceea se retrase în singurătatea munţilor, unde, vreme de doi ani trăi în post aspru, în citirea Sf. Scripturi şi în rugăciune înălţătoare de suflet. Reîntors între ai săi, cu sufletul întărit, a îndeplinit dorinţa fierbinte a credincioşilor şi s-a făcut preot, îndeplinind cu adevărat cererea de la Sf. Liturghie unde zice preotul: „Toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm". Căci Sf. Ioan Gură de Aur, jertfindu-şi viaţa pentru fericirea credincioşilor săi, şi-a dăruit-o întreagă lui Hristos-Dumnezeu.

Atunci scrise el cartea sa: „Despre preoţie", arătînd în ea că „acel ce vrea să fie păstor de suflete îşi ia o sarcină grea şi o răspundere mare, căci precum strălucesc razele soarelui, aşa trebuie să strălucească între oameni învăţăturile şi purtările bune ale preotului".

Ioan păstori, ca preot în Antiohia, peste zece ani. El le grăia credincioşilor săi cu atita putere şi frumuseţe, încît vestea despre el se răspîndi pînă departe şi ajunse şi la urechile împăratului Arcadie, care-l pofti să vie la Constantinopol şi să primească slujba înaltă de arhiepiscop şi Patriarh al cetăţii împărăteşti. Sfinţit întru arhiepiscop şi aşezat în Constantinopol, Ioan continuă să predice cu aceeaşi putere şi frumuseţe, pentru care lucru credincioşii îl numiră „Gură de Aur".

In predicile sale Sf. Ioan Gură de Aur lovea fără teamă şi îi mustra cu asprime pe toţi cei ce trăiau în căi greşite. Mustrarea lui se îndrepta mai ales spre cei bogaţi, care asupreau pe săraci. El nu cruţa nici pe împărăteasă, nici pe împărat.

Curajul acesta creştinesc îi aduse lui Ioan şi multe neplăceri, mai ales din partea împărătesei Eudoxia, care era o femeie uşuratică. Biciul de foc al mustrărilor Sfîntului Părinte nu a cruţat fărădelegile împărătesei, care a jurat răzbunare îndrăznetului ierarh. Uneltirilor ei căzu jertfă marele predicator, care fu alungat din cetatea fărădelegilor, surghiunit şi chinuit pînă la moarte.

De la Sf. Ioan Gură de Aur ne-au rămas cele mai măreţe predici creştine, precum şi o sfîntă Liturghie cunoscută sub numele: Sf. Liturghie a Sf. Ioan Gură de Aur, care se slujeşte în cea mai mare parte a anului bisericesc.

Vieţile acestor Trei Sfinţi Ierarhi ai Bisericii noastre, a căror pomenire o prăznuim în fiecare an la 30 ianuarie, strălucesc pururea în faţa ochilor noştri sufleteşti, ca un sfeşnic de aur cu trei braţe în care ard trei lumînări, răspîndind raze puternice de lumină pe drumul vieţii noastre. Aceste raze de lumină sînt roadele credinţei adevărate, virtuţile creştine, sînt roadele Duhului Sfînt care lucrează în inima bunului creştin. Aceste roade ale credinţei creştine le înşiră Apostolul Pavel în epistola sa către Galateni, zicînd: „Fraţilor, roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credinţa, blîndeţea, înfrînarea poftelor". Cu asemenea fructe ale credinţei s-au împodobit sfinţii noştri, ale căror fapte strălucesc în veşnicie.

Sfînta noastră Biserică ne prezintă vieţile sfinţilor săi, care strălucesc peste veacuri, pentru a ne servi ca îndemn neîncetat de a fi asemenea lor, oameni ai bunătăţii, ai păcii şi ai facerii de bine.

N. T.

Adunare Eparhială

— Sesiune de constituire —

Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian, prin Decizie Patriarhală, a fixat pentru ziua de 16 octombrie 1958 alegerea noilor membri, preoţi şi credincioşi, în Adunările Eparhiale, din cuprinsul Patriarhiei Romîne.

In această zi, în linişte şi ordine, pentru Arhiepiscopia noastră a Sibiului, s-au ales 30 de deputaţi: 10 clerici şi 20 mireni. Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Nicolae a convocat această nouă Adunare Eparhială, în şedinţă de constituire pentru ziua de Duminică 9 noiembrie a. c.

In dimineaţa acestei zile, în Catedrala Mitropolitană din Sibiu, membrii noii Adunări Eparhiale au luat parte la Sf. Liturghie arhierească, slujită de P.S. Arhiereu Teodor Scorobeţ, ajutat fiind de un mare sobor de preoţi şi diaconi. La sfîrşitul sfintei Liturghii, P. S. Arhiereu Teodor a citit rugăciunea de invocare a Duhului Sfînt, pentru ca Dumnezeu, cu puterea Sa cea mare, să fie de faţă la lucrările Adunării Eparhiale, lucrări care s-au desfăşurat în Aula Institutului Universitar din Sibiu.

O delegaţie a deputaţilor, în frunte cu P. C. Traian Belaşcu, vicar arhiepiscopesc, invită pe I. P. S. Mitropolit Nicolae să preia conducerea lucrărilor. Inaltul nostru ierarh deschide lucrările adunării cu o cuvîntare, în care, printre altele, a spus:

Cred că nu este o vorbă mai frumoasă în împrejurările de faţă decît vorba bineţelor noastre preoţeşti: Hristos în mijlocul nostru! — Este şi va fi, răspunde adunarea.

Este?! Mă bucur. Dacă El este, înseamnă că împlinim îndemnul Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos, care spune: „Unde sînt doi sau trei adunaţi în numele Meu, acolo sînt şi eu în mijlocul lor" (Matei 18, 20).

Am primenit Adunarea noastră cu oameni vechi şi noi. Oameni vechi, verificaţi întru toate, ca să ţină legăturile noastre ale celor de azi cu cei din trecut. Cu oameni noi, chemaţi să zidească, să ţină legăturile între oamenii de azi şi oamenii de mîine. Căci aşa este Biserica noastră: veche şi nouă.

In continuare, I. P. S. Mitropolit Nicolae arată cum Biserica noastră dintru început este deopotrivă o Biserică a clerului şi a poporului dreptcredincios, care este povăţuit pe căile cele bune. De aceea, la noi nu este biserică „conducătoare" şi „ascultătoare", ci numai Biserică ascultătoare, că numai unul are dreptul să poruncească: Iisus Hristos, Domnul nostru. Toţi ceilalţi care mai poruncesc cîte ceva în Biserică o fac în numele Lui, căci El este capul Bisericii.

După ce dă încă alte învăţături preţioase despre Biserică, despre conducerea ei care se sprijină pe împreună lucrarea clerului şi a credincioşilor, I. P. S. Mitropolit Nicolae arată rolul deputaţilor eparhiali, care trebuie să fie pildă bună pentru credincioşii care i-au ales.

„Rog pe bunul Dumnezeu să ne ţină sănătoşi pe toţi, a spus în încheiere I. P. S. Sa, să ne lumineze mintea şi să ne cureţe inima, pentru ca minte şi inimă deopotrivă să le închinăm Lui. El să ne dăruiască putere şi pace fiecăruia, patriei noastre dragi şi întregei lumi deopotrivă.

Bine aţi venit şi Dumnezeu să ne ajute!"

După acest cuvînt, I. P. S. Mitropolit numeşte doi secretari provizorii, care fac apelul noilor deputaţi şi care, la rîndul lor, îşi prezintă mandatul.

Adunarea se desparte apoi în două părţi egale şi fiecare parte verifică actele şi mandatele celeilalte părţi. Se constată că deputaţii au fost aleşi cu unanimitate şi că nu s-a făcut nici o contestaţie. Văzînd acest lucru, I. P. S.-Preşedinte declară constituită Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei ort. romîne de Alba-Iulia şi Sibiu. Fiind constituită, Adunarea alege trei secretari şi anume pe: P. C. Rector Dr. Sofron Vlad, pe dl Dr. Iuliu Georgescu şi pe dl prof. Dr. Iorgu Ivan. Se trimit apoi telegrame dlui Ion Gh. Maurer, Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale, P. F. Părinte Justinian, Patriarhul Romîniei, dlui Chivu Stoica, Preşedintele Consiliului de Miniştri şi dlui Dumitru Dogaru, Secretarul General al Departamentului Cultelor.

In continuare, Adunarea Eparhială trece la alegerea celor patru comisii de lucru pentru întreaga perioadă de patru ani. Şi anume: **Comisia bisericească, Comisia culturală, Comisia economică** şi **Comisia organizatorică,** fiecare fiind compusă din cîte doi clerici şi patru sau cinci mireni.

Ca reprezentanţi în Adunarea Naţională Bisericească se aleg următorii deputaţi: P. C. Traian Belaşcu, vicar arhiepiscopesc, şi dl Ilie Tătaru. Se aleg deasemenea membrii în Consiliul Arhiepiscopesc plenar, precum şi membrii în Consistoriul Eparhial.

La sfîrşitul lucrărilor Adunării Eparhiale, dl Dr. Iuliu Georgescu, deputat Eparhial, mulţumeşte, în numele celorlalţi deputaţi, preoţilor şi credincioşilor pentru încrederea ce le-au arătat, alegîndu-i în acest for bisericesc şi asigură pe I. P. S. Mitropolit că deputaţii eparhiali vor lucra pentru binele Bisericii şi propăşirea poporului.

In încheiere a vorbit I. P. S. Mitropolit Nicolae. Pe scurt, I. P. S. Sa a spus:

Am constatat cu bucurie că şi această şedinţă s-a desfăşurat în tradiţionala noastră bună înţelegere.

Rog pe bunul Dumnezeu să vă ducă în pace acasă şi să veniţi cu aceeaşi bucurie ori de cîte ori vă vom chema la şedinţe de lucru.

Cei ce sîntem aici la Centru ne dăm silinţa să ne împlinim datoria. Avînd totuşi conştiinţa limpede a greşelniciei noastre, sîntem bucuroşi de ori ce îndrumare, observaţie sau informaţie. De aceea, ori de cîte ori veţi crede că un cuvînt spus la timp foloseşte Bisericii, să vă siliţi să-l spuneţi. Căci pe cît îmi sînt de urîte gîlcevile, pe atît sînt de bucuros de ori ce semnalare cu rost.

Vă mulţumesc şi Dumnezeu să ne binecuvinteze toate ostenelile noastre, pentru slava Lui şi fericirea poporului".

Aşa a luat sfîrşit sesiunea de constituire a Adunării Eparhiale pentru o nouă perioadă de patru ani: 1958—1962.

Diacon GH. PAPUC

Biserica, lăcașul lui Dumnezeu

Istoria Testamentului Vechi spune că Patriarhul Iacob a luat dreptul de întîi născut și binecuvîntarea părintelui său Isaac care se cuvenea fratelui său mai mare, Esau. Din cauza aceasta Esau a prins ură pe el și căuta prilej să-l ucidă (Fac. 27, 41). Pentru ca să scape de răzbunarea lui Esau, Iacob a fugit de la fața lui, a plecat din Canaan și s-a dus în Mesopotamia, la unchiul său Laban.

In călătoria sa, Iacob a înoptat în loc pustiu și culcîndu-se, și-a așezat la căpătîi o piatră. Adormind, a visat că o scară lega cerul cu pămîntul, iar îngerii lui Dumnezeu se coborau și se suiau pe ea. Domnul era deasupra ei și i-a grăit: „Eu sînt Dumnezeul lui Avraam .... și al lui Isac. Pămîntul pe care stai tu .... ți-l voi da ție și seminției tale.... Și voi fi cu tine și te voi păzi în toate căile tale". Iacob s-a deșteptat din somn și a zis: „Cu adevărat Domnul este în locul acesta... Aici este cu adevărat casa lui Dumnezeu și aici este poarta cerului". Apoi a uns piatra cu untdelemn și a șezat-o ca temelie în locul numit Betel, care însemnează casa Domnului (Fac. 28, 11—19).

La fel cu viața lui Iacob este și viața noastră, adică o călătoare între două veșnicii, de la naștere și pînă la mormînt. In sufletul nostru adie chemarea către patria cerească.

Această chemare își găsește loc de îndeplinire în Biserica lui Dumnezeu. Biserica este poarta cerului. Piatra pe care Iacob a așezat-o căpătîi, este simbolul credinței și al nădejdii în Iisus Hristos Domnul.

Biserica este casa Impăratului ceresc, locul în care ne întîlnim cu Dumnezeu, intrăm în legătură cu El, vorbim cu El, iar El vorbește inimii noastre și ne arată drumul către patria cerească. Ea este locașul în care-I aducem jertfă sufletul nostru curat împreună cu rugăciuni de laudă pentru măreția operei Sale, rugăciuni de cerere pentru ajutorul Său și rugăciuni de mulțumire pentru binefacerile Sale.

In Testamentul Vechi biserica era închipuită de cortul sfînt, apoi de templul lui Solomon. Aceste lăcașuri nu erau „pentru om, ci pentru Domnul Dumnezeu" (I Cron. 29, 10) ca de aici El să vorbească poporului, așa după cum vorbise la cortul sfînt (Ex. 25, 8; 29, 43—44). Pentru aceasta Dumnezeu poruncește „Să cinstiți locul Meu cel sfînt" (Lev. 25, 2).

Deși Dumnezeu este pretutindenea, totuși inima și sufletul nostru Il simte mai viu, mai puternic și mai aproape în biserică. La sfințirea templului lui Solomon, Domnul a zis: „Ochii Mei vor fi deschiși și urechile Mele vor băga de seamă la rugăciunea care se face în LOCUL ACESTA. Am ales și am sfințit casa aceasta, ca să strălucească deapururi numele Meu în ea și ochii și urechile Mele să fie acolo toată vremea" (II. Cron. 7, 15—16).

Prin biserică Dumnezeu sălășluiește văzut în mijlocul nostru. La ea venim să cerem harul Lui Dumnezeu, care ne povățuiește, înțelepțește, întărește, mîngîie și ne sfătuiește spre tot lucrul bun, folositor sufletului și trupului nostru. Venim să cerem binecuvîntarea Lui peste gîndurile, vorbele și faptele noastre, care să fie după voia Sa.

De aceea biserica trebuie să fie cinstită, împreună cu toate lucrurile ei, cu vestminte, vase, icoane, sf. Cruce, Evanghelie, cărțile de rugăciune ș. a. (Ierem. 51, 11; Gal. 6, 7; Evr. 12, 7).

Biserica fiind locașul lui Dumnezeu, în ea se cuvine să intrăm cu evlavie, cu smerenie și cu toată cucernicia, lăsînd la ușa ei „toată grija cea lumească", după cum cîntăm în „Heruvic" făcîndu-ne asemenea îngerilor lui Dumnezeu din cer, pe care îi închipuim tainic.

Cel ce dorește mîntuirea iubește casa Domnului, în care strălucește mărirea Sa (Ps. 26, 8). In ea sufletul este fericit (Ps. 83, 11). Căci mila și adevărul, binecuvîntarea și slava Domnului sînt peste cei ce-L iubesc și-L caută pe El (Agheu 1, 8, 2, 18—19).

Biserica este poarta cerului. Prin ea intrăm în comunitatea de viață cu Dumnezeu și cu toți aleșii Săi, care L-au iubit și I-au slujit Lui de la întemeierea lumii. Uniți în jurul Sfintei Treimi, aici întîlnim pe toți cei ce s-au dorit după Dumnezeu și au suspinat după vederea strălu-

cită a feței Sale care le dă fericirea. Aici este familia sfîntă, comunitatea Sfinților în frunte cu Maica Domnului care se roagă necontenit Fiului Său pentru ajutorul, binele și fericirea noastră. In jurul Său stau cele nouă cete ale îngerilor în frunte cu Heruvimii și cu Serafimii, cu ceata Patriarhilor și a Proorocilor, a Apostolilor și a Martirilor, a Părinților Bisericii și a Mărturisitorilor și a Cuvioșilor. Toți aceștia ne ocrotesc cu rugăciunile lor și ne sînt pildă de viață după voia lui Dumnezeu.

In biserică se aduce sfînta Jertfă pentru iertarea păcatelor noastre, la sfînta Liturghie. Prin participarea noastră la sfînta Liturghie și prin cuminecarea cu Trupul și Sîngele Domnului creștem, ne înoim, ne sfințim și devenim una cu El. De aceea am spus că biserica este poarta prin care intrăm în cer, în comunitatea fericită a tuturor Sfinților. De aceea în rugăciunea către Maica Domnului, rostim: „In Biserica măririi Tale stînd, în cer ni se pare că stăm, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești ușă cerească, deschide nouă ușa milei Tale" (Svetilna de peste săptămînă, înainte de Ceasul întîi).

Un suflet credincios intrînd în biserică simte o liniște adîncă și o pace netulburată. El are siguranța că viața sa este încredințată Părintelui cerecsc, care caută spre el, îi aude rugăciunea de zi și noapte și îl ocrotește. Aceasta îi coboară în inimă încredere că va birui toate ispitele și va crește în fapte bune, îi dă armura necesară acestei lupte grele și necontenite, deodată cu dragostea și bucuria de a trăi, mulțumit și înfrățit cu toți semenii săi.

Cercetînd regulat biserica, creștinul simte că cerul se coboară pe pămînt, în locul acesta, așa cum l-a visat patriarhul Iacob, iar el se ridică la cer pe scara rugăciunii. Cînd creștinul ia parte la sfînta Liturghie simte cum i se înoiește viața, cum i se deschide poarta cerului și înflorește ca o floare în bătaia razelor soarelui. El devine potir care se sfințește și se îndumnezeește prin sălășluirea lui Hristos-Dumnezeu înlăuntrul său.

Pr. SIMION RADU

Binecuvîntare de biserică

Intr-o zi frumoasă de toamnă — 8 noiembrie 1958 — am plecat în parohia Făget, pentru binecuvîntarea bisericii, reparată, zugrăvită, prin străduința credincioșilor și a C. Păr. Marinescu A. iunior-paroh.

La ora 9 dim. am ajuns în culmea dealului Făgetului. Se vede sf. biserică albă ca un ghiocel pe cîmpul verde.

Coborîm dealul. Credincioșii ne așteptau, îmbrăcați în frumoasele lor costume naționale.

Slujba sfințirei apei celei mici, precum și Sf. Liturghie a fost oficiată de către P. C. Protopop Stavrofor P. Boier, înconjurat fiind de cîțiva C. preoți. Răspunsurile au fost date de 6 cîntăreți, pricepuți cu voci frumoase.

Terminată fiind sf. slujbă, P. C. Părinte Boer P. vorbește despre puterea învățăturii Domnului Iisus, dragostea cu binecuvîntatele ei roade, dreptatea și pacea între oameni și popoare, exprimîndu-și bucuria că acești credincioși — foști gr. cat., își arată dragostea față de sf. biserică ortodoxă prin împodobirea ei așa de frumos și prin cercetarea ei în duminici și sărbători, rugînd pe Domnul: „Să sfințească pe cei ce iubesc podoaba casei Lui".

Apoi a vorbit epitropul Pandea I.: „Vă mulțumim Părinte. Ne bucurăm că ați venit în mijlocul nostru. Sîntem fericiți că am venit la maica noastră adevărată, Biserica Ortodoxă. Vă rugăm să tălmăciți I. P. S. nostru mitropolit Nicolae dragostea, devotamentul și ascultarea noastră totală față de I. P. S. Sa și de Biserica Ortodoxă, precum și de organele conducătoare ale statului democrat-popular, făcîndu-ne datoria de fii ai Bisericii Ortodoxe și cetățeni loiali ai scumpei noastre Patrii, R. P. R." P. C. Păr. Boer, mișcat sufletește, aduce credincioșilor binecuvîntarea părintească a înaltului ierarh Nicolae din Sibiu.

Aduce laudă vrednicului preot Marinescu A. iunior-paroh, căruia credincioșii i-au dat un „ foarte bun certificat" spunînd: „preot ca al nostru nu mai este".

Luînd cuvîntul Păr. Marinescu A. iun., arată cum a decurs toată lucrarea, mulțumind Domnului că l-a ajutat, precum și credincioșilor care au dat din prisosul inimii lor.

Mulțumește P. C. Păr. Boer că a venit în parohia C. Sale, contribuind la mărirea dragostei credincioșilor față de Biserica strămoșească.

Se bucură și Mîntuitorul că noi sîntem una, așa cum s-a rugat el cu sudori de sînge.

Se bucură strămoșii, că sîntem una așa cum ei una au fost întru dreapta credință".

Noi am plecat mulțumiți, slăvind pe Domnul, că ne-a învrednicit să trăim astfel de clipe fericite.

Pr. MAIER MIRON

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu
Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 107 SIBIU, 1 februarie 1959 Nr. 5—6

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Un plan măreț

Producție mai mare decît în S.U.A. - Venitul cetățenilor ridicat - Săptămîna cu două duminici

Congresul al XXI al P.C.U.S. a aprobat planul de șapte ani (1959—1965) pentru dezvoltarea economiei naționale a Uniunii Sovietice. Sarcina principală a planului de șapte ani este avîntul continuu al tuturor ramurilor economiei, pentru ridicarea neîntreruptă a nivelului de trai al poporului, și dezvoltarea puternică a culturii socialiste, pentru ridicarea nivelului cultural al oamenilor sovietici.

Iată cîteva cifre din acest plan măreț, cum n-a mai existat în nici o țară pînă acum. Producția globală a industriei sovietice va crește cu 80 la sută; producția mijloacelor de producție cu 85—88 la sută; producția bunurilor de consum — cu 62—65 la sută. Producția industriei chimice va spori de trei ori. Puterea instalată a centralelor electrice va crește de două ori. In privința producției de îmbrăcăminte și încălțăminte U.R.S.S. va atinge în acești 7 ani nivelul S.U.A., atît în ce privește volumul, cît și producția pe cap de locuitor.

In genere, prin realizarea planului de 7 ani, producția pe cap de locuitor în Uniunea Sovietică va fi mai mare decît producția actuală pe cap de locuitor a celor mai dezvoltate țări capitaliste din Europa (Anglia și Germania occidentală). De asemenea producția absolută a U.R.S.S. la unele produse se va apropia de nivelul actual al producției industriale a S.U.A., iar la alte produse din cele mai importante va întrece producția S.U.A.

Agricultura va lua un nou avînt: producția agricolă va crește de 1,7 ori, dînd o recoltă de cereale în 1965 de 160—180 milioane tone anual. In genere, la sfîrșitul celor 7 ani, U.R.S.S. va depăși nivelul actual al S.U.A. la producția agricolă, și global și pe cap de locuitor.

Ca rezultat al înfăptuirii planului de 7 ani, veniturile muncitorilor și funcționarilor vor spori în medie cu 40 la sută, iar ale colhoznicilor, cu cel puțin 40 la sută. Cetățenii U.R.S.S. vor lucra în genere 6—7 ore pe zi timp de 5 zile pe săptămînă și vor avea două zile pe săptămînă libere. Ori cine își dă seama că, muncind 6—7 ore pe zi, și avînd „două duminici" pe săptămînă, cetățenii U.R.S.S. vor putea să se împărtășească din plin de bunurile culturii și să se formeze sufletește la maximum.

Planul de 7 ani face parte din planul de perspectivă pe 15 ani. După acest plan, în 12 ani sau mai de vreme, U.R.S.S. va ocupa primul loc în lume atît în ce privește volumul absolut al producției, cît și în ce privește producția pe cap de locuitor și va asigura astfel poporului cel mai înalt nivel de trai din lume. Aceasta va arăta lumii întregi superioritatea socialismului asupra capitalismului și va duce la biruința socialismului în întrecerea pașnică dintre cele două sisteme social-economice. Aceasta va contribui la înaintarea țărilor socialiste, care la un loc în 1965 vor produce mai mult de jumătate din întreaga producție industrială mondială. Aceasta va ajuta și popoarele slab dezvoltate economicește să progreseze prin sprijinul dezinteresat primit de la U.R.S.S. și celelalte țări socialiste. Aceasta va întări forțele păcii din întreaga lume și va fi o stavilă puternică în calea atîțătorilor la un nou război mondial.

Cifrele planului de 7 ani au produs uimire pretutindeni. E cu adevărat un plan măreț. Realizările de pînă acum ale Uniunii Sovietice sînt o garanție că și acest plan va fi împlinit. Iar împlinirea lui va arăta lumii întregi că astăzi singura cale a progresului, a vieții îmbelșugate și fericite este calea socialismului, democrației și păcii.

TELEGRAFUL ROMIN

Sectorul socialist în agricultură

Construirea socialismului în țara noastră cere cu necesitate nu numai dezvoltarea industriei socialiste, ci și lărgirea și întărirea sectorului socialist în agricultură. Agricultura socialistă este totdeodată baza făuririi unei vieți mai îmbelșugate pentru țărănimea muncitoare. Calea socialistă este calea belșugului și a luminii. De acest lucru se conving din ce în ce mai mult țăranii muncitori, care încă n-au pășit pe calea aceasta. Recoltele bogate, dobîndite de gospodăriile colective, venitele mari ale colectiviștilor, viața nouă ce a pătruns la sate odată cu agricultura socialistă, constituie cel mai bun argument și mai convingător pentru țăranul muncitor despre superioritatea sectorului socialist față de agricultura gospodăriilor particulare. Așa se explică cum de în timp de un an de zile (între 1 iulie 1957 și 1 iulie 1958) au intrat în sectorul socialist din agricultură aproape 700.000 familii țărănești cu peste 1.500.000 hectare suprafață agricolă.

Anul trecut (1958) în toate regiunile, unitățile agricole socialiste au obținut recolte mult mai mari decît țăranii muncitori cu gospodării individuale. In medie s-au recoltat cam 700 kg grîu la hectar mai mult la gospodăriile colective decît la cele individuale. Aceste rezultate fac ca zilnic alte și alte familii de țărani muncitori să se încadreze în gospodăriile colective, sau să înființeze noi gospodării colective, noi întovărășiri agricole, noi cooperative agricole cu rentă, etc. Țărănimea muncitoare pășește cu încredere pe calea agriculturii socialiste, convinsă că astfel pășește spre o viață mai bună. Mai mult de jumătate din numărul total al familiilor țărănești sînt cuprinse în sectorul socialist al agriculturii și numărul lor crește mereu. Astfel vom ajunge în curînd ca sectorul socialist să fie preponderent în agricultură.

E acesta un proces firesc. Aliată cu clasa muncitoare, țărănimea muncitoare își făurește o viață nouă. Ea înaintează spre bunăstare și lumină. Ea răspunde la chemările istoriei și participă la construirea socialismului. Așa va recolta noi succese pentru întărirea patriei și pentru ridicarea nivelului de trai și cultural al poporului muncitor.

T.

Carte de rugăciuni

Rugăciunea, în duh și în adevăr, cum ne învață Mîntuitorul Iisus Hristos (Ioan 4, 23), adică cu gînd bun și inimă caldă — oricînd și oriunde ar fi făcută — este hrana, pîinea sufletească de fiecare zi a creștinului. Din acest motiv, *o carte de rugăciuni* este prețuită și așteptată de credincioșii noștri. Și ea a venit, bogată și frumoasă — cu binecuvîntarea Inalt Prea Sfințitului nostru Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae.

Această carte de rugăciuni tipărită la Sibiu cuprinde XXXII+319 pagini.

In fruntea cărții se află un cuvînt de învățătură al I.P.S. Mitropolit Nicolae, în care I.P.S. Sa dă, printre altele, lămuriri asupra rostului acestei cărți și sfaturi potrivite asupra felului cum trebuie să fie citită, pentru ca ea să fie de un adevărat folos celor ce zăbovesc peste filele ei.

„Cartea aceasta este întocmită, spune I.P.S. Mitropolit Nicolae, pentru toate stările și pentru toate chemările credincioșilor, care trebuie să se roage nu numai pentru ei înșiși, ci și pentru întreaga obște în sînul căreia trăiesc. Creștinul să aibă în rugăciune smerenia vameșului și stăruința cananiencii".

După cuvîntul de învățătură al I.P.S. Mitropolit Nicolae, urmează cuprinsul propriu zis al cărții, care este cît se poate de bogat și diferit, pentru a putea împlini nevoile duhovnicești ale tuturor credincioșilor noștri, în orice moment din viața lor.

Noua carte de rugăciuni are următoarea împărțire:

Rugăciunile de dimineață (p. 3—16), unde găsim pe lîngă rugăciunile mai cunoscute nouă ca: Impărate ceresc, Prea Sfîntă Treime, Tatăl nostru, și alte rugăciuni ca: Sculîndu-ne din somn, Din somn sculîndu-mă (a Sf. Macarie cel Mare), Doamne și Stăpînul vieții mele (a Sf. Efrem Sirul) și încă altele.

Rugăciunile de peste zi (p. 19—22); la începerea și sfîrșitul lucrului, înainte și după mîncare, la prînz și cină.

Rugăciunile de seara (p. 25—34), ca: Doamne Iisuse Hristoase, Ușa milostivirii, Dumnezeul cel veșnic (a Sf. Macarie cel Mare), Lumină lină, Invredniceste-ne Doamne în seara aceasta, Bine ești cuvîntat (a Sf. Vasile cel Mare) și altele.

Rugăciuni pentru fiecare zi a săptămînii (p. 37—54).

Rugăciuni și cîntări, de la utrenia de duminica și sărbătoarea (p. 57—72), unde găsim Troparele celor opt glasuri, Troparele Invierii, Polileul (a cărui melodie este pusă pe note), Mărturisiți-vă Domnului, Doxologia cea mare ș. a.

Invățătură despre foloasele rugăciunii și ale Sf. Liturghii (p. 73—78), care au rolul de a pregăti pe credincioși în vederea urmăririi și înțelegerii Sf. Liturghii.

Rugăciunile Sfintei și dumnezeeștii Liturghii (p. 81—129), unde se cuprinde întreaga Liturghie a Sf. Ioan Gură de Aur, care se săvîrșește în bisericile noastre aproape în tot cursul anului. Textul Sf. Liturghii, la unele momente ale ei, este îmbogățit cu rugăciuni pentru cei ce participă la ea, iar unele răspunsuri ale stranei din cadrul Sf. Liturghii sînt puse pe note, ceea ce ajută la corecta lor învățare și cîntare.

Rugăciune și învățătură pentru Sf. Spovedanie — înainte și după — (p. 133—146), foarte prețioase pentru o bună mărturisire. Se cuprind aici, printre altele, poruncile dumnezeești și bisericești, se arată care-s păcatele împotriva Duhului Sfînt, cele strigătoare la cer ș. a.

Rugăciunile înainte și după Sf. Impărtășanie (p. 149—212). Se găsesc aici: Acatistul Bunei-vestiri a Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos, Rugăciune de umilință către Domnul nostru Iisus Hristos, Doamne, cela ce însuți ești curat a Sf. Simion Metafrast și încă alte rugăciuni ale Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Ioan Damaschin și ale altor Sfinți.

Rugăciuni pentru diferite trebuințe (p. 215—252); Rugăciunea soțului pentru soție și a soției pentru soț, pentru părinți, pentru frați, Rugăciune la toată neputința, Rugăciune pentru binele obștesc și pentru alte nevoi.

Rugăciuni pentru cei adormiți în Domnul (p. 255—262), unde aflăm rugăciuni și cîntări de la rînduiala înmormîntării.

Troparele, condacele și irmoasele praznicelor împărătești (p. 265—282), la Invierea Domnului, la Inălțarea Domnului, la Pogorîrea Duhului Sfînt și la toate celelalte praznice împărătești, multe din ele fiind puse pe note.

Tropare, sfetilne și alte cîntări ziditoare de suflet din slujbele de peste an (p. 285—319), este ultima parte a cărții și pe lîngă cîntările amintite, mai cuprinde anumite orînduiri bisericești, pentru ca credincioșii noștri să „nu mai alerge încoace și încolo cu întrebări asupra posturilor, ajunărilor, deslegărilor, sărbătorilor și altele". Se încheie cu un *sinaxar*, adică pomenirea sfinților de peste an.

*

Din această scurtă prezentare, putem vedea că noua carte de rugăciuni, tipărită de Arhiepiscopia Sibiului, oferă credincioșilor noștri o bogată hrană duhovnicească, pentru nevoile lor religioase.

Cartea este frumos lucrată, legată în pînză, fiind împodobită și cu icoane plăcute.

O recomandăm credincioșilor noștri.

GH. PAPUC

INVIDIA

Un alt păcat, dintre cele șapte păcate capitale, păcat ascuns de multe ori în tainele sufletului nostru, păcat josnic, care naște dintr-o prea mare iubire de sine, este păcatul invidiei sau al pizmei.

Păcatul invidiei nu este altceva decît părere de rău sau întristarea pentru binele deaproapelui, întrucît se socotește acest bine ca fiind vătămător binelui nostru.

Răutatea păcatului acestuia constă în aceea că el se împotrivește poruncii lui Dumnezeu, care ne obligă să iubim pe deaproapele nostru ca pe noi înșine. Impotriva acestei porunci a lui Dumnezeu păcătuiesc toți acei oameni, care se lasă stăpîniți de păcatul acesta al invidiei. El întristează sufletul pe care pune stăpînire și-l usucă: „duhul posomorît usucă oasele" (Prov. 17, 22).

Invidia întunecă mintea aceluia pe care a pus stăpînire, încît invidiosul nu mai ține seamă nici de legăturile de sînge, nici de legăturile de prietenie. Invidia e mama a mii și mii de păcate, păcate cu gîndul, păcate cu vorba, păcate cu fapta. Toate aceste feluri de păcate se împotrivesc virtuții iubirii. Din Sf. Scriptură știm că cele mai grele fărădelegi au fost rezultatul păcatului acestuia. Cine a împins oare pe Cain ca să-și păteze mîinile cu sîngele nevinovat al fratelui său Avel, dacă nu păcatul invidiei? Cine a îndemnat pe frații lui Iosif să-l vîndă ca pe un rob unor oameni străini? A fost păcatul invidiei. Cine a îndemnat pe Saul ca să prigonească de moarte pe cel mai credincios dintre supușii săi, pe David? A fost tot păcatul invidiei. Tot păcatul acesta a fost pricina pentru care cărturarii și fariseii au osîndit pe Mîntuitorul nostru Iisus Hristos la moartea crucii. Pilat însuși a mărturisit acest lucru în procesul de osîndire a Mîntuitorului. Sf. Scriptură ne spune despre Pilat: „Știa că din invidie l-au dat în mîinile lui" (Matei 27, 18).

„Invidia — zice Fer. Augustin — este cariul care roade haina virtuții, este rugina care caută să întunece strălucirea altuia, este lăcusta care ar voi să mănînce din cîmpul altuia toată verdeața nădejdii". Un mare gînditor spunea că omul invidios este „ucigașul și groparul iubirii fratelui său, el o îngroapă în mormîntul uitării și o acoperă cu piatra urii". Sf. Ioan Gură de Aur zice că „invidia este boala, care macină oasele celui invidios, după cum cariul și molia macină lemnul și lîna. După cum porcul simte o mare plăcere în noroi, iar diavolul simte o mare plăcere în ruina noastră sufletească, tot așa și omul invidios simte o mare plăcere în a vedea pe alții în rele și nefericiri".

Invidia este un păcat care se împotrivește și judecății celei sănătoase. Știm că orice neplăcere, pe care o avem împotriva cuiva, naște dintr-o vătămare adevărată sau închipuită. Invidia însă este o neplăcere pe care o avem împotriva semenului nostru fără nici un temei.

In scrierile unui om sfînt am găsit următorul fapt care ne redă icoana adevărată a invidiosului. La curtea unui principe din Sicilia trăiau doi angajați. Dintre aceștia unul era zgîrcit și celălalt invidios. Principele îi cheamă într-o zi la sine și zise: „Pentru credincioșia voastră vreau să vă răsplătesc. Cereți ce voiți de la mine. Răsplata constă în aceea că cel ce va cere mai întîi va primi darul pe care îl cere, iar cel ce va cere mai pe urmă, va primi de două ori darul celui dintîi". Multă vreme s-au gîndit acești doi oameni ce să ceară. Nici unul nu cuteza să ceară daruri sau bani, fiindcă se temea de celălalt că va primi de două ori atît. Principele a așteptat mai multe zile fără să poată avea un răspuns. In cele din urmă invidiosul s-a hotărît să ceară el întîi. Știți ce a cerut? A cerut principelui să-i scoată un ochi pentru ca celuilalt să-i poată scoate amîndoi ochii.

Dacă cunoaștem răutatea păcatului acestuia, să ne hotărîm să-l alungăm din sufletul nostru. Să ne îmbrăcăm cu adevărata iubire a lui Hristos, care ne învață să socotim și să privim pe semenul nostru ca pe fratele nostru. Să mai cugetăm apoi că prin păcatul invidiei nu facem decît să mai abatem asupra noastră acele rele pe care le dorim semenului nostru, fiindcă Mîntuitorul nostru Iisus Hristos ne-a spus: „Cu ce măsură măsurați, cu aceea se va măsura vouă". (Luca VI, 38). Dacă vom alunga din sufletul nostru păcatul acesta, vom putea să alungăm și multele păcate care nasc din invidie: ura, clevetirea, înșelăciunea, mînia, bîrfeala etc. Pacea și bucuria sufletească nu le găsim decît în sufletele care știu fugi de păcatul invidiei.

Prof. AL. MOISIU

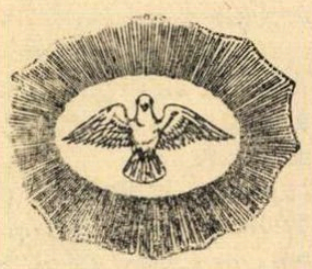

Mîntuirea sufletului

„Intoarceţi-vă la mine din toată inima voastră: cu post şi plîngere şi cu tînguire".

(Ioil 2, 12)

Vremea postului ne pune în faţă grija de mîntuirea sufletului, prin căinţă, rugăciune şi fapte bune. „Căci ce ar folosi omul de ar dobîndi lumea toată, dar sufletul şi-l va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?" zice Mîntuitorul (Matei 16, 26). Dacă am avea două suflete, ne-am putea permite să pierdem pe unul şi să mîntuim pe celălalt, dar fiindcă avem numai un suflet datori sîntem să-l mîntuim, căci aceasta este cea mai sfîntă comoară a credinciosului. Sufletul ne este dat de Dumnezeu şi lui Dumnezeu trebuie să-l dăm în seamă, nu osîndit, ci mîntuit. Sufletul l-a aşezat Dumnezeu în trupul nostru şi astfel am devenit „om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu".

a) — *Valoarea sufletului e nemărginită.*

In primul rînd că e făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu: duh nemuritor ca şi Dumnezeu; înzestrat cu minte şi voinţă liberă, cu simţire şi gînd creator, darul vorbirii şi putere de realizare a tot ce vedem. In aceasta constă podoaba şi mărimea omului: sufletul.

Valoarea sufletului ne-o arată Iisus Hristos *„care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mîntuire s-a pogorît din ceruri"*, Viflaimul unde s-a născut, Nazaretul unde a crescut, Ierusalimul în care a suferit şi Golgota pe care s-a răstignit şi a murit. Valoarea sufletului îl arată preţul pe care l-a plătit Iisus Hristos: vărsarea sîngelui Său.

De unde, sufletul este asemenea mărgăritarului de mare preţ, pe care aflîndu-l negustorul, vinde tot ce are pentru a şi-l procura sau asemenea comorii pe care aflîndu-o cineva într-o ţarină, merge şi vinde tot ce are şi cumpără ţarina aceea. Pierzîndu-ne sufletul, pierdem tot: pe Dumnezeu, raiul, fericirea veşnică, nemurirea şi focul cel veşnic ne înghite.

„Se spune că Lucius Mammius, un general viteaz, dar nepriceput în ale artei, vîndu regelui Atal un tablou, ce-l avea între obiectele luate de la duşman şi-l rugă să fixeze preţul. Atal oferi o sumă enormă. Vînzătorul surprins de preţul ce i-l oferea, se gîndi că tabloul trebuie să întreacă cu mult suma ce i se îmbia. Ca urmare refuză suma, preferînd să rămînă cu tabloul.

Noi avem un suflet, care e de o valoare cu totul superioară tabloului lui Mammius. Căci Dumnezeu nefiind mulţumit de a-l face după chipul Său, a binevoit să-l răscumpere cu sîngele Său. Dacă Dumnezeu a arătat atîta interes faţă de sufletul nostru şi noi putem trage concluzia că e preţios şi deci trebuie să-l sfinţim şi să-l mîntuim" (N. Pura, Pilde, vol. I, pag. 69, nr. 3).

b) — *Cum să ne mîntuim sufletul*

Pentru a-şi mîntui sufletul, sfinţii au părăsit lumea şi s-au retras în pustiuri şi în mănăstiri, unde şi-au petrecut viaţa în rugăciuni slujind lui Dumnezeu ziua şi noaptea. Nouă nu ni se cere aceasta şi nici nu s-ar putea ca toţi creştinii să se retragă în pustiuri şi în mănăstiri. De altfel şi în mijlocul lumii poţi duce o viaţă plăcută lui Dumnezeu, făcînd ceea ce ni s-a poruncit, căci Dumnezeu nu porunceşte să facă oamenii ce este imposibil pentru mîntuire. Deci să împlinim porunca de la profetul Ioil 2, 12: *„Intoarceţi-vă la mine din toată inima voastră: cu post şi plîngere şi cu tînguire"* şi ceea ce ne porunceşte *Sf. Biserică prin porunca: „Să ţii posturile şi ajunurile, care şi pe cum îţi porunceşte Sf. Biserică"*. Deci postul este un mijloc de sfinţire, de curăţire şi mîntuire a sufletului. Prin post nu numai că ne abţinem de la anumite mîncări, ci ne înfrînăm trupul de la păcat, practicînd virtuţile, ne întoarcem la Dumnezeu, cercetăm biserica, facem fapte bune, ne rugăm mai mult şi mai smerit, *ne spovedim* şi astfel ne sfinţim, sufletul renaşte, se face mai frumos.

„Cei vechi credeau că pasărea Phönix îşi construia, la sfîrşitul vieţii, un cuib din plante mirositoare, în care murea, iar din cenuşa ei renăştea mai frumoasă.

Prin mărturisire sufletul nostru renaşte, se face mai frumos".

Postul îmblînzeşte pe Dumnezeu, omoară patimile şi păcatele, alungă pe diavol, vindecă boalele, luminează mintea şi ne întăreşte voinţa: postul ne apropie de Dumnezeu. Nepostirea şi neînfrînarea, lăcomia a făcut pe Adam şi Eva să piardă raiul şi să cădem sub blestem; prin post facem una din faptele de reabilitare a noastră, plăcută lui Dumnezeu şi recîştigăm ceea ce am pierdut: darul Său.

„Pentru nesaţiu mulţi au pierit, iar cel înfrînat îşi va adăuga viaţa". Timpul înfrînării, al postului, al lucrării mîntuirii sufletului este aici.

Moise a postit 40 de zile. Asemeni a făcut proorocul Ilie, Ioan Botezătorul şi Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. Aceasta trebuie să o facem şi noi. Prin post scoatem sufletul de sub stăpînirea poftelor, a lăcomiei, a leneviei şi îmbuibării şi-l punem la adăpost de plăceri şi de păcat. Prin post învingem ispitele cum le-a învins Iisus Hristos şi prin post ne pregătim călătoria lungă ca şi Ilie proorocul. Prin post ne ridicăm acolo de unde am căzut: la rai. Să cădem înaintea lui Dumnezeu cu post, rugăciune şi tînguire pentru mîntuirea sufletului.

Sfîntul Vasile cel Mare zice despre post: „Postul este cel mai bun strejar al sufletului, cel mai sigur tovarăş al corpului, arma vitejilor, întărirea atleţilor. El alungă spiritele, îndeamnă la pietate, face a iubi înfrînarea, inspiră modestie, dă curaj în război şi învaţă a iubi pacea. Postul dă aripi rugăciunii, pentru a se înălţa în sus şi a pătrunde pînă la ceruri. Postul este sprijinul caselor, părintele sănătăţii, povăţuitorul tinerimii, podoaba bătrînilor, plăcutul tovarăş al călătorilor, amicul sigur al soţilor".

Postul este cel mai bun prilej de a ne împăca cu Dumnezeu şi a lucra mîntuirea sufletului, de a munci pentru binele obştesc şi a fi făcător de pace, de a săvîrşi ceea ce este plăcut lui Dumnezeu şi ziditor pentru semeni.

Prot. IULIU MAN

Bucuria vieţii

„Eu sînt calea, adevărul şi viaţa" zicea Mîntuitorul către ascultătorii Săi (Ioan 11, 25 şi 14, 6). Şi El o şi dovedea, pentru că toate cuvintele Sale, precum şi faptele Sale minunate, tocmai acest ţel îl aveau în vedere. De aceea Mîntuitorul a şi săvîrşit trei rechemări la viaţă şi anume a fiului văduvei din Nain (Luca 7, 14), a fiicei lui Iair (Mat. 9, 24) şi a lui Lazăr (Ioan 11, 43). In fine, biruind moartea, a înviat El însuşi, ca să fie mărturie că şi noi vom învia odată.

Să ne gîndim, cîtă bucurie au simţit atunci acei pe care Hristos i-a rechemat la viaţă, în mijlocul celor dragi şi la lumina soarelui, şi cînd s-au văzut redeşteptaţi din somnul lor de veci. Să ne gîndim, cu cîtă părere de rău pleacă toţi din lumea aceasta şi cum îşi doresc prelungirea firului vieţii, chiar dacă slăbiciunile trupeşti le sînt din cele mai grele.

Intr-adevăr, Sf. Evanghelie este o necontenită chemare a noastră spre înviere şi viaţă, atît trupească precum şi sufletească şi anume nu numai pentru atunci, cînd va fi sfîrşitul veacurilor, ci şi chiar în viaţa aceasta.

Mîntuitorul ne cheamă la viaţa cea fără păcate, fără alunecări, fără răutăţi şi fără fapte necugetate. Iar dacă le-am săvîrşit, ne şi arată calea îndreptării. Deci El ne cheamă la viaţă activă, cu fapte bune faţă de noi înşine şi faţă de semeni. Cîtă bucurie simte atunci credinciosul în faţa unei fapte bune săvîrşite de el faţă de alţii!

Munca productivă şi în frăţească ajutorare se desprinde din toate pildele Mîntuitorului. E şi o urmare a îndemnului dat de Dumnezeu încă lui Noe, ca să stăpînească pămîntul (Fac. 9, 7), adică făcîndu-l tot mai productiv şi mai folositor.

De aceea Dumnezeu blastămă omorul săvîrşit de Cain (Fac. 4, 11) şi însuşi Iisus refuză să ceară ajutor din partea îngerilor împotriva celor ce voiau să-l prindă (Mat. 26, 53), pentru că El însuşi zice: cine scoate sabia, de sabie va pieri (Mat. 26, 52); dar acesta nu este scopul omenirii. Numai diavolul poate dori omorul, ca să strice opera vieţii dată de Dumnezeu şi redobîndită de Mîntuitorul Hristos. Deci unde apare vreo suferinţă, acolo vine şi Samarineanul milostiv — Hristos, ca să o aline (Luca 10, 34).

Mîntuitorul Hristos ne învaţă deci să preţuim viaţa şi să o susţinem, pentru că e frumoasă şi plină de bucurii, atunci cînd oamenii se împacă şi se ajută întreolaltă şi lucrează împreună. Şi viaţa devine frumoasă, cînd e plină de străduinţa înţelegerii şi colaborării între oameni şi neamuri.

Numai viaţa construieşte şi aduce progres. Ea ajută şi la învingerea unor suferinţe, care se nasc din zbuciumul unor oameni nestatornici, pentru că tot ea oferă şi mijloacele potrivite pentru înlăturarea lor. Cînd trăieşti cu dorinţa adevărată a vieţii, întotdeauna îţi găseşti şi mijloacele corespunzătoare pentru a susţine această viaţă, curată şi cinstită. Numai leneşii şi sinucigaşii se vaită de viaţă, pentru că ei nu au vrut să-i cunoască frumuseţea şi nu au căutat să o trăiască omeneşte.

Cîte lucruri din lume nu ne oferă bucuria vieţii: să vezi cum munca aduce roade, cum se înalţă clădiri pentru răspîndirea culturii, cum se înmulţesc uzinele pentru a oferi fabricate tot mai multe şi mai bune, pentru uşurarea vieţii; cum se lărgeşte orizontul cunoaşterii ştiinţifice, cum se apropie oamenii între ei şi cum se împlineşte rostul omului în lume.

Atunci creştinul se închină cu recunoştinţă şi mulţumeşte bunului Dumnezeu şi Mîntuitorului Hristos pentru marele dar al vieţii.

Prof. M. ŞESAN

Infrățiți au fost dintru început

După mulți ani de preoție, amintirea primei mele parohii Orlat, din părțile Sibiului, îmi este încă vie în minte.

Comuna Orlat, cu puțini credincioși ortodocși la vremea aceea, este o comună grănicerească, cu case bine alcătuite și cu gospodari neîntrecuți. La păsirea mea acolo, am găsit în Orlat credincioși temători de Dumnezeu, iubitori și înfrățiți, necunoscînd dezbinarea religioasă pe care cei mari o cultivau, plătiți fiind cu dinari de la Roma.

De vreme ce și în mica capelă, unde făceam sf. slujbă în lipsa unei biserici mai mari, era prezent Iisus Hristos ca și în biserica lor așa numită greco-catolică, ce dezbinare religioasă mai putea avea loc? Ce știau credincioșii din Orlat de papa de la Roma, cîtă vreme pe ei îi lega laolaltă prin glia strămoșească, pămîntul răscolit de plugurile lor neobosite? Mai putea fi vorba de ură în inimile lor, cînd în toamnele tîrzii, trecînd pe-nserat cu carele cu poamă, — se opreau și la casa preotului ortodox spre a lăsa obolul dragostei lor, corfițe încărcate cu struguri proaspăt culeși? Ba mai mult. La strana capelei ortodoxe cînta cîntărețul bisericesc Vasile Siminie, așa zis unit, rotar de meserie, iar crîsnic aveam pe moș Gîță cel schiop și bun ca o pîine caldă, și el unit. Dar cu cine erau ei oare uniți? Ce frumoasă rînduială era la sfintele slujbe, cînd veneau cu toții, nu numai familiile ortodoxe, ci și ceilalți care se rînduiau așa: cînd bărbatul venea la capela ortodoxă, femeia mergea la biserica unită și invers. Și acum îmi vin în minte nume de credincioși, care, deși erau greco-catolici, cercetau regulat Capela noastră ortodoxă, ca: bătrînul Găină jogărarul, Ivănuș, Poplăceanu, pe-ai lui Armenii, pe Oniț, pe Mela, pe Brădui, pe Ghiță Pop, pe-ai lui Zidu, pe Beu și pe alții.

La praznicul Bobotezii, cînd umblam cu Sf. Cruce, aproape toți, și uniți și neuniți, mă chemau să le sfințesc casele. Mă pomeneam numai cu cîte un copilaș sau cu cîte o fetiță, care-mi spuneau sfioși:

— Domnule Părinte, a zis măicuța să intri și la noi.

La înmormîntări sau la masle de multe ori eram chemat alături de preoții greco-catolici, cu care aveam legături din cele mai bune. Pot mărturisi de pildă de părintele protopop Ioan Bechicheri, care a luat parte la botezul copiilor mei și cu care de multe ori mă sfătuiam în cele ale preoției. Pe părintele Tamaș încă nu-l pot uita pentru dragostea ce mi-a arătat-o întotdeauna. Se interesa adesea de bucuriile și necazurile mele, din care mă ajuta să ies ca un frate bun.

Impreună cu credincioșii din Orlat am cîștigat în mijlocul satului un loc pentru clădirea noii biserici și am strîns pentru construirea ei o sumă destul de mare, care a fost depusă la plecarea mea la Casa de Economii și Consemnațiuni din Sibiu și care a fost folosită apoi pentru nevoile parohiei.

Aș putea înșira încă multe din semnele de dragoste pe care mi le-au arătat acești buni credincioși ai Orlatului. Mă opresc însă spre a mărturisi cu toată puterea mea de convingere, că aceștia toți înfrățiți au fost dintru început. N-am avut bucuria să mă găsesc în mijlocul lor la mărețul act al Reîntregirii Bisericii. Cu toate acestea de aici, de departe, de la poalele mîndrilor munți ai Făgărașului, îi îmbrățișez cu aceeași căldură cu care i-am îmbrățișat totdeauna, cînd la Sf. Liturghie ne rugam: „Cu pace Domnului.."

Am plecat în altă parohie dar o parte din viața mea am lăsat-o acolo la Orlat, în frumoasa comună grănicerească, unde în dimineți senine dangătul clopotelor a vestit înfrățire, unire și dragoste.

Preot ȘT. TASCIANU
Toderița

† Preoteasa Paraschiva I. Secheli

Duminică în 23 noiembrie ora 5 jum. și-a dat sufletul în mîinile Făcătorului său preoteasa Paraschiva I. Secheli.

S-a născut în anul 1894, luna iunie 19, în comuna Luța din părinții Paraschiva și Dumitru Stan.

S-a căsătorit în anul 1912 februarie 12 cu Ilie Secheli, care în anul 1916 a ajuns preot, în comuna Agostin, Voivodenii-mici și de prezent în Luța (Făgăraș). A fost mamă a 3 fii, 1 băiat și 2 fete.

A fost o preoteasă distinsă, ca ținută și vorbă modestă. Faptele iubirii de aproapele strălucesc, ca niște pietre prețioase, în cununa vieții sale.

Inmormîntarea s-a făcut marți 25 noiembrie 1958.

Slujba înmormîntării a fost oficiată de un sobor de preoți.

Au rostit predici: Păr. Protopop A. Brumboiu, arătînd în frumoase cuvinte vrednicia răposatei, Păr. L. Negrea și Păr. I. Bica, scoțînd în relief toate faptele ei vrednice de urmat și înfăptuite de răposata în tot timpul vieții sale.

Faptele ei bune vor grăi mereu despre vrednicia ei.

Dumnezeu s-o odihnească în pace!

Pr. LIVIU NEGREA

Știri

TIPOGRAFIA: Anul trecut s-a sărbătorit împlinirea a 450 ani de la apariția celei dintîi cărți tipărite în Țara Romînească. Cartea este un Liturghier, tipărit în 1508 la Tîrgoviște — în limbă slavă (pe vremea aceea în bisericile noastre se slujea în limba slavă). Tipograf a fost ieromonahul Macarie, care s-a refugiat din Muntenegru din calea turcilor și a venit în Țara Romînească. Aici a găsit ocrotirea voevodului Radu cel Mare, care l-a ajutat să tipărească Liturghierul. După Liturghier s-au tipărit și alte cărți bisericești, la început în limba slavă, apoi în limba romînă. Inceputul făcut de ieromonahul Macarie la Tîrgoviște, continuat de diaconul Coresi la Brașov și de mitropoliții Țării Romînești, Moldovei și Ardealului, la București, M-rea Neamțu, Alba-Iulia ș. a., a rodit îmbelșugat. Azi „Casa Scînteii" este unul din cele mai mari și mai moderne așezăminte de tipografie: ziare, reviste, cărți în milioane de exemplare ies de sub teascurile ei. Progresele făcute de poporul romîn în acești ani sînt foarte mari: putem fi mîndri cu ele, căci ne așează între popoarele luminate ale lumii.

*

POȘTA: Tot anul trecut s-a sărbătorit împlinirea a 100 ani de la înființarea poștei de stat în Moldova și a mărcii poștale. Prima marcă poștală avea pe ea un cap de bour (stema Moldovei). Poșta se ducea cu poștalionul cu cai, care erau înlocuiți de la o poștă la alta. Din prilejul acestei sărbătoriri s-a arătat dezvoltarea poștei și a mărcii poștale la noi. Astăzi mărcile noastre poștale sînt printre cele mai frumoase și mai instructive din lume. Poșta romînă e la înălțimea poștelor celor mai avansate și mai bine organizate.

*

ALFABETUL PENTRU ORBI: — In ianuarie a. c. s-a sărbătorit împlinirea a 150 ani de la nașterea celui ce a inventat alfabetul pentru orbi. Numele inventatorului este L. Braille. Fiul unui curelar francez, el rămîne orb la vîrsta de trei ani, cînd s-a lovit cu un cuțit în ochi. Cu toate acestea el a studiat școala primară și apoi la Institutul de orbi din Paris. Stăpînit de dorința de a ajuta pe orbi să citească asemeni celor ce văd, după ani de muncă descoperi alfabetul, ce se folosește și azi în cărțile tipărite pentru orbi. Alfabetul constă din puncte, pe care orbul le pipăie. Așa: un punct e litera a, două puncte verticale e litera b; două puncte orizontale — e litera c, etc. Ideia de a descoperi un alfabet, bazat pe pipăit, i-a venit într-o zi cînd se bărbierea și cînd simți pe față fire de păr, care n-au fost tăiate bine. In 1829 apare prima carte tipărită cu acest alfabet, numit alfabetul Braille. De atunci milioane de volume în sute de limbi au ajutat pe cei fără vedere să citească, să urmeze licee și facultăți și să devină oameni luminați și folositori societății.

ALFABETUL BRAILLE

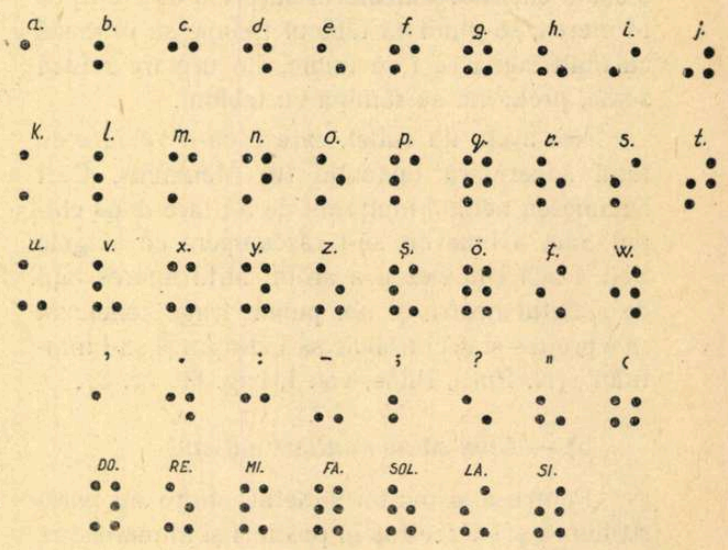

La noi există mai multe școli și Institute pentru orbi, se tipăresc reviste și cărți pentru ei și li se deschid toate posibilitățile ca să ocupe locuri de muncă după pregătirea și priceperea ce o au. Nivelul lor de trai și cultural s-a ridicat odată cu mersul înainte al poporului întreg: și ei sînt o parte a acestui popor, care muncește pentru o viață mai bună și luptă pentru pace.

N. M.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu
Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 107 SIBIU, 15 februarie 1959 Nr. 7—8

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Progrese însemnate

Planul de stat pe anul 1959 prevede dezvoltarea într-un ritm mai intens a industriei socialiste și a agriculturii noastre în vederea sporirii însemnate a producției industriale și agricole, ridicării nivelului de trai și cultural al oamenilor muncii din țara noastră. Se va dezvolta cu precădere industria grea, în primul rînd industria constructoare de mașini, pe baza căreia vor crește și celelalte ramuri ale industriei și agricultura.

Producția industrială în 1959 va crește cu 10 la sută față de 1958, adică va ajunge la circa 67 miliarde lei. Producția de oțel va crește cu 38 la sută față de 1958, adică va fi o producție de 1,3 milioane tone oțel. Producția construcțiilor de mașini va fi cu 14 la sută mai mare ca în 1958. Industria chimică va produce cu 27,5 la sută mai mult decît în 1958. Valoarea producției bunurilor de consum ale industriei ușoare și alimentare va crește cu circa 2 miliarde lei față de anul 1958.

In vederea dezvoltării sectorului socialist în agricultură și sporirii producției agricole se va acorda agriculturii investiții de 2,9 miliarde lei, cu 600 milioane lei mai mult decît în 1958. Se urmărește creșterea producției agricole prin lărgirea suprafețelor arabile, prin aplicarea mijloacelor agro-tehnice avansate, prin consolidarea și lărgirea sectorului socialist în agricultură, (care la 1 noiembrie 1958 avea 55 la sută din suprafața arabilă a țării) etc. O atenție deosebită se acordă creșterii producției de zahăr, ulei și lînă, spre a lichida importul din alte țări. Se prevede construirea a 800 km drumuri și modernizarea unor drumuri de aproape două ori mai mare decît în 1958. Se vor construi locuințe bune și mai ieftine, investindu-se cu 25 la sută mai mult ca în 1958.

Ca rezultat al dezvoltării industriei și agriculturii, venitul național va crește cu 13 la sută și nivelul de trai și cultural al poporului se va ridica. Incă în 1958 salarul real din sectorul socialist a fost cu aproape 60 la sută mai mare decît în 1950, iar încasările țăranilor din produsele vîndute unităților de stat și cooperatiste au crescut aproape de 4 ori față de 1950. In 1959 numai pentru sănătate, învățămînt, cultură și alte sectoare social-culturale se prevede suma de 12 miliarde 300 milioane lei. Noi fabrici vor intra în funcțiune, cele vechi vor fi modernizate și lărgite, posibilitățile vor fi folosite din plin. Se vor fabrica în țara noastră mașini, fibre, produse, care pînă acum nu s-au produs, sau au fost în cantități mici.

Din aceste puține date despre planul de stat pe 1959 se vede ce progrese mari se vor realiza în acest an. Aceste progrese însemnează un pas înainte în construirea socialismului și în ridicarea nivelului de trai și cultural al poporului nostru. Ele se vor realiza prin munca poporului și prin ajutorul frățesc și multilateral al Uniunii Sovietice și prin colaborarea cu celelalte țări socialiste. Ele sînt și o contribuție la întărirea lagărului democrației, socialismului și păcii.

Poporul nostru pășește cu hotărîre spre un viitor luminos și fericit.

TELEGRAFUL ROMIN

Pămînturi noi pentru agricultură

In toamna trecută mii de țărani muncitori și oameni ai muncii din întreprinderi au muncit voluntar pe șantierele deschise în diferite regiuni pentru a reda agriculturii noi suprafețe de pămînt fertil. In felul acesta se realizează planul de a spori suprafața arabilă a țării noastre.

Ce terenuri au fost și pot fi redate agriculturii? — Sînt terenurile din lungul Dunării, de la Turnu Severin la Mare, sînt terenurile din luncile a numeroase rîuri. Aceste terenuri sînt inundate de Dunăre sau de rîuri în primăvară și cînd e timpul ploios și se prefac în smîrcuri și păpuriș. Pămîntul lor este roditor, însă nu poate fi folosit. Așa la 10—20 km. de București curge apa Colentinei, un pîrîu liniștit și mic. Primăvara însă pîrîul domol devine un puhoi de ape, care îneacă vreo 5.000 hectare de pămînt din cel mai bun. Așa e și cu alte rîuri și pîraie din diferite părți ale țării. Țăranii muncitori au înțeles chemarea guvernului: mai mult pămînt producției agricole, și au pornit la muncă organizată, ca să răpească aceste terenuri apelor și bălților și să le facă roditoare.

Sub conducerea Sfaturilor populare regionale, raionale și comunale, ajutați cu mașini și utilaj, ei au reușit să sape canale de scurgere și bazine de colectare, să ridice diguri și să facă lucrări prin care apele sînt stăvilite, canalizate și folosite pentru recoltele viitorului. La Ezer, raionul Feteşti, Dunărea îneca zeci de mii de hectare de pămînt. Prin construirea unui dig lung de 9,7 km. sînt apărate de inundații 12 mii hectare de teren. Dacă se cultivă porumb numai pe 7.000 hectare se obține (cu 3.000 kg. la hectar) o producție de 21.000.000 kg. porumb. Cu porumbul acesta, folosit la îngrășarea porcilor, se pot obține peste 4 milioane kg. carne. Sporuri mari de recoltă la cereale, legume, furaje etc., — zeci de mii de tone — se vor recolta de pe toate terenurile redate agriculturii, care pînă acum erau pradă inundațiilor și nefolosite. Iar aceasta e o contribuție la ridicarea nivelului de trai al populației.

Ceea ce s-a lucrat în diferite regiuni pînă acum e o realizare de mare însemnătate. Acțiunea aceasta trebuie continuată. In raioanele și comunele patriei noastre există încă teren nefolosit pentru agricultură. Pretutindeni țăranii muncitori sînt chemați ca, în vreme potrivită, să sprijinească inițiativa de a reda aceste terenuri agriculturii. In felul acesta se mărește suprafața agricolă a țării și se mărește producția de grîu, porumb, ș. a., cu mii și mii de tone. Este aceasta o acțiune patriotică, la care contribuie masele largi ale poporului. Căci acum poporul știe că muncește pentru sine și pentru bunăstarea lui.

N.

Fraţii Domnului

Sf. Ioan Gură de Aur spune că multe păcate vin din înţelegerea greşită şi din necunoaşterea Sfintelor Scripturi. Sînt în Sf. Scriptură unele părţi cu anevoie de înţeles, căci Sf. Scriptură este o carte scrisă de mult (între anii 2500 înainte de Hristos şi 100 după Hristos), cînd oamenii vorbeau în limbi care astăzi nu se mai vorbesc şi aveau obiceiuri care de asemenea nu mai sînt. Iată de pildă cu cîtă anevoie citim şi înţelegem o carte scrisă în limba noastră numai acum 2—300 de ani. Cu atît mai mult o carte scrisă cu mii de ani în urmă. Sf. Scriptură vorbeşte apoi despre taine dumnezeeşti, pe care le poţi pricepe greşit. Este nevoie deci ca citirea Sf. Scripturi să se facă totdeauna în razele lămuritoare ale Bisericii pentru ca nu cumva să cădem în ceata celor ce Mîntuitorul le-a zis: „Rătăciţi neştiind Scripturile".

Pricină de poticneală pentru unii cititori ai Sf. Scripturi sînt şi locurile din Noul Testament în care se vorbeşte de „fraţii Domnului". Să vedem pe scurt de cine este vorba în aceste texte.

Sfinţii Evanghelişti vorbesc de mai multe ori de persoane pe care ei le numesc: „Fraţii Domnului", adică fraţi ai lui Iisus Hristos. Citim astfel în Evanghelia după Matei: „Şi pe cînd grăia încă el către noroade, iată muma lui şi *fraţii lui* stăteau afară, căutînd să vorbească cu dînsul. Şi i-a zis lui oarecine: Iată, mama ta şi fraţii tăi stau afară, vrînd să grăiască cu tine" (Matei 12, 46—47). La locul paralel din Evanghelia după Sf. Marcu vedem că au fost de faţă şi „surorile" lui Iisus, căci citim: „Iar poporul, şezînd împrejurul lui, a zis: Iată mama ta şi fraţii tăi şi *surorile tale* (sînt) afară şi te caută" (Marcu 3, 32). Cu prilejul unui drum al lui Iisus pe meleagurile dragi ale sfintei Sale copilării, Sf. Evanghelist Matei scrie chiar cu numele pe aceşti aşa numiţi fraţi ai Domnului: „Şi venind în patria Sa, spune Sf. Evanghelist, îi învăţa pe dînşii în sinagoga lor încît ei se mirau şi ziceau: De unde are această înţelepciune şi aceste puteri? Au nu este el oare feciorul teslarului? Au nu se numeşte mama lui Maria şi fraţii lui: Iacob şi Iosif şi Simon şi Iuda? Şi surorile lui nu sînt oare toate la noi? (Matei 13, 54—56). Este vorba deci de patru fraţi ai Domnului şi de cel puţin două surori.

Intr-un fel sau altul despre fraţii Domnului mai citim la Marcu 6, 3; Luca 8, 19—20; Ioan 2, 12; 7, 3, 5, 10; I. Cor. 9, 5; Gal. 1, 19.

La prima vedere, judecînd după vorbirea noastră de astăzi, am înclina să credem că Domnul nostru Iisus Hristos a mai avut fraţi de sînge. In acest caz, Maria, mama Lui, nu mai este pururea Fecioară, aşa cum ştim că a fost şi cum ne învaţă Biserica de la începuturile ei. Ba mai mult, chiar naşterea suprafirească a Domnului ar fi pusă la îndoială. Lucrurile însă nu stau aşa. Sf. Fecioară Maria n-a mai avut nici un fiu, iar Domnul nostru Iisus Hristos n-a avut nici un frate sau soră de sînge. Şi iată pentru ce:

Intrucît aveau o limbă destul de săracă în cuvinte, la iudei „fraţi" („şi surori") se numeau nu numai persoanele care se trăgeau din aceiaşi părinţi — tată şi mamă — ci şi rudele mai apropiate şi chiar mai îndepărtate ca: veri, cumnaţi, nepoţi, etc. Acest lucru ni-l întăreşte chiar Sf. Scriptură. Astfel, Avram numeşte pe Lot frate, deşi noi ştim din Facere 12, 5, că Lot îi era nepot după frate: „Atunci a zis Avram către Lot: să nu fie sfadă între mine şi tine, între păstorii mei şi păstorii tăi, căci sîntem *fraţi*" (Facere 13, 8). „Apoi a zis Iacob către *fraţii săi:* Adunaţi pietre" (Facere 34, 46), grăieşte Iacob către rudele sale, după ce părăseşte casa socrului său Laban. „El te-a apropiat pe tine şi cu tine pe toţi *fraţii* tăi, fiii lui Levi", dojeneşte Moise pe Core şi pe cei părtaşi cu el la răzvrătire, care erau din aceeaşi seminţie (Numeri 16, 10). Iar în I Cronici 23, 22, citim: „Eliazar însă a murit şi n-a avut feciori ci numai fete, şi le-au luat de soţii fiii lui Chiş, *fraţii* lor". Sau noi citim în versetul 21 din acelaşi capitol, că Chiş şi cu Eliazar au fost fraţi deci fiicele lui Eliazar şi cu fiii lui Chiş erau veri. Astfel de exemple mai sînt încă multe în Sf. Scriptură.

Dar limba evreiască mai are şi alte cuvinte pe care, dacă le-am lua aşa după cum sînt scrise, am înţelege cu totul altceva decît a vrut să spună cel ce le-a scris. Astfel, de pildă, părţile de cuvînt „pînă ce" şi „pînă cînd" din Sf. Scriptură, nu însemnează întotdeauna vreme rînduită şi care are sfîrşit, ci nehotărîtă şi fără sfîrşit. Mărturiseşte aceasta ceea ce s-a zis pentru corb: „Şi ieşind nu s-a întors pînă cînd s-a uscat apa de pe faţa pămîntului" (Facere 8, 7); şi aceasta: „Şezi de-a dreapta mea pînă ce voi pune pe vrăjmaşii tăi aşternut picioarelor tale" (Ps. 109, 1); şi aceasta: „ Nu a cunoscut pe dînsa pînă ce a născut pe fiul ei cel întîi născut" (Matei 1, 25); şi aceasta: „Iată eu cu voi sînt în toate zilele pînă la sfîrşitul veacurilor" (Matei 28, 20). Căci corbul niciodată nu s-a mai întors în corabie; şi fiul lui Dumnezeu totdeauna şade de-a dreapta scaunului măririi întru cele înalte; şi Sf. Născătoare de Dumnezeu totdeauna şi pururea este fecioară; şi Domnul Iisus Hristos nu numai pînă la sfîrşitul lumii se află cu apostolii şi cu drepţii ci şi după aceasta în vecii vecilor fără de sfîrşit, spun Cazaniile noastre.

Mai avem însă şi alte dovezi care vin şi întăresc spusele noastre cum că Maica Domnului n-a avut nici un fiu sau fiică, iar Mîntuitorul Iisus Hristos nici frate şi nici soră după sînge. Şi anume:

In nici o parte a Sfintei Scripturi Fecioara Maria nu e numită mamă a acestor aşa numiţi „fraţi ai Domnului".

La moartea Sa, pe cruce, Iisus nu încredinţează pe mama Sa nici unuia dintre aşa zişii fraţi ai Lui, ci ucenicului Său iubit, Sf. Apostol Ioan, pe care-l prezintă mamei Sale: „Iată fiul tău" (Ioan 19, 26) şi nu „un fiu al tău", cum trebuia să spună dacă Maria ar mai fi avut şi alt fiu.

Ştim apoi că lui Iosif, bărbatul Mariei, i s-a arătat direct de Sus taina măreaţă a conceperii de la Duhul Sfînt: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, femeia ta, căci ce s-a zămislit într-însa de la Duhul Sfînt este" (Matei 1, 20). Iosif deci, după o asemenea dumnezeiască încunoştiinţare, nu se mai putea gîndi la legături trupeşti cu Maria, cu atît mai mult cu cît Sf. Scriptură ni-l prezintă ca „bărbat drept" (Matei 1, 19). Pe de altă parte, din vechime se spune că Iosif era om în vîrstă, bătrîn chiar, fiind astfel în imposibilitatea de a mai putea avea cel puţin 6 fii. Acest lucru ni-l întăreşte şi Sf. Scriptură, căci după călătoria la templul din Ierusalim (Luca 2), cînd Iisus avea 12 ani, numele lui Iosif nu mai apare în Sfintele Cărţi, ceea ce ne îndreptăţeşte să credem că el a murit încă înainte de ieşirea la propovăduire a Mîntuitorului Iisus Hristos.

Dar cine sînt totuşi aceşti „fraţi" şi aceste „surori" ale Domnului?

Pe baza locurilor de la Matei 27, 56; Marcu 15, 40; 16, 1; Luca 24, 10 şi Ioan 19, 25, vedem că mama „fraţilor Domnului" se chema Maria şi era „soră" a Maicii Domnului şi soţia lui Cleopa. Această Marie iarăşi nu poate fi soră a Maicii Domnului deoarece, pe de o parte, tradiţia ne spune că soţii Ioachim şi Ana au avut o singură fiică, pe Maria, iar pe de altă parte şi atunci ca şi acum nu era obiceiul ca doi fraţi sau două surori din sînul aceleiaşi familii să poarte acelaşi nume. Aşadar, după cele văzute mai sus, această Marie este verişoară cu Maica Domnului, iar fiii şi fiicele acestei Marii sînt „fraţi" sau „surori" ale Domnului numai în înţeles larg, iar în înţelesul strict al cuvîntului sînt verişoare şi veri secundari ai Mîntuitorului Iisus Hristos.

Aceştia, după cum le spune Sf. Evanghelist Ioan 7, 2, mult timp n-au crezut în Iisus, arătîndu-i-se duşmănoşi chiar. Cu timpul însă s-au convertit, iar despre doi dintre ei: Iacob şi Iuda, avem chiar date precise. Astfel Iacob este primul episcop al Ierusalimului şi moare martir pe la anul 62, iar Iuda a propovăduit şi el cu rîvnă pe Mîntuitorul Iisus Hristos, amîndoi lăsîndu-ne cîte o epistolă, pe care le găsim spre sfîrşitul Noului Testament.

Mîntuitorul a avut totuşi şi mai are „fraţi" şi „surori".

Ne spune chiar El cine sînt: „Oricine va face voia Tatălui celui din ceruri acela îmi este şi frate şi soră şi mumă" (Matei 12, 50).

In acest înţeles sîntem şi noi, cei ce ne străduim să împlinim voia Lui, surori şi fraţi ai Domnului.

Diacon GH. PAPUC

Biserica slujeşte Păcii

Biserica Ortodoxă Romînă propagă iubire,
Iertare şi milă şi-a lumi-nfrăţire
Din suflete-alungă ce-i ură şi rău
Şi-ndeamnă: iubeşte pe-aproapele tău.

Ea-ndeamnă omenirea, de vrea să trăiască
Să-şi întindă grabnic o mînă frăţească
Şi-unită de-acum înainte să meargă
Trecutul de ură şi vrajbă să-l şteargă.

Ea luptă ca să-nfrîngă răzbunarea
Şi ura dintre rase şi naţiuni
Şi-n cugete sădeşte doar iertarea
Spre-a fi cu toţi mai vrednici şi mai buni.

Altarele-i Sfinte îndeamnă-ai Săi fii,
In spirit creştin să ştie-a iubi
Sădeşte în suflet al păcii îndemn,
Sfidînd viclenia şi rolu-i nedemn.

Acum, cînd reclădim a lumii noi cetate,
In idealul păcii păşind strîns uniţi,
Călăuziţi de cinste, adevăr şi de dreptate,
Vom deveni cu-adevărat mai fericiţi.

VASILE M. MOLDOVEANU

La poala Crucii

Urc deabea micuţa coastă
Istovită de durere,
Ca să te găsesc pe tine
„Perla" — comorilor mele!

Am ajuns ... O cruce mică
Străjuieşte al tău mormînt,
In zadar mă uit şi caut
Că nu văd decît pămînt....

Dar durerea mă zdrobeşte
Şi cu sete crucea o strîng...
Vreau să am la mine-n braţe
Trupul tău micuţ ... Şi plîng...

Numai cerul mă împacă
Că sînt sigură că-n El,
Maica Sfîntă Preacurată
Ţi-a făcut un legănel...

Coborînd încet colina,
Chipul tău de îngeraş,
Parcă vine după mine
„Scumpul mamii copilaş"....

AURELIA V. GIRLONŢA
preoteasă

Din viața credincioșilor reveniți

S-au implinit zece ani de la revenirea fraților romîni greco-catolici la sînul cald de mamă al Bisericii Ortodoxe Romîne. De fapt timp de 250 ani, cît au fost uniți cu Roma, viața creștinească a credincioșilor uniți s-a desfășurat pe aceleași făgașuri pe care s-a desfășurat și viața creștinească a credincioșilor romîni ardeleni, care au rămas în Biserica Ortodoxă. Și unii și alții și-au clădit același fel de biserici în care s-au slujit aceleași sfinte Liturghii. Și unii și alții aveau preoți căsătoriți, aveau aceleași slujbe ortodoxe, aceleași cărți de slujbă ortodoxă, aceleași cîntări bisericești. La multe biserici unite pe lîngă cărțile tipărite la Blaj se foloseau și multe cărți tipărite la Sibiu, sau chiar la București, R. Vîlcea etc. Avîndu-le pe toate comune, uneori viața religioasă, mai ales în parohiile mixte, mergea pînă la unire deplină prin slujirea frățească a preoților ortodocși cu cei uniți, prin supliniri reciproce de slujbe în caz că unul lipsea și prin alte multe lucrări religioase.

Credința și datinele credincioșilor uniți erau toate ortodoxe și romînești, deși în mod nefiresc ei se găseau sub conducerea Romei. Revenirea din 1948 a fost tocmai încetarea legăturilor nefirești cu Roma catolică și reluarea legăturilor firești cu Biserica mamă ortodoxă, care a crescut de veacuri credincioșii romîni de pretutindenea.

E firesc dar ca credincioșii reveniți să se simtă bine la sînul Bisericii mame, e firesc ca ei să vadă în acest mare act din istoria poporului romîn vindecarea unei răni dureroase din trecut, care a sîngerat timp de 250 ani, spre durerea tuturor romînilor ardeleni. Adevărul acesta se poate constata în orice colțișor al Ardealului, unde stai de vorbă cu vreun frate revenit, care simte creștinește și romînește. Dovezi pentru aceasta s-ar putea aduce multe. Una din ele este și aceea a credincioșilor reveniți din parohia Socolul de Cîmpie, prot. Reghin.

Toți cei care trec prin această parohie rămîn plăcut impresionați de credința și dragostea lor față de biserică. Prin credința și munca lor pilduitoare și-au clădit, nu de mult, o biserică ca o catedrală, cum puține sînt în împrejurimi. Ea este gata din 1948 iar în anii 1951—52 i s-a adăugat un turn mare la intrare. Urmează să se mai facă mobilierul interior și pictura. Fiind parohia vacantă cîteva luni, în iunie 1957 au întocmit o jalbă mișcătoare în care cereau sfintei Mitropolii să le trimită un preot în parohie. In cazul cînd nu se va găsi un preot de mir căsătorit, ei cereau să li se trimită un preot călugăr. Dorința le-a fost ascultată și împlinită. In acest fel am ajuns păstorul sufletesc al acestor credincioși pe timpul lunilor de vară al anului 1957.

Din cele trăite și constatate printre acești credincioși mi-am putut da seama de credința lor puternică ca și de dragostea lor pentru Biserica Ortodoxă și față de slujitorii ei. De fapt însăși mișcătoarea lor cerere este un document viu care mărturisește despre această credință și dragoste a lor. Ei nu caută dacă preotul ce li se trimite este vechi ortodox sau revenit. Ori dintre care ar fi, el e bine venit în mijlocul lor, numai să fie un preot bun, un predicator însuflețit, un om care se îngrijește cu tot sufletul de casa lui Dumnezeu. Dacă preotul este la înălțimea chemării sale atunci credincioșii îl respectă, îl ajută, își deschid sufletele față de el, îi mărturisesc bucuriile și necazurile, îi cer sfaturi, îl înconjoară cu toată dragostea și prețuirea lor curată de creștini buni.

Ei apreciază pe preoții vechi ortodocși ca pe unii ce sînt buni slujitori, ca pe unii ce sînt legați de casa Domnului. Aceasta se vede și din faptul că ei păstrează o amintire plăcută despre acești preoți care au zăbovit, mai mult sau mai puțin printre ei, și pomenesc cu plăcere și dragoste de ei, ori de cîte ori se ivește acest prilej. Dintre aceștia sînt Pr. Constantinescu V., Pr. P. Brudea, ș. a.

O dovadă a respectului lor față de Biserica Ortodoxă este legătura continuă pe care o au cu autoritatea superioară bisericească, în deosebi cu părintele protopop pe care-l vizitează adeseori. Acești credincioși nu primesc pe nici un preot la slujbă decît atunci cînd are învoire scrisă de la părintele protopop. Și ori de cîte ori învită vreun preot la slujbă, și cazurile acestea sînt dese, aceasta o fac în bună înțelegere cu protopopiatul. Aceasta este și o dovadă de înaltă disciplină bisericească, atît de necesară pentru buna desfășurare a vieții bisericești.

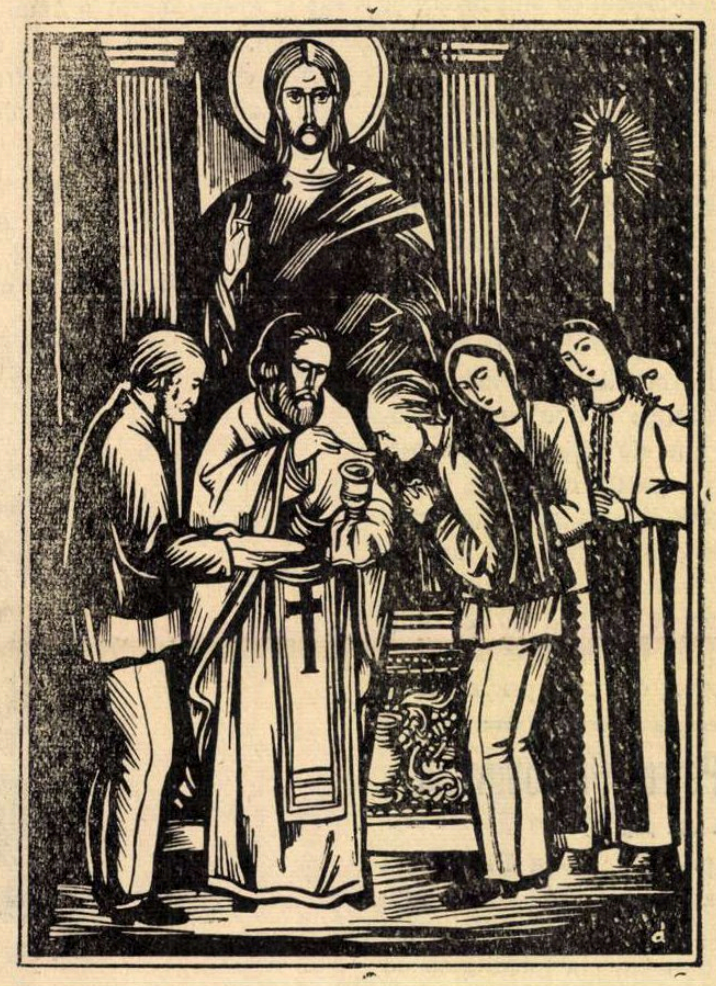

Aceeași disciplină o au ei și în ceea ce privește bunul mers al parohiei lor. Dau bucuros ori ce pentru biserică. Acest fapt dovedește nu numai disciplină, ci el este o mărturie a dragostei lor față de biserica din parohie și față de întreaga Biserică strămoșească. „Noi dăm, ziceau ei, deoarece dăm pentru biserica noastră. Noi dăm pentru biserica pe care am făcut-o noi".

Pildă pentru toate acestea este epitropul bisericii Zaharie Sabău, care e gata totdeauna să dea ajutor și sprijin continuu pentru biserică și pentru slujitorii ei.

In ceea ce privește viața religioasă a credincioșilor ea se desfășoară bine. Ei participă regulat, în număr frumos în bună rînduială la biserică, cu care ocazie unii se spovedesc și împărtășesc. Credincioșii sînt legați de biserică și cer rugăciunile ei.

Fiind creștini buni, acești credincioși sînt și cetățeni buni, îndeplinindu-și cu cinste toate îndatoririle ce le revin. De asemenea între organele locale și biserică este o colaborare și o armonie deplină.

Pe aceste făgașuri curge viața religioasă a acestor buni credincioși, care a fost totdeauna aceeași pe care au avut-o și romînii ortodocși. De aceea acum, după ce toți credincioșii și-au dat mîna și s-au înfrățit și întărit în aceeași credință strămoșească, pe care au avut-o totdeauna și unii și alții, acești credincioși se simt bine, se simt ca acasă, arătîndu-și respectul și dragostea lor față de Biserica mamă și față de slujitorii ei.

Ei se roagă lui Dumnezeu pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici și pentru mîntuirea tuturor.

Ierom. IRINEU CRACIUNAȘ

† Prof. Dr. Petre Procopoviciu

In 25 decembrie 1958, prima zi de Crăciun, a adormit în Domnul părintele Petre Procopoviciu, profesor la Institutul Teologic Universitar din Sibiu. In 27 decembrie s-a săvîrșit prohodirea în capela Institutului Teologic, de către un sobor de preoți, de față fiind I.P.S. nostru Mitropolit, profesori și studenți de la Institut, preoți, prieteni și cunoscuți. P. C. păr. rector Sofron Vlad în cuvinte mișcătoare a prezentat viața și activitatea celui adormit. In 28 decembrie corpul neînsuflețit, însoțit de membrii familiei și reprezentantul Arhiepiscopiei și Institutului Teologic, a fost transportat la Putna, de unde era originar profesorul Petre Procopoviciu. In 29 decembrie la Institutul Teologic s-a ținut o adunare de pomenire a celui adormit, în cadrul căreia păr. prof. N. Neaga a vorbit despre activitatea și viața acestuia. Păr. rector Sofron Vlad a spus că amintirea lui va rămînea pentru totdeauna la Institutul nostru. Slujba înmormîntării a avut loc la Putna, unde prof. P. Procopoviciu a fost înmormîntat lîngă rudele lui.

Profesorul P. Procopoviciu s-a născut în 1894 la Putna într-o familie de preot. După ce a terminat școala primară în Putna și școala secundară la Suceava, și-a luat licența în Teologie, litere și filosofie, iar în 1921 a susținut și examenul de doctor în teologie. In 1919 a fost profesor de limba romînă și istorie, iar în 1922, fiind hirotonit, devine paroh la biserica ortodoxă romînă din Viena, unde face și studii de specializare în teologia practică la Facultatea de Teologie. In 1924 se întoarce în țară, iar în 1928 e chemat profesor de Teologie practică la Academia Teologică din Oradea. In 1937 se mută la

(Continuare în pag. 4)

Mîndria smerește, iar smerenia înalță

(Luca 18, 14)

Rugăciunea are un loc de seamă în viața creștinului. Mîntuitorul Iisus Hristos cunoștea această nevoie a sufletului omenesc și El însuși s-a rugat. Era însă întristat de felul cum se rugau și se purtau în viața lor de toate zilele unii dintre fariseii vremii aceleia. Pe unii ca aceștia îi avea El în vedere cînd spunea în Predica de pe Munte: „Și cînd vă rugați nu fiți ca fățarnicii, că le place să se roage stînd în picioare în adunări și pe la unghiurile ulițelor, ca să se arate oamenilor" (Matei 6, 5). Acestora mai ales, ceva mai tîrziu, pentru a-i face să-și vadă mai bine greșalele, le spune chiar o parabolă, cunoscută de noi sub numele de parabola „vameșului și a fariseului" — scurtă dar plină de învățături. Căci zice sf. Evanghelist Luca:

„Iar unora care se socoteau că sînt drepți și se uitau de sus la ceilalți, le-a spus pilda aceasta: Doi oameni s-au suit în templu să se roage: unul fariseu și celălalt vameș" (Luca 18, 9—10). Scopul parabolei ne este arătat deci chiar de la început: ea avea în vedere pe cei ce sufereau de boala mîndriei — farisei mai ales — care se credeau drepți înaintea ochilor lor, cum zice Sfînta Scriptură (Pilde 3, 7; Rom. 12, 16). Templul era zidit pe colina Moria, iar credincioșii iudei obișnuiau să se „urce", cum zice parabola, la templu să se roage, la anumite ore din zi. Fariseul și Vameșul erau reprezentanții a două pături sociale foarte deosebite una de alta. Fariseii formau la vremea aceea un partid care, din punct de vedere religios, pretindea că respectă întru totul prevederile Vechiului Testament, iar din punct de vedere politic erau potrivnici împărăției romane. Vameșii erau cei ce încasau dările. Mulți dintre ei erau necinstiți în meseria lor, încasînd mai mult decît se cuvenea, din care pricină erau urgisiți de popor. Ei erau în slujba imperiului roman.

„Fariseul, spune mai departe parabola, stînd, se ruga întru sine așa: Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni: răpitori, nedrepți, desfrînați, sau ca și vameșul acesta". Aproape de altar, în văzul tuturor, cu pieptul scos — așa cum ni-l arată icoanele noastre — plin de sine, fariseul n-a venit la templu mînat de o dorință lăuntrică, pentru a cere ceva de la Dumnezeu sau pentru a-i mulțumi într-adevăr, ci pentru a se înălța pe sine și a judeca, ba mai mult, pentru a-și arăta disprețul față de ceilalți oameni. „El n-a venit să se roage, ci să se laude", zice Fericitul Augustin. Fariseul împarte lumea în două categorii: în prima categorie este el cel curat și drept, iar în a doua categorie toți ceilalți oameni, cărora le atribuie cele mai mari păcate: furtul, exploatarea și desfrînarea. Și ca să-și arate mai mult calitățile sale, se întoarce arătînd disprețuitor spre vameșul care se ruga cu inima zdrobită, undeva într-un ungher al templului.

„Postesc de două ori pe săptămînă, dau zeciuială din toate cîte cîștig", își continuă fariseul așa numita lui rugă. Postul săptămînal se ținea

lunea și joia. Acesta nu era prescris în legea lui Moise, fiind introdus mai tîrziu din motive de pietate. Se vede însă că acest post, pe vremea Mîntuitorul, se răspîndise mult între credincioșii iudei, căci Iisus atrage atenția acestor potstitori să nu-și întunece fața pentru a arăta oamenilor că postesc (Matei 6, 16). Zeciuială dădea pentru templu și pentru cei săraci nu numai din produsele cîmpului și din animale, ci și din ceea ce cumpăra. „Lucrurile lui cu adevărat erau bune, iar gura avu rea", căci „milostenia mîndrului este ca o rană pentru Dumnezeu", zice mitropolitul Varlaam. Sau cum spune cîntarea bisericească: „Cu lucrurile îndreptării înălțîndu-se fariseul, în laturile slavei deșarte rău s-a încurcat, lăudîndu-se peste măsură".

„Iar vameșul, continuă pilda, stînd departe nu îndrăznea nici ochii să-i ridice la cer, ci își bătea pieptul zicînd: „Dumnezeule, milostiv fi mie, păcătosului!" Undeva departe de altar și de privirea celorlalți rugători, vameșul, cu ochii plecați în pămînt, cu conștiința apăsată de păcate, cu smerenie și cu căință sinceră, se ruga Domnului zicînd: „Doamne curățește-mă pe mine păcătosul, că nu sînt destoinic să stau și să caut cu ochii mei către cer din cauza mulțimii păcatelor mele, că s-au înmulțit fărădelegile mele mai vîrtos decît nisipul mării și răutățile mele au covîrșit peste părul capului meu. Inaintea ta stau strîmbătățile mele. Aud că se vor deschide cărțile și vor fi scrise toate suspinele săracilor. Nu este nici un lucru, nici un gînd pe care să nu-l știi tu, Dumnezeul meu. A răspunde n-am vreme, a fugi n-am unde. In cer nu-i loc, pe pămînt mă tem să nu mă cumva înghită, văzînd faptele mele cele rele. Pentru aceea am curs către tine, milostive și iubitor de oameni, și cu lacrimi mă rog curățește-mă pe mine păcătosul. Multe sînt păcatele mele, dar mila ta este mai mare. Că pentru păcătoși ai venit din cer pe pămînt, ca să-i chemi spre pocăință. Deci nu mă lăsa nici pe mine în deșert, ci mă primește și pe mine ce cad cu smerenie și cu lacrimi către Sfinția Ta" (Din Cazania lui Varlaam). Această rugăciune cu smerenie și pocăință a vameșului a dat roade bune căci, de bună seamă, va fi zis și va fi făcut și el ca Zaheu, mai marele vameșilor: „Iată, jumătate din avuția mea, Doamne, o dau săracilor și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva întorc împătrit" (Luca 19, 8).

„Zic vouă, încheie Mîntuitorul această parabolă, că acesta (vameșul) s-a dus mai îndreptat la casa sa, decît acela (fariseul), *căci tot cel ce se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește se va înălța*" (Luca 18, 14). Sf. Apostol Petru, în prima sa scrisoare, spune că: „Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, iar celor smeriți le dă har" (5, 5). De aceea, Mîntuitorul Iisus Hristos, ca Dumnezeu a toate știutor, a cunoscut și inima acestui fariseu și a vameșului și gîndurile cu care aceștia au venit la rugăciune. Vameșul, prin recunoașterea greșalelor sale și prin hotărîrea pe care și-a luat-o înaintea lui Dumnezeu de a nu mai greși, s-a înălțat, iar faptele bune ale fariseului, datorită mîndriei lui oarbe, și-au pierdut valoarea înainfea lui Dumnezeu. Ca să înțelegem mai bine acest lucru, că mîndria smerește și smerenia înalță, dăm mai jos încă un exemplu din învățătura Mîntuitorului, care zice: „Cînd ești chemat de cineva la nuntă, nu te așeza în locul cel mai de sus, ca nu cumva să fie chemat acolo altul, mai de cinste decît tine. Și venind cel ce te-a chemat și pe tine și pe acela, să-ți zică: dă acestuia locul, și atunci cu rușine vei începe să ședzi în locul cel mai de jos. Ci cînd vei fi chemat, mergînd, așează-te la locul cel mai de jos, ca venind cel ce te-a chemat să-ți zică: prietene, suie-te mai sus! Atunci vei avea cinste înaintea celor ce vor ședea la masă împreună cu tine. Căci tot cel ce se înalță se va smeri și cel ce se smerește se va înălța" (Luca 14, 9—11).

Să luăm aminte așadar și noi la această parabolă și să înlăturăm din viața noastră egoismul și trufia fariseului îngîmfat și disprețuitor de oameni, trufie care lui Dumnezeu nu-i place și este potrivnică și bunei conviețuiri între oameni, și cu smerenia și căința sinceră a vameșului să ne facem rugăciunile noastre de zi cu zi. Să urmăm cîntării bisericești care ne îndeamnă: „Să ne sîrguim a urma bunătăților fariseului și a rîvni smerenia vameșului, urînd necuviința greșalelor cea de la amîndoi, adică trufia și pierzarea".

Diacon GH. PAPUC

† Prof. Dr. Petre Procopoviciu

(Urmare din pag. 3)

Catedra de Teologie practică de la Facultatea Teologică din Suceava. In anii 1949—1950 este paroh în București la Biserica Sf. Spiridon, iar între 1950—1952 este duhovnic la Facultatea de Teologie din Cluj. Din octombrie 1952 a funcționat pînă în ziua adormirii lui ca profesor de Liturgică, Omiletică și Catehetică la Facultatea de Teologie din Sibiu.

Ca rang bisericesc, în 1934 a fost hirotesit protopop, în 1937 a primit hirotesirea de arhipresbiter stavrofor, în 1958 fiind distins cu crucea patriarhală.

Pe lîngă munca de la catedră, păr. profesor P. Procopoviciu a desfășurat și o bogată activitate publicistică. Astfel a tipărit cărți despre predică, despre ritualistică, despre educația creștină, despre cinstirea sfinților, despre rugăciunile pentru cei morți, despre Sfînta Impărtășanie și Sfînta Spovedanie, despre sărbătorirea Duminecii, despre însemnătatea Sf. Antimis, despre purtarea creștinului la Sf. Liturghie, despre post etc.

A fost un bun credincios al Bisericii și o minte luminată, care și-a pus toată viața în slujba pregătirii slujitorilor altarului și luminării credincioșilor noștri. Era un om bun, blînd, iubitor, înțelegător, prieten și sprijinitor, osîrduitor și muncitor. A fost întotdeauna alături de năzuințele poporului și a sprijinit munca poporului pentru o viață nouă și lupta lui pentru pace. In felul acesta el și-a împlinit datoria deplin și față de Biserică și față de popor. Amintirea lui va rămîne mereu luminoasă în inimile tuturor celor ce l-au cunoscut și l-au prețuit pentru vredniciile sale.

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Pr. I. BEJU

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 107 SIBIU, 1 martie 1959 Nr 9–10

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Preţuire obştească

Implinindu-se zece ani de la restaurarea Mitropoliei Banatului, revista oficială a aceleia s-a tipărit la Timişoara — anul trecut — în Volum omagial: „Inchinare Inalt Prea Sfinţiei Sale Dr. Vasile Lăzărescu primul Mitropolit al restauratei Mitropolii a Banatului". Volumul are 438 p. şi se împarte în două părţi: Prima Parte (p. 258) cuprinde articole despre Mitropolia Banatului şi activitatea I. P. S. Mitropolit Vasile Lăzărescu; Partea doua (259—436) cuprinde diferite studii de istorie bisericească şi învăţături bisericeşti. Cuprinsul atît de bogat este prezentat în o formă frumoasă, împodobit cu clişee variate, încît volumul este o realizare valoroasă a Bisericii noastre.

Banatul a avut Mitropolie romînească din vremuri străvechi. Ea a încetat să existe la 1757 sub stăpînirea habsburgică. Şi aşa au rămas bănăţenii fără Mitropolie vreme de 190 ani, deşi la 1848 ei au cerut reînfiinţarea Mitropoliei — şi din 1848 au luptat mereu pentru aceasta. Dorinţa lor s-a realizat abia la 26 octombrie 1947. Reînfiinţarea Mitropoliei este şi rezultatul ostenelilor P. S. Episcop Vasile Lăzărescu, sprijinit de alţi oameni de frunte ai Bisericii.

Născut la 1 ianuarie 1894 în com. Jadani din părinţi ţărani, tatăl fiind cîntăreţ la strana bisericii, tînărul Vasile urmează şcoala confesională ortodoxă romînă, apoi liceul maghiar de stat din Timişoara, ca în anul 1912 să se înscrie la Facultatea de Teologie, unde primeşte titlul de doctor în teologie. A terminat şi Facultatea de Litere şi Filozofie.

Intre 1920—1924 e profesor la Academia Teologică din Sibiu, iar de atunci pînă în 1934 e profesor la Academia Teologică din Oradea. In 1925 a făcut pelerinajul la locurile sfinte din Palestina. In 1934 e instalat episcop al Episcopiei Caransebeşului, de unde după 7 ani este chemat pe scaunul episcopiei Timişorii.

A fost 14 ani profesor de teologie, pregătind preoţi luminaţi pentru parohiile noastre. Şapte ani a păstorit la Caransebeş, 17 ani la Timişoara (ultimii 10 ani ca Mitropolit al Banatului).

Volumul omagial oglindeşte bogatele realizări ale Vlădicului Vasile. Ca un simbol al acestei activităţi se înalţă falnică şi preafrumoasă Catedrala ortodoxă din Timişoara. De aceea la zece ani de rodnică arhipăstorire, aduc prinos de obştească preţuire P. S. Andrei al Aradului, vicari, consilieri, profesori de teologie de la Institutele teologice şi seminarii, protopopi, preoţi şi mireni.

Biserica Ardealului a avut strînse legături cu Biserica Banatului. Acestea se continuă şi azi. Preoţii din Mitropolia Ardealului şi cei din Mitropolia Banatului sînt pregătiţi la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, care stă sub oblăduirea ierarhilor din Ardeal şi Banat. Legături vechi de prietenie între înalţii Ierarhi chezăşuesc o colaborare rodnică. Mitropolia Banatului şi I. P. S. mitropolit Vasile este aproape de sufletul clerului şi credincioşilor ortodocşi din Ardeal. De aceea în volumul omagial profesori de la Institutul Teologic din Sibiu arată preţuirea realizărilor celor zece ani de arhipăstorire.

„Telegraful Romîn" aduce omagiul lui ierarhului, care i-a fost colaborator, care a lucrat în Sibiu cu rod îmbelşugat şi care n-a uitat niciodată Sibiul ortodox. Intru mulţi ani I. P. S. Stăpîne!

Telegraful Romîn

Sărbătorirea a 100 ani de la Unirea Ţărilor Romîne

In toată ţara s-au făcut mari serbări la 24 ianuarie, cînd s-au împlinit 100 de ani de la Unirea dintre Moldova şi Ţara Romînească. S-a arătat că unirea a făcut-o poporul, care aştepta de la ea îmbunătăţirea vieţii, scăparea de iobăgie, împroprietărirea şi drepturi politico-sociale. S-a arătat şi lupta oamenilor luminaţi, care au mers cu poporul, ca Alex. I. Cuza, M. Kogălniceanu, Vasile Alexandri, ş. a. Ea s-a făcut prin luptă îndîrjită împotriva boierilor, care nu voiau să-şi piardă privilegiile şi pămînturile, şi împotriva unei părţi a burgheziei, care se aliase cu boierimea. Unirea a fost susţinută de Rusia şi Franţa, împotriva Turciei, Austriei şi Angliei. Dar pentru că sub Alex. Ioan Cuza, s-au făcut reforme, care au uşurat viaţa ţărănimii şi au dat drepturi mai largi poporului, boierii şi burghezia au răsturnat pe domnitor aducînd în ţară pe prinţul german-Carol. In felul acesta masele populare au fost mai departe robite şi asuprite. Abia sub regimul de democraţie populară oamenii muncii au ajuns stăpîni în ţara lor şi au dobîndit drepturile pentru care au luptat înaintaşii lor.

La Institutul Teologic Universitar din Sibiu, în dimineaţa zilei de 24 ianuarie, a avut loc o serbare, în prezenţa I. P. S. Mitropolit *Nicolae,* a consilierilor, a corpului profesoral şi studenţilor teologi. Corul studenţilor, condus de Pr. Prof. Gh. Şoima, a cîntat: Imnul R. P. R., Cîntecul lui Moş Ioan Roată, Imnul F.M.T.D. ş. a. Studenţii au prezentat două scenete: „Moş Ioan Roată şi Unirea"; „Moş Ioan Roată şi Cuza Vodă". Pr. rector S. Vlad a ţinut o conferinţă, în care a arătat cum s-a făcut unirea la 1859 şi ce însemnătate a avut ea pentru poporul romîn, care azi îşi făureşte o viaţă nouă.

P. C. Sa a arătat şi rolul Bisericii Ortodoxe romîne în luptele pentru unire. Aşa a amintit că preoţii, în frunte cu mitropoliţii, au sprijinit unirea. Ca figuri mai însemnate din sînul Bisericii se pomenesc: Mitropolitul Miclescu al Moldovei, Arhimandritul Neofit Scriban, Arhimandritul Melchisedec, ş. a. Aşa cum atunci Biserica a fost alături de popor, aşa şi azi Biserica noastră este alături de popor şi îl ajută în realizarea vrerilor lui.

„Telegraful Romîn" în ianuarie şi februarie 1859 a publicat pe larg desbaterile din Divanurile de la Iaşi şi Bucureşti şi a exprimat bucuria că fraţii munteni şi moldoveni s-au unit într-o singură ţară. Ardealul era atunci sub robia habsburgică. In unirea ţărilor Moldovei şi Munteniei romînii ardeleni au văzut pregătirea unirii tuturor romînilor din Ardeal, Muntenia şi Moldova într-o singură ţară.

Astăzi visul de la 1859 este realizat: Republica Populară Romînă îmbrăţişează toate provinciile, este un stat al oamenilor muncii de la oraşe şi sate, care prin munca lor îşi făuresc o viaţă îmbelşugată şi fericită.

Lupta înaintaşilor noştri şi realizările de azi sînt un permanent imbold pentru toţi de a munci cu mai mult elan pentru înflorirea patriei, pentru viaţa cea nouă, pentru pace. *N. M.*

Cea mai înaintată ştiinţă

Astăzi ştiinţa şi tehnica fac paşi repezi înainte. Rămîi uimit de descoperirile şi invenţiile, care se anunţă an de an, lună de lună. Şi în privinţa aceasta Uniunea Sovietică stă în frunte. Oamenii ei de ştiinţă şi tehnicienii ei au dat la iveală descoperiri aşa de minunate, încît ştiinţa şi tehnica sovietică stîrneşte admiraţia şi lauda tuturor: ele sînt înaintea ştiinţei şi tehnicei din toate celelalte ţări.

Acest lucru se vede în cele două mari realizări ale vremii noastre: energia atomică şi rachetele cosmice.

Energia atomică este o putere uriaşă, pe care guvernul S.U.A. a folosit-o pentru război. Aşa în 1945 a aruncat două bombe atomice asupra oraşelor japoneze: Hiroshima şi Nagasaki. De atunci şi pînă astăzi S.U.A. şi Anglia au făcut noi experienţe şi au fabricat bombe nucleare mult mai puternice decît cele din 1945. Uniunea Sovietică dimpotrivă a îndreptat cercetările în direcţia folosirii energiei atomice în scopuri paşnice. Oamenii de ştiinţă n-au descoperit energia atomică pentru ca ea să slujească la nimicirea a zeci de milioane, poate sute de milioane de oameni, ci pentruca prin ea să devină viaţa tuturor oamenilor mai îmbelşugată, mai frumoasă. Cum în orînduirea socialistă totul stă în slujba îmbunătăţirii vieţii oamenilor muncii, Uniunea Sovietică a luptat pentru folosirea paşnică a energiei atomice şi pentru interzicerea armelor atomice.

Guvernele S.U.A. şi Angliei n-au voit şi nu vor să ajungă la un acord. Pînă la urmă însă, lupta popoarelor, a mişcării partizanilor păcii, a lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică va sili şi aceste guverne să renunţe la armele atomice şi astfel omenirea să folosească energia atomică numai pentru pace, pentru construirea unei vieţi mai bune.

Această folosire a energiei atomice pentru binele oamenilor muncii a făcut cele mai mari progrese în Uniunea Sovietică. Aici s-a construit prima uzină atomo-electrică şi acum se construesc o mulţime de astfel de uzine, care dau electricitate cu ajutorul energiei atomice. Aici există cea mai mare instalaţie din lume, ciclofazotronul, cu care savanţii din ţările socialiste fac cercetări asupra energiei atomice. Aici s-a lansat primul vapor spărgător de ghiaţă din lume, care merge cu energie atomică, fără să aibă nevoie un an de zile să vină la ţărm după combustibil. Aici energia atomică e folosită în fabrici, în vindecarea boalelor, în agricultură şi alte domenii ,îmbunătăţind viaţa oamenilor muncii. Şi cercetările şi descoperirile aduc noi şi noi realizări pe linia aceasta, punînd ştiinţa şi tehnica sovietică în fruntea ştiinţei şi tehnicii mondiale.

Tot în frunte se află ştiinţa şi tehnica sovietică şi prin fabricarea şi lansarea rachetelor cosmice .

Cea dintîi rachetă, care în 4 octombrie 1957 a lansat primul satelit artificial (care s-a învîrtit în jurul pămîntului mai multe luni) a fost racheta sovietică. După aceea tot Uniunea Sovietică a mai lansat doi sateliţi, dintre care cel de al treilea a avut aproape 1.500 kg. Şi S.U.A. a făcut multe încercări de a trimite astfel de sateliţi, dar cele mai multe n-au reuşit. S.U.A. a încerca să trimită o rachetă în lună. Racheta a explodat pe drum la o mică depărtare de pămînt, şi n-a ajuns la ţintă.

Pe cînd Uniunea Sovietică a pus în uimire întreaga lume prin lansarea la 2 ianuarie 1959 nu a unui satelit, ci a unei planete. Satelitul se învîrte în jurul pămîntului. Planeta se învîrte în jurul soarelui. Pînă în ianuarie a. c. se învîrteau 9 planete, între care şi pămîntul. Acum la acestea s-a adăugat a zecea: planeta sovietică. Racheta, care a transportat planeta aceasta, s-a înălţat de pe pămînt, a trecut pe lîngă lună, şi apoi după ce a ajuns la o distanţă foarte mare (sute de mii de km de la pămînt) a început să se învîrtă în jurul soarelui, ca şi pămîntul. Ea se află între pămînt şi planeta Marte. Ea mărturiseşte popoarelor lumii despre puterea neîntrecută a ştiinţei şi tehnicii sovietice.

Sîntem mîndri de aceste uimitoare realizări ale ştiinţei şi tehnicii sovietice, care stă în fruntea ştiinţei şi tehnicii mondiale. Sîntem convinşi că, prin lupta unită a tuturor, se va ajunge la un acord de încetare a exprienţelor cu arme atomice şi de interzicere a armelor atomice — aşa cum propune Uniunea Sovietică şi omenirea va scăpa de pericolul unui război atomic. Sîntem convinşi că ştiinţa şi tehnica sovietică va avea noi succese în munca ei de înfrumuseţare a vieţii omeneşti. Aceste realizări deschid omenirii un viitor de pace şi viaţă fericită, în care omul va stăpîni nu numai pămîntul, ci şi spaţiile cosmice.

Tel. Romîn

Despre începutul şcolilor noastre din Transilvania

— Cinstirea şcolilor din Blaj —

Inceputul învăţămîntului în limba romînească se împleteşte cu istoria de început a poporului nostru şi al înfiripării primelor mănăstiri. Dacă aruncăm o privire asupra manuscriselor vechi, ne spun cercetătorii, vedem că ele respectă o anumită direcţiune în ce priveşte felul de a scrie sau ortografia. Acest lucru ne îndreptăţeşte să presupunem existenţa unei vechi şcoli de limbă şi scriere romînească, încă de prin secolul XV şi XVI. Cărţile tipărite de diaconul Coresi, de pildă, sînt un vădit document despre limba romînă scrisă, deci învăţată în şcoli. Cărţile de propagandă calvină şi luterană apoi care apar în Transilvania în secolul XVI şi XVII, primite cu neîncredere de credincioşii noştri ortodocşi, ne arată totuşi că romînii ştiau scrie şi citi romîneşte. In caz contrar la ce ar mai fi fost scrise? Cine să le citească?

Originea acestui învăţămînt primar, de început al poporului nostru, trebuie căutată în tinda bisericilor şi în chiliuţele afumate ale mănăstirilor noastre, care au fost primele focare de cultură naţională. De la aceste şcoli mănăstireşti se ridică vlădici ca Ghenadie, Simion Ştefan, Sava Brancovici şi alţii încă pe care îi cunoaştem din Istoria Bisericii noastre.

La aceste şcoli mănăstireşti învăţau carte nu numai viitorii preoţi ai satelor noastre, ci şi dascălii, unii dintre funcţionarii — vorbind în limba noastră de astăzi — de la cancelariile domneşti şi alţi doritori de lumină.

Documentele, destul de zgîrcite uneori, ne vorbesc totuşi de existenţa unor adevărate şcoli, întrucîtva asemănătoare celor din veacul nostru.

Amintim astfel şcoala de pe lîngă biserica Sf. Nicolae din Scheii Braşovului (Or. Stalin). Cercetătorii ne dau ca existentă această şcoală încă de la anul 1495, după unii această şcoală ar fi chiar mai veche. Primii dascăli, a căror pomenire a ajuns pînă la noi, sînt doi colaboratori sau ajutători ai preotului Petru cel Bătrîn.

In anul 1657, Susana Lorantffi, văduva lui Gheorghe Racoţi, principe al Transilvaniei — romîn de origine după unii cercetători — înfiinţează la Făgăraş o şcoală romînească, organizată destul de bine pentru vremurile de atunci. Ţelul ei era însă acela de calvinizare a romînilor. Regulamentul de funcţionare al acestei şcoli spune că ea trebuie aşezată neapărat lîngă şcoala maghiară, iar dascălul să fi învăţat în şcolile reformate maghiare.

In timp ce şcoala din Făgăraş îşi ducea munca ei de calvinizare, Mănăstirea Simbăta de sus se transformă într-o adevărată şcoală de pregătire a preoţilor şi dascălilor în legea noastră străbună şi de apărare a ei.

Astfel de şcoli, cu o durată mai mică sau mai mare, au funcţionat încă şi în alte localităţi ale Transilvaniei.

Un moment de seamă în istoria învăţămîntului nostru îl prezintă înfiinţarea şcolilor din Blaj.

Zidirea lor a început în anul 1741, sub Inochenţiu Micu Clain, acel minunat episcop, care a luptat atît de mult în Dietele transilvănene pentru drepturile la viaţă ale neamului său şi pentru eliberarea lui din lanţurile iobăgiei. Această luptă i-a adus pieirea, murind departe de ţara sa, în mizerie crudă, înşelat şi de papa de la Roma şi de curtea împărătească de la Viena.

Cea mai mare parte din cheltuielile împreunate cu zidirea acestor şcoli a fost suportată de preoţi şi credincioşi, din munca şi sudoarea lor, necerînd altceva în schimb decît luarea din coasta episcopului lor a călugărului iezuit catolic.

In 14 octombrie 1754, episcopul Petru Pavel Aron, urmaşul lui Inochenţiu Micu, deschide la Blaj 3 şcoli: Şcoala de obşte, cea latinească şi de preoţie.

Şcoala de obşte „va fi a tuturor de toată vîrsta", cum se spune în hotărîrea de înfiinţare, învăţînd pe elevi scrisul, cititul, cîntările bisericeşti şi noţiuni de aritmetică. Primul dascăl al acestei şcoli a fost Constantin Dimitrievici „născut şi venit din Ţara Romînească, din judeţul Romanaţilor, din satul Aricesti". Nu după mulţi ani, această şcoală de obşte s-a transformat în şcoală normală sau pedagogică, pentru pregătirea învăţătorilor.

Şcoala latinească avea menirea să introducă pe elevi în cunoaşterea limbii latine şi maghiare, precum şi în unele ştiinţe. Pînă la anul 1851 întreg învăţămîntul se preda în această şcoală în limba latină. Cu timpul ea se transformă în liceu sau şcoală medie de cultură generală, cum este numită astăzi.

Şcoala de preoţie era destinată celor care voiau să devină preoţi.

*

Invăţămîntul nostru de astăzi, de toate gradele, a luat o dezvoltare pe care n-a cunoscut-o niciodată în istoria sa. Neştiinţa de carte a fost stinsă pentru totdeauna din Ţara noastră. Nenumărate şcoli noi apar mereu în oraşele şi satele de pe cuprinsul Patriei. Statul nostru nu uită nici pe străbunicele şcolilor noastre de astăzi. Pe linia acestor preţuiri a ceea ce este valoros din tre-

(Continuare în pag. 4)

Buna Vestire

Bucură-te cea plină de dar,
Domnul este cu tine!

Știm că de la vîrsta de 3 ani Fecioara Maria a crescut în Templul din Ierusalim. Pregătită, prin viața ei curată și purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ca să fie mama lui Iisus Hristos, cînd a ajuns la vîrsta potrivită a fost logodită cu dreptul Iosif, om bătrîn și cuvios, din seminția lui David, care urma să o ocrotească. Ea însă nu s-a mutat în casa dreptului Iosif pînă mai tîrziu, cînd îngerul i-a descoperit și lui vestirea că Fecioara Maria este Născătoarea de Dumnezeu. De aceea, ea a dus în Nazaret mai departe viața în care a fost crescută, viață de rugăciune și muncă. Se ruga, citea cărțile sfinte, se ocupa cu torsul inului și a lînei, broda veșminte preoțești, — adîncită cu mintea mereu în gînduri sfinte.

Sfinții Părinți, spun că Fecioara Maria știa din citirea cărților dumnezeești și a proorocilor că se apropie timpul sosirii lui Mesia cel făgăduit. De multe ori citea ea proorociile lui Isaia: „Iată, fecioara va avea în pîntece și va naște un fiu, și i se va pune numele Emanoil..." (Mat. I, 23), și după chibzuința ei considera că această binecuvîntată Feciaoră există deja. Sufletul ei ardea de dragoste, nu numai pentru Mesia cel așteptat, ci și pentru Fecioara chemată a fi mama Lui. Cu lacrimi în ochi repeta rugăciuni ca s-o învrednicească Dumnezeu de a vedea pe Maica lui Mesia cel făgăduit și să-i slujească măcar ca cea din urmă slujnică. Dumnezeu însă pe ea a ales-o să fie Maica Fiului Său.

După cum scrie în Sf. Evanghelie, Arhanghelul Gavriil se arătă Sf. Fecioare. După Tradiție, în acest timp, Sf. Fecioară se ocupa cu citirea Sf. Scripturi și medita asupra cuvintelor proorocului Isaia: „Iată, Fecioara va avea în pîntece...", și cu înflăcărare se ruga ca s-o învrednicească Dumnezeu de a vedea cît mai repede pe Mesia. Deodată, în fața ei apăru Arhanghelul Gavriil și ca un răspuns al gîndului ei i-a adus salutul dumnezeesc: „Bucură-te cea plină de Dar, Domnul este cu Tine, binecuvîntată ești tu între femei".[1]

Apariția Arhanghelului nu o înspăimîntă pe Fecioara Maria. Pe cînd petrecea ea în Sfînta Sfintelor din Ierusalim ea se obișnuise cu apariția și convorbirile cu îngerii, totuși acest salut neobișnuit o neliniști. De multe ori Dumnezeu anunța voia Sa aleșilor Vechiului Testament prin îngerii Săi, dar salutul: „Bucură-te"! n-a fost auzit în descoperirile V. T. Fecioara Maria păstra tăcere în nedumerirea ei. Cu un fior de venerație, Vestitorul ceresc privea la nedumerirea Preasfintei Fecioare și se grăbi s-o liniștească: „...Nu te teme Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu..." (Lc. I, 30). El i-a vestit taina întrupării cu aceleași cuvinte cu care a prezis proorocul Isaia cu șapte sute de ani înainte acest eveniment: „...iată vei zămisli și vei naște un Fiu și-I vei pune numele lui Iisus.[2] Acesta va fi mare și Fiul Celui de sus se va chema, iar Domnul Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl Său; și va domni peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfîrșit" (Luca I, 31—33).

Dacă Eva a ascultat șoapta ispititorului și a căzut, Maria ascultă chemarea cerului și s-a înălțat.

Neînțelegînd profunzimea tainei, ea cumpănea fiecare cuvînt al îngerului: „Cum va fi aceasta, de vreme ce nu știu de bărbat". Eu sînt fecioară și m-am făgăduit să rămîn toată viața fecioară, de aceea nu înțeleg cum voi naște fiu.

Arhanghelul îi liniști îndoiala: „Tu vei naște fiu fără bărbat, prin puterea lui Dumnezeu.. Duhul Sfînt se va pogori peste tine și puterea celui de sus te va umbri..." (Lc. I, 35), adică zămislirea se va săvîrși în chip supranatural prin pogorîrea Duhului Sfînt și vei deveni mamă în chip neînțeles de minte. „...De aceea și Sfîntul care se va naște, se va numi Fiul lui Dumnezeu..." (Lc. I, 35), va fi curat și nepărtaș la păcat.

Cea mai înaltă taină este descoperită prin Bunavestire și Arhanghelul Gavriil pentru o deplină adeverire, i-a arătat Fecioarei Maria ca exemplu pe rudenia sa, Elisabeta (Luca I, 5—26).

După rînduiala omenească nu se poate ca neprihănita Fecioară să nască, sau ca femee bătrînă stearpă să zămislească, dar la Atotputernicul Dumnezeu totul este cu putință: „La Dumnezeu nici un lucru nu este cu neputință" (Lc. I, 37).

Lumina Duhului dumnezeesc a luminat-o pe Fecioara Maria și ea s-a bucurat de adevărul buneivestiri și s-a încredințat că aude voia lui Dumnezeu. Și Fecioara Maria răspunse: „...Iată roaba Domnului sînt; facă-se cu mine după graiul tău"! (Lc. I, 38). Smerenia, supunerea la voia lui Dumnezeu au înclinat cerurile și au coborît pe pămînt pe Fiul lui Dumnezeu: „Cuvîntul trup s-a făcut".

Indeplinind porunca lui Dumnezeu, Arhanghelul s-a întors întru împărăția luminii. Așa s-a îndeplinit taina întrupării Fiului lui Dumnezeu: Fecioara a devenit mamă și Mama a rămas Fecioară.

Aleasă dintre toate neamurile, sfîntă cu trupul și duhul, curățită deplin prin Duhul Sfînt, ea a cuprins în persoana sa toate comorile harului. O spune îngerul: „Bucură-te cea plină de Dar, Domnul este cu tine"! Și de atunci, unde s-a arătat Fecioara Maria, acolo totul s-a umplut de bucurie. Bucură-te cea plină de dar, ce dă bucurie tuturor creștinilor! Bucură-te, ocrotitoare zeloasă, ce aduci pace și bucurie în inimile celor ce se roagă ție!

Mult cugeta Maria la vestea trimisului ceresc; și bucuria i-a copleșit sufletul. După inspirația Duhului Sfînt, Maria se hotărî să se întîlnească cu Elisabeta, ca să împartă cu ea bucuria aceasta. Ea s-a grăbit a merge în partea muntoasă, unde trăiau Zaharia și Elisabeta. Peste 5 zile Preasfînta Maria ajunse în orășelul levitic Iuta, unde trăiau rudele ei. Fără odihnă, ea se grăbi către căsuța binecunoscută ei. Elisabeta îi ieși întru întîmpinare și cu un salut gingaș răspunse salutului Preacuratei Maria, spunînd însuflețitele cuvinte: „...Binecuvîntată ești tu între femei și binecuvîntat este rodul pîntecelui tău!" (Lc. I, 42).

Evlavioasa întîlnire și cuvintele de prorocie au fost neașteptate pentru smerita Maria, dar recunoscînd în acest salut repetarea buneivestiri a arhanghelului, ea s-a încredințat că toate acestea provin din inspirația Duhului Sfînt; atunci au apărut în fața ei, cu o claritate uimitoare toate proorociile, din diferitele timpuri; atunci apărură în inima ei sentimentele profunde de mulțumire către Cel Preaînalt și s-au revărsat într-un imn inspirat de proroci (Lc. I, 47—55). Acest cîntec de mărire este primul imn plin de dar al N. T.: „Mărește sufletul meu pe Domnul..." (Lc. I, 46—55).

Toate laudele le atribuie ea unuia și atotputernicului Dumnezeu; pe sine se socotește numai ca o unealtă neputincioasă pentru arătarea măririi Lui și mărturisește că Cel Preaînalt a căutat spre smerenia roabei sale. Prin inspirația de sus ea vede că: „De acum mă vor ferici toate neamurile", ca pe aleasa sfatului Celui mai înainte de veci, ca pe o mamă a Fiului lui Dumnezeu: „Că mi-a făcut mărire Cel Puternic, — sfînt fie numele Lui!" Recunoscînd mila lui Dumnezeu pentru sine, ea mărturisește că această milă se trimite acum nu numai ei, ci prin ea și tuturor celor ce se tem de El și că Dumnezeu reamintește toate făgăduințele Sale date sfinților strămoși și învrednicește poporul Său de darul ca să vadă pe Mesia cel făgăduit.

Pătrunse de sfînta credință, ambele sfinte femei se povățuiau una pe alta și preamăreau pe Dumnezeu. Timpul acestei plăcute întîlniri trecu repede și după trei luni Preacurata Maria s-a întors la Nazaret.

Se apropia vremea ca dreptul Iosif să ia pe logodnica sa în casa lui, cum era obiceiul iudeilor. Necunoscînd dumnezeeasca taină a Buneivestiri, el însă se gîndea s-o părăsească în ascuns. Atunci i s-a arătat îngerul în vis și i-a spus: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, femeia ta, că ce s-a zămislit în ea din Duhul Sfînt este. Și va naște fiu și vei chema numele lui Iisus, că acesta va mîntui pe poporul său de păcatele sale", după cum a prorocit Isaia. Și din acea zi, Iosif a luat pe Fecioara Maria în casa sa, ocrotind-o și ocrotind apoi ca un tată, pe Mamă și Pruncul, ce s-a născut în Betleem (Mat. I, 19—23; II, 13—23). Astfel a slujit și el taina mîntuirii noastre.

Sărbătorirea Bunei Vestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu a început din primele timpuri ale creștinismului. In vechile tradiții ale Sf. Părinți, printre altele, se explică, că zămislirea Fiului lui Dumnezeu s-a săvîrșit la 25 martie, pentru că, crearea lui Adam a fost tot la 25 martie. Adam din Vechiul Testament, prin păcatul său tîrînd la pieire întreg neamul omenesc, a fost ridicat iară prin Primul născut al Noului Testament pentru mîntuire și fericire în aceeași zi cînd a fost și creat.

Vechii propoveduitori ai credinței creștine învățau pe urmașii lui Iisus Hristos s-o numească și s-o cinstească pe Maica Domnului ca Născătoare de Dumnezeu. Marii părinți bisericești o mărturiseau pe Preasfînta Fecioară Maria — Născătoare de Dumnezeu și după învățăturile lor, cel ce nu recunoaște în Maica Domnului — pe Născătoarea de Dumnezeu, acela rătăcește de la adevărata credință.

„Cu glasul Arhanghelului îți voiu cînta Ție, Curată: bucură-te, cea plină de dar, Domnul este cu Tine!".

Preot Lector *Chiril Pistrui*

[1] Pe icoana Bunei Vestiri, Preasfînta Fecioară este înfățișată cu o carte în mînă.

[2] In prorocia lui Isaia se spune: „Iată Fecioara va avea în pîntece și va naște un fiu, și I se va pune numele Emanoil"; iar Fecioarei Maria, Arhanghelul îi vesti: „și-i vei pune lui numele Iisus" Dar aici nu-i nici o contrazicere: „Emanoil", în evreește înseamnă: „Cu noi este Dumnezeu" și exprimă taina unirii a două firi, dumnezeiască și omenească, într-o singură persoană: a Dumnezeului-om. Numele „Iisus" înseamnă Mîntuitor și indică acțiunea Domnului Iisus care s-a dat pe sine patimilor și morții pe cruce, pentu mîntuirea neamului omenesc de la moartea cea veșnică.

Parastas

In paraclisul Schitului „Sf Ioan Botezătorul" (Alba Iulia) s-a săvîrșit în 6 XII 1958 parastasul pentru adormitul în Domnul Episcop Policarp.

Sf. Liturghie și parastasul s-au slujit de P. S. Emilian Antal, înconjurat de soborul slujitorilor de la Schit. Au participat: rudele și credincioșii.

La sfîrșit P. S. Emilian vorbește despre vredniciile celui adormit. L-a cunoscut cu 45 ani înainte în Sibiu. Deși cu vorbă aspră, era drept, cumpănit în judecată și cu inimă bună. Bun scriitor, a colaborat la Revista Teologică și a scris broșuri religioase; bun vorbitor, a ținut o mulțime de predici. Evlavios, a fost atras de viața monahală, căreia i-a închinat cei mai frumoși ani ai vieții. A pus mult suflet și multă trudă la organizarea Episcopiei ortodoxe romîne din America. Retras la pensie a purtat grijă de schitul „Sf. Ioan Botezătorul".

Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, cunoscîndu-i toate faptele, îi va răsplăti tot ceea ce a făcut pentru slava Bisericii Sale!

Pomenirea lui va fi veșnică! P.

In slujba semenilor

Marcu 10, 44

Activitatea pămîntească a Domnului nostru Iisus Hristos se apropia de sfîrșit. Părăsise Galileia — locul unde a învățat mai mult și se simțea mai bine — și făcea acum ultimul drum spre Ierusalimul „ucigător de profeți", cum ni-l arată Sfintele Scripturi. Sf. Evanghelist Marcu ne spune că Iisus mergea înaintea ucenicilor Săi, pe drumul care urcă din părțile Iordanului la Ierusalim.

Pe cale, Iisus își ia ucenicii mai deoparte și le spune: „Iată ne suim la Ierusalim și Fiul Omului se va da arhiereilor și cărturarilor și-l vor batjocori pe el, și-l vor scuipa, și-l vor omorî, dar a treia zi va învia" (Marcu 10, 33—34). Iisus, Domnul nostru, căci El este Fiul omului, își vestește acum prietenilor Săi celor mai apropiați, pentru a treia oară, patimile, moartea și învierea Sa. El a crezut de bine să reamintească aceste lucruri ucenicilor Săi pentru ca, atunci cînd ele se vor întîmpla, să nu se smintească întru El, să nu rămînă adică zdruncinați sufletește, surprinși, ci pentru a se convinge că El, Învățătorul lor a știut acestea dinainte și le-a primit de bună voie. Sfîntul Evanghelist Luca însă ne spune că ucenicii nici de data aceasta n-au priceput spusele Lui: „Iar ei n-au înțeles nimic din acestea și cuvintele acestea erau ascunse pentru ei, căci nu pricepeau cele ce se grăiseră lor" (Luca 18, 34). Era un lucru de necrezut pentru ei ca un om atît de mare și cu atîta putere, ca învățătorul lor, atît de înțelept, atît de sfînt și nevinovat, care a făcut atîtea minuni în fața ochilor lor să aibă un sfîrșit atît de trist. Pe de altă parte, deși au stat în preajma lui Iisus trei ani și mai bine, în care timp El le-a vorbit de nenumărate ori — deschis și pe îndelete — despre rostul Său sfînt în lume, în mintea ucenicilor stăruia încă și acum, în ceasul al unsprezecelea, ideia unui Mesia pămîntesc, cu puteri mari, care va întemeia o mare împărăție a lui Israil. Căci așa îi învățaseră învățătorii lor de lege și aceasta era credința comună despre Mesia. In cele ce urmează, Sf. Marcu ne întărește aceste spuse cînd zice:

„Și au venit la el Iacob și Ioan, fiii lui Zevedei, zicînd: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce îți vom cere. Iar el i-a întrebat pe ei: Ce voiți să vă fac? Zis-au ei către dînsul: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta ta și altul de-a stînga ta, întru mărirea ta". Mîntuitorul vorbise adesea ori Apostolilor Săi, despre răsplata însutită pe care o vor lua pentru munca lor de luminători ai oamenilor. Ei concepeau însă această răsplată aici pe pămînt, în împărăția pe care El, Mesia, urma să o întemeieze. Ba mai mult, în mintea unora dintre ei încolțise chiar gîndul slavei deșarte, căci, după cum ne spun Sfintele Evanghelii, de mai multe ori s-au iscat priciri între ucenici pe tema întîietății. Tot din Sfintele Evanghelii știm că fiii lui Zevedei împreună cu Petru au luat parte la o seamă de fapte minunate ale Domnului, ca învierea fiicei lui Iair, Schimbarea la Față, la care ceilalți ucenici n-au fost de față. Intrucît Petru fusese certat de Mîntuitorul pentru lipsa lui de cugetare, fiind pus alături de satana (Matei 16, 23), cei doi frați, Iacob și Ioan, vor fi crezut că ei sînt chemați să ocupe locurile cele mai de frunte în împărăția lui Iisus. Iar după părerea celor vechi, a sta de-a dreapta și de-a stînga sînt cele mai înalte posturi într-o împărăție.

La această cerere a fiilor lui Zevedei și ai Salomiei, mama lor, Domnul le răspunde: „Nu știți ce cereți. Puteți oare să beți paharul pe care-l beau eu și să vă botezați cu botezul cu care eu mă botez? Iar ei au zis lui: Putem. Zis-a lor Iisus: Paharul pe care îl voi bea eu cu adevărat îl veți bea și cu botezul cu care eu mă botez vă veți boteza, dar a ședea de-a dreapta mea și de-a stînga mea nu-mi este îngăduit a vă da, ci (se va da) celor pentru care s-a gătit. Și auzind cei 10 au început a se mînia pe Iacob și pe Ioan". Cererea celor doi ucenici a izvorît din neștiința lor asupra organizării, ca să zicem așa, împărăției lui Dumnezeu. Din acest motiv Domnul îi întîmpină cu cuvintele de mai sus. „A bea paharul" înseamnă a suporta cu răbdare și cu inimă bună toate durerile și chinurile care îl așteptau pe Iisus. Botezul era icoana lepădării de sine și cum Domnul avea să dovedească această lepădare de sine prin jertfa vieții Sale pentru binele tuturor oamenilor, El întreabă pe Iacob și Ioan dacă sînt în stare să dovedească aceeași lepădare de sine. Din dragoste multă față de Învățătorul lor, cei doi frați răspund: „Da" la întrebările lui Iisus, lucru care s-a și întîmplat. Știm că Sf. Iacob a fost ucis pentru credința sa în Domnul de către Irod Agripa I, iar Sf. ap. Ioan a fost bătut, închis, aruncat într-un cazan cu ulei, iar mai apoi exilat în insula Patmos. Tîlcuind celelalte cuvinte ale Mîntuitorului, Mitropolitul Varlaam spune în Cazania sa: „Voi, feciorii lui Zevedei, paharul meu îl veți bea și cu botezul meu vă veți boteza, munciți veți fi de vă veți boteza cu sîngele vostru și paharul morții îl veți bea pentru mine. Dar de se va afla cineva întru mai multe fapte bune și cu mai mari munci pentru numele meu decît voi, acela va fi mai înaintea voastră și mai mare decît voi".

Și continuă Sfînta Evanghelie astfel: „Iar Iisus, chemîndu-i pe dînșii la sine, le-a zis: Știți că celor ce li se pare că sînt domnitori ai neamurilor domnesc peste ele și mai marii lor le stăpînesc pe ele. Iar între voi nu va fi așa, ci care va vrea să fie mai mare între voi, să fie vouă slugă, *și care va vrea să fie între voi întîi, să fie tuturor slugă.* Pentru că nici Fiul Omului n-a venit ca să i se slujească, ci ca să slujească el și să-și dea sufletul său (preț de) răscumpărare pentru mulți" (Marcu 10, 42—45). Ca să fie mai bine înțeles, Mîntuitorul se adresează ucenicilor Săi cu cuvintele de mai sus, care constituiesc și învățătura de căpătîi a acestei Evanghelii. In împărăția lui Dumnezeu adică nu vor intra și locurile ei mai de frunte — omenește grăind — nu le vor ocupa decît aceia care-și pun întreaga lor viață, întreaga lor pricepere și întreaga lor muncă în slujba oamenilor, în slujba binelui obștesc. Exemplu neîntrecut de slujire a binelui, slujire dusă pînă la jertfa vieții, este însuși Mîntuitorul Iisus Hristos. Ucenicilor Săi cu deosebire le-a dat Mîntuitorul un exemplu grăitor de slujire a semenilor atunci cînd, la Cina cea de Taină, El, Domnul și Învățătorul lor, a spălat picioarele la toți doisprezece, atunci cînd a semănat numai bine în jurul Lui, atunci cînd s-a jertfit pentru mîntuirea tuturor.

Cum trebuie să slujim semenului, ne arată Sfînta Scriptură în chip simțit, concret, cînd ne poruncește: „Cînd vei vedea boul fratelui tău sau oaia lui rătăcită pe cîmp, să nu treci alături, ci să le întorci fratelui tău. Iar dacă fratele tău nu va fi aproape de tine, sau nu-l cunoști, să le duci la casa ta și să șadă la tine pînă le va căuta fratele tău și atunci să i le dai" (Deut. 22, 1—2).

Pilde de slujire a semenului ne dau cărțile noastre creștine de demult în care sînt însemnate fapte ale unor credincioși ca aceștia: Un bătrîn avea această îndeletnicire: Dacă vedea vreodată pe vre-un om din satul său că nu avea destulă sămînță ca să-și samene țarina, noaptea, fără știrea stăpînului, cu boii și sămînța sa mergea și semăna ogorul fratelui său mai lipsit. Tot aceste cărți ne vorbesc despre dragostea și slujirea unui creștin care pleca pe drumul ce duce de la rîul Iordan la Ierusalim — drum despre care am vorbit mai sus — luînd cu el pîine și apă. (Știm că prin părțile acelea izvoarele de apă sînt destul de rare). Și ori de cîte ori întîlnea pe cale pe cineva obosit de drum, îi lua desaga și îl ducea pînă la muntele Măslinilor din preajma Ierusalimului. La întoarcere, dacă găsea pe alți oameni slăbiți de drum, îi hrănea și îi adăpa, purtîndu-le poverile pînă la Ierihon.

Să ne pătrundem dar și noi de învățătura acestei Evanghelii și să nu trăim numai pentru noi, ci și pentru toți semenii noștri, pentru binele tuturor. Pilda Mîntuitorului Iisus Hristos, a Sfinților Săi Apostoli și a creștinilor adevărați de totdeauna să ne fie mereu în față. In felul acesta viața noastră pămîntească va fi plină de mulțumiri și ne-o vom dobîndi și pe cea veșnică.

Diacon *Gh. Papuc*

Despre începutul școlilor noastre

(Urmare din pag. 2-a)

cut, Consiliul de Miniștri al Țării noastre a hotărît sărbătorirea a 200 de ani de la înființarea școlii pedagogice din Blaj, fosta școală de obște de care am vorbit mai sus. Această sărbătoare a avut loc în ziua de 28 decembrie 1958 la Blaj, cînd s-a sărbătorit și 110 ani de la Revoluția din 1848 din Transilvania.

In această zi, ne spun cei ce au fost de față, vechiul oraș transilvănean a îmbrăcat haină de sărbătoare. La ora 10 dim. pe Cîmpia Libertății, unde a avut loc, cu 110 ani în urmă, marea adunare populară a iobagilor din Transilvania, care cereau eliberarea socială și națională de sub jugul habsburgic, se aflau peste 5000 de oameni: muncitori, țărani muncitori, profesori și elevi din Blaj și din alte orașe și sate ale Regiunii Stalin, adunați să asiste la dezvelirea Monumentului ridicat în amintirea evenimentelor revoluționare de la 1848 din Transilvania.

Cei ce au luat cuvîntul au arătat importanța evenimentului. Pe monument se găsesc săpate următoarele cuvinte: „Acest monument s-a ridicat în anii puterii populare în amintirea celor 40.000 de iobagi din Transilvania care la 3/15 mai 1848 s-au adunat pe această cîmpie pentru a-și revendica drepturile sociale și naționale".

Participanții la această sărbătoare au luat apoi parte la dezvelirea a 4 plăci comemorative închinate: școlii de obște și marilor cărturari: Gheorghe Șincai, Iacob Mureșanu și Timotei Cipariu, foști profesori la această școală. S-a arătat cu acest prilej rolul pe care oamenii luminați și apropiați de popor, ieșiți de pe băncile acestei școli, l-au avut la înfăptuirea revoluției din 1848.

Tot în această zi s-a dat citire ordinului Ministerului Învățămîntului și Culturii prin care se dă școlii pedagogice numele lui Gheorghe Șincai iar școlii medii de cultură generală numele lui Iacob Mureșanu.

Totodată, Ministerul Învățămîntului și Culturii a dăruit școlii pedagogice din Blaj, un premiu care constă dintr-o stație de radioamplificare.

Așa se cinstește truda înaintașilor pentru luminarea poporului. Amintirea acestor începuturi de școală românească să fie un îndemn de a ne lumina mintea și a ne cultiva inima în școli, în cămine culturale, în biblioteci cu cărțile și tipăriturile ce se răspîndesc azi în sute de mii de exemplare. Așa vom fi cetățeni luminați ai Patriei și vom munci mai cu spor pentru înflorirea ei.

Diacon Gh. Papuc

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 107 SIBIU, 15 martie 1959 Nr 11–12

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Plan de pace

Orînduirea socialistă este strîns legată de ideia păcii pentru că ea are ca scop o viaţă îmbelşugată pentru oamenii muncii. Incă de la început, Uniunea Sovietică a decretat pacea şi ea a sprijinit-o mereu. La baza politicii sovietice este ideia coexistenţei paşnice între ţări cu sisteme politice şi economice deosebite. Dacă există ţări socialiste şi ţări capitaliste, între ele nu trebuie să fie război, ci poate fi şi trebuie să fie pace şi legături comerciale, culturale, etc. Nu războiul va hotărî care formă de organizare e mai bună: capitalismul sau socialismul, ci aceasta se poate hotărî prin rezultatele la care se ajunge în munca paşnică. Cele două sisteme se pot lua la întrecere în construcţia paşnică şi atunci se vede care oferă poporului o viaţă mai bună şi mai luminată.

Incă de acum orînduirea socialistă îşi arată superioritatea faţă de cea capitalistă. Rusia ţaristă a fost o ţară cu industrie slabă şi agricultură înapoiată. In cei 41 ani, cît au trecut de la Marea Revoluţie din Octombrie, Uniunea Sovietică a devenit a ţară puternică, cu o industrie dezvoltată şi agricultură mecanizată şi înaintată, cu o cultură superioară. Progresele realizate de Uniunea Sovietică sînt uluitoare. Ea a reuşit să ajungă din urmă S.U.A., cel mai dezvoltat stat capitalist, şi chiar să-l întreacă în unele domenii. Astăzi Uniunea Sovietică stă în frunte în domeniul rachetelor intercontinentale şi rachetelor cosmice şi în folosirea paşnică a energiei atomice, cum recunoaşte toată lumea. Acest lucru a fost cu putinţă, pentrucă pe cînd Uniunea Sovietică a făcut paşi uriaşi înainte, S.U.A. au bătut pasul pe loc sau au progresat foarte puţin faţă de nivelul din 1918.

Planul de 7 ani (1959—1965), aprobat de Congresul al XXI-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, are ca ţintă ridicarea Uniunii Sovietice în toate domeniile în fruntea producţiei mondiale: volumul global al producţiei să depăşească pe cel al S.U.A., producţia pe cap de locuitor să egaleze sau să depăşească pe cel din S.U.A., poporul sovietic să ajungă la cel mai înalt nivel de trai, material şi cultural, din lume. De aici o bogăţie de produse industriale şi agricole, construcţii de locuinţe, de şcoli, instituţii sanitare şi culturale, micşorarea zilei de muncă, săptămîna cu două zile libere, etc. Odată cu Uniunea Sovietică se dezvoltă repede şi celelalte ţări socialiste. Astfel că în următorii ani se va ajunge ca lagărul socialist să producă mai mult de jumătate din producţia mondială, dovedind astfel superioritatea orînduirii socialiste asupra celei capitaliste.

Planul de 7 ani este plan de pace, plan de muncă paşnică, pus în slujba îmbunătăţirii vieţii omeneşti. El întăreşte forţele păcii, care stau stavilă neclintită în calea uneltitorilor de noi războaie. Planul de şapte ani arată lumii întregi ce forţă uriaşă e în poporul care eliberat de exploatare munceşte pentru sine, pentru fericirea lui şi a omenirii întregi. El deschide ochii multora asupra adevărului că orînduirea socialistă este cea mai avansată orînduire, că ea promovează pacea şi viaţa îmbelşugată.

De aceea popoarele au întîmpinat acest plan cu o nouă încredere în biruinţa păcii asupra războiului, în biruinţa muncii constructive asupra uneltirilor războinice. In faţa omenirii se deschide o epocă măreaţă de pace, de uriaşe realizări, de viaţă fericită.

T. R.

Intrarea Domnului în Ierusalim

„Osana, fiul lui David, binecuvîntat e cel ce vine întru numele Domnului, Osana întru cei de sus".
Matei 21, 9.

1. Acesta este cîntecul sărbătorii de astăzi, a Floriilor. Cu acest strigăt a primit şi a însoţit poporul pe Iisus Hristos la întrarea în Ierusalim. Bărbaţi şi femei, tineri şi bătrîni, au înconjurat şi însoţit pe Hristos la intrarea cea din urmă a Sa în cetatea Ierusalimului, ca pe un adevărat împărat. Aşezat pe mînzul asinei, Fiul lui David, în culmea măririi pămînteşti se bucură de deplinul omagiu şi recunoştinţă, adusă de aceia pentru care a venit în lume şi pe care i-a iubit pînă în sfîrşit.

Sărbătoarea Floriilor este sărbătoarea triumfului, a biruinţei. După cum primăvara triumfă, renăscînd la viaţă an după an şi umple cîmpiile cu verdeaţă, flori şi bucurie, aşa şi Floriile va rămîne ziua biruitorului Hristos asupra inimilor noastre, floare între flori, sărbătoare între sărbători.

Cade-se deci ca în această zi, să ne bucurăm cu sufletul, ca să fim părtaşi sărbătorii şi să fim în rîndul celor ce însoţesc şi primesc pe Hristos cu osanale.

2. Creştinul adevărat şi iubitor de Hristos poate face şi e în puterea lui să facă, ca în Ierusalimul sufletului său să fie veşnic Duminica Floriilor, zi de sărbătoare şi de triumf, căci Hristos stă gata şi acum şi va sta gata să între în sufletul nostru cînd îl dorim noi. El stă şi bate la uşa inimii noastre, cere să între, sub cea mai smerită şi umilă formă, a pîinii şi vinului, transformate în trupul şi sîngele Său, în marea şi sfînta taină a Impărtăşaniei. El este de faţă în Sfînta Cuminecătură în mod real, substanţial, cu toată omenirea şi dumnezeirea Sa. E acelaşi din Duminica Floriilor, din săptămîna Patimilor, din Duminica Paştilor, acelaşi Iisus Hristos care a pătimit, a murit şi a înviat pentru noi şi pentru a noastră mîntuire. In fiecare bucăţică de pîine şi strop de vin primit în Sfînta Cuminecătură, e Iisus Hristos, e Trupul şi Sîngele Său scump. Aici Hristos: „Se sfărîmă şi se împarte Mielul lui Dumnezeu, Cel ce se sfărîmă şi nu se desparte, Cel ce se mănîncă pururea şi niciodată nu se sfîrşeşte, ci pe cei ce se împărtăşesc îi sfinţeşte". Dacă sfarmi o oglindă în mii de bucăţi, în fiecare din ele se oglindeşte soarele de pe cer, întreg. Tot aşa în fiecare sfărîmătură şi strop de vin din Sfînta Impărtăşanie este Hristos întreg şi cel ce se cumineca, se împărtăşeşte cu Hristos întreg.

Sfînta Impărtăşanie a fost rînduită de Domnul nostru Iisus Hristos la Cina cea de Taină, cînd a luat pîine, a binecuvîntat-o şi a zis: „Luaţi, mîncaţi, acesta este trupul Meu", după aceea a luat paharul cu vin zicînd: „Beţi dintru acesta toţi, acesta este sîngele Meu, al legii celei noi", cuvinte din care apare clar că pîinea şi vinul au fost transformate de Iisus Hristos în trupul şi sîngele Său. Hristos adaugă apoi, ca o poruncă pentru toate timpurile, zicînd sfinţilor Săi apostoli: „Aceasta să o faceţi întru pomenirea Mea", adică apostolii şi urmaşii lor, episcopii şi preoţii, să prelungească această Cină, prin darul lui Dumnezeu să schimbe pîinea şi vinul în Trupul şi Sîngele Domnului, cu care să se împărtăşească credincioşii.

Mîntuitorul Iisus Hristos în nenumărate locuri ne vorbeşte şi confirmă că în Sfînta Impărtăşanie, sub forma pîinii şi a vinului, se găseşte trupul şi sîngele Său. Zice: „Eu sînt pîinea care a coborît din cer şi cine va mînca din pîinea aceasta, nu va muri în veac". In alt loc spune: „Cel ce mănîncă trupul Meu şi bea sîngele Meu, are viaţa vecilor şi Eu îl voi învia pe el în ziua

(Continuare în pag. 4)

„Luați seama și vă feriți de lăcomie“

Luca 12, 15

„Adunîndu-se mulțimi de noroade” (Luca 12, 1), Iisus, Domnul nostru, a început ca de obicei să le învețe pe ele. Un oarecare ascultător din mulțime, văzînd înțelepciunea și puterea acestui Învățător și preocupat fiind de grijile sale materiale, îi cere Mîntuitorului să intervină în neînțelegerea pe care o avea cu fratele lui din cauza unei moșteniri. Cearta aceasta dintre cei doi frați, pricinuită de o avere moștenită, a dat prilej Mîntuitorului să se adreseze mulțimilor cu o prețioasă învățătură despre lăcomie, păcat care aduce multe neînțelegeri, ba chiar și omoruri, pînă și între frați.

Și a zis Mîntuitorul: „Luați seama și vă feriți de lăcomie, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor lui”. Și pentru ca să fie mai bine înțeles, le-a spus și o pildă, grăind: „Unui om i-a rodit țarina. Și cugeta întru sine zicînd: Ce voi face, că nu am unde aduna rodurile mele? Și a zis: Iată ce voi face: Strica-voi jitnițele (hambanele) mele și mai mari le voi face și voi strînge acolo toate rodurile mele și bunătățile mele. Și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăți strînse pentru mulți ani; odihnește-te, mănîncă, bea și te veselește!

Dar Dumnezeu i-a zis lui: Nebune, în această noapte sufletul tău se va cere de la tine și cele ce ai gătit ale cui vor fi?” (Luca 12, 16—20).

Această pildă ne este cunoscută sub numirea: Parabola bogatului căruia i-a rodit țarina, Pilda cu bogatul sgîrcit sau Pilda cu bogatul nebun.

Sfîntul Apostol Pavel spune despre lăcomie, despre setea nebună de îmbogățire, că este „rădăcina tuturor răutăților, iar cei ce au poftit-o au rătăcit de la credință gătindu-și multe dureri” (Tim. 6, 10).

Cu multă hotărîre și revoltă în suflet s-au ridicat Sfinții Părinți și scriitorii bisericești mai de demult și alți ierarhi ai Bisericii împotriva bogaților pătimași, ca cei din parabola de mai sus, care, adunînd averi peste averi, au adus în lume multe nedreptăți, sărăcind mulțimea și lipsind-o de o viață mai bună. Ii lăsăm dar pe ei să ne grăiască și să ne învețe în legătură cu această parabolă.

„Nu este nici o fiară, zice Mitropolitul Varlaam în Cazania sa, prin munți și prin pustii mai cumplită ca nesațul și scumpetea în casele celor bogați, că aceasta este maica lăcomiei și a nemilosteniei. Că toate fiarele se satură și se odihnesc iar omul lacom niciodată nu se mai satură”. Despre bogatul din parabolă, Varlaam spune că „dacă văzu atîta avuție își uită de moarte și i se păru că nu va mai muri”. De aceea, în loc să mulțumească lui Dumnezeu pentru belșugul primit și în loc să zică: „Să dau celor neavuți, celor neputincioși, să ajut pe cei slabi, să hrănesc pe cei flămînzi, să adăp pe cei însetați, să îmbrac pe cei goli...”, zise: „Strica-voi jitnițele mele...”.

Iată ce spune și Asterie, un vechi episcop al Amasiei, oraș din Pont, despre stările din vremile acelea. „Tu bogăție umpli pămîntul cu hoți și ucigași, cu pirații mărilor, cu cei care tulbură orașele, tu umpli tribunalele cu martori falși, cu calomniatori, cu trădători, cu avocați și judecători care înclină într-acolo unde tu îi vei atrage. Bogăția este mama inegalității, este fără milă, crudă. Din pricina ei viața oamenilor este plină de inegalități; unii oameni, din pricina prea multei recolte, aruncă în mare prisosul pe cînd alții sînt în primejdie de moarte din cauza foamei și a lipsei: ...Săracul n-are pîinea ca să și-o frîngă pe masa sa de lemn, pe cînd bogatul întinde masa de argint. Cu cît mai drept ar fi ca bogatul să se mulțumească să mănînce la altă masă, iar prețul mesei sale de argint să servească drept hrană la cei lipsiți. Unul se culcă pe pămîntul gol, în timp ce acela care strînge zadarnic bogății are paturi ce strălucesc, încărcate cu podoabe de argint”.

Să-l ascultăm acum pe Sf. Vasile cel Mare, care are o întreagă cuvîntare în legătură cu această parabolă, despre lăcomia bogatului pomenit în ea. „Nu și-a adus bogatul aminte de firea (cea omenească) comună, n-a socotit să întrebuințeze prisosul împărțindu-l celor lipsiți, n-a ținut cuvîntul poruncii (care zice): „Nu zăbovi a face bine celui ce are nevoie, cînd ai putința să-l ajuți” (Proverbe 3, 27) și „Imparte cu cel flămînd pîinea ta” (Isaia 58, 7). Ci hambarele crăpau apăsate de mulțimea celor adunate, iar inima cea lacomă tot nu se umplea. Căci adăugînd mereu cele noi la cele vechi și mărindu-și buna stare cu cele adăugate în fiecare an, a ajuns în această încurcătura fără ieșire: nici de cele vechi nu-l lăsa inima să se lipsească din cauza lăcomiei, nici pe cele noi nu putea să le mai primească din cauza mulțimii lor. De aceea planuri fără sfîrșit și griji încurcate.

Ce voi face? Ușor era să zici: voi sătura sufletele celor flămînzi, voi deschide hambarele și voi chema pe toți nevoiașii. Voi imita pe Iosif întru vestirea iubirii de oameni (Facere 47), voi grăi cuvinte mărinimoase: Cîți sînteți lipsiți de pîine, veniți la mine, împărtășindu-vă fiecare cu cît îi este deajuns din harul cel de la Dumnezeu, ca dintr-un izvor obștesc. Dar nu așa ești tu. Mi se pare că patima sufletului tău se aseamănă cu a celor lacomi la mîncare, care preferă să crape mîncînd mult decît să dea rămășițele celor lipsiți... Nu toate sînt pregătite pentru pîntecele tău. Ia pildă, omule, de la pămînt; rodește ca el, nu te arăta mai rău decît el, cel neînsuflețit. El nu pentru a sa desfătare aduce roade, ci pentru slujirea oamenilor iar tu aduni pentru tine însuți rodul binefacerii ce ar fi să arăți.

Deschideți toate ușile hambarelor, se adresează Sf. Vasile către cei bogați, și faceți ieșiri cît mai largi bogăției. Așa cum unui rîu mare i se dă drumul pe nenumărate canaluri făcînd pămîntul roditor, așa faceți și voi ca bogăția să se împartă pe diferite drumuri în casele săracilor. Fîntînile din care se scoate apă mereu dau apă mai multă, iar dacă sînt lăsate în părăsire se strică. Tot așa și bogăția, cînd stă locului nu este de nici un folos, dar cînd se mișcă și se transmite este folositoare pentru obște și este rodnică. Faceți părtași pe frați la grîul vostru. Pretutindeni să vă stea înainte întîmplarea bogatului acuzat, care și-a arătat sălbătăcia înainte ca cineva să fi venit să-i ceară, dar care și-a primit osînda lăcomiei înainte de adunarea roadelor”.

*

Iată, cei bogați au pierit prin nebunia lăcomiei lor. Căci, după cuvîntul parabolei noastre, drept nebuni trec înaintea lui Dumnezeu bogații care nu au înaintea ochilor lor decît punga și pîntecul lor și care-și fac planuri pe un veac fără să se gîndească cum că nici ziua următoare nu este a lor. Hambarele celor bogați sînt acum ale celor ce trudesc ca ele să se umple, prin munca lor și binecuvîntarea Domnului. Bunurile de tot felul sînt spre folos obștesc. Patima lăcomiei însă mai dă tîrcoale, ca un lup flămînd, în jurul unor oameni, care socot că prin hoție și înșelăciune pot să-și facă o viață îmbelșugată, de lux și desfătări. Aceștia își primesc pedeapsa atît de la judecata omenească cît și de la cea dumnezeiască.

Să ne ferim dar de lăcomie. Să muncim cu rîvnă și cu cinste. Să nu ne mărginim la interesele noastre, numai la noi-înșine, ci să muncim pentru binele tuturor. Așa vom fi cinstiți de oameni și binecuvîntați de Dumnezeu, care ne spune: Ceea ce ați făcut unui frate, mie mi-ați făcut (Matei 25, 40). Așa ne vom „îmbogăți în Dumnezeu” după cuvîntul Domnului, rostit la încheierea parabolei de mai sus (Luca 12, 21).

Diacon *Gh. Papuc*

„Părinte sfinte — păzește-i... ca să fie una“...

Intr-o zi a anului trecut, trenul spre Sibiu ne lasă într-o mică gară (A). Aici stau față în față două biserici, una lîngă alta. De departe pictura exterioară a icoanelor ce împodobeau curatele locașuri de închinare dădea mărturia despre grija ce o poartă credincioșii acestor locașuri sfinte.

Ambele cu veche ctitorie, au fost ridicate și înzestrate cu truda credincioșilor.

Una cu fața spre apus, par-că dorește să îndepărteze din coasta sa pe sora mai nou clădită, dar amîndouă ca niște cuiburi ale păcii cerești își înalță turlele lor a rugăciune și crucile repetă glasul Celui ce a zis cînd era răstignit: „Doamne, iartă-le lor că nu știu ce fac”.

In trecutul negru și greu, mulți nu au știut ce fac și au ținut acest popor, pe frați și păstori, despărțiți, cu altare deosebite, cu strane separate și cu chemări tot mai străine de cugetul și simțirea credincioșilor de aici.

Dar iată că ce nu s-a putut face veacuri de-a rîndul, acum zece ani Dumnezeu a unit. Și de data aceasta am avut prilejul de a ne întîlni toți într-o credință în biserica cea veche. Toți cu un cuget și cu o inimă am preamărit pe Dumnezeu și ne-am rugat pentru pacea a toată lumea și pentru unirea bisericilor, ca toți frați să fim, așa ca acum una și în credință.

In aceste două biserici acum sfintele slujbe se fac prin rotație de un singur preot, parohul tuturor credincioșilor. Toți împreună, cu cîntăreții ambelor strane, duminică de duminică și sărbătoare de sărbătoare, se adună în fața acestor altare strămoșești, toți cu gîndul la un Domn în Cer și cu o credință ortodoxă strămoșească.

Ce ar mai putea să-i despartă pe acești creștini? Căci iubirea, care asigură unitatea, face ca neorînduiala să piară și „orice prăpastie se va umplea și orice munte și orice deal se va pogorî; căile cele strîmbe se vor face drepte și cele cu anevoie de umblat, drumuri netede” (Luca 3, 5).

Nimic nu este mai folositor decît această unitate pentru popor, care în acest veac năzuiește spre progres și spre pacea, care îi asigură bunăstarea.

Acum nici o ispitire nu îi mai desparte, nimic din limbă nu-i deosebește, cum nimic niciodată nici în credință nu i-a putut înstrăina.

Și era atît de cald în biserică, de căldura sufletească a tuturor care odată despărțiți, acum erau împreună, toți una în aceeași șoaptă de rugăciune, în aceeași

(Continuare în pag. 3)

Chipul Maicii Preacurate

Știm că Sf. Evanghelii vorbesc puțin despre viața și activitatea Fecioarei Maria. Cît despre chipul ei, nu ni se spune nici un cuvînt. Și totuși, încă din cele mai vechi timpuri, creștinii obișnuiau s-o picteze, la început pe zidurile catacombelor și apoi pe acelea ale bisericilor. Astfel, cea mai veche pictură a Maicii Domnului, cunoscută azi, datează de la începutul veacului al doilea și se găsește în catacomba romană a sfintei Priscila.

De unde au putut cunoaște cei vechi înfățișarea Sfintei Fecioare? Tradiția păstrătoare a atîtor comori de credință, de simțire și de învățătură, este aceea care a transmis din credincios în credincios și din veac în veac, scumpe relatări în legătură cu felul de a fi al Maicii Preciste.

Totuși nu poate fi vorba de un chip absolut sigur al Sfintei Fecioare, cu indicarea amănunțită a tuturor trăsăturilor ei, pe care s-o fi transmis tradiția, ci doar de relatări destul de generale, completate uneori subiectiv de pietatea fiecărui creștin. De aceea, spre sfîrșitul veacului al patrulea, fericitul Augustin a putut spune, în cartea sa Despre Treime (VIII 5): „nu am cunoscut fața Fecioarei Maria".

Și așa putem fi însă siguri că dintr-o descriere ca aceea pe care o vom reda-o acum, după Istoria bisericească (II, 23) a lui Nichifor Calist, merită să reținem multe cu încredere și fără teamă că rătăcim. E vorba despre sfîntul Epifanie, trăitor între anii 320—404, care vorbește astfel despre înfățișarea Născătoarei de Dumnezeu:

„In toate era impunătoare: vorbea puțin și doar cît era necesar; grabnică la ascultare și binevoitoare; cinstea pe toți și se pleca în fața tuturor. Statura îi era mijlocie. Avea încredere în orice om. Nu se lăsa cuprinsă de ris, de tulburare și mai ales de mînie. Fața îi era de culoarea grîului, iar părul gălbui. Ochii frumoși; pupilele ochilor erau de un roșu-gălbui, ca și măslinele; sprîncenele de deasupra ochilor erau de-ajuns de arcuite și negre. Nasul lunguieț. Buzele le avea înflorite, (adică roșii) și, cînd grăiau, răspîndeau dulceață. Fața nu era rotundă, ci într-un fel alungită. Mîinile și degetele erau lungi. Era modestă și fără afectare. Nu se lăsa cuprinsă de vreo moliciune. Avea o peste măsură de mare umilință. Purta și îndrăgea haine în culori naturale, ceea ce și astăzi se poate vedea din sfînta ei năframă de pe cap. Și, într-un cuvînt, întreaga ei ființă arăta că e plină de un har dumnezeiesc..."

Această descriere a sfîntului Părinte amintit este cea mai completă pe care ne-a lăsat-o tradiția. Ea este întărită și de alte mărturii asemănătoare.

Astfel bătrîna carte numită „Erminie", care învață pe pictorii Bisericii Răsăritului cum să redea sfintele chipuri și întîmplări, atribuie Fecioarei Maria următoarea înfățișare: „...Preasfînta Născătoare de Dumnezeu mijlocie a fost cu vîrsta; iar alții o zic a fi de trei coți; de culoarea grîului, cu părul galben; cu vederi gălbuie; frumoasă la ochi; cu sprîncenele lungi; cu nările mijlocii; cu mîini lungărețe; cu degetele lungărețe; cu îmbrăcămintea cucernicoasă; smerită; neprefăcută, fără de prihană; iubind ea haine numai cu un feliu de văpseală și omoforul ei mărturisește care zace în biserica ei...".

Din tot ceea ce s-a crezut și s-a spus de-a lungul veacurilor despre Maica Precistă, înțelegem că în felul ei de a fi și de a se înfățișa, răzbătea o mare neprihană, o desăvîrșită feciorie și o exemplară maternitate. Ea va fi fost, după cum ne vorbesc trăsăturile chipului ei, o minunat de frumoasă femeie, cea mai curată fecioară și cea mai duioasă mamă. Semănînd dumnezeescului ei Fiu, Căruia i-a dat din frumusețea proprie, Maica Preacurată ne apare cu un chip ce se cere cinstit și totodată îndrăgit. Să zicem deci și noi împreună cu cîntarea bisericească: „De tine, ceea ce ești plină de dar, se bucură toată făptura, corul îngeresc și neamul omenesc; ceea ce ești biserică sfințită și rai cuvîntător, lauda fecioriei, din care Dumnezeu s-a întrupat și prunc s-a făcut; cel ce este mai înainte de veci, Dumnezeul nostru, trupul tău tron și l-a ales și pîntecele tău mai desfătat decît cerurile l-a făcut. De tine, ceea ce ești plină de dar, se bucură toată făptura, mărire ție".

N. Corneanu

Lumină din lumină

Ce lucrare îndeplinește o lumină, de pildă soarele, lumina cea mai puternică? Soarele îndeplinește două lucrări: el luminează dar și încălzește în același timp. Ce-ar fi dacă soarele ar lumina numai, fără ca să încălzească? Atunci n-ar mai fi primăveri cu grădini de flori, cu pomi înfloriți, cu ciripit de păsări, etc.; atunci n-ar mai fi vara cea îmbrăcată cu covorul bogat al lanurilor de grîu, porumb și tot felul de plante; atunci n-ar mai fi toamna cea plină de roade, „toamna cea bogată și întru toate îmbelșugată". Atunci, cînd soarele ar lumina fără ca să încălzească, lumea ar fi într-o iarnă continuă, ar fi un sloi mare de ghiață pe care n-ar fi cu putință să trăiască nimic, nici plantele, nici animalele și nici oamenii.

Ce-ar fi dacă soarele ar încălzi numai, fără ca să lumineze. Lumea ar fi atunci ca un cuptor veșnic aprins dar întunecos, în care s-ar arde totul, așa încît viața n-ar mai fi cu putință.

Numai luminînd și încălzind în același timp, soarele face cu putință să crească și să trăiască atît plantele cît și animalele de tot soiul, cît și oamenii. Lumea devine în acest fel o oglindă care reflectă, arată frumusețile și înțelepciunea lui Dumnezeu. Ea devine plăcută și bogată aducînd fericirea tuturor celor ce viețuiesc în ea.

„EU SINT LUMINA LUMII"

Ceea ce este lumina soarelui pentru făptura materială, aceea este Evanghelia Mîntuitorului nostru Iisus Hristos pentru viața sufletească a creștinului. Fără Iisus Hristos nu este cu putință viață adevărată pentru un creștin. De aceea Mîntuitorul zice: „Eu sînt lumina lumii, cel ce-mi urmează Mie nu va umbla întru întuneric și va avea lumina vieții' (Ioan 8, 12). După cum soarele de pe cer luminează și încălzește tot așa și Domnul nostru Iisus Hristos, „soarele dreptății" luminează și încălzește pe toți creștinii.

El ne luminează în sensul că prin Sfînta Sa Evanghelie ne arată: cine și ce sîntem, de unde venim, unde mergem, care este menirea noastră în această lume? El ne luminează pentrucă ne-a arătat pe Dumnezeul cel adevărat în care noi trebuie să credem și să ne punem nădejdea vieții. El ne luminează prin poruncile Sale pe care ni le-a dat ca o călăuză de lumină a vieții noastre. El ne luminează îndeosebi, prin sfințenia vieții Sale desăvîrșite. Căci viața lui Iisus Hristos este ca o lumină pentru fiecare creștin, lumină care ne arată cum trebuie să trăim și noi creștinii. Domnul nostru Iisus Hristos ne încălzește în sensul că atunci cînd trăim după poruncile Sale în sufletele noastre se revarsă o bucurie și o fericire nespusă. Căci El a spus: „Fericiți sînt cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și-l împlinesc pe el".

Fericirea creștinului este o fericire curată și nevinovată, ca un miros de bună mireasmă duhovnicească rodit de floarea unei vieți curate, care nu se vestejește niciodată.

Luminat și încălzit în acest fel, prin trăirea cu Iisus Hristos Domnul, fiecare creștin devine o făptură nouă, un om a cărui viață este ca un buchet de gînduri, cuvinte și fapte bune, ca un om care pe unde trece face numai bine. Un astfel de om prin viața sa curată devine un izvor nesecat de bine pentru el însuși și pentru semenii săi, din familia sa, din satul său, din țara și lumea întreagă.

„VOI SINTEȚI LUMINA LUMII"

O lumînare stinsă cînd o atingi puțin de o lumînare aprinsă se aprinde și arde și ea. La fel, creștinul care în viața sa zilnică pășește pe calea plină de lumină a poruncilor Mîntuitorului Iisus Hristos, devine el însuși o lumină de viață curată, trăind după poruncile Mîntuitorului Hristos, primim viață din viața Lui, lumină din lumina Lui. Mîntuitorul a spus: „Eu sînt lumina lumii". Dar tot El a spus cu alt prilej către cei ce-l ascultau: „Voi sînteți lumina lumii, așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor ca văzînd ei faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri" (Matei 5, 14—16).

Ce misiune mare avem noi creștinii! Să fim lumină unii pentru alții, pentru ca astfel să se preamărească Tatăl nostru cel din ceruri. Intradevăr, Biserica nu poate trăi și progresa cu adevărat decît atunci cînd membrii ei sînt lumină unii pentru alții.

Un creștin este lumină pentru semenul său atunci cînd viața sa este o pildă de fapte bune. Ne luminăm unii pe alții atunci cînd ne oprim unii pe alții din calea răului, ne întoarcem pe calea binelui, ne luminăm unii pe alții atunci cînd ne povățuim, ne călăuzim, ne îndrumăm și ne încurajăm unii pe alții la tot ce este bun și folositor. O astfel de lumină trebuie să fie soțul pentru soție, soția pentru soț, lumină trebuie să fie părinții pentru copii și în deosebi lumină de sfințenie trebuie să fie preotul pentru credincioșii săi, ca toți să se aprindă din lumina lui. Căci cum este păstorul așa va fi și turma. Dar luminîndu-ne ne și încălzim unii pe alții căci atunci cînd sîntem oameni virtuoși nu căutăm să ne facem rău unii altora, nu ne producem greutăți și suferințe, ci din contră, ca niște adevărați ucenici ai lui Hristos, ne ajutăm unii pe alții, ne înfrățim unii cu alții și în acest fel ne producem unii altora nenumărate clipe de bucurie și mulțumire. Fiecare creștin cuprinde în inima sa pe toți semenii săi iar el este în inimile tuturora. Toți în unul și unul în toți. Cît de mult îți crește inima cînd ai lîngă tine un om care te ajută, care-ți vrea binele.

Luminîndu-ne și încălzindu-ne în acest fel, noi ne mîntuim și ne desăvîrșim unii prin alții și toți prin Iisus Hristos.

Dacă avem dragoste în suflet înseamnă că avem lumină și căldură pentru cei din jur și pentru lumea întreagă. Inseamnă că trăim în pace și bună înțelegere cu toții, înseamnă că ne ajutăm și ne sprijinim unii pe alții, înseamnă că facem să crească focul dragostei și fericirii tuturor.

Ierom. IRINEU CRACIUNAȘ

Părinte sfinte -- păzește-i... ca să fie una...

(Urmare din pag. 2)

cîntare de slavă Celui de Sus și cu aceeași propovedanie.

La despărțire, privind peste credincioșii care cu capetele plecate primeau binecuvîntarea, m-am gîndit la rugăciunea arhierească „Doamne, Doamne, caută din cer și vezi și cercetează via aceasta pe care a sădit-o dreapta Ta și o desăvîrșește pe ea". Doamne, Doamne, desăvîrșește această unitate sfîntă a credincioșilor, care te măresc pe Tine cu o inimă, un gînd și un grai!

Pr. FLOREA ALEX. (Mediaș)

Indemnuri bune

Muncește zilnic, dragă fiule, ca să-ți împlinești rostul pe pămînt. Munca e o comoară scumpă și ne aduce belșugul și fericirea. Ea-i viață și bucuria vieții; fără ea, viața n-are niciun înțeles. Cel ce muncește știe că trăiește pe pămînt și se bucură de respectul și iubirea tuturor.

Curățenia în toate este mama cea prețioasă a sănătății omenești. Ea ne aduce bucuria de-a trăi bine pe fața pămîntului și ne face mulțumiți și chiar fericiți, în viața noastră zilnică. Murdăria este marea otravă a vieții. Talentul cel adevărat, pus în slujba vieții, dă roade bogate și de mare valoare. Pune în practica vieții, talentul tău, fiule și te vei bucura mult, cînd vei culege roadele lui. Omenirea îți cere s-o ajuți prin talentul tău. Numai așa te vei simți fericit, că n-ai trăit degeaba pe pămînt; și vei fi stimat de toți, că ai contribuit mult la propășirea și binele semenilor tăi cu faptele talentului tău binefăcător. Cinste și laudă ție, pururea!

Fericirea este steaua magică de călăuză a omenirii. Pentru ea luptă și muncește omul cu brațele și cu mintea; pentru realizarea ei în viață se zbate orice om pe pămînt, ca prin fapte bune și prin lucrări de valoare să fie folositor societății omenești din care face parte. Binele dăruit altora, ce au nevoie de el, contribuie la mulțumirea și fericirea ta. Numai atît ai valoare, fiule, în viață, cît ai lucrat pentru binele altora și înflorirea patriei tale; și privind cu drag la binefacerile tale, cobori cerul pe pămînt și te simți în culmea fericirii omenești și chiar cerești. Binele făcut e prețul și fericirea vieții.

Deci ia aminte!

Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Intrarea Domnului în Ierusalim

(Urmare din pag. 1)

cea de apoi"; în alt loc: „Cel ce mănîncă trupul Meu și bea sîngele Meu... a trecut din moarte în viață"; în alt loc: „Cel ce mănîncă trupul Meu și bea sîngele Meu, rămîne întru Mine și Eu întru el", iar în altă parte: „De nu veți mînca trupul Fiului Omului și de nu veți bea sîngele lui, nu veți avea viață întru voi. Cel ce mănîncă trupul Meu și bea sîngele Meu, are viața vecilor". Deci prezența reală, substanțială a lui Hristos, om și Dumnezeu, în Sf. Impărtășanie, este o credință bazată pe cele mai limpezi asigurări ale lui Hristos Dumnezeu și cel ce se împărtășește primește Trupul și Sîngele lui Hristos, cu adevărat. Aceasta a fost și este credința dintru început a creștinilor.

Sf. Ignațiu spune: „Euharistia este trupul Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, care a pătimit pentru păcatele noastre, pe care Tatăl l-a înviat din mila Sa".

Sf. Iustin Martirul zice: „Nu luăm această pîine ca o pîine comună... pîinea aceasta devenită euharistie, prin cuvîntul lui Iisus Hristos, e trupul și sîngele Său, care nutrește trupul și sîngele nostru".

Tertulian: „Trupul nostru se nutrește cu trupul și sîngele lui Hristos, pentru ca sufletul să se hrănească cu Dumnezeu".

Sfîntul Atanasie ne asigură că la Sf. Liturghie „pîinea devine Trupul și potirul Sîngele Domnului". Asemenea ne spune și Sf. Ciril din Ierusalim, precum și cel care a vorbit atît de frumos și convingător despre Sfînta Euharistie, Sf. Ioan Gură de Aur, numit și Doctor Euharistic: „Sîngele din potir e același care a curs din coasta Lui"... „acest trup — bătut — și s-a dat nouă să-l ținem și să-l mîncăm", sau cum spune Fericitul Ieronim: „Pîinea aceea pe care o vedeți pe altar, sfințită prin cuvîntul Domnului, este Trupul lui Hristos. Potirul acela, adecă ce se găsește în potir, sfințit prin cuvîntul lui Dumnezeu, este sîngele lui Hristos".

Pe acest Hristos îl primim noi în Sf. Impărtășanie. Acesta este pîinea cea adevărată din cer, care dă viață tuturor. Această pîine satură foamea și stîmpără setea sufletului nostru după Hristos. Această pîine e cerută: „Doamne, pururea dă-ne nouă pîinea aceasta" (Ioan 6, 34) și Hristos ne-o dă, zicînd: „Eu sînt pîinea vieții, cel ce vine la Mine, nu va flămînzi și cel ce crede întru Mine, nu va înseta niciodată" (Ioan 6, 35).

3. Duminica Floriilor. Hristos intră triumfător în Ierusalim. Poporul îl primește cu ramuri de finichi și-I așterne în cale hainele, strigînd: „Osana!" Pe altarele noastre se găsește același Hristos, așteptînd ca să-l primim în sufletul nostru, nu cu ramuri de finichi ca odinioară, nici nu așteaptă să-I așternem pe cale hainele noastre, ci să-I dăm sufletul nostru curat și mărturisirea noastră: „Cred, Doamne, și mărturisesc că ceea ce iau este însuși prea cinstit trupul Tău și prea scump sîngele Tău"...

Adam, odinioară, a fost ispitit să fie asemenea lui Dumnezeu. Iată noi avem putința ca prin intrarea lui Hristos în Ierusalimul sufletului nostru să ni-l sfințim și îndumnezeim.

Aceasta este taina care de 2000 de ani aproape stă în centrul vieții noastre religioase și al vieții noastre spirituale. De atunci și pînă azi alimentează evlavia credincioșilor și se dă ca merinde celor ce părăsesc această viață.

Duminica Floriilor. „Binecuvîntat e cel ce vine întru numele Domnului, osana întru cei de sus".

In sufletul tău fii un om al iubirii, al păcii, al slujirii binelui obștesc — și vei avea viața cea veșnică.

Pr. Iuliu Man

De bună voie

Dăm aici mărturisirea unor credincioși din parohia Vecerd (Agnita) și Ighișul Vechi.

Din moși strămoșii noștri noi am auzit că preoții noștri au slujit împreună la masluri, la înmormîntări și la alte ocaziuni.

Cînd odinioară parohia noastră nu a avut preot, toată lumea mergea la biserica ortodoxă.

De cînd ne aducem noi aminte preoții Grigorie Trif și Romul Oros au slujit împreună, încă înainte de războiul mondial din 1914. Preotul Emanoil Cuțu, acum adormit în Domnul, a slujit împreună cu preotul Pompei Trif astăzi pensionar în Altina. Tot el a slujit împreună cu preoții ortodocși Langa din Sibiu, Urian și Andrei Eftimie. Cantorii noștri totdeauna au cîntat în amîndouă bisericile. La cununie nu se ținea seamă niciodată că unul e greco-catolic altul ortodox. La înmormîntări slujeau aproape mereu amîndoi preoții, iar țintirimul era așa cum este și astăzi, laolaltă. Mulți credincioși greco-catolici aveau abonată gazeta ortodoxă. Cînd a venit vlădica ortodox de a sfințit biserica, toți l-am primit și am luat parte la slujbă, iar cînd a venit un vlădică unit pe la noi și ne-a vizitat satele amîndouă, l-am primit cu toții.

In 1948 s-a făcut unirea cu Biserica Ortodoxă și nimeni nu ne-a forțat să ne facem ortodocși, ci noi de bună voia noastră am semnat cu preotul împreună declarația. In bisericile noastre, și în Vecerd și în Ighiș, nu s-a slujit niciodată altfel ca astăzi, nu s-a zis Spirit Sfînt și Doamne îndură-te.

Așa cum am fost înainte toți de legea strămoșească așa rămînem și de astăzi înainte.

Almanah creștin ortodox

Episcopia ortodoxă romînă de la Oradea a tipărit pe anul 1959 un prea bogat almanah. Pe lîngă partea calendaristică și îndrumări tipiconale, acest Almanah cuprinde în 290 pagini multe articole, istorisiri, îndrumări, poezii, informații, cu caracter religios și social. El este scris de condee cunoscute, profesori de teologie, consilieri, protopopi și preoți, în frunte cu P. S. Valerian.

P. S. Sa scrie documentat și clar despre: „Invierea vieții și învierea osîndirii", „Simfonia unității de suflet și credință", „Popas duhovnicesc", „Ortodoxia și pacea". In general materialul din acest Almanah lămurește multe învățături de credință ale Bisericii noastre, arată realizările din cei 10 ani de unificare bisericească și prezintă învățătura și lucrarea Bisericii în lupta pentru pace și în munca de folos obștesc. Dintre învățăturile de credință ale Bisericii amintim: Sf. Treime, Dumnezeu-Tatăl, Biserica, Ortodoxia, Viața de veci, rugăciunile pentru morți, Invierea Domnului, Maica Domnului, Sfînta Cruce, Cultul ortodox ș. a. In ce privește realizările unificării bisericești, ele sînt pomenite în 8 articole scrise de P. S. Valerian, Arhim. Dr. A. Paul, vicar eparhial, Ic. St. Gh. Coman, protopopi și preoți reveniți și vechi ortodocși. Din frumosul studiu al P. S. Valerian, remarcăm pe lîngă apropierea sufletească realizată între credincioșii și preoții celor două strane și realizările materiale, care arată că în sînul Bisericii Ortodoxe preoții și credincioșii lucrează cu rîvnă și dragoste pentru mîntuirea lor și propășirea Bisericii. Astfel din octombrie 1948 pînă la sfîrșitul anului 1957 s-au făcut 460 lucrări de construcție, reparații sau înzestrări la bisericile și casele parohiale din parohiile și filiile revenite ale Episcopiei de Oradea. Valoarea acestor lucrări este de 9.447.712 lei. Ele s-au putut face prin jertfelnicia credincioșilor, prin ajutoare de la Sf. Patriarhie, de la Episcopia Oradiei, de la Departamentul Cultelor. Statul de democrație populară a ajutat nu numai prin bani (circa 500.000 lei), ci și prin acordare de materiale la prețuri mici, oficiale.

La acestea s-au adăugat ajutoarele date parohiilor revenite de la Fondul Central Misionar al Bisericii Ortodoxe Romîne și de la Episcopia Oradiei. Așa s-a arătat dragostea frățească, prin care ne zidim unii pe alții și împreună zidim Biserica.

In ce privește lupta pentru pace și munca de folos obștesc amintim studiul P. S. Valerian „Ortodoxia și Pacea" și articolele: „Foloasele muncii, proprietății și vieții obștești", „De ziua copilului", „Radarul și primejdia atomică", „Eram la Nagasaki" ș. a. In ele se arată cum creștinismul este pentru pace și împotriva războiului, este pentru folosirea pașnică a energiei atomice și împotriva bombelor atomice. El sprijină lupta popoarelor pentru pace, pentru interzicerea armelor atomice, pentru dezarmare. El sprijină munca poporului nostru pentru construirea socialismului.

Fără a mai scrie despre sfaturile medicale și paginile distractive, almanahul se dovedește bogat în cuprins și potrivit cu preocupările credincioșilor noștri, bisericești și sociale. De aceea el se recomandă de la sine oricărui credincios, doritor să adîncească învățătura Bisericii și să se întărească în dragostea față de patrie și rîvnă de a munci pentru binele poporului și a lupta pentru pacea a toată lumea.

Pr. N. MLADIN

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

ANUL 107 SIBIU, 1 aprilie 1959 Nr 13–14

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR: Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Mişcarea mondială pentru pace

ANIVERSAREA DE 10 ANI

Se împlinesc, în mai, 10 ani de cînd s-a constituit, în urma întrunirii de la Varşovia a intelectualilor progresişti, Mişcarea mondială a partizanilor păcii, prin congresul de la Paris din 1949. Deoarece această mişcare s-a impus ca necesară pe întreg globul pămîntesc şi a înregistrat mari succese, de aceea plenara Comitetului naţional pentru apărarea păcii de la Bucureşti, din 10 februarie, a rînduit pe întreaga ţară aniversarea festivă a acestui eveniment, spre luminarea fiecăruia în parte şi a tuturor cetăţenilor împreună.

Pe pămînt pace şi între oameni bunăvoire, iată cîntarea îngerilor la ieslea pruncului Iisus din Vifleem. Dar gîndul unor oameni hrăpăreţi nu a respectat această poruncă. Pentru îndestularea lor peste măsură, unii au cotropit alte popoare, au început sistemul colonial, i-au exploatat pe muncitori şi peste tot au aruncat lumea în războaie, de pe urma cărora să profite. Astfel la porunca unor mari capitalişti, se ucideau întreolaltă muncitori, ţărani şi tineri. Această nebunie a produs în ultimii 50 de ani chiar 18 războaie, între care şi două mondiale.

Contra acestei porniri păcătoase s-a ridicat cu hotărîre mişcarea mondială a apărătorilor păcii. Vrînd să ofere locuitorilor săi condiţiuni tot mai favorabile de trai, Uniunea Sovietică s-a alăturat cu toată însufleţirea acestei mişcări, care pune lozinca: război războiului. Dacă în ţările de apus, capitaliste şi imperialiste, există aţiţători la război, apoi tot acolo există şi muncitori, care sînt împotriva uciderii între fraţi, şi deci sînt pentru înţelegere cu fraţii lor din ţările socialiste.

Pentru lămurirea tuturor, congresul de la Paris a rînduit organizarea Comitetelor de luptă pentru pace peste tot, în ţări, în regiuni, oraşe şi sate, ca în faţa opiniei publice de pretutindeni să se dezbată această problemă şi fiecare să fie lămurit că votul său sincer şi cinstit poate fi numai pentru pace.

Că mişcarea era necesară şi avea consimţămîntul general, se vede din faptul, că apelul de la Stockholm, din martie 1950, împotriva armelor atomice a întrunit în curînd peste 520 milioane de semnături, ca dovadă că omenirea nu mai vrea să se repete o Hiroşimă nouă, cu sute de mii de victime. De aceea la mişcarea aceasta au aderat numeroase întruniri, asociaţiuni şi organizaţii din lume, precum: congresul clerului creştin de la Luhacioviţe, congresul femeilor de la Copenhaga, conferinţa învăţătorilor de la Viena, congresul mondial al mamelor de la Lausanne, Federaţia mondială a tineretului, Federaţia mondială sindicală, Liga societăţilor de cruce roşie, Uniunea interparlamentară, Asociaţia mondială a ziariştilor, a istoricilor, a astronomilor, a scriitorilor; Federaţia mondială a asociaţiilor pentru Naţiunile Unite şi altele; chiar şi papa Pius XII a lansat numeroase apeluri cu acelaşi scop şi cuprins.

Mişcarea mondială a partizanilor păcii cerea, amăsurat cu condiţiile de dezvoltare ale vieţii social-politice în lume: încheierea unui pact al păcii între marile puteri, posibilitatea coexistenţei paşnice a celor două sisteme sociale, salvarea păcii cu mijloace de înţelegere prin tratative, înlăturarea focarelor de aţiţare şi război, reducerea armamentelor, dezarmarea, încetarea experienţelor cu armele atomice şi folosirea energiei atomice în scopuri paşnice. Cu aceste probleme s-au ocupat numeroase conferinţe din variate capitale ale lumii, ca Viena, Helsinki, Colombo, Delhi, Stockholm, Moscova, Paris, Oslo, Tokio, Sofia, Cairo şi altele. Congrese au avut loc şi în Franţa, Anglia, America latină; la ele întotdeauna au participat şi reprezentanţii Bisericii, ca I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutiţki al Patriarhiei ruse ,delegaţii celorlalte patriarhii ortodoxe, apoi delegaţii romano-catolici şi evanghelici. Intr-un glas şi într-o inimă cu toţii erau pentru pace în lume şi buna înţelegere între popoare. Uniunea Sovietică a instituit chiar şi premiul internaţional pentru pace, pentru aceia care luptau cinstit contra exploatării coloniale, ameninţării cu armele atomice, şi pentru lichidarea războiului rece.

Şi rezultatele s-au arătat: s-a încheiat armistiţiu în Corea (1953) şi Vietnam (1954), a eşuat agresiunea Izrael-anglo-franceză faţă de Egipt pentru Suez şi s-a năruit contrarevoluţia din Ungaria (1956); opinia publică cere încetarea experienţelor cu arme atomice, încetarea războiului colonial din Algeria, pacificarea Germaniei federale şi altele. Vocile ajung pînă la O.N.U. şi de multe ori au dat formă dorită hotărîrilor luate.

In epoca zborurilor interplanetare, grija pentru om sporeşte; oamenii vor să trăiască şi să se bucure de viaţă; loc şi produse sînt pentru toţi. Creştinul prin însăşi definiţie trebuie să fie al păcii!

Trăiască mişcarea mondială a partizanilor păcii!

Prof. *M. Şesan*

Cooperaţia de consum

Cooperativele de consum unesc pe ţăranii muncitori, care desfac produsele agricole şi se aprovizionează cu produse industriale. Ele cuprind peste 5 milioane de membri. Ele au un rol important în viaţa satelor noastre: de a contribui la dezvoltarea legăturilor economice dintre oraş şi sat, la întărirea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, la educarea ţăranilor muncitori în spiritul gospodăririi şi muncii în comun, ajutîndu-i să treacă la forma superioară a cooperaţiei — la cooperaţia de producţie.

Astfel cooperativele de consum au aprovizionat şi aprovizionează satele cu produse industriale variate, după cerinţele ţărănimii. Numai în 1958 s-au vîndut mărfuri industriale în valoare de aproape 11 miliarde lei, adecă cu circa 4 miliarde lei mai mult ca în anul 1954: ţesături de lînă, tricotaje, încălţăminte, aparate de radio, biciclete, mobilă, obiecte pentru gospodărie, cherestea, ţiglă, ciment, tablă şi alte bunuri de consum, materiale de construcţie, unelte agricole, îngrăşăminte chimice, etc. Aceasta arată că ţărănimea muncitoare îşi ridică nivelul de trai, că la ţară pătrunde cultura şi civilizaţia.

Cooperativele de consum au contractat şi achiziţionat însemnate cantităţi de cereale, leguminoase, fructe şi alte produse agricole, vegetale şi animale. Valoarea totală a produselor agricole achiziţionate în 1958 este cu peste 1 miliard lei mai mare decît în 1954. Valorificarea produselor agricole pe calea contractelor cu statul, prin cooperative, asigură creşterea veniturilor ţărănimii muncitoare şi contribuie la aprovizionarea oamenilor muncii de la oraşe şi a industriei cu produse agricole.

(Continuare în pag. 4)

Venirea lui Mesia

(Isaia cap. 53)

Un mare învățat evreu, cu frică de Dumnezeu, anume Maimonide, care a trăit cu multe sute de ani înainte, a zis: „Eu cred cu credință deplină că toate cuvintele proorocilor sînt adevărate". Ca atare trebuie să fie adevărate și cuvintele proorocului Isaia din cap. 53, care anunța, în vremea aceea, venirea lui Mesia, adică a Domnului nostru Iisus Hristos.

In acest capitol, proorocul Isaia descrie viața și patimile Mîntuitorului, în așa fel, de parcă s-ar fi ptrecut chiar sub ochii lui.

Iată cum zice: „Cine a dat crezare celor ce ni s-a vestit nouă și brațul Domnului cui s-a descoperit?" Pînă să spună cuvintele acestea, proorocul adusese o veste din partea lui Dumnezeu pentru fiii lui Israil, că: „O mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei și un lăstar din rădăcinile lui va da. Și se va odihni peste el Duhul lui Dumnezeu... Și va judeca nu după înfățișarea cea de dinafară și nici va da hotărîre după cele ce se zvonesc, ci va judeca pe cei săraci după pravila lui cea dreaptă și va scoate dreptate sărmanilor din țară. Pe împilator însă, îl va bate cu toiagul gurii lui și cu suflarea buzelor lui va zdrobi pe cel fără de lege" (Iasia 11, 1—11). De aceea proorocul îndemnase poporul să se pregătească pentru primirea lui Mesia.

Insă Dumnezeu le face cunoscut, prin Isaia, că din acest pămînt uscat va ieși o Odraslă.

„El (adică Hristos) a crescut înaintea lui (adică înaintea lui Dumnezeu) ca o odraslă și ca o rădăcină din pămînt uscat. Nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la el, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag".

Prin aceste cuvinte, Isaia își mîngăie sufletul, fiindcă a văzut că din pămîntul uscat al Sionului va ieși o Odraslă sfîntă.

In vedenia lui Isaia, Odrasla care avea să se nască din tulpina lui Iesei, înainte ca să se descopere lui Israil ca Mesia, a venit pe pămînt ca un prunc mic, sălășluindu-se într-o casă de oameni săraci și a crescut an de an ca oricare altul. El va fi Fiul Fecioarei, pe care Dumnezeu a ales-o să nască pe Mesia.

In ce privește frumusețea, n-avea cu ce să se deosebească. Clement din Alexandria, cu privire la frumusețea lui Mesia, zice: „Frumusețea lui se găsea în suflet și în faptele lui, dar înfățișarea lui era simplă". Justin Martirul și Filozoful îl descrie pe Iisus, că era „fără frumusețe, fără mărire, fără cinste". Tertulian scrie: „Trupul lui nu avea nici frumusețe omenească și cu atît mai mult strălucire cerească".

De unde aceasta, cînd știm din alte locuri că este una și aceeași persoană cu cel numit: „Cel mai frumos dintre oameni" și că El coboară din Sionul cel ceresc și că este „întruchiparea frumuseții celei mai desăvîrșite"? (Ps. 45). Această taină ne-o dezleagă însăși Isaia în proorocia sa: Iisus a fost fără frumusețe cînd a luat asupra Sa păcatele noastre, răstignit fiind pe lemnul crucii, căci în adevăr păcatele sînt acelea care urîțesc pe om.

„Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni; om al suferinții și deprins cu durerea; unul de care să-ți acoperi fața, cînd îl vezi; disprețuit și socotit ca nimic". j

Cu adevărat, Hristos venind pe pămînt, s-a înfățișat ca om obișnuit și în suferință, pentru care pricină n-a fost luat în seamă de unii cît a stat pe pămînt. Sfîntul Evanghelist Ioan și zice: „In lume era și lumea printr-însul s-a făcut, dar lumea nu l-a cunoscut. Intru ale sale a venit, dar ai săi nu l-au primit" (In. I, 10—11).

„Ci el a luat asupră-și bolile noastre și cu durerile noastre s-a împovărat, pe cînd noi îl socotim ca pedepsit, ca bătut de Dumnezeu și oropsit". „Insă el fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mîntuirea noastră și prin ranele lui noi toți ne-am vindecat".

Jertfele sîngeroase ale Vechiului Testament, aduse veacuri de-a rîndul pentru popor, n-au putut să răscumpere măcar păcatul unui singur om.

Insă jertfa pe care a adus-o Domnul nostru Iisus Hristos, murind pe cruce, pentru păcatele noastre, ne-a curățit sufletele cu adevărat. Prin gura profetului Isaia, el zice: „Spatele mele le-am dat spre bătăi și obrazul meu spre pălmuire, și fața mea n-am ferit-o de ocara scuipărilor" (Is. 50). Iisus Hristos a fost străpuns pentru păcatele noastre și prin moartea lui am fost răscumpărați de sub jugul morții veșnice, și prin ranele lui noi toți am fost vindecați.

Cu toții au rătăcit. Dar păcatele tuturor au fost ispășite. Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegea noastră a tuturor. Hristos s-a încărcat cu păcatele noastre, fiindcă El este „Mielul lui Dumnezeu cel ce ridică păcatul lumii" (In. 1, 29). „Chinuit a fost și s-a supus, și nu și-a deschis gura sa; ca o oaie spre junghiere s-a adus și ca un miel fără de glas, înaintea celui ce-l tunde, așa nu și-a deschis gura sa".

Și pentru ce a trebuit Mîntuitorul să rabde această ocară și aceste suferințe? Răspunsul îl dă tot proorocul Isaia:

„Așa i-a fost voia Domnului să-l zdrobească prin suferință. Și fiindcă și-a jertfit viața pentru păcatele noastre, vedea-va pe urmașii săi trăind îndelung și planul Domnului, prin el, va avea izbîndă".

Iisus avea să-și dea viața drept jertfă pentru vină, ispășind păcatele săvîrșite de oameni față de Dumnezeu și față de semenii lor, aducînd mîntuirea. Și ca răsplată pentru jertfa vieții sale, Dumnezeu i-a dat ca urmași pe credincioși.

„Și de pe urma chinurilor sufletului său se va sătura de fericire; prin știința sa, dreptul, sluga mea, va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra-și,,. El cunoaște nevoile noastre sufletești și nevoia noastră de mîntuire. De aceea a luat asupra Sa fărădelegile noastre, ca toți cei ce-l vor mărturisi, să creadă și să facă voia Lui, să fie îndreptați și mîntuiți. Din niște păcătoși plini de fărădelegi să ne facă fii ai Lui.

Pr. Prof. *N. Ciudin*

Despre Patimile Mîntuitorului

„Păstorul cel bun sufletul său
și-l pune pentru oi".
Ioan 10, 11

Nu puține sînt cazurile cunoscute nouă de ciobani, care s-au luptat cu dihăniile pădurii pentru turmulița lor, primejduindu-și viața, ba chiar pierzînd-o uneori. Așa au fost totdeauna ciobanii adevărați, căci sînt și „năimiți", cărora le plac brînza și lîna oilor, dar să le pască și să le păzească ba.

Mîntuitorul Iisus Hristos, ca Dumnezeu atotștiutor și ca unul care, după trup, s-a născut și

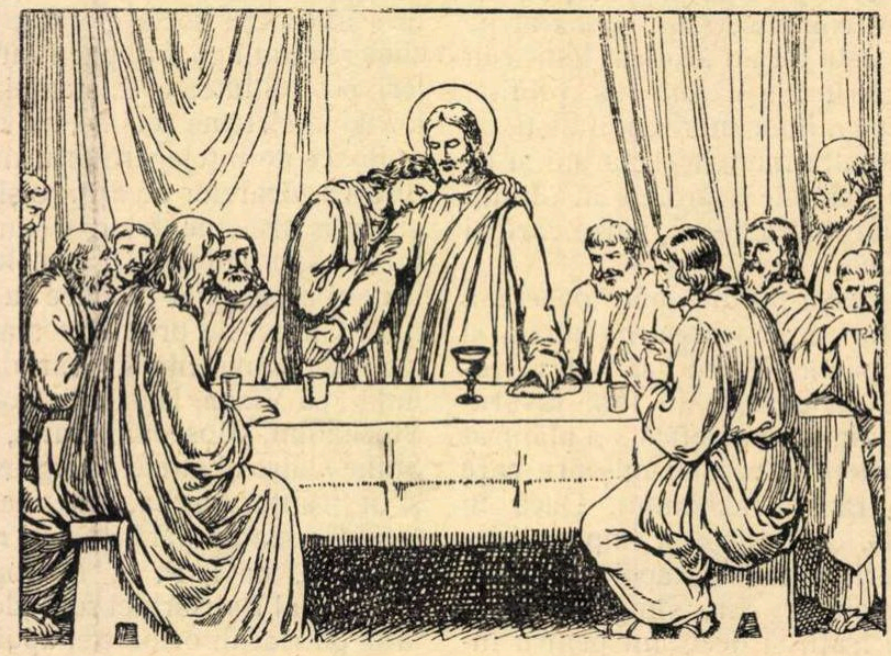

a viețuit în chip de om, cunoștea viața sub toate formele ei. De aceea nu odată s-a înfățișat pe Sine norodului ce-l asculta, ca pe un păstor care-și iubește turma, fiind gata să-și dea viața pentru ea. „Eu sînt păstorul cel bun. Păstorul cel bun sufletul său și-l pune pentru oi" (Ioan 10, 11).

In cuvîntarea de despărțire de ucenicii Săi, Iisus arată mai direct și mai pe înțeles acest gînd cînd zice: „Mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are, ca cineva să-și pună sufletul pentru prietenii săi" (Ioan 15, 13). „Săptămîna Patimilor" — cum numesc creștinii zilele dinaintea Invierii - cu vinderea, judecarea, batjocurile, chinurile și răstignirea pe cruce, nu este altceva decît împlinirea cuvintelor de mai sus ale Domnului nostru Iisus Hristos. El este păstorul cel bun care viața și-a pus pentru mîntuirea noastră.

*

Invierea lui Lazăr și intrarea măreață a Domnului în Ierusalim, în Duminica dinaintea patimilor Sale, a Floriilor, au umplut mai mult de furie pe cărturari și farisei, care căutau acum cu mai multă înverșunare motive și prilej potrivit de a-L prinde și a pune capăt lucrării Lui „căci prea multe semne face". In acest scop trimit la El o seamă de iscoade pentru a prinde „în cuvînt" pe Mîntuitorul și a arăta poporului că nu merită dragostea cu care îl înconjoară. Dar nu reușesc. In fața acestei situații „arhiereii și cărturarii și bătrînii poporului s-au adunat în curtea lui Caiafa hotărînd să-l prindă pe Iisus și să-l omoare" (Matei 26, 3—4). Era miercurea , cu trei zile înainte de Paștile iudeilor. La împlinirea planului de mai sus sinedriul este ajutat mult de Iuda Iscarioteanul, ucenicul Domnului, care, de dragul

(Continuare în pag. 3)

banilor, se obligă să dea pe Invățătorul său în mîna urmăritorilor Lui. „Ce pricină te-a făcut, Iudo, vînzător Mîntuitorului? spune cîntarea bisericească. Au doară te-a despărțit de ceata Apostolilor? Au doară te-a lipsit de darul tămăduirilor? Au doară cinînd împreună cu ceilalți, pe tine te-a gonit de la masă? Au doară picioarele celorlalți le-a spălat, iar pe ale tale nu le-a băgat în seamă? O! de cît bine te-ai făcut uitător!". În

Despre Patimile Mîntuitorului

(Urmare din pag. 2)

Iisus este de loc din Galileea, îl trimite la Irod, care era tetrarh al Galileii, iar Irod împreună cu ostașii săi, „ca să-l batjocorească și să rîdă de el, l-a îmbrăcat într-un veșmînt luminat și l-a trimis iarăși la Pilat" (Luca 23, 11).

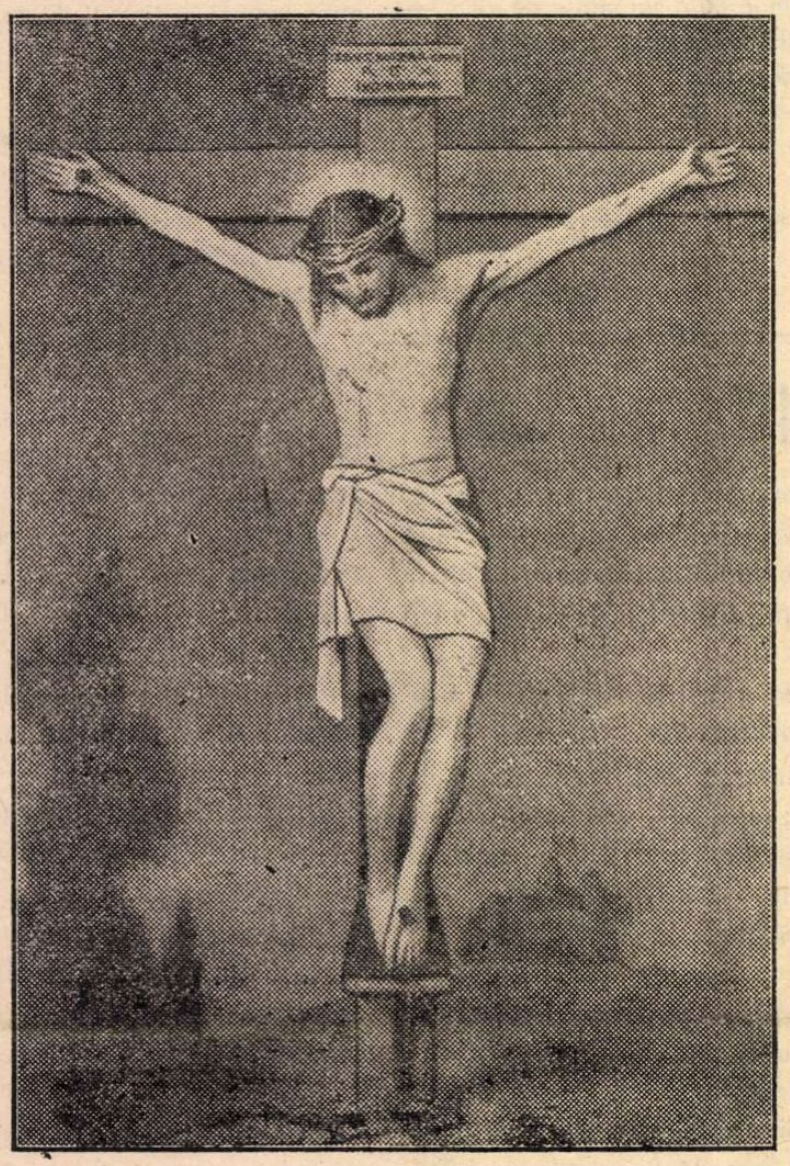

amintirea acestei vînzări, cu care încep patimile Mîntuitorului, ziua de miercuri a rămas zi de post pentru creștini, așa cum vineri se postește în amintirea și cinstea Răstignirii Domnului.

„Pe care îl voiu săruta, acela este, prindeți-l pe el!" (Matei 26, 48). Prin semnul dragostei, joi seara, Iuda săvîrșește trădarea, predîndu-L pe Iisus în mîinile celor care au venit să-L prindă ca pe un tîlhar, cu săbii și ciomege. Prins și legat, Iisus este dus mai întîi la Ana, arhiereu îmbătrînit în rele și socrul arhiereului Caiafa, pe care îl influența mult în treburile sinedriului, căci Ana nu mai era arhiereu în funcțiune. Legat, Iisus este dus de la Ana la Caiafa, unde este bătut, scuipat, batjocorit și învinuit că învățătura Lui are caracter ascuns, dăunător rînduielilor de stat. „Eu pe față am grăit lumii și totdeauna am învățat în sinagogă și în templu unde se adună iudeii, iar pe ascuns n-am grăit nimic" (Ioan 18, 20), zice Mîntuitorul, îndemnînd pe acuzatorii săi să întrebe poporul despre învățătura auzită de la El.

Vineri dimineața, după o noapte de chinuri pentru Mîntuitorul și de frămîntare pentru sinedriști, mai marii poporului țin o nouă ședință în casa lui Caiafa, deci nu la locul obișnuit de judecată și călcînd în picioare încă o seamă de prevederi judecătorești, și condamnă la moarte prin răstignire pe Iisus, pentru motivul că se făcuse pe Sine Fiul lui Dumnezeu. Spusese oare o minciună? Desigur că nu. Dar hotărîrea lor, ca să aibă putere de executare, trebuia aprobată de puterea romană, care stăpînea o mare parte a lumii de atunci. De aceea, în aceeași dimineață de vineri, Iisus este dus legat la Pilat, procuratorul roman din acele părți. Aflînd Pilat că

In acest timp, „arhiereii și bătrînii înduplecau mulțimile să ceară pe Varava, iar pe Iisus să-L piardă", ne spune Sfîntul Evanghelist Matei (27, 20). Ura și reaua credință a celor ce acuzau pe Iisus se vede și de acolo că deși erau dușmani neîmpăcați ai împăratului roman, totuși pentru a obține aprobarea uciderii lui Iisus, devin în chip fățarnic apărători ai Cezarului. „De vei slobozi pe acesta nu ești prieten chezarului" (Ioan 19, 12). Pus în această încurcătură, Pilat, om slab de fire, încuviințează răstignirea Domnului, convins fiind de nevinovăția Lui. Totuși, înainte de a-L da în mîna iudeilor, Pilat a poruncit ostașilor „să-L biciuiască" pe Iisus, crezînd că acuzatorilor li se va face milă de El și vor renunța la nebunia lor. Dar nici biciuirile, nici coroana de spini, nici sîngele care curgea șiroaie, nu înduplecă inimile lor de piatră și Domnul Iisus Hristos este răstignit.

L-au lovit și L-au bătut pe Mîntuitorul cu ce au avut ei mai crud: palme, biciuiri, cunună de spini, oțet, fiere, cuie în mîini și în picioare, străpungere de suliță, iar El și-a arătat dragostea Sa iertătoare spunînd: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac" (Luca 23, 34).

Dacă privim mai cu răgaz aceste puține fapte din cele multe care s-au petrecut în Săptămîna Patimilor și mai ales în Vinerea Mare, precum și întreaga lucrare pămîntească a Domnului nostru Iisus Hristos, desprindem din ele marea dragoste a lui Dumnezeu pentru făptura Sa. Domnul Iisus Hristos a venit în lume să ne arate cum trebuie să trăim după voia lui Dumnezeu. Și ne-a arătat prin învățătura Sa, prin pilda vieții Sale și prin jertfa de pe cruce, adică prin dăruirea vieții pînă la moarte pentru mîntuirea noastră. Iisus, Domnul nostru, a împlinit aceste lucrări, pentru binele oamenilor, cu cea mai deplină și curată dragoste.

Crucea înfățișează lățimea și lungimea, adîncimea și înălțimea dragostei lui Iisus Hristos, cum spune Sfîntul Apostol Pavel în una din epistolele sale. Acest lucru ni-l arată și alți Sfinți Apostoli. Sfîntul Apostol Ioan ne spune: „Intru aceasta am cunoscut dragostea (lui Dumnezeu), că *El și-a pus sufletul Său pentru noi*. Și noi sîntem datori să ne pune sufletul pentru frați" (I Ioan 3, 16). Iar Sfîntul Apostol Petru adaugă: „Că *Hristos a pătimit pentru noi*, lăsîndu-ne pildă ca să pășim pe urmele Lui" (I. Petru 2, 20—21). Intr-adevăr, așa după cum o

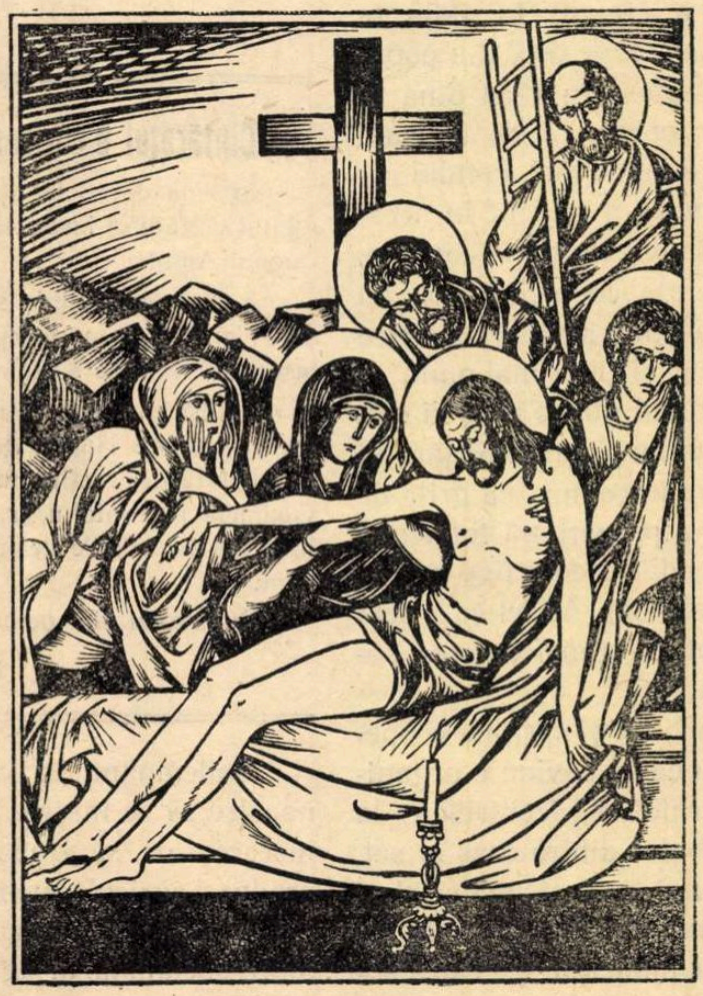

floare frumos mirositoare, cu cît o fărîmițezi cu atît pare că te îmbată mai mult cu mirosul ei plăcut, la fel și Iisus, cu cît răutatea și ne-

(Continuare în pag. 4)

Despre Patimile Mîntuitorului

(Urmare din pag. 3)

recunoștința oamenilor creștea mai mult față de El, cu atît creștea și dragostea Lui față de ei.

Sfinții Apostoli, credincioși învățăturii și îndemnurilor Mîntuitorului, care s-a dat pe Sine de nenumărate ori pildă de urmat, își modelează viața lor după pilda vieții lui Iisus. Pilda vieții Mîntuitorului însă este recomandată de Sfinții Apostoli tuturor creștinilor, pentru a fi urmată de aceștia în viața cea nouă și sfîntă pe care o au de dus. „Fiți dar următori lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți și umblați întru dragoste, precum și Hristos ne-a iubit pe noi și s-a dat pe Sine pentru noi prinos de jertfă lui Dumnezeu" (Efes. 5, 1—2).

Să urmăm dar Mîntuitorului Iisus Hristos, căci creștin înseamnă om al lui Iisus Hristos, înseamnă a face ceea ce El cere de la noi, adică ceea ce ar face El în locul nostru. Fiecare din noi deci, în locul în care ne găsim și după talanții pe care îi avem, să gîndim, să vorbim și să lucrăm așa cum ar gîndi, ar vorbi și ar lucra Iisus în locul nostru.

Din suferințele și jertfa Mîntuitorului însă mai avem de învățat încă un lucru și anume acela că faptele cu adevărat mari în viață, care aruncă valuri de binefacere peste oameni, se fac totdeauna cu dragoste și de obicei prin jertfe, prin sacrificii. Zidim o lume nouă, mai dreaptă și mai bună, care cere nu puțină sudoare. Să ne dăm și noi partea noastră de muncă și de jertfă pentru făurirea ei.

Diacon *Gh. Papuc*

Cooperația de consum

(Urmare din pag. 1)

Cooperația de consum s-a întărit. Numărul membrilor a crescut în 1958 la 5.200,000, adică la aproape 60% din populația adultă de la sate. Din 1954 pînă în 1958 au intrat în cooperative de consum peste 300.000 țărani muncitori. Fondul social, depus de membri, a crescut în acest timp cu 80 milioane lei. In multe comune, adunările generale ale cooperativelor au hotărît majorarea părților sociale subscrise de la 50 lei la 100 lei, și chiar mai mult.

Pe lîngă schimbul dintre oraș și sat, cooperația de consum a obișnuit pe țăranii muncitori cu munca în comun, cu grija de bunul obștesc, și i-a pregătit să înțeleagă superioritatea gospodăriei colective față de gospodărirea individuală. Astfel ea a fost un factor însemnat în transformarea socialistă a agriculturii.

Guvernul a sprijinit și sprijină cooperația de consum ca ea să devină o organizație tot mai puternică, să contribuie la dezvoltarea schimbului dintre oraș și sat, la ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al țărănimii muncitoare și la îndrumarea țăranilor muncitori pe calea socialismului.

† Preotul Zaharie Mihălțianu

In ziua de 16 ianuarie 1959, după lungi și grele suferințe, a încetat din viață, vrednicul de pomenire, preotul pensionar Zaharie Mihălțianu din Ciugud-Limba, protopopiatul Alba-Iulia, în vîrstă de 77 ani.

După o activitate bogată și plină de roade — păstorind mai bine de o jumătate de veac — rămășițele sale pămîntești au fost așezate, întru odihna cea veșnică, în cimitirul ortodox al parohiei Ciugud, de un sobor de preoți, în frunte cu P. C. protopop Victor Negrea.

Domnul, care l-a chemat la Sine, să-i răsplătească muncă și să-l primească între aleșii Săi!

Preot *I. Lașiță*

† Preotul Partenie Colhon

In luna ianuarie 1958 trece la cele veșnice preotul Partenie Colhon din Laz, protopopiatul Sebeșului, în etate de 68 ani, după o activitate rodnică desfășurată în parohia sa natală, timp de 42 ani.

A fost un preot vrednic, călăuzit de o adevărată chemare preoțească.

Datorită meritelor sale, de tînăr, a fost distins cu brîu roșu; din 1929—1946 este membru în Consistoriul spiritual al Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu, iar din 1946—1952, președintele acestui Consistor.

Regretat de preoți și parohienii săi iubiți, a fost prohodit de P. C. Sa Traian Belașcu, vicarul Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu, P. C. Cons. Arh. Gheorghe Secaș, P. C. inspector eparhial Ioan Nicoară și de soborul preoților din protopopiatul ort. rom. al Sebeșului, în frunte cu P. C. protopop Ioan Besoiu.

Fie-i memoria binecuvîntată!

Preot *I. Lașiță*

† Cîntărețul bisericesc Augustin Neghirlă

In ziua de 26 ianuarie 1959 a fost înmormîntat cîntărețul bisericesc din parohia Răvășel, raionul Agnita.

A fost un vrednic slujitor al stranei timp de 31 ani și un mare luptător pentru unificarea bisericilor romîne surori.

Slujba înmormîntării a fost oficiată de c. preoți Grigore Hampu și Victor Gîrlonța, care în cuvîntările rostite au arătat credincioșilor vrednicia răposatului și regretul pe care-l lasă în urmă în inimile celor care l-au cunoscut și iubit.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Protopop *Zare Vitalie*

Indemnăm pe credincioșii Bisericii noastre să se înscrie, să participe activ la lucrarea lor, să vîndă cantități sporite de produse agricole prin contractări și achiziții și să sprijinească lupta de transformare socialistă în agricultură.

T. R.

† Protopopul Gheorghe Popescu din Zlatna

In ziua de 15 februarie 1959 protopopul Gheorghe Popescu, în al 67 an al vieții, după 41 ani de activitate publică și 39 ani de preoție, a trecut la cele veșnice. Un atac de inimă l-a atins tocmai în timpul sfintei liturghii după prefacerea sfintelor daruri în momentul rostirii ecteniei „Mai ales ....".

Născut din familie de țărani din Valea Dosului, a fost înzestrat de bunul Dumnezeu cu însușiri alese și inteligență sclipitoare.

A urmat la liceele confesionale din Brad și Brașov.

Tînărul elev și student, încercat, prin pierderea timpurie a părinților, a găsit un ajutor moral și material la distinșii directori de liceu Dr. Al. Bogdan și V. Onițiu din Brașov și așa a terminat liceul cu rezultat strălucit.

Studiile teologice le-a urmat la vechea noastră școală preoțească „Institutul Andreian", în cursul anilor 1914—1917 la Sibiu și Oradea Mare. Prin voința unanimă a poporului, a fost așezat preot al parohiei Zlatna, unde și-a închinat toată viața și strădania sa în slujba sf. biserici și credincioșilor.

Străduința mare a preotului și protopopului Gheorghe Popescu a fost sporirea credinței și îndreptarea credincioșilor pe calea mîntuirii.

A îmbogățit bunăstarea și podoaba bisericii sale, fapt pentru care această parohie a fost numită centru de protopopiat, iar preotul ei protopopul tractului Zlatna.

In toată viața sa a fost stăpînit de un fericit optimism creator și avîntat — de același entuziasm pentru misiunea bisericii în mijlocul credincioșilor, care stîrnea admirație, curaj și muncă rodnică între preoții conduși, credincioșii săi și toți care l-au cunoscut și iubit.

Clipa morții nu-l putea găsi în alt loc, ci numai în fața sf. altar, căruia i-a jertfit și închinat toată strădania unei vieți omenești.

Ultima liturghie întreruptă aici pe pămînt, cu voia Părintelui Ceresc, o va împlini în ceruri cu sfinții îngeri, cu care, o viață întreagă s-a întrecut, preamărind pe bunul Dumnezeu, prin alesele sale daruri preoțești.

Fie ca amintirea lui să rămînă între noi și memoria binecuvîntată.

Pr. *Clonța Ioan*

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu
Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 107 SIBIU, 15 aprilie 1959 Nr 15—16

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pastorala la Învierea Domnului

† NICOLAE

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Romîne de Alba Iulia şi Sibiu şi Mitropolit al romînilor ortodocşi din Ardeal, Crişana şi Maramureş.

Iubitului cler şi popor: Har, milă şi pace de la Dumnezeu-Tatăl şi de la Domnul nostru Iisus Hristos.

„Ieri cu tine m-am îngropat, Hristoase, astăzi mă scol împreună cu tine, înviind tu". *(Catavasiile Paştilor)*

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Cu ajutorul lui Dumnezeu am săvîrşit calea postului cinstitelor Paşti. Şapte săptămîni întru înfrînarea poftelor ne-am nevoit spre curăţirea sufletelor noastre. Neam silit, creştineşte, să ducem lupta cea bună, ca să păzim credinţa nedespărţită, ca să sfărîmăm capetele nevăzuţilor balauri ai ispitelor, să ne arătăm biruitori asupra păcatului, pentru ca îngenunchind apoi sub patrafir de preot, să primim dezlegare şi să ne facem vrednici a ne împărtăşi cu preacuratele lui Hristos taine.

Ne-am cutremurat de cele ce am văzut cu duhul în săptămîna negrăitelor patimi ale Celui ce „s-a smerit pe sine, ascultător făcîndu-se pînă la moarte".[1] Ne-am cutremurat văzînd cum Domnul părăsit de toţi, pînă şi de prietenii şi de ucenicii Săi dragi, e vîndut, batjocorit, osîndit ca un făcător de rele, chinuit şi răstignit pe cruce, între doi tîlhari, omorît şi îngropat. L-am prohodit cu inimile frînte de durere: „In mormînt, viaţă, pus ai fost, Hristoase"! Şi-am plîns împreună cu Maica Preacurată: „Primăvară dulce, Fiul meu preadulce, cum ţi-a apus frumseţea!" Apoi piatra de pe mormînt a fost pecetluită cu grijă şi strajă de ostaşi a fost rînduită ca să păzească mormîntul.

Potrivnicii Domnului făcuseră totul ca să-şi asigure izbînda nelegiuirii lor — pentru totdeauna.

Ci Tatăl, Dumnezeul dreptăţii, n-a vrut ca Fiul Său cel unul născut să fie înghiţit de piericiune: a treia zi, după cum s-a scris în Scripturi, l-a sculat din morţi cu slavă negrăită. Iară noi, credincioşii de totdeauna şi de pretutindeni, strigăm cu bucurie mare foarte, ca oarecînd Sf. Apostol Pavel: „Inghiţitu-s-a moartea de biruinţă. Unde-ţi este, moarte, boldul tău? Unde-ţi este, iadule, biruinţa ta?"[2]

Durerea din cea mai întunecată zi, a sfintelor Patimi, a pierit ca întunerecul cînd se face ziuă. Simţim cum sîntem covîrşiţi de bucuria învierii şi cum bucuria se revarsă nestăvilită în cîntarea de obşte: „Acum, toate s-au umplut de lumină — şi cerul şi pămîntul şi cele dedesupt". Căci „ieri cu Tine m-am îngropat, Hristoase,

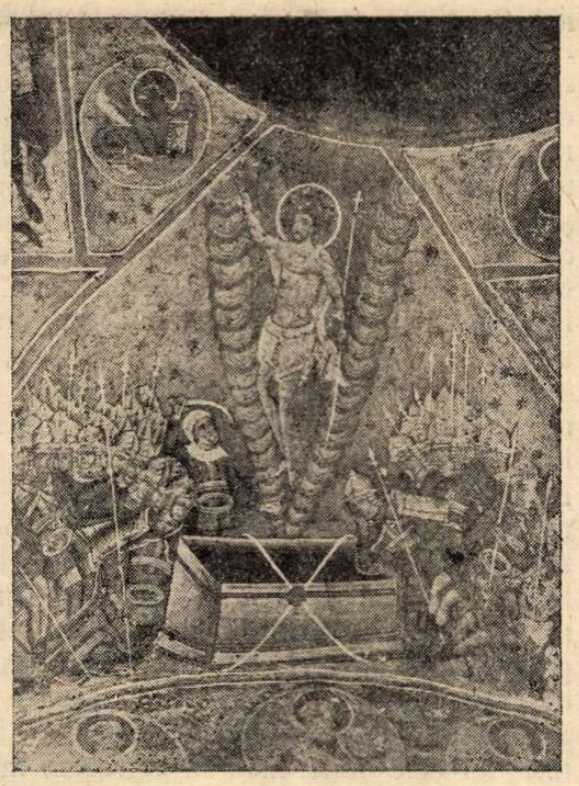

(iar) astăzi împreună cu Tine mă scol, înviind Tu"...[3]

Pricina acestei negrăite bucurii este conştiinţa limpede şi neclătită a noastră a creştinilor, că prin cruce a venit lumii mîntuirea iar prin înviere nepieritoarea slavă a Domnului nostru Iisus Hristos, a Celui ce ne-a adus mîntuirea. Sîntem iarăşi fiii lui Dumnezeu, sîntem iarăşi la sînul cel cald al Părintelui, prin jertfa Fiului Său. Şi fiind fii, sîntem şi moştenitori ai împărăţiei Sale. Nu prin vrednicia noastră, ci prin a Fiului şi prin bunătatea Tatălui.

Sîntem mîntuiţi nu prin vorba şi fapta vreunui om, ci prin bunătatea şi fapta minunată a lui Dumnezeu.

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Multe minuni a săvîrşit Domnul, pînă petrecea pe pămînt, în trup omenesc. Prin ele, a împuţinat sau a curmat suferinţele celor ce îndurau felurite pătimiri, înseninîndu-le şi îmbucurîndu-le viaţa amărîtă pe care o duceau pînă atunci. Prin învierea Sa din morţi, care este cea mai mare minune, Hristos-Domnul ni s-a arătat mai lămurit că este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, în stare să mîntuiască pe tot cel ce crede întru El şi plineşte voia Lui preasfîntă.

Invierea Domnului a umplut de tărie pe cei slabi şi temători. Mormîntul aflat a treia zi deşert a făcut din bietele femei mironosiţe însufleţite şi îndrăzneţe vestitoare ale Evangheliei. Pe Sfinţii Apostoli, care stăteau zăvorîţi în casă „de frica iudeilor",[4] tot învierea Domnului i-a umplut de putere. Cu numele lui Hristos pe buze şi cu inimile pline de încredinţarea biruinţei Lui asupra morţii, smeriţii pescari galileieni de odinioară cutreieră lumea cruciş şi curmeziş, vădindu-se a fi iscusiţi „vînători de oameni" pentru împărăţia lui Dumnezeu. Cînd sînt prinşi, asupriţi şi tîrîţi înaintea puternicilor vremii, ei înfruntă opreliştile acelora de-a mai propovădui vestea cea bună, zicîndu-le: „Judecaţi de este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decît de Dumnezeu. Pentru că nu putem să nu vestim ceea ce am văzut şi am auzit".[5]

Credinţa în înviere a ridicat nesfîrşitul şir de mărturisitori şi mucenici, ca şi cetele fără de număr ale Sfinţilor. Norul acesta de martori ai biruinţei din dimineaţa învierii, prin viaţa lor neprihănită, prin faptele lor lui Dumnezeu bine-plăcute şi oamenilor de folos, va vesti pînă la sfîrşitul veacurilor valoarea fără seamăn a sufletului şi preţul cel mare al vieţii veşnice.

Covîrşiţi de măreţia învierii Domnului, pe care ne-o împrospătează an de an luminatul praznic al Sfintelor Paşti, cu inimile pătrunse de bucurie şi mulţumire ne rugăm: „Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, şi sfîntă învierea Ta o lăudăm şi o mărim"!

(Continuare în pag. 2)

[1] Fil. 2, 8.
[2] I Cor. 15, 54—55.
[3] Catavasiile Paştilor.
[4] Ioan 20, 19.
[5] F. Ap. 4, 19—20.

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Invierea lui Hristos este chezăşia mîntuirii noastre şi a dobîndirii vieţii de veci. Ea ne încredinţează că noi iaraşi sîntem fiii iubiţi ai lui Dumnezeu, hărăziţi vieţii şi nu morţii, învierii şi nu putreziciunii, nu osîndei în păcat ci ridicării la viaţă nouă întru Hristos.

Hristos a înviat cu adevărat, călcînd cu moartea pe moarte şi celor din mormînturi viaţă dăruindu-le. Şi noi vom învia — aceasta-i credinţa noastră nestrămutată. Vom învia în ziua de-apoi, cînd Hristos va veni a doua oară, întru slavă, ca să judece viii şi morţii. „Vine ceasul întru care toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui, şi vor ieşi cei ce au făcut cele bune întru învierea vieţii, iar cei ce au făcut cele rele întru învierea judecăţii".[6]

Invierea la viaţa cea veşnică şi pururea fericită se cîştigă aici pe pămînt, trăind după rînduiala Evangheliei: „Eu sînt calea, adevărul şi viaţa"[7] — zice Domnul; calea care duce la Dumnezeu, adevărul care ni-l descopere pe Dumnezeu şi viaţa pe care o împartăşeşte Dumnezeu, viaţa cea nouă şi neprihănită întru care umblînd ne chezăşuim dobîndirea celeilalte, fără de sfîrşit şi cu vederea feţii lui Dumnezeu împreunată.

Pildă de vieţuire curată care pe Dumnezeu nu-l mîhneşte şi pe semeni nu-i păgubeşte, ci dimpotrivă, ne este însuşi Domnul şi Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. Pildă de ascultare iubitoare faţă de Dumnezeu, pildă de dragoste jertfitoare faţă de aproapele făcîndu-se, El a murit ca noi să trăim. A murit de moartea trupului pentru ca noi să ne izbăvim de moartea sufletului. El ne-a învăţat, întru cuvînt şi faptă, că la înviere se ajunge prin jertfă. „Grăuntele de grîu căzînd pe pămînt — zice Domnul — de nu va muri, el rămîne singur, iar de va muri, multă roadă aduce".[8]

Mai-nainte de-a ne ridica din moartea trupului la învierea vieţii de veci, Hristos-Domnul ne izbăveşte de moartea sufletului aici pe pămînt, în Biserica Sa, prin darurile Duhului Sfînt aşezate-n ea. Pentru aceasta, însă, se cade a avea în noi simţirea care era întru Hristos — cum ne îndeamnă acelaşi dumnezeiesc Apostol Pavel.[9] Aceasta însemnează „să nu faceţi nimic din duh de învrăjbire sau de mărire deşartă, ci cu smerenie fiecare pe celălalt să-l socotească a fi mai de cinste decît el însuşi. Nimeni să nu caute ale sale, ci fiecare să caute şi de-ale altuia".[10] Căci şi Hristos „s-a smerit pe Sine, făcîndu-se ascultător pînă la moarte — şi încă moartea pe cruce! Pentru aceasta şi Dumnezeu l-a preaînălţat pe dînsul şi i-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cereşti şi al celor pămînteşti şi al celor dedesupt şi să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu-Tatăl".[11]

A avea în noi simţirea care era în Hristos Iisus înseamnează, dragii mei, a urma toate cîte le-am auzit, le-am învăţat şi le-am primit de la El, toate „cîte sînt adevărate, cîte sînt cinstite, cîte sînt drepte,

[6] Ioan 5, 28—29.
[7] Ioan 14, 6.
[8] Ioan 12, 24.
[9] Vezi Filipeni 2, 5.
[10] Fil. 2, 3—4.
[11] Fil. 2, 8—11.

Pastorala

(Urmare din pag. 1)

cîte sînt curate, cîte sînt iubite, cîte sînt cu nume bun, orice faptă bună şi orice (lucru vrednic de) laudă".[12]

„Să lepădăm dar lucrurile întunerecului şi sa ne îmbracam în armele luminii, să umblăm ca la lumina zilei..."[13] cum ne povăţuieşte Apostolul care s-a ridicat la atîta frumuseţe de viaţa creştinească încît a putut să spună despre Sine: „Mie a vieţui este Hristos" [14] şi: „Nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăieşte întru mine".[15]

Spre o astfel de viaţă ne chiamă învierea lui Hristos, a cărui prăznuire o săvîrşim. Spre unele ca acestea ne chiamă şi primăvara, cu belşugul ei de luminată frumuseţe şi voie buna, adica spre o viaţă nouă, împodobită de fapte alese. „Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzînd ei faptele voastre cele bune, să mărească pe Tatăl vostru cel din ceruri".[16]

Viaţa creştineşte trăită, nu e potrivnică vieţii pămînteşti a credincioşilor decît dacă aceasta e rău trăită, dacă-l supără pe Dumnezeu, dacă face zadarnică jertfa Fiului Său, dacă e întemeiată pe păcat şi bîntuită de patimi urîte care slăbănogesc şi sufletele şi trupurile noastre.

Ducînd o astfel de viaţă, încălzită de-o inimă curată, povăţuită de învăţătura Sfintei noastre Biserici, nu ne mai temem de rău. Cu ea, putem lupta şi pentru pace şi propăşire. Iar avînd pace, vom putea munci tihnit şi cu spor pentru noi înşine, pentru fraţii noştri, pentru neamul nostru, pentru Patria noastră iubită Republica Populară Romînă, fiecare după starea şi chemarea lui, acolo unde sîntem rînduiţi de Dumnezeu şi de legiuitele întocmiri omeneşti, pe ogor şi în mină, în fabrică şi-n uzină, pe şantier şi-n laborator, la şcoală şi la oaste, în trebile gospodăreşti de folos obştesc şi — pentru noi, slujitorii bisericeşti — în cele duhovniceşti deopotrivă. Şi fiindcă în curînd se va prăznui împlinirea a zece ani de cînd toţi oamenii de bine, de pretutindenea, stau de veghe ca pacea lumii să nu fie tulburată de amărăciunile neînţelegerilor şi de viforele războaielor, cu însufleţire nouă să ne rugăm Părintelui ceresc şi să ne străduim fără contenire pentru ca învrăjbirile dintre oameni să contenească, iar dragostea frăţească şi buna-înţelegere să se înstăpînească peste tot şi pentru totdeauna. Adu-ţi aminte, Doamne, de toate popoarele lumii. „Dăruieşte-le lor adîncă şi stătătoare pace; insuflă în inimile lor cele bune, ...ca să petrecem întru liniştea lor viaţă lină şi paşnică, întru bună cucernicie şi bună cuviinţă... Adu-ţi aminte ,Doamne, de poporul ce stă înainte şi de cei ce — din binecuvîntate pricini — nu s-au întîmplat a fi aici. ...Cămările lor le umple de belşug; căsătoriile lor în pace şi întru unire le păzeşte; pe prunci îi creşte; tinereţea o îndreptează, bătrîneţea o întăreşte; pe cei risipiţi îi adună; pe cei rătăciţi îi întoarce şi-i împreună cu Sfînta Ta sobornicească şi apostolească Biserică. Adu-ţi aminte, Doamne, şi de cei ce sînt ...în toată întristarea, nevoia şi strîmtorarea. Aduţi aminte, Dumnezeule, şi de toţi cei ce au trebuinţă de marea Ta milostivire ...şi peste toţi revarsă mila Ta cea bogată..."[17]

Iubiţii mei fii sufleteşti,

In bucuria cu care prăznuiţi Paştile, să cuprindeţi şi pe acei fraţi ai voştri din apropiere care au lipsă de ajutorare. „Cunoaşteţi doar milostivirea Domnului nostru Iisus Hristos, căci bogat fiind, El a sărăcit pentru voi, ca voi, cu sărăcia Lui să vă îmbogăţiţi...". E vorba ca unii să fie uşuraţi fără păgubirea altora, „ca să fie potriveală... precum este scris: Celui cu mult nu i-a prisosit şi celui cu puţin nu i-a lipsit".[18]

Impărtăşindu-Vă acest cuvînt de părintească învăţătură, rog pe bunul Dumnezeu să vă învrednicească a trece Sfintele Paşti în pace, în sănătate şi-n bucurie şi a le ajunge întru mulţi, fericiţi ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu-Tatăl şi împărtăşirea Sfîntului Duh să fie cu voi cu toţi.

Hristos a înviat!

Dată în reşedinţa Noastră mitropolitană din Sibiu, la praznicul Invierii Domnului din anul 1959.

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor,

† NICOLAE
arhiepiscop şi mitropolit

[12] Fil. 4, 8.
[13] Rom. 13, 12.
[14] Filipeni 1, 21.
[15] Gal. 2, 20.
[16] Matei 5, 16.
[17] Din Liturghia Sf. Vasile.
[18] II Cor. 8, 9, 13, 15.

Stăpîni pe rodul muncii lor

— In statisticile oficiale, întocmite în 1930, se arată că un număr de 12.000 de moşieri stăpîneau o suprafaţă de pămînt egală cu cea stăpînită de 2.500.000 familii ţărăneşti. Numai regele poseda 300.000 pogoane de pămînt. In 1936 peste 1.150.000 de ţărani nu aveau nici o palmă de pămînt.

— Prin reforma agrară din 1945 pămînturile moşierilor au fost împărţite unui număr de 918.000 familii de ţărani săraci şi cu pămînt puţin, care au primit 1.109.000 hectare pămînt.

— Statul democrat popular sprijină ţărănimea muncitoare să sporească producţia agricolă, să-şi îmbunătăţească necontenit traiul. Pe ogoare lucrează mai mult de 22000 tractoare, mii şi mii de maşini agricole ale celor 240 de S.M.T.-uri. Numeroşi specialişti îndrumă şi sprijină pe ţăranii muncitori pentru a obţine recolte bogate.

— An de an tot mai mulţi ţărani muncitori se conving că singura cale de a-şi făuri o viaţă fericită este calea agriculturii socialiste. Mai mult de jumătate din numărul total al familiilor de ţărani muncitori sînt acum membri ai gospodăriilor colective, cooperativelor de producţie şi întovărăşirilor. Ţăranii muncitori sînt azi oameni liberi, stăpîni pe rodul muncii lor.

— In satele noastre au fost înfiinţate în anii aceştia nenumărate aşezăminte social-culturale. S-au construit peste 1.000 de noi şcoli, s-au creat peste 1500 case de naştere, mii de grădiniţe, cămine şi creşe pentru copii. Din anul 1945 şi pînă în prezent au fost electrificate peste 1850 sate.

SFINTELE PAȘTI

IOAN 1, 1—17.

„Iară de nu a înviat Hristos, zadarnică este propovăduirea noastră, și zadarnică este credința voastră".
(I Cor. 15, 14)

HRISTOS A INVIAT!

Acesta este salutul cu care Biserica vă întîmpină în această zi mare și sfîntă. Acesta este salutul cu care vă întîmpin și eu în această sărbătoare a sărbătorilor. Acesta este salutul cu care unul pe altul vă salutați în această sărbătoare împărătească a Paștilor. Acesta este salutul ce izvorește din adîncul credinții inimilor creștinilor, în ziua biruinții lui Hristos asupra morții, adeverind pe deplin, că El este Dumnezeu, stăpînul vieții și al morții și că propoveduirea de către apostoli a lui Hristos cel înviat nu este zadarnică și nici credința creștinilor nefolositoare.

In acest salut și în răspunsul de primire a celui salutat: „Adevărat a înviat", se află temelia credinții noastre creștine, de unde bucuria mare a acestei sărbători, a Paștilor.

1. „Durerea noastră se va întoarce întru bucurie" spuse Mîntuitorul Apostolilor Săi la Cina cea de taină și s-a întors: după patimi înfricoșate și moartea rușinoasă pe cruce pe Golgota, a urmat ziua învierii cea luminoasă, umplînd pe apostoli de bucurie, de noi nădejdi și aprinzînd în sufletele lor chinuite de îndoială, flacăra credinții.

Și căința noastră, durerea noastră pentru păcate și pentru patimile Mîntuitorului, exprimată timp de 40 de zile prin post și rugăciune, s-a sfîrșit azi, transformîndu-se în bucurie, în clipe senine de lumină, înviorînd credința, nădejdea și dragostea noastră pentru Cel ce a pătimit și a înviat a treia zi, după Scripturi. In cursul acelor zile de reculegere, am urmat și noi, pas cu pas, pînă la Golgota pe Hristos, l-am văzut suferința și calvarul și azi, în ziua de Paști, ne bucurăm împreună cu mironosițele și Sf. Apostoli.

Noi, cei credincioși, nu l-am lăsat singur pe Iisus Hristos, ci l-am însoțit pe drumul Golgotei și ne-am împărtășit de suferința Lui: am plîns împreună cu Fecioara Maria, cu femeile mironosițe și cu Apostolii; L-am ajutat să-și ducă crucea cu Simon Cireneu; ne-am tînguit și blestemat păcatul cu Dismas tîlharul din dreapta și ne-am mărturisit credința cu Loghin sutașul; L-am așezat în mormînt cu Iosif și Nicodem și ne-am înmormîntat împreună cu El și am „ajuns să ne închinăm sfintei Lui învieri celei de a treia zi" și să-i cîntăm:

„Hristos a înviat din morți!".

2. Pentru ziua de Paști ne-am pregătit sufletește, omorînd în noi păcatul prin sf. Spovedanie și am dat astfel posibilitate sufletului nostru să învie și el ca și Hristos din morți, „cu putere și cu mărire multă" In această zi de Paști cerul se umple de bucurie și pămîntul de lumină. Moartea a fost învinsă, diavolul înlănțuit în tartar, prin învierea lui Hristos biruitorul. Fără această înviere, nimic s-ar fi ales din tot ceea ce a învățat și făcut Iisus. Invierea din morți este dovada dumnezeirii Sale. Sfîntul Pavel spune: „Iară de nu a înviat Hristos, zadarnică este propovăduirea noastră și zadarnică este credința voastră" (I Cor. 15, 14).

a) Dacă nu a înviat, Hristos a fost un înșelător.

Incă în viață fiind, fariseii și cărturarii nu au crezut nimic din învățătura și faptele lui Hristos. Il acuzau și atunci de înșelăciune spunînd că: „Cu domnul dracilor scoate pe draci" și l-au numit după ce a murit pe cruce „înșelător". Cît au fost ei de mulțumiți cînd l-au prins, bătut, batjocorit și chinuit, fără ca Hristos să cheme din ceruri cele peste 12 legiuni de îngeri ca să-L apere! Cu cîtă satisfacție strigau: „De ești tu Hristos, coboară-te de pe cruce și vom crede Ție".

„Pe alții a știut să-i mîntuiască, mîntuiascăse acum și pe sine de este fiul lui Dumnezeu" și alte vorbe de ocară îi spuneau. Cînd L-au văzut în mormînt, cu lespede de piatră sigilată acoperit și străjerii făcînd de veghe, au răsuflat ușurați. Acum s-a sfîrșit cu povestea „înșelătorului": împăratul lui Israel, mort, zace fără viață în mormînt. Hristos nu era Dumnezeu, ziceau ei. Truda celor 12 Apostoli, propovăduirea lor, suferința și moartea lor pentru acest Hristos îngropat ar fi fost zadarnică. Jertfa martirilor, vărsarea sîngelui mucenicilor asemeni, zadarnică. Predicarea sfinților, a episcopilor și preoților nefolositoare: toți ar fi propovăduit o învățătură mincinoasă și falsă a unui fals și mincinos Dumnezeu.

„Dacă nu a înviat Hristos, zadarnică este propovăruirea noastră" ..... zice Sf. Apostol Pavel.

b") .... „și zadarnică este credința voastră".

Dacă nu a înviat Hristos, credința, religia și morala creștină sînt minciuni. Dar Paștile mărturisesc de aproape 2000 de ani, că:

„Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcînd
Și celor din morminte viață dăruindu-le".

c) Hristos a înviat cu adevărat.

Profeții din Vechiul Testament au prezis această înviere. A prezis-o însuși Iisus Hristos prin cuvintele: „Dărîmați biserica aceasta și în trei zile o voi zidi", înțelegînd prin aceasta moartea și învierea Sa. La fel ne spune Mîntuitorul, că precum a stat Iona în pîntecele chitului, așa El va sta trei zile în mormînt. Tot la fel ne spune, că multe se cade să sufere și să pătimească Fiul omului și să moară, dar, „a treia zi va învia". Inșiși omoritorii lui Hristos cred în această înviere, căci după moartea Lui merg la Pilat și cer să pună pază la mormînt, căci acest „înșelător" a zis că: „a treia zi voi învia". Nenumăratele arătări ale lui Hristos după înviere: Mariei Magdalena, Apostolilor fără Toma de față și apoi cu Toma de față; lui Luca și Cleopa în drum spre Emaus și apoi la mai mult de 500 de frați la un loc, dovedesc cu prisosință că Domnul nostru Iisus Hristos a înviat din mormînt precum a zis mai înainte și precum o mărturisim și noi zicînd: „Invierea lui Hristos văzînd, veniți să ne închinăm' .... „și să cădem la Hristos" .... și să zicem: „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcînd și celor din morminte viață dăruindu-le", „și nouă ne-a dăruit viață veșnică, să ne închinăm învierii Lui celei de a treia zi".

3. Invierea lui Hristos, este piatra de temelie a religiei noastre sfinte, a vieții noastre creștine și pe ea s-a zidit Biserica lui Hristos, înzestrată cu toate darurile de Hristos cel înviat. Prin învierea din morți, Hristos a cucerit pe credincioși. De atunci trăim în Hristos și pentru Hristos în nădejdea învierii noastre ca și Hristos.

Aceasta este legea fundamentală a credinții noastre: Invierea lui Hristos. Ea e mărturie că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, că și noi vom învia. Ea ne dă încredere că în lume biruitor este binele, biruitoare este pacea.

Prot. Stavr. *Iuliu Man*

In calea propășirii noastre

„Iată ne suim la Ierusalim"
Mc. 10, 33

Imnele de neîntrecută frumusețe în vremea sfîntului și marelui post sînt asemenea unor invitații sfinte de părăsire a căilor pierzătoare de suflet și începerea altora la capătul cărora avem bucuriile izbăvirii și întăririi noastre în virtute. Asemenea unui drum îngust de munte, care urcă pe nesimțite printre stînci și văi adînci, urcă și cărarea viețuirii creștine, încet dar sigur, spre piscurile luminoase ale virtuților. Călătorul se va păzi atît de stîncile amenințătoare cît și de prăpastiile care stau să-l înghită. Calea înaintării noastre în cele bune trebuie străbătută toată cu luare aminte după cea mai sigură povățuire de mîntuire. Izbîndire în cele bune vom dobîndi, dacă ne vom lăsa călăuziți de mîna nevăzută a Mîntuitorului care ne cheamă stăruitor să pășim pe calea mîntuitoarelor Sale porunci (Mt. 11, 28). Și acest lucru îl vom împlini, de vom înțelege datoria noastră de totdeauna de a ne îmbunătăți viața.

*

Precum chipul nostru cel trupesc nu-l putem vedea decît la lumina zilei, tot așa chipul nostru cel duhovnicesc nu-l putem cunoaște decît așezîndu-l sub lumina poruncilor lui Dumnezeu. Cerul milostivirilor a făcut să se reverse peste făptura noastră lumini sfinte care ne călăuzesc pașii spre împărăția de har și de bucurie cerească. Pentru aceasta sîntem datori să aprindem lumina cunoștinței de sine și conduși de ea să pătrundem în cele mai tăinuite chilii ale sufletului. Ce putem găsi aici? O minte menită să fie tronul lui Dumnezeu în suflet, s-a lăsat amăgită de poftă și s-a făcut slujitoarea păcatului. Despre o astfel de minte spune una din stihirile Triodului: „Turn ți-ai meșteșugit să-ți zidești o suflete și întărire să faci poftelor tale de n-ar fi oprit Ziditorul sfaturile tale". De altă parte găsim o inimă împătimită de plăcere, care pregătește culcuș comod patimilor egoiste care robesc sufletul.

Dintr-o astfel de zestre sufletească se urzesc toate patimile care se așează ca un nor, ca o ceață sau chiar ca o noapte întunecoasă peste suflet. In sufletul împătimit cresc în voie slobodă: mînia, mîndria, răutatea, vrajba, ura, împotrivirea; cu un cuvînt toată țesătura patimilor noastre. Ne vedem goi, deși sîntem plini de noi, ne simțim nemulțumiți deși „poftele ne furnică prin inimă", ne simțim săraci, deși nu ne lipsește nimic.

Ce poate fi aceasta? Nimic altceva decît necunoștința voii lui Dumnezeu și ieșirea din sfînta rînduială, voită de El. Păcatele orbesc vederea noastră sufletească și ne leagă oarecum mîinile și picioarele, închizîndu-ne în nepăsare. Din cauza lor pierdem drumul pocăinței și sîntem amenințați să cădem în prăpastie sau să ne pierdem cumpăna dreptei judecăți. Spre a ieși din hățișul răutăților de tot felul sîntem datori să intrăm în ascultarea unui părinte duhovnicesc, care cu ajutorul harului dumnezeiesc ne va așeza pe o cale nouă, pe calea întoarcerii la fapta cea bună. Acest drum binecuvîntat de întoarcere acasă e fericită regăsire, asemeni aceleia a fiului

(Continuare în pag. 4)

Podoabe ale Ortodoxiei Răsăritene

Viața cuvioșilor Spiridon și Nicodim de la Pecersca

„Cel ce binecuvintează va fi îndestulat, iar cel ce blestemă, va fi blestemat" (Pilde XI, 25). Căci, tot sufletul drept credincios este smerit, neavînd întru sine vicleșug, nici înșelăciune, ca un vas și lăcaș al lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Duh curat este. Drept aceia și Apostolul zice: „Pre cele nebune ale lumii, le-a ales Dumnezeu ca pre cele înțelepte să le rușineze" (I Cor. 27). Dintre unii ca aceștia a fost ales cuviosul părinte Spiridon. Acest fericit era de loc dintr-un sat, om simplu, neînvățat la meșteșugul cărții, dar aplecat spre cele dumnezeiești. In inima lui era sădită frica de Dumnezeu, care este începutul înțelepciunii. Pentru aceea, el merse la mănăstirea Pecersca din Chiev și se dedică cu totul vieții celei aspre călugărești. Dar neștiind Scriptura a început a învăța carte. Cu toate că nu era tînăr, învață toată Psaltirea pe de rost. Pentru mîntuirea sufletului său cînta Psaltirea toată, în fiecare zi. Egumenul mănăstirii de atunci, Pimen, văzînd în bărbatul acesta pe omul smerit și iubitor de osteneală, sîrguincios în rugăciune și post, și fiind cu totul neprihănit, i-a încredințat lui ascultarea de a coace prescuri. Fericitul Spiridon îndeplinea cu osîrdie ascultarea, neschimbîndu-și nevoința sa și osteneala cea duhovnicească. Osteneala mîinilor lui era pregătirea cea curată și neprihănită a jertfei, care se aducea de preot, iar roada buzelor lui era jertfa laudei celei de-apururi adusă lui Dumnezeu. De tăia lemne, ori altceva făcînd, neîncetat gura sa rostea psalmii lui David, în toate zilele, precum avea obiceiul ca să sfîrșească toată Psaltirea.

Odată, pe cînd fericitul își îndeplinea obișnuita-i slujbă, aprinzînd focul în cuptor pentru coacerea prescurilor, s-a aprins acoperișul casei. Văzînd aceasta, fericitul a astupat gura cuptorului cu mantia sa. Iar cu rasa sa, după ce i-a legat mînecile, s-a folosit la căratul apei de la fîntînă pentru stingerea incendiului, la care i-au venit în ajutor și frații din mănăstire. Venind frații aci, văzură lucruri minunate: mantia cu care astupase fericitul gura cuptorului a rămas neatinsă de foc.

Fericitul Spiridon avea ca ajutor pe un frate, anume Nicodim, care întru toate era ca el, aveau aceleași obiceiuri, și la rugăciune și la lucrul mîinilor.

Deci aceștia au slujit cu plăcere dumnezeiască la coacerea prescurilor timp de treizeci de ani, săvîrșind curat și neprihănit lucrul lor.

Drept aceia, întru bună mărturisire, mutîndu-se din această viață, ei se satură de slava lui Dumnezeu, pe care o văd nu sub chipul pîinii care se aduce ca jertfă, ci față în față. Biserica le prăznuiește amintirea în ziua de 31 octombrie.

Pr. *Chiril Pistrui*

In calea propășirii noastre

(Urmare din pag. 3)

pierdut, care și-a venit în sine. Se cere hotărîre tare, să te poți desprinde din cătușele păcatului și să te poți întoarce spre cele bune. E drumul convertirii lăuntrice, de întoarcere a cursului vieții noastre de la poftele egoiste la harul care-și deschide brațele să ne cuprindă.

Acolo unde s-a făcut stricăciune, se cuvine a face îndreptare. Peste rănile sufletului se cade a așeza alifia vindecătoare a pocăinței. Mintea s-o aducem în starea ei firească de a cunoaște binele și a-l prețui. Iar voința amăgită de plăcere s-o curățim prin înfrînare; cugetul trupesc să-l facem duhovnicesc. Cu un cuvînt avem să cucerim cetatea propriului nostru suflet și să-l îndreptăm în aceeași măsură în care l-am stricat cu răutățile noastre.

Legea îmbunătățirii vieții noastre cere să cheltuim talanții vieții noastre spre binele și mîntuirea noastră, în măsura în care aceștia au fost risipiți spre pierzarea noastră. E porunca mîntuitoarei pocăinți pentru întoarcerea noastră acasă.

Să topim deci ghiața nepăsării de pe sufletele noastre și să lăsăm a ne pătrunde razele mîntuitoarei pocăințe. Taina Sfintei Spovedanii este mîna milostivirii dumnezeiești întinsă peste veacuri, pentru fiecare din noi. Să ne ținem de această mînă. Iisus Mîntuitorul nostru ne vrea în urcușul spre Ierusalimul darului dumnezeiesc. Prin cuvintele Sale mîntuitoare, prin sfintele Sale porunci și mai cu seamă prin sfintele taine ale împăcării cu El, ne cere să urcăm mai sus, spre a ne face părtași la harul care ne luminează, ne curățește și ne înfrumusețează viața.

Protos. *Serafim*

Răsfoind „Telegraful Romîn"

O grevă a minerilor auriferi în 1890

„Telegraful Romîn" apare din 1853 tot în Sibiu. Așa că în paginile lui s-au tipărit multe articole și știri, nu numai religioase-bisericești, ci și sociale, politice, economice, culturale. Intre altele el a scris și despre soarta muncitorilor romîni din Transilvania. Dintre aceste știri am ales cele despre greva minerilor din minele de aur de la Ruda. Aici se vede mizeria și batjocura ce o sufereau minerii de la patronii capitaliști, proprietari ai minelor, dar și lupta minerilor, pe care a sprijinit-o „Telegraful Romîn" și care a adus oarecari îmbunătățiri.

Iată faptele publicate în „Telegraful Romîn", din august 1890, nr. 85, p. 354 și nr. 93, p. 370.

„Intre minele de aur din Munții Apuseni, în timpul din urmă au atras atenția ... mai mult minele de la RUDA. Aurul aflat de societatea germană Haricourt, și sistemul modern după care se exploatează au făcut din băile de la Ruda cele mai renumite mine din Ardeal. Venitul societății era enorm.... Aici lucră deja aproape 1000 de muncitori... Oficianții sînt foarte bine plătiți, au și procente frumoase din aurul liber, iar băeșul (minerul), este rău plătit. *S-a introdus controlul sever în bae (mină). Deja* controlul a degenerat în barbarism. *Băeșii suspectați că au ascuns aur sînt tratați mai rău ca europenii prinși de antropofagii din Africa.*

De peste o săptămînă 700 mineri sînt în grevă. De ce? Anză la grevă au dat torturile unor băeși îndeplinite de inspectorul Jung. Mai mulți băeși au fost suspicionați că au furat aur. S-au început torturile asupră-le, ca să scoată aurul din ei. *Iată ce torturi se uzează: Băeșul ieșind din bae, se ține 48 de ore închis, i se dă medicină internă, ca să-l laxeze și astfel să arunce și aurul. Medicina dată este din cele mai drastice, încît mînă tot din intestine, și chiar* sînge.

Cei ce iau medicina cu forța, zac apoi pe pat cîte două, trei luni și unii rămîn neapți de lucru. *Unora li se* trage *aurul din intestine cu* cleștele, *prin medicul băilor, după cum ni se spune, prin ceea ce se căsunează cele mai* crîncene *dureri. Citeodată sînt torturați cu astfel de mijloace și oameni inocenți, suspicionați pe nedreptul.*

Astfel de torturi . . . . . au rămas ascunse pînă acum .....

Dar să revenim la cauza grevei. Intre cei aduși ca să li se dea medicină și să li se scoată aurul, unul s-a opus și a protestat a lua medicina. Atît a fost deajuns. Opunerea aceasta s-a comunicat ca fulgerul între ceilalți consorți, care făcînd cauză comună au declarat că nu mai lucră în bae. Greva a fost gata. S-a adus jandarmeria și s-a făcut cunoscut primpretorului din Brad, greva. S-a început cercetarea, apoi s-a cerut miliția, dar pînă acum n-a sosit.

Hatmanii și inspectorul nu cutează a merge între ei. Precum îmi spune un grevist, ei și-au formulat pretențiile, care sînt foarte juste. *Anume ei cer:*

1. Incetarea torturilor și a tratării neumane din partea oficialilor.

2. Să fie plătiți mai bine, ca să-și poată susține familia lor.

3. Să nu li se retragă din plată, cînd din motive juste au lipsit din bae.

Trebuie să amintim aici — continuă ziarul — că dintre cei schingiuți, ca să li se scoată aurul, doi zac pe moarte *în urma torturilor. Ei sînt capi de familie. Nu putem face aici unele întrebări? Anume cum se poate ca medicul băilor să dea medicină, ca să tortureze oamenii și dacă nu o dă dînsul, cum se capătă ea? Dacă medicul nu are cunoștință de darea medicinei, atunci fiind chemat la patul bolnavului, pentru ce nu constată mișelia și pentru ce nu arată pe cei ce atentează în acest mod la viața băeșului?".*

Urmașii greviștilor din 1890, ai muncitorilor dinainte de 1918, au răsturnat puterea capitaliștilor și au instaurat puterea poporului. Minele, uzinele, toate bogățiile țării sînt acum ale poporului muncitor. Minerii sînt în frunte. Ei nu se mai tem că se vor întoarce vechii proprietari, care i-au exploatat pînă la sînge. Muncesc cu entuziasm că muncesc pentru popor, pentru viața lor și a copiilor lor, mai bună, mai luminoasă. Condiții de muncă nevisate, mașini în mine, salariu mare, case, asistență socială, plecări la băi și odihnă, teatre, cinematografe, cercuri de literatură și pictură ș. a., mărturisesc despre ridicarea nivelului de trai și cultural al minerilor patriei noastre.

Cine ar vrea să se întoarcă starea de la 1890, sau cea dinainte de 1944? — *Foștii proprietari ai minelor? Desigur. Poporul însă nu are nevoie de ei: el a dovedit că știe să se gospodărească singur, fără „ajutorul" lor. El merge hotărît înainte pe calea bunăstării, calea socialismului și păcii.*

S. RADU

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

ANUL 107 SIBIU, 1 mai 1959 Nr. 17—18

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR: Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pentru pacea a toată lumea

— Zece ani de la înfiinţarea mişcării mondiale a partizanilor păcii —

Că pacea este starea firească de vieţuire a oamenilor în lume este un lucru ştiut de orice om cuminte. A mai zăbovi deci asupra acestui lucru este de prisos. Războaiele n-au adus şi nu pot aduce decît sînge şi dureri, trupeşti şi sufleteşti. Şi mai ales pentru cei mulţi, căci ei au dus greul războaielor.

De aceea, sătule de războaie, în faţa unor noi primejdii de război, popoarele au luat, în chip organizat, în mîinile lor cauza menţinerii păcii, născîndu-se, încetul cu încetul, o mişcare care a cuprins întreg pămîntul.

Această mişcare mondială pentru pacea a toată lumea este precedată de Congresul intelectualilor pentru pace, care s-a ţinut în oraşul Wroclaw din Republica Populară Polonă, în zilele de 25—28 august 1948. La acest Congres au luat parte 400 de delegaţi, din 45 de ţări. In Manifestul pe care Congresul îl adresează intelectualilor din întreaga lume se spune, printre altele, că pacea lumii este din nou ameninţată de cei ce caută să rezolve toate problemele prin forţa armelor, că descoperirile ştiinţifice, de pe urma cărora omenirea ar putea să tragă foloase, sînt folosite pentru producţia secretă de mijloace de distrugere, că popoarele trebuie să facă toate eforturile în vederea aplicării paşnice a ştiinţei pentru a se curma cît mai curînd: sărăcia, neştiinţa, molimele şi lipsurile de tot felul, că „popoarele de pe glob nu doresc războiul şi ele sînt destul de puternice pentru a apăra pacea şi cultura împotriva atacurilor unui nou fascism". Se hotărăşte de asemenea convocarea de congrese naţionale şi înfiinţarea de comitete naţionale pentru apărarea păcii.

Lucrările Congresului de la Wroclaw n-au rămas fără roade; oamenii au început să se trezească şi rîndurile partizanilor păcii au început să crească.

In urma hotărîrilor acestui Congres, în ţara noastră s-au constituit, la oraşe şi la sate, comitete locale de luptă pentru apărarea păcii, iar ca o încununare a primelor lor manifestări, în zilele de 29—31 martie 1949, s-a ţinut la Bucureşti Congresul intelectualilor din R. P. R. pentru pace şi cultură.

Mişcarea pentru pace a luat o asemenea amploare încît s-a simţit nevoia organizării unui nou Congres, mult mai mare ca cel de care am vorbit. Este primul Congres Mondial al Partizanilor Păcii şi s-a deschis la Paris în ziua de 20 aprilie 1949, la care au luat parte reprezentanţi a 600 milioane de oameni din 72 de ţări. La Congres a luat cuvîntul marele savant francez, Frédéric Joliot-Curie, de curînd adormit, care a spus printre altele: „Noi sîntem aici pentru a impune pacea partizanilor războiului", pentru a „împiedeca un război viitor, a pune capăt războaielor în curs şi a construi pacea!".

Acum începe măreaţa mişcare a partizanilor păcii şi ia fiinţă Consiliul Mondial al Păcii, care se află în fruntea milioanelor de partizani ai păcii din lumea întreagă, iniţiind numeroase acţiuni menite să bareze calea războiului, să apere pacea şi securitatea popoarelor. Amintim cîteva din aceste acţiuni:

In martie 1950 a fost scris: „Apelul de la Stockholm", devenit istoric, care cerea interzicerea absolută a armei atomice însoţită de un riguros control internaţional. Apelul condamnă energic guvernul care ar îndrăzni să folosească primul arma atomică şi declară că un asemenea act ar constitui o crimă împotriva omenirii — „Toţi oamenii de bună credinţă din lumea întreagă" erau chemaţi să semneze acest apel; au răspuns 500 milioane de oameni.

Intrunit la Berlin, la 25 februarie 1951, Consiliul Mondial al Păcii lansa un Apel pentru un Pact al Păcii între cele 5 mari puteri. In aprilie 1952, numărul semnăturile strînse pe acest Apel se ridica la 603.570.000.

La Helsinki între 22—29 iunie 1955, Adunarea Mondială pentru pace, care a avut loc cu puţin timp înaintea Conferinţei la nivel înalt de la Geneva, a exprimat următoarea părere: „In problema dezarmării şi a armelor atomice ... punctele de vedere s-au apropiat în asemenea măsură încît acordul este numai o chestiune de bunăvoinţă".

Cu ocazia sesiunii de la Colombo (10—16 aprilie 1957), Consiliul Mondial al Păcii a lansat un Apel către guverne în

(Continuare în pag. 3)

Muncă şi victorie

Ziua de 1 Mai e sărbătoarea solidarităţii internaţionale a oamenilor muncii. Ziua de 9 mai e sărbătoarea victoriei asupra Germaniei hitleriste şi ziua independenţei naţionale. Astfel luna mai, luna luminii, a bucuriei şi a florilor, cuprinde şi sărbătoarea unităţii în luptă a oamenilor muncii de pretutindeni şi sărbătoarea victoriei forţelor democraţiei şi socialismului asupra fascismului şi imperialismului.

Oamenii muncii sînt făuritorii tuturor bunurilor materiale şi spirituale. Cu toate acestea ei de mii de ani au fost exploataţi şi ţinuţi în mizerie şi întuneric. Ei au încercat de mai multe ori să-şi uşureze viaţa, dar au scăpat de o exploatare şi au căzut sub altă exploatare. Abia în vremea noastră, odată cu Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, oamenii muncii din Rusia (a şasea parte a globului pămîntesc) au înlăturat definitiv exploatarea şi au devenit stăpîni pe soarta lor şi pe toate bunurile, ce le produc prin munca lor. Statul sovietic, stat al oamenilor muncii, a făcut progrese aşa de mari, încît Uniunea Sovietică este o forţă internaţională de prim rang. Ea a depăşit ţările capitaliste din Europa şi în unele sectoare a depăşit şi cel mai puternic stat capitalist, S. U. A., ca în următorii ani să ajungă din urmă şi să-l depăşească şi în celelalte sectoare. Aceasta arată ce pot face oamenii muncii, cînd muncesc pentru ei şi pentru viitorul lor.

Patrusprezece ani au trecut de la acea victorie istorică. Sînt ani de noi victorii şi noi progrese ale democraţiei şi socialismului. Pe lîngă marile realizări ale Uniunii Sovietice, care trece la construirea desfăşurată a comunismului, ţările de democraţie populară construesc cu succes socialismul. In anii care vin, lagărul democraţiei şi socialismului va produce mai mult de jumătate din producţia mondială, depăşind ţările capitaliste. E clar că viitorul aparţine orînduirii socialiste, aparţine comunismului, care înlătură exploatarea omului de către om şi oferă oamenilor muncii o viaţă îmbelşugată şi luminată.

De aceea oamenii muncii din ţările capitaliste privesc cu admiraţie şi încredere spre Uniunea Sovietică, spre lagărul

(Continuare în pag. 2)

Vizitație canonică la Agnita

Duminică, 29 III a. c. I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a făcut o vizitație canonică pe valea Hîrtibaciului, la Agnita. A fost întîmpinat în fața bisericii de credincioși și un sobor de preoți, în frunte cu păr. protopop Zare Vitalie.

Cuvîntul de bun sosit a fost rostit de păr. protopop, care a spus printre altele: „Sosirea I. P. S. Voastre în orașul nostru care se află în plină dezvoltare, a produs credincioșilor și slujitorilor altarelor de aici o neașteptată și mare bucurie. Neașteptată pentrucă nu oricînd ne este dat să găzduim pe Intîistătătorul Bisericii din Ardeal și mare pentrucă în persoana I. P. S. Voastre vedem întruchipați pe toți frații noștri care astăzi stau împreună și alături cu noi în fața Sf. Jertfelnic. Credincioșii din Agnita, fii devotați patriei și Bisericii, prin mine, vă urează bun venit".

Tradiționala pîine și sare a fost oferită de epitropul Cucu Gh.

Sf. Liturghie a fost pontificată de I. P. S. Mitropolit Nicolae, înconjurat de soborul format din: I. P. C. Traian Belașcu, vicarul arhiepiscopiei, I. P. C. prof. Grigorie Marcu, P. C. prot. Zare Vitalie și alții.

Prin predica rostită, păr. vicar *Traian Belașcu* care a mînecat de la textul „Mărturisiți-vă Domnului că în veac este mila Lui" — a accentuat importanța și necesitatea Sf. Taine a Pocăinței.

După oficierea Sf. Liturghii, *I. P. S. Mitropolit Nicolae* s-a adresat credincioșilor, spunînd în rezumat:

Duminica trecută, Duminica Ortodoxiei, ne-am rugat pentru cei care s-au închinat, au mărturisit și au suferit pentru sfînta noastră lege ortodoxă, aducîndu-ne aminte și de cei știuți și mai ales de cei mulți îngropați de timp. Duminica aceasta, știindu-ne cu toții slăbănogi ne-am rugat pentru cei bolnavi trupește și pentru cei bolnavi sufletește.

Noi nu mai putem avea fericirea și norocul slăbănogului din Capernaum, pentru că oricît am umbla, pe Iisus în carne și oase nu-l mai putem întîlni nicăieri, însă în bunătatea Sa fără de margini, Mîntuitorul ne-a lăsat sub forma Sf. Cuminecături însuși trupul și sîngele Său, iar prin împărtășirea cu El, dumnezeiasca putere este în stare să ne vindece și astăzi de toată boala și neputința, pentru că în Biserica Lui cea sfîntă sînt toate darurile. Mai ales darul mîntuirii noastre. Domnul Hristos a spus în timpul vieții Sale pămînteşti că fără de El nu putem face nimic, și cei din jurul său se mirau. Intr-adevăr, fără Dumnezeu, noi nu putem face nimic (pentru mîntuire), însă cu El, totul. De aceea Sf. ap. Pavel are dreptate cînd spune: „Cînd slăbesc, atunci sînt tare", pentru că nu mă reazim numai în slăbiciunea mea, ci mai ales în puterea lui Dumnezeu în care cred.

Mă bucur că am putut să ne rugăm aici împreună pentru toți, pentru țara noastră întreagă care ne îmbrățișează cu dragoste de mamă, pentru pacea și înflorirea ei, pentru pacea lumii întregi.

Dumnezeu să vă ajute să creșteți în dragoste și credință față de Domnul cel din cer și față de conducătorii și îndrumătorii de aici. Rămîneți în nădejdea că Hristos care a pătimit și a murit pentru ca să învie pentru noi, ne va ajuta să facem calea postului pînă la sfîrșit, pentru ca ziua pe care a făcut-o Domnul ca să ne bucurăm într-însa, într-adevăr să fie zi de bucurie și de praznic creștinesc.

Dumnezeu să vă ajute și să vă binecuvinteze.

*

La agapa care a urmat, au vorbit: Pr. Tîrziu Petre, Al. Mitulescu Gh. Pr. Pora Emil, vicar Belașcu Tr. și Prot. Zare V.

Muncă și victorie

(Urmare din pag. 1)

socialismului, şi luptă împotriva exploatării, pentru pace, pentru o viaţă mai buna. Multe popoare, pînă ieri subjugate, s-au smuls din lanţurile colonialismului şi şi-au cucerit independenţa. Acestea privesc deasemenea spre exemplul Uniunii Sovietice, se bucură de sprijinul lagărului socialist şi luptă împotriva imperialismului, pentru pace. Iar popoarele, care mai sînt coloniale, în lupta lor pentru libertate găsesc un sprijin în ţările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, şi contribuie la destrămarea colonialismului şi imperialismului şi la întărirea forţelor păcii.

Astfel forţele democraţiei, socialismului şi păcii s-au întărit şi s-au desvoltat cu atîta putere, încît cumpăna istoriei se înclină de partea lor. Cu toate acestea, forţe agresive din ţările capitaliste promovează „războiul rece" şi ameninţă cu declanşarea unui război atomic. In acest scop ele înarmează cu armament atomic armata Germaniei Occidentale şi sprijinesc forţele revanşarde, pe foştii hitlerişti. Planurile acestea însă sînt sortite eşecului. Nu războiul, ci tratativele vor rezolva problemele internaţionale. Dacă forţele agresive ar îndrăzni să înceapă războiul, aceasta va însemna moartea capitalismului. Uniunea Sovietică le va da un răspuns nimicitor.

Omenirea însă nu va ajunge la război. Pentru a înlătura ameninţarea unui nou război stau de strajă şi luptă popoarele sovietice, popoarele din ţările de democraţie populară, oamenii cinstiţi din toate ţările lumii, toţi luptătorii pentru pace de pretutindenea. Propunerile Uniunii Sovietice de a păşi pe calea tratativelor, a coexistenţii paşnice şi a colaborării internaţionale, de a interzice experienţele cu arme atomice (ca prim pas spre interzicerea armelor atomice şi spre dezarmare), de a încheia tratatul de pace cu Germania şi a transforma Germania într-un stat paşnic în centrul Europei, au găsit un larg sprijin în masele populare de pe întreg globul pămîntesc. Războiul nu e inevitabil, pacea poate fi impusă, poate fi trainică: e convingerea afirmată de Uniunea Sovietică şi de sutele de milioane de oameni cinstiţi, cari luptă pentru pace.

Cu aceste victorii ale democraţiei şi socialismului, cu această încredere în viitorul de pace şi bunăstare, sărbătorim 1 Mai, ziua solidarităţii internaţionale a oamenilor muncii, şi 9 Mai, Ziua Victoriei şi a independenţei naţionale. Oamenii muncii — sub steagul glorios al socialismului — păşesc înainte spre noi victorii.

Telegraful Romîn

Nu ne schimbați obiceiurile

Cînd m-am prezentat în parohia Năoi am fost primit de Consiliul parohial, plus 40—50 credincioși. De la ora 12 cînd am sosit și pînă seara, am făcut cunoștință și am vorbit chestiuni bisericești, eu interesîndu-mă de viața lor religioasă. Seara tîrziu am rămas cu consiliul parohial și în urmă de tot cu prim-epitropul, D. Mărginean. Spre mirarea mea, acesta îmi spune: „Domnule părinte, rugămintea tuturor credincioșilor din parohia noastră e să nu ne schimbați obiceiurile și atunci totul va fi bine". Fără să mă arăt mirat, întreb: „Și care anume obiceiuri?" Prim-epitropul îmi răspunde însă, că le voi vedea chiar a doua zi și mi le va spune fătul (paraclisierul) și diecii (cîntăreții). A plecat. A doua zi era duminică. Eu toată noaptea am dormit foarte puțin. Mă gîndeam ce obiceiuri pot să fie acestea, pentru care prim-epitropul mă roagă în numele tuturor credincioșilor să nu le schimb. Ne mai avînd timp să întreb pe nimeni nimic mi-am zis: „Voi respecta tipicul și voi vedea despre ce fel de obiceiuri e vorba". A doua zi mergem la biserică. Facem utrenia și sf. Liturghie, predic și după ce termin, fiindcă consilierii parohiali au rămas în urmă cu cîntăreții și paraclisierul, îl întreb pe primul epitrop: „Ei ce zici? Care obiceiuri le-am respectat și pe care nu?" El însă îmi răspunde: „Domnule părinte, după mine a fost foarte bine. Să întrebăm însă pe fătul și pe „dieci". Ii întreb și răspund cu toții că „parcă ați fi preot aici de 10 ani. Numai că ați spus „Duh" și miluiește, dar așa am zis și noi înainte".

Intr-o altă seară, primul-epitrop fiind la mine acasă, după ce îl cunoscusem mai bine, îl întreb în glumă: „Dumitre, dacă îți mai aduci aminte, în prima seară cînd am venit aici, mi-ai spus ceva și anume, mi-ai pus în vedere să nu schimb nici un obicei. Această rugăminte ai făcut-o din mintea ta sau te-a pus cineva?" El îmi răspunde: „Domnule părinte așa a fost la noi obiceiul să-l respectăm pe preot, dar să-i punem în vedere să nu schimbe nimic din ce avem". I-am spus multe în acea seară, dar i-am accentuat: „Prin gura ta Dumitre, nu ai vorbit numai tu, au vorbit și strămoșii tăi, și prin acest obicei de a i se pune în vedere preotului s-a menținut și s-a păstrat ortodoxia, căci toate obiceiurile acestea sînt ortodoxe și eu care n-am mai servit niciodată ca preot în altă parohie, căci prima dată ca preot am servit aici, am găsit obiceiuri și credință ortodoxă, așa cum am învățat-o la facultatea de teologie, într-un sat în care credincioșii spun c-au fost greco-catolici. Eu sînt ortodox și să n-aveți nici o teamă, fiți siguri că obiceiurile ortodoxe le voi păstra, mai mult le voi dezgropa și pe cele uitate dar care se găsesc înscrise în cărțile voastre din biserică și care sînt cărți ortodoxe, decît că sînt tipărite la Blaj".

Am povestit această întîmplare, pentru a se putea vedea cum au obișnuit credincioșii să-și păstreze credința și obiceiurile, despre care cei 38 protopopi lăsaseră scris să nu se schimbe nimic. Dacă totuși conducerea bisericii greco-catolice a încercat să le calce dorința, credincioșii și-au format obiceiul să-i pună în vedere fiecărui preot nou venit să le păstreze obiceiurile. Așa s-a păstrat ortodoxia străveche neschimbată.

Pr. I. GRAURE

Răspunzînd tuturor, I. P. S. mitropolit Nicolae a împărtășit arhierești binecuvîntări, plecînd în jurul orei 16 împreună cu persoanele ce-l însoțeau, spre reședința din Sibiu.

A. JACOTA

Pentru pacea a toată lumea

(Urmare din pag. 1)

care cerea încetarea imediată a experienţelor cu arme atomice. Acesta cuprindea următorul avertisment: „...Omenirea este în pericol. Experienţele ... continuă să infecteze aerul, pămîntul, apele..."

Congresul pentru dezarmare şi colaborare internaţională, ţinut la Stockholm între 16—22 iulie 1958, a adoptat un apel care declara: „Trebuie să înceteze experienţele experimentale cu armele nucleare, fapt care va deschide calea spre dezarmarea generală şi control... Guvernele trebuie să respingă războiul rece pentru că el nu poate duce decît la catastrofă generală".

*

Biserica noastră Ortodoxă a sprijinit mişcarea mondială pentru pace. Lucrarea păcii este una din sarcinile pe care le are de îndeplinit pe pămînt între oameni, de la „Domnul păcii". Unii din vlădicii noştri ca P. Fer. Patriarh Justinian, răposatul Mitropolit Sebastian, I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei şi Sucevei, P. S. Episcop Valerian al Oradiei, precum şi o seamă de preoţi, ne-au reprezentat la congrese mondiale ale partizanilor păcii, ca de exemplu la Viena, Helsinki, Colombo, Stockholm etc.

Cu puţin înainte de Congresul de la Wroclaw, în iulie 1948, a avut loc la Moscova Conferinţa panortodoxă, prilejuită de sărbătoarea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Ruse (1448—1948). Cu acest prilej, participanţii la Conferinţă au adresat un Apel către toţi creştinii din lume care sînt îndemnaţi să ia aminte şi să nu stea nepăsători „în faţa manifestărilor noului val de ură între oameni" şi să nu astupe urechile „în faţa vuietului sălbatic al unui nou război".

Cu prilejul convocării Congresului de la Wroclaw, Prea Fericitul Patriarh Justinian a lansat un Apel în care, printre altele, a spus: „Mergînd pe drumul învăţăturii lui Hristos, Cel răstignit pentru a lăsa în lume pacea, urmînd porunca dată tuturor creştinilor prin graiul nepieritor al Evangheliilor, de a nu înceta să osteneasc㠄 întru apărarea şi întărirea păcii în lume, Biserica Ortodoxă Romînă ţine să-şi mărturisească bucuria cu care a primit iniţiativa Comitetului Internaţional al intelectualilor de a întruni un Congres Mondial pentru pace... Constantă pe acest drum, izvorît din învăţătura lui Hristos, Biserica Ortodoxă Romînă a binecuvîntat şi binecuvintează şi acum, cu sporită bucurie, toate străduinţile depuse pentru apărarea păcii". Apelul sfîrşia cu un îndemn adresat fiilor Bisericii noastre de-a se alătura frontului celor ce luptă pentru întărirea păcii. Aşa se face că majoritatea preoţilor noştri fac parte din comitetele de luptă pentru pace. Din faţa Sf. Altar, în comitetele de luptă pentru pace, în căminele culturale, precum şi cu alte ocazii, preoţii au arătat şi arată însemnătatea luptei pentru pace şi datoria de a lucra cît mai intens pe acest tărîm.

La cursurile de îndrumare preoţească o seamă de prelegeri au avut ca temă probleme de actualitate, dintre care pe primul loc a fost pacea. In conferinţele de orientare ale preoţilor nu odată tema dezbaterilor a constituit-o pacea, iar conferinţele interconfesionale totdeauna au avut ca subiect apărarea păcii. Publicaţiile Bisericii sprijinesc de asemenea lupta pentru apărarea păcii.

Dar afară de aceste acţiuni organizate şi oarecum văzute pentru apărarea păcii, credincioşii şi preoţii noştri au adus însă şi aduc o contribuţie vădită pentru cauza păcii mai ales prin munca lor de zi cu zi pentru întărirea Patriei şi prin străduinţa lor de a deveni tot mai buni, mai drepţi, mai harnici etc.

Incheind această scurtă privire peste cei 10 ani scurşi de la înfiinţarea mişcării mondiale pentru pace, trebuie să spunem că primejdia războiului nu este deplin înlăturată, pentru că promotorii „războiului rece" ameninţă cu un nou război atomic. De aceea, ca creştini adevăraţi să fim oameni ai păcii. Prin munca noastră, prin rugăciunea noastră şi prin toate faptele noastre să intensificăm contribuţia noastră la deplina temeinicire a unei păci drepte în lume.

Diaconul GHEORGHE

Biserica locaş de închinare

Azi vreau să arăt că după cum orice familie are casă unde se întîlnesc membrii familiei, cu tata, cu mama ... şi unde simt iubirea, căldura şi chiagul unităţii lor; tot aşa creştinii care fac parte din familia lui Dumnezeu, au o biserică unde se întîlnesc la rugăciune nu numai ei între ei, dar se întîlnesc aici în duh, cu sfinţii, cu îngerii, — cu morţii lor, toţi fiind uniţi cu Hristos-Domnul, şi în această unire sfîntă simt cerul pe pămînt, simt cum răsuflă peste toată fiinţa lor un aer ceresc. In biserică se smulge sufletul din păcate şi se uneşte prin rugăciunea credinţei cu Hristos Domnul. Pentru un ortodox biserica nu este un locaş frumos împodobit sau pictat cu icoane sfinte, — unde el vine, să asculte un cor frumos sau o predică, ci el se duce la biserică ca în casa părintească, unde ştie că primeşte toate darurile duhovniceşti necesare pentru mîntuire şi pe care Părintele ceresc le revarsă aici prin sfintele Taine şi în special prin sfîntul trup şi sînge al Domnului, care se împărtăşeşte credincioşilor spre mîntuire.

IN VECHIUL TESTAMENT

Cum dovedim noi cu Sfînta Scriptură că biserica este casa lui Dumnezeu locul unde ne întîlnim în Duh cu Dumnezeu, ca odinioară Moise pe Munte, pentru a primi darurile trebuincioase mîntuirii? Insuşi Dumnezeu a poruncit prin prooroci să-i clădească oamenii locaşuri sfinte. Aşa i-a zis lui Moise ... „să-mi faci locaş sfînt şi Eu voi locui în mijlocul lui... Chipul locaşului şi a odoarelor, întocmai să le faci cum îţi poruncesc Eu..." (Eşire 25, 8).

Ingerul Domnului a vestit pe Gad proorocul să-i spună lui David să ridice Domnului un jertfelnic (1 Cronici 21, 18). Apoi a poruncit David să adune pe toţi străinii din pămîntul lui Israil şi i-a făcut pietrari ca să cioplească piatră pentru zidirea templului Domnului ... şi a strîns fier şi aramă multă ce nu se putea cîntări şi bîrne de cedru şi după ce a făcut multe pregătiri a poruncit lui Solomon să zidească templu închinat Domnului Dumnezeului lui Israil... (I Cron. 22, 1—7, 28, 29 apoi 2 Cronici cap. 2—7, 1—3 regi, cap. 5—8).

Sf. Ap. Pavel ne arată că, atît alcătuirea cortului sfînt în pustie, precum şi templul din Ierusalim s-au făcut în toate amănuntele după planul dat de însuşi Dumnezeu (Evrei 8, 5, vezi şi Ieşire 25, 9—40).

PARERI GREŞITE

Toate aceste locuri — zic unii — se referă la Vechiul Testament. Mîntuitorul ar fi desfiinţat şi locaşul vechi de închinare şi cultul public, iar azi nu mai trebuie biserici, pentru că rugăciunea se cere să fie făcută în ascuns şi în faţa lui Dumnezeu, nu a oamenilor. Mîntuitorul, zic ei, a spus doar limpede ... „cînd vă rugaţi nu fiţi ca făţarnicii cărora le place prin sinagogi şi prin uliţe să se roage ca să fie lăudaţi de oameni ... iar tu cînd te rogi intră în cămara ta şi închizînd uşa roagă-te Tatălui tău care vede în ascuns ... şi-ţi va plăti ţie..." (Mat. 6, 5—6). Deci nu-i nevoie de biserici, căci Mîntuitorul nu cere rugăciune publică ci rugăciune tainică.

Ce să răspundem noi la aceste afirmaţii?

In textul de mai sus Mîntuitorul osîndeşte formalismul extern al fariseilor; rugăciunile făţarnice făcute nu din inimă ci de ochii lumii, din spirit de laudă şi fală, dar nu desfiinţează templul şi nici cultul public, prin care credincioşii uniţi în adunare sfîntă — cu o gură şi cu o inimă înălţă rugăciuni Cerului. E vorba aici ca atunci cînd te rogi să intri în „cămara" sufletului, să închizi „uşa" simţurilor, ca în inima noastră să fie numai gîndul la Dumnezeu şi să nu pătrundă ispite din afară. Această adîncire în rugăciune se poate face şi la biserică. De altfel Mîntuitorul în întreaga Sa activitate şi învăţătură a recunoscut biserica drept locaş sfînt de închinare, iar Sf. Ev. Luca 24, 53 ne arată că Apostolii după Înălţarea la cer a Mîntuitorului erau pururea *în* biserică lăudînd şi binecuvîntînd pe Dumnezeu.

Oare Apostolii să nu fi ştiut că Mîntuitorul a desfiinţat templul? ori nu aveau ei case, unde se putea ruga în ascuns? De ce au stat în templu dacă nu-i trebuinţă de locaş de închinare?... Se spune însă, că e scris: „Cel Prea Inalt nu locuieşte în case făcute de mîini omeneşti precum zice profetul... Cerul este scaunul lui Dumnezeu şi pămîntul aşternut picioarelor mele. Ce fel de casă veţi clădi pentru mine, zice Domnul, sau care este locul odihnei mele?". (Fapte 7, 48—49; Isaia 66, 1—2). Ce vom zice la aceste cuvinte? — Răspunsul este lămurit: In acest citat Sf. apostol Pavel, ca şi proorocul Isaia, combate părerea iudeilor, precum şi pe aceea a păginilor, care credeau în chipuri cioplite, în idoli făcuţi de mîna omenească şi socoteau că Dumnezeu sau zeii pot fi închişi între zidurile unui templu şi că nu se găseşte decît acolo sau cum zice un istoric: „închideau pe Dumnezeu în biserică ca să scape de el în viaţă". După credinţele lor în templu se putea chiar păcătui, numai să întorci zeii adică idolii cu faţa spre perete, sau să-i acoperi cu o pătură — ca să nu vadă. O astfel de credinţă combate Apostolul neamurilor care arată că Dumnezeu nu-i ceva mărginit, făcut de oameni, ci-i pretutindenea... Acelaşi lucru îl arată şi Mîntuitorul în convorbirea cu Samarineanca, la fîntîna lui Iacob, căreia îi spune ... „vine ceasul şi acum este cînd vă veţi închina Tatălui .... nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim, ci în tot locul ... căci Duh este Dumnezeu" (Ioan 4, 21—24).

Mîntuitorul vrea să spună că nu între zidurile unui singur locaş locuieşte Dumnezeu, căci el nu poate fi închis între ziduri. El străbate cerurile şi pămîntul şi e în tot locul, — căci Duh este Dumnezeu. Iar dacă Dumnezeu este în tot locul, El este şi în biserică. Dumnezeu însuşi ne-a spus că noi îl întîlnim mai ales în biserică. El a poruncit să se zidească biserică şi în ea să se săvîrşească sfinte slujbe, prin care să-şi reverse darul Său peste credincioşi.

(Continuare în pag. 4)

Biserica locaș de închinare

(Urmare din pag. 3)

PILDA MÎNTUITORULUI ȘI A SF. APOSTOLI

Mîntuitorul nu numai că a cinstit întotdeauna templul, intrînd și învățînd în el, dar a declarat foarte limpede de două ori că el este casa lui Dumnezeu, și anume:

Cînd Mîntuitorul era copil de 12 ani, — știa că El este Fiul lui Dumnezeu și că biserica-i casa Tatălui său, căci atunci cînd mama Lui îl găsește în biserică și-i spune că-l caută de trei zile — Mîntuitorul răspunde: „De ce m-ați căutat, au nu știați că în casa Tatălui meu mi se cade să fiu?" (Luca 2, 49). Iar în timpul propoveduirii Sale, atunci cînd află că biserica-i necinstită și în curtea ei feluriți negustori își desfac marfa de vînzare, Mîntuitorul împletește un biciu din știreanguri și răstoarnă, nu Heruvimii de aur din altar, nici masa cu jertfe pentru slujbă și nici obiectele de cult, ci numai mesele negustorilor izgonindu-i pe toți afară și spunînd: ... „ridicați aceste de aici și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie" (Ioan 2, 13—16).

Altădată mustrînd pe farisei a arătat că templul este mai sfînt decît orice lucru de mare preț și-i face nebuni și orbi pe cei ce nesocotesc sfințenia templului și a altarului ... „nebuni și orbi"! — ce este mai mare, aurul sau templul care sfințește aurul! și mai departe zice: „nebuni și orbi! — care este mai mare darul sau altarul, care sfințește darul?" sau: „cine jură pe altar, jură pe el și pe tot ce este deasupra lui..." „Cine jură pe templu jură și pe el și pe tot cel ce locuiește în el" (Mt. 23, 16—21; Mc. 11, 17).

Sfinții apostoli urmînd învățăturii Mîntuitorului și călăuziți de sfîntul Duh — pretutindenea învățau și se rugau în temple...

Petru și Ioan s-au suit împreună în biserică la rugăciune ... și era un olog care ședea și cerea milostenie de la cei ce intrau în biserică (Fapt. 3, 1—2). Sf. Apostol Pavel spune: ... cînd m-am întors în Ierusalim și mă rugam mi s-a întîmplat o răpire de mine însumi... (Fapte 22, 17).

Altă dată același apostol ajungînd cu Varnava în Antiohia ... un an întreg s-au adunat în biserică și au învățat popor mult (Fapte 11, 26). Iar Corintenilor le scrie... „Cînd vă adunați în biserică aud că se fac între voi dezbinări și în parte o cred ... căci trebuie să fie între voi și eresuri ca cei lămuriți să iasă la iveală „.... și mai departe certînd pe cei ce pretind că orice pîine și orice vin date în orice casă este cuminecătură le spune: „n-aveți case să mîncați și să beți sau vreți să batjocoriți biserica lui Dumnezeu"... (I Cor. 11, 18—22). Apoi apostolul neamurilor dă poruncă ca în toate bisericile femeile să tacă, căci e necuviincios ca „femeia să grăiască în biserică" (I. Cor. 14, 33—36).

DUPA CELE SPUSE

mintea sănătoasă formulează această întrebare: — Dacă Dumnezeu a poruncit prin proroci ca oamenii să zidească temple pentru slujbe în care să locuiască Dumnezeu (Eșire 25, 8), dacă Dumnezeu tot prin proroci mustră pe cei ce nesocotesc locașurile sfinte și le spurcă pe ele (Ezechil 22, 8—23, 38—39); dacă îngerul Domnului, trimis cu solie cerească pe pămînt stă în picioare la dreapta altarului și vestește pe preotul Zaharia pe cînd slujea în templu, că femeia lui — va naște pe Ioan Botezătorul (Luca 1, 18—25); dacă Mîntuitorul a intrat și a învățat în templu și de două ori a declarat că biserica-i casa lui Dumnezeu ... dacă apostolii erau pururea în biserică și acolo lăudau pe Dumnezeu și dacă creștinii de aproape două mii de ani țin legătura cu Dumnezeu prin biserici cu altarele unde duc daruri și la care slujesc preoții, — întrebăm — cuminte lucru este să ieși din aceste biserici și să născocești case de adunări deosebite? Nu! de o mie de ori, nu.

Biserica-i fereastra sufletului și a vieții însăși. Prin Biserică ni se deschide nouă cerul. Precum în casă lumina pătrunde prin fereastră, așa prin biserică, unde slujesc preoții, pătrund darurile mîntuirii.

Orice familie are o casă unde membrii ei se întîlnesc și unde simt iubirea și căldura familiară; are și familia creștină, familia lui Dumnezeu o biserică unde se întîlnesc creștinii în duh cu Dumnezeu, cu sfinții îngeri, cu morții lor, ... căci Liturghia este o convorbire dulce, — familiară în rugăciune, — între oameni, — sfinți și Dumnezeu.

Biserica-i casa lui Dumnezeu, fîntîna credinței, stîlpul și temelia adevărului, unde cîntă profeții, predică apostolii și prin ea vorbește Dumnezeu. Cine rupe legătura cu biserica, rupe legătura cu Dumnezeu. Cine iubește biserica și stă în legătură cu ea, are pe Dumnezeu de tată, găsește calea vieții și a fericirii veșnice.

Pr. TERENTE RADU

Ce sînt sfintele Taine

Mîntuitorul nostru Iisus Hristos umblînd pe pămînt a făcut mult bine oamenilor. El a tămăduit pe cei bolnavi, a vindecat ranele și durerile tuturor acelora, care cu credință alergau la Dînsul, a hrănit pe cei flămînzi, a șters lacrimile celor îndurerați, pe cei morți i-a înviat, iar prin învățătura Lui dumnezeiască, pe cei ce zăceau în întunericul și în umbra morții, i-a învățat.

Dar bunătatea lui Dumnezeu este nemărginită. El s-a îngrijit *ca și atunci cînd nu va mai fi cu trupul între oameni, să se poată revărsa peste cei credincioși harul cel sfînt al binefacerilor Sale* și a așezat El însuși acele lucrări sfinte, prin care sub formă văzută se împărtășește credincioșilor harul cel nevăzut, puterea lui Dumnezeu. Aceste lucrări sfinte se numesc Taine sau sacramente sau misterii și sînt săvîrșite de preoți sau episcopi. *Ele se numesc Taine pentru că mintea omenească nu poate înțelege cum lucrează în mod nevăzut, adică în mod tainic, împreună cu lucrarea văzută, săvîrșită de preot, puterea cea nevăzută a lui Dumnezeu.* Așa de pildă la sfînta taină a Botezului vedem cum spală apa trupul, dar nu vedem și nu putem înțelege cum tot atunci puterea lui Dumnezeu cea nevăzută spală sufletul de întinăciunea păcatului strămoșesc. In sfînta noastră Biserică sînt șapte sfinte Taine: Botezul, Mirul, Pocăința, Cuminecătura, Preoția, Nunta, Maslul.

Lucrarea Sa dumnezeiască, mîntuirea noastră, pe care a început-o încă fiind pe pămînt, Domnul nostru Iisus Hristos o face și azi și pînă la sfîrșitul veacurilor *în Biserica Sa cea sfîntă* pe care o conduce El însuși, în chip nevăzut, prin Duhul Său cel sfînt. Prin sfînta taină a Botezului Biserica ne spală de întinăciunea păcatului strămoșesc, pentru ca să putem intra întru Împărăția lui Dumnezeu. Prin sfînta taină a *Mirului* ne întărește credința cu pecetea darului Duhului Sfînt. Prin sfînta taină a *Cuminecăturii* ne împărtășește cu trupul și sîngele Domnului. Prin sfînta taină a *Pocăinței* ne tămăduiește sufletul de boala păcatului. Prin sfînta taină a *Preoției* se coboară puterea duhovnicească asupra celui ales și pregătit pentru păstorirea credincioșilor. Prin sfînta taină a *Cununiei* se coboară harul lui Dumnezeu asupra alor două persoane creștine, bărbat și femeie, ce voiesc să trăiască în căsătorie și întărește și sfințește legătura lor. Prin sfînta taină a *Maslului* se coboară asupra creștinului ortodox harul Sfîntului Duh care tămăduiește suferințele sufletești și trupești.

Sfintele Taine au fost așezate de însuși Domnul nostru Iisus Hristos, care le-a lăsat Bisericii Sale pentru folosul nostru. *Botezul* a fost așezat prin cuvintele: „Mergînd învățați toate popoarele, botezîndu-le în numele Tatălui și al Fiului și-al Sfîntului Duh" (Mt. 28, 19).

Mirul are temei în cele zise de Domnul: „Cel ce va crede întru Mine, rîuri de apă vie vor curge din pîntecele lui" *(Ioan cap.7 vers. 38)*. Această taină sfîntă se mai întemeiază și pe fapta săvîrșită de sfinții Apostoli Petru și Ioan care: „puneau mîinile peste Samarinenii cei botezați și aceștia primeau pe Duhul Sfînt" (Fapt. Ap. cap. 8 vers. 17).

Cuminecătura a așezat-o Domnul la Cina cea de taină, cînd a luat pîinea a binecuvîntat-o și a dat-o apostolilor Săi zicînd: „Luați, mîncați, acesta este trupul Meu... (Matei cap. 26, vers. 26); și apoi luînd paharul l-a binecuvîntat și l-a dat lor zicînd: „Beți dintru acesta toți, acesta este sîngele Meu". „Aceasta să o faceți întru pomenirea Mea" (Matei cap. 26, vers. 28).

Preoția are temei în trimiterea Apostolilor la predică de Mîntuitorul nostru, dîndu-le puterea duhovnicească prin porunca aceasta: „Luați Duh Sfînt. Mergînd învățați toate neamurile, botezîndu-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh" (Matei cap. 28, vers 18—19).

Pocăința a așezat-o Mîntuitorul nostru prin porunca dată apostolilor zicînd: „Ori cîte veți lega pe pămînt, legate vor fi și în ceruri și ori cîte veți dezlega pe pămînt, dezlegate vor fi și în ceruri" (Matei cap. 16, vers 19 și cap. 18 vers 18).

Căsătoria a sfințit-o Domnul la nunta din Cana Galileei zicînd: „Au fost chemați la nuntă Iisus și învățăceii Lui" (Ioan cap, 2, vers 2).

Maslul l-a așezat Mîntuitorul dînd Apostolilor putere peste duhurile necurate, iar ei predicau pocăința: „și ungeau cu untul de lemn pe mulți bolnavi și îi vindecau" (Marcu cap. 6, vers. 7—13). (Vezi ep. Iacob 5, 14—15). Dar și sfîntul apostol Pavel arată începutul dumnezeesc al celor șapte Taine zicînd: „Așa să ne socotească pe noi omul, ca... ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu" (Epistola sf. ap. Pavel către Corinteni cea dintîi, cap. 4, vers. 1).

Și Sfinții Părinți ai Bisericii noastre au mărturisit începutul dumnezeesc al sfintelor Taine. Așa Sf. Ambrozie zice: „Intemeietorul Tainelor este însuși Domnul nostru Iisus Hristos". Prin urmare sfintele Taine sînt înființate de Mîntuitorul nostru Iisus Hristos și s-au săvîrșit în Biserică din vremea apostolilor pînă în zilele noastre.

Pr. N. TERCHILA

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

ANUL 107 SIBIU, 15 mai 1959 Nr. 19 – 20

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR: Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Africa se deșteaptă

Africa are 223 milioane locuitori, dintre care: 200 milioane negri, 17 milioane asiatici și 6 milioane europeni. Zeci, chiar sute de ani, ea a fost împărțită sub stăpînirea colonialiștilor englezi, francezi, germani, italieni, belgieni, spanioli, etc. Colonialiștii au ținut popoarele Africei în mizerie și înapoiere economică și culturală. Ei au asuprit aceste popoare și le-au exploatat pînă la sînge. Bogățiile pămîntului le-au folosit colonialiștii, africanii nealegîndu-se cu altceva decît cu munca de sclav pe plantațiile sau în minele colonialiștilor. Negrii erau socotiți rasă inferioară și nu aveau nici un drept. Dacă îndrăzneau să ceară drepturi, erau arestați, condamnați, împușcați.

Situația aceasta nu mai putea fi răbdată. Africanii sînt și ei oameni ca și noi, simt și ei nevoia de libertate și o viață omenească mai bună. Astfel Africa s-a deșteptat și a pornit la luptă. Popoarele ei rup lanțurile colonialiștilor și își cuceresc libertatea. Egiptul, Sudanul, Libia, Tunisia, Marocul, Ghana, Guineea, etc., au devenit țări independente, eliberîndu-se de robia colonialiștilor englezi, francezi, italieni. Alte țări, ca: Nigeria, Camerun, Somalia, sînt pe cale să devină independente. Iar în țările, care mai sînt sub jug colonialist, se duce o luptă înverșunată pentru înlăturarea acestui jug și pentru dobîndirea independenței. In Algeria războiul împotriva colonialiștilor francezi pentru independență se duce de poporul întreg. In Congo belgian, în Congo francez, în Rhodesia engleză, în Kenya engleză, și în alte colonii mișcarea pentru independență națională este o forță, care nu poate fi stăvilită cu armata și poliția colonialiștilor și cu toate mijloacele de prigonire și nimicire. Arestările, condamnările, împușcările, măsurile severe de pedepsire nu pot înnăbuși voința de libertate a popoarelor asuprite. Colonialiștii sînt nevoiți să acorde unele drepturi acestor popoare și nu e departe timpul cînd toate popoarele din Africa vor fi libere. Cum ar putea 6 milioane de englezi, francezi, belgieni, etc., să stăpînească 200 milioane de negrii? E firesc lucru ca popoarele africane să-și ia soarta în propriile lor mîini și să se conducă singure. Și aceasta au și făcut-o în țările independente și o vor face curînd în toate celelalte țări.

Vremea colonialismului a trecut. Orice măsuri ar lua, colonialiștii nu mai pot ține popoarele coloniale sub asuprire. Africa întreagă își cucerește prin luptă independența. Mișcarea de eliberare națională nu poate fi înfrîntă; ea cucerește mereu noi biruințe.

Statele socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, sprijinesc lupta popoarelor africane împotriva colonialismului și pentru independență. Ele sprijinesc țările independente din Africa să-și întărească independența, ajutîndu-le să-și dezvolte industria și puterea economică și să-și apere libertatea împotriva uneltirilor colonialiste.

Lupta popoarelor africane pentru independență e o contribuție la lupta pentru pace. Ea slăbește imperialismul provocator de războaie. Popoarele Africei au nevoie de pace, ca să poată prin libertate și muncă să-și făurească o viață mai bună. De aceea ele luptă pentru pace, împotriva ațițătorilor la război. Africa, alături de Asia și de sutele de milioane de oameni cinstiți din Europa și America, devine o forță, pusă în slujba păcii.

Biserica noastră este alături de lupta acestor popoare pentru independență. In fața lui Dumnezeu nu există „popoare de stăpîni" și „popoare de sclavi", ci toate popoarele sînt egale și toate au dreptul la libertate și la o viață omenească mai bună. Cum se pot lăuda colonialiștii că sînt „creștini" (catolici sau protestanți), dacă ei asupresc alte popoare? Credința creștină nu învață așa ceva. Dimpotrivă, ea îndrumează să lupți împotriva asupririi și a nedreptății. Biserica noastră condamnă colonialismul și îndeamnă pe preoți și credincioși să sprijinească lupta popoarelor coloniale împotriva colonialiștilor și pentru libertate. Această luptă este după voia lui Dumnezeu.

Africa se deșteaptă. Nici o putere n-o mai poate ține înlănțuită în robia colonialistă; popoarele ei își cuceresc independența și pășesc pe calea progresului și a luptei pentru pace.

N. M.

Lucrări la cîmp

Țărănimea muncitoare, în primăvara aceasta, aplicînd mijloace mecanizate și regulele agrotehnice, a semănat ogoarele patriei cu sămînță selecționată în pămîntul bine lucrat, bine pregătit. Noi terenuri au fost redate agriculturii. S-au extins suprafețele semănate cu sfeclă de zahăr și floarea soarelui. S-a lărgit și suprafața grădinilor irigate pentru legume și zarzavaturi. Astfel s-au pus bazele unei recolte bogate în anul acesta. Prima fază a bătăliei agricole a fost cîștigată.

Acum e faza a doua: îngrijirea culturilor agricole. Cele semănate au răsărit, însă alături de ele răsar și buruienile, care răpesc hrana din pămînt a culturilor. Totodată apa trebuie păstrată în pămînt, ca recolta să fie mai bună. Pentru aceasta e nevoie de plivit și prășit. Un singur prășit la porumb e tot atît cît o ploaie bună: el ridică producția. Dar nu e destul să prășești o singură dată: prășitul se face ori de cîte ori e nevoie — de 3—4 ori în vară. Așa se asigură o recoltă și mai bogată. E bine să se adauge și îngrășăminte chimice, să se facă răritul și polenizarea artificială.

In orice caz trebuiesc aplicate toate metodele agrotehnice potrivite pentru regiunea respectivă. De aplicarea acestora, atîrnă dacă osteneala semănatului rodește îmbelșugat.

O îngrijire deosebită trebuie dată sfeclei de zahăr, ca recolta la hectar să fie cît mai ridicată. In felul acesta și cîștigul cultivatorului e mai mare și contribuția lui la producția de zahăr este mai valoroasă.

Tot în vremea aceasta, cei ce încă n-au încheiat contractări, pot să le încheie. Prin contractări se asigură cantități de produse agricole, necesare în fabrici, trebuincioase pentru cei de la orașe, pentru elevii din internate, copiii din creșe și cămine, bolnavii din spitale, etc. Clasa muncitoare trimite la țară mașini și unelte agricole, produse industriale, de care are nevoie țărănimea muncitoare ridicînd nivelul ei de trai, material și cultural, iar țărănimea muncitoare, prin contractări, aduce cu rodul muncii ei o contribuție la ridicarea nivelului de trai a oamenilor muncii de la orașe. Contractările sînt o formă de întărire a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

A doua fază a bătăliei agricole e în toi: scopul ei e ca prin îngrijirea culturilor agricole să se asigure o recoltă cît mai bogată. Țărănimea muncitoare, ajutată de clasa muncitoare, va împlini cu cinste această muncă patriotică, prin care se întărește Patria noastră scumpă, Republica Populară Romînă.

T. R.

Intîlnire cu parohienii după 25 ani

— Parohia Lunca, prot. Reghin —

In 1958 s-au împlinit 25 de ani de cînd am părăsit parohia Lunca, după ce lucrasem acolo 4 ani și șase luni. Aceștia au fost cei mai rodnici ani de activitate din viața mea.

De cîte ori îmi aduc aminte de credincioșii din Lunca-Tecii am o mare mulțumire.

Parcă ieri s-au petrecut toate...

— Bine fiule, ți-ai împlinit misiunea la Chesler (districtul Mediaș)[1], acum îți dau o parohie bună. Du-te în Lunca Tecii.

Cît de luminos răsar în ochii amintirii.

Autobuzul în goană cotește în șoseaua din capătul Reghinului spre Teaca. Trecem cu viteză pe lîngă Sintu și Frunzeni... E ziuă de-abinelea.

Oprim în fața caselor parohiale și a bisericii ... cobor buimăcit. Recunosc Lunca și parcă e totuși, alta. Clădiri noi impozante, case noi alungind satul pe parcursul șoselei. Biserica mult mai impozantă decît a rămas în amintirea mea. Din grupul ce mă așteaptă recunosc doar pe părintele Usec și patru, cinci credincioși...

La ora 9 sună patru clopote între care parcă recunosc cîntecul „i-i-li..e!"

Intrăm pe poarta nouă, frumos sculptată, ne oprim o clipă la intrare și ocolesc biserica căutînd locul bisericii celei vechi și ... mormintele... Da, aici a fost intrarea. Aici altarul. La cîțiva pași morminte multe necunoscute mie, însă cunosc pe cei ce odihnesc în ele. Mă opresc la fiecare cruce și citesc inscripțiile... Nu mă pot îndepărta ... parcă se mișcă valurile timpului și țărîna mormintelor, și apar vechii mei prieteni, vechii mei colaboratori. Ne privim, ne îmbrățișem și plecăm ocolind biserica. Alături de mine, dascălul pensionar Damian, cumătru care mi-a botezat trei copii, pășește îndesat, greu și oftează. Prim curatorul Nistor Ioan și casierul Ioan Moldovan mă privesc cu atenție și căldură. Inapoi la 2—3 pași e moș Ilie, firav și senin, parcă ascultă o melodie cerească. Tăcuți și liniștiți urmează vecinul Toader, Ioan păcurariul, moș Grigore și chiar Petrea vestitul om vesel și un grup compact de credincioși. Ne apropiem cu curaj de ușa bisericii și intrăm ca la noi acasă. Azi slujim parastas pentru toți repausații din ultimii 25 ani!... Cumătru își ocupă locul în strană și ceilalți fiecare locul lui. Eu, ca atunci, fac închinare adîncă în fața sf. altar și mă apropiu de chipul Domnului, — dar nu îndrăznesc să-l sărut. Ochii Lui mă priveau cu mirare, mustrători parcă. „Iartă-mă Doamne, iartă-mă!... Iată de 25 ani n-am mai fost pe aici. Tu mi-ai binecuvîntat rîvna și ai revărsat mari bucurii în viața mea". Am sărutat rama icoanei, am stropit-o cu o lacrimă grea și am intrat în altar.

In cîteva clipe biserica s-a umplut de credincioși ca o corabie mică și am început a pluti pe valurile credinței, — a rugăciunii abia șoptite conduși de adierea Sîntului Duh... Așa cîntau cîntăreții, așa se rugau credincioșii, acum ca și atunci!... La această Sf. Liturghie a mai auzit cineva melodia dulce a cantorului bătrîn Teodor, ori numai eu?... Frumoasa Luncă și-a adunat toate florile — buchet la icoana Preacuratei și toate privighetorile să cînte Domnului!...

Am întinerit cu 25 ani. Am regăsit înfrățirea creștinească de atunci. Un preot romîn ortodox originar din Bucovina păstorește credincioșii din inima Ardealului, reveniți la Biserica străbună.

Nu pot încheia această scrisoare fără a aminti marile realizări ale luncenilor după plecarea mea din parohie. Căminul cultural din centrul satului, încăpător, frumos, unde cele trei învățătoare desfășoară activitate culturală și socială. Școala nouă, acoperită în roșu, un adevărat palat care ar face cinste unui oraș. Viile începute în 1929 s-au înmulțit că azi pe masa fiecăruia găsești vestitul vin de Teaca. Intovărășirea agricolă care deschide perspective noi de belșug. Eu care cunosc înfățișarea Luncii de acum treizeci de ani, cu o singură clasă și un singur învățător, într-o clădire veche, de bîrne; administrația comunei — primărie și notariat — înghesuite într-o cameră mică, (iar azi sfatul e în o clădire spațioasă, luminoasă) — am rămas adînc impresionat de progresele modestului sat de odinioară.

Am scris aceasta la gazeta noastră ca întreaga Biserică să cunoască vrednicia credincioșilor din Lunca și să fie pildă multora. Sînt mîndru că am fost cîndva preotul luncenilor. Ei vor răspunde cu căldură și de acum înainte la chemarea Bisericii și a conducătorilor culturali și sociali.

Așa vrednicia lor creștinească și cetățenească că se va face cunoscută tuturor!

Pr. IOAN BORZA
Borsec-Băi

[1]) Vezi Telegraful Romîn, nr. 15—16/1958.

Pe drumul electrificării

In cei opt ani care au trecut de la elaborarea planului de electrificare a țării au fost construite 24 unități energetice, între care termocentralele de la Doicești, Singeorgiu de Pădure, Comănești, Paroșeni, Borzești, hidrocentralele Moroeni, Sadu 5 etc. La Bicaz continuă cu succes lucrările marii hidrocentrale „V. I. Lenin"; pînă la sfîrșitul anului 1960, aici se va executa întregul volum de construcții, hidrocentrala intrînd în funcțiune cu o putere de 110.000 k. W. iar la începutul celui de-al treilea plan cincinal puterea ei instalată va crește cu încă 100.000 k. W.

— In anul 1945, numai 535 sate din țara noastră erau electrificate. Din acest an și pînă în anul 1950, deși burghezia lăsase o situație grea în sectorul energeticii, totuși au fost electrificate 276 sate. In perioada 1950—1957, cînd în țara noastră au fost construite și au intrat în funcțiune puternice centrale electrice, „lampa lui Ilici" s-a aprins în 1578 sate, iar acum numărul satelor electrificate se ridică la 2200. In ultimii zece ani, s-au electrificat de patru ori mai multe sate decît în 40 de ani sub regimul burghezo-moșieresc.

— In perioada 1950—1957 au fost electrificate peste 800 unități agricole socialiste de stat și mai mult de 10 la sută din numărul total al gospodăriilor agricole colective.

— La sate au fost construite în ultimii ani, peste 400 microcentrale termoelectrice și circa 80 microcentrale hidrocentrice.

Cifre ale Septenalului

— Volumul producției globale a industriei U.R.S.S. va fi în 1965, cu aproximativ 80% mai mare decît în 1958.

— Pentru anii 1959—1965 mărirea volumului producției globale a agriculturii cu 70%. Sporul anual mediu: 8%.

— Investițiile în construcții: aproximativ 3 trilioane ruble.

— Venitul național al U. R. S. S. va crește în 1965 față de 1958 cu 62—65%.

— Consumul populației va spori cu 60—63%.

— Suprafața construcțiilor de locuințe 650—660 milioane m. p. (aproximativ 15 milioane apartamente).

— Numărul total al specialiștilor cu studii superioare în 1965: peste 4,5 milioane.

Podoabe ale Ortodoxiei Răsăritene

Cuvioșii părinți Damian și Ieremia din Pecersca

Fericitul Damian a trăit în mănăstirea Pecersca din Chiev, pe vremea egumenului Teodosie († 1091). Cei ce viețuiau cu el în chilie mărturisesc despre blîndețea lui, privegherile de toată noaptea și citirea cu osîrdie a sfintelor cărți. Era înfrînat și postea; în afară de pîine și apă n-a mîncat nimic în toate zilele vieții sale. Domnul l-a înnevrednicit cu darul de a vindeca pe bolnavi.

Cuviosul a ostenit mulți ani întru ostenelile cele călugărești cu dumnezeiască plăcere, în care timp a săvîrșit fapte multe spre folosul sufletesc al semenilor săi, cînd s-a aflat vrednic de viață veșnică. Inaintea obștescului sfîrșit a căzut bolnav și fiind în pragul morții se ruga lui Dumnezeu, zicînd: „Doamne Iisuse Hristoase, învrednicește-mă să fiu părtaș al slavei sfinților Tăi și cu aceia să mă împărtășesc împărăției Tale; dar rogu-mă Stăpîne, să nu mă desparți de povățuitorul și părintele meu Teodosie, ci cu el să mă numeri întru lumina Ta, pe care ai gătit-o drepților".

In urma rugăciunii sale, s-a arătat un înger la patul său, în chipul cuv. Teodosie, care a căzut pe pieptul lui și sărutîndu-l cu dragoste îi zise: „Iată! O fiule, fiindcă te rogi tare și cu credință, Domnul m-a trimis acum să te vestesc că după cererea ta, te vei număra cu sfinții Lui și cu aceia te vei sălășlui întru împărăția cerească a Stăpînului. Iar cînd Domnul îți va porunci să te muți din lumea aceasta și să treci la Dînsul, atunci nu ne vom mai despărți". Zicînd acestea s-a făcut nevăzut prin același loc pe unde apăruse. De aceea fericitul Damian și-a dat seama că e un vestitor dumnezeiesc și trimise îndată după cuviosul Teodosie și-i spuse vesel: „Părinte, va fi oare așa precum te-ai arătat și mi-ai făgăduit acum?" — Iar cuviosul Teodosie, care nu știa nimic despre cele ce se petrecuseră, zise: „Nu știu fiule, ce ți-am făgăduit". Atunci fericitul Damian îi povesti cele întîmplate. Auzind aceste, cuv. Teodosie lăudă pe Dumnezeu cu lacrimi în ochi și zise: „Adevărat, fiule, așa va fi precum îți este făgăduit, căci îngerul Domnului ți s-a arătat în chipul meu. Iar eu păcătosul, cum pot fi făgăduitor al slavei aceleia, care este făgăduită drepților?" După aceea, adunîndu-și frații, fericitul Damian plin de bucurie îi sărută pe toți și-și dete sufletul în mîinile Domnului.

Cuviosul Teodosie porunci să se bată toaca, spre a se aduna toți frații. Cu cîntări și mare cinste fu îngropat cinstitul trup al fericitului Damian, în peșteră.

CUVIOSUL IEREMIA a avut o viață lungă și a trăit pe vremea marelui cneaz Vladimir (980—1015), care a încreștinat Rusia. După ce mai întîi s-a botezat, cuviosul Ieremia a mers la mănăstirea Pecersca, la cuvioșii Antonie și Teodosie, de la care a primit marele chip îngeresc al schimniciei, rîvnind vieții sfinților părinți. Iar pentru bunătatea lui cea mare i s-a dat de la Dumnezeu darul de a prezice cele ce vor să fie, ba încă și de a cunoaște gîndurile oamenilor. Căci de vedea în cineva gînd viclean, îl mustra și-l sfătuia să se ferească de gîndul acela. Și mai ales de gîndea vreun frate să iasă din mănăstire, el îndată, în taină îi cunoștea gîndul și, mergînd la dînsul, îl mîngîia, sfătuindu-l să rabde îndelung și să stea tare în nevoință împotriva ispitei. Pe fratele în ispită îl întărea în credință în așa fel, încît nici odată nu se mai clătina din calea cea bună.

(Continuare în pag. 3)

SACRIFICIILE VECHIULUI TESTAMENT

Religia are o parte interioară și nevăzută și o parte care se exteriorizează. Sacrificiile sînt exteriorizarea simțămintelor celui credincios. In acest înțeles jertfesc Cain și Abel (Fac. 4, 8), Noe își menține legătura cu Dumnezeu prin sacrificii (Fac. 8, 19), Avraam își încearcă credința prin jertfă (Fac. 22). Lui Moise i se descopăr legile sacrificiilor și se generalizează sacrificiile.

Avînd în vedere materialul sacrificiilor ele se împart în sîngeroase și nesîngeroase. Unele sacrificii se aduceau la timpuri fixate, altele odată pentru totdeauna.

Sacrificiile Vechiului Testament sînt următoarele:

1. *Arderea de tot,* sau olocaustul. Se numește arderea de tot pentru că toată carnea adusă ca jertfă se ardea în foc. Arderea de tot este cel mai vechi sacrificiu al Vechiului Testament. Animalele aduse trebuiau să fie de gen bărbătesc. Arderea de tot imaginează faptul că omul credincios se lasă în voia lui Dumnezeu pentru a fi înnoit și desăvîrșit. Prin arderea cărnii omul se oferă întreg lui Dumnezeu, supunîndu-se voii Sale. Arderea mai închipuia nimicirea răului, a păcatelor. Arderea de tot pregătește jertfa Mîntuitorului care prin moartea sa pe cruce se va înălța la cer ca o ardere bine primită (Is. 40, 7—9).

2. *Sacrificiul de pace.* Sacrificiul acesta îl aducea cel ce se simțea împăcat cu Dumnezeu însă pentru desăvîrșirea sa morală îl considera necesar. Se aducea fie pentru a mulțumi lui Dumnezeu, fie pentru a dobîndi o mai mare întărire a credinței. El pregătea împăcarea cea mare a omului viitor cu Dumnezeu.

3. *Sacrificiul pentru păcat,* arată existența unei relații lipsite de armonie între Dumnezeu și om. El se aducea pentru păcatele săvîrșite din neștiință, din greșală sau din neglijență și slăbiciune. Pentru a nu fi costisitor sacrificiul putea fi înlocuit cu porumbei sau turturele. Scopul sacrificiului este și acela de a trezi omul din păcat, de a-l pregăti pentru îndreptare și mîntuire.

4. *Sacrificiul pentru culpă* — este un sacrificiu de expiere, de iertare. El se aduce pentru păcatele ușoare, ori de cîte ori se săvîrșea vreo abatere. Prin moartea victimei omul păcătos obține iertare dacă și sufletul lui este cuprins de căință sinceră. Sacrificiul pentru culpă prefigurează sacrificiul Noului Testament, căci în acest sens zice Isaia despre Mîntuitorul: „Își dă viața pentru culpă" (53, 10).

Aceste patru soiuri de sacrificii sînt ordinare. In afară de ele erau sacrificiile extraordinare, acelea care se aduceau odată pentru totdeauna, sau în împrejurări speciale. Sacrificiile care se aduceau odată pentru totdeauna sînt:

1. *Sacrificiul legămîntului.* Se numește așa pentru că el unește într-o singură legătură pe Dumnezeu cu credincioșii. Din momentul aducerii Israil a devenit popor ales. Legămîntul s-a consfințit astfel: După ce prin citirea Legii în auzul tuturor, credincioșii s-au obligat la îndeplinirea ei, Moise a ridicat un altar din piatră și-a adus jertfă pentru pace, ardere de tot, stropind cu sînge poporul. Piatra este chipul trăiniciei: legămîntul are să fie durabil. Prin arderea de tot, poporul ales se dă cu totul în voia Domnului. Acest legămînt a pregătit legămîntul cel trainic, prin sîngele lui Hristos.

2. *Sacrificiul sfințirii preoților* este un alt sacrificiu extraordinar, pentru că el se aducea odată numai, de acea persoană, chemarea preoției fiind cea de a mîntui, ea e tipul preoției creștine.

Sacrificiile extraordinare care se repetau au fost:

1. *Sacrificiul pascal,* instituit întru amintirea scăpării din robia egipteană și a copiilor de la pieire. In 14 Nisan (april) se junghia un miel pascal. Cu sîngele mielului se ungea grinda de la locuința în care avea să se mănînce. Mielul este prototipul lui Hristos, „mielul lui Dumnezeu".

2. *Sacrificiul împăcării,* mijlocea împăcarea omului cu Dumnezeu. El e chipul împăcării omului cu Dumnezeu, prin Hristos.

3. *Sacrificiul nazireului.* Nazireu era acela care prin voie liberă și-a fixat un fel de viață din care lipsea băutura și necurățiile de tot felul. Nazireu a fost Samson, judecătorul cu acest nume și Sf. Ioan Botezătorul, prin izolarea de necurățiile care jicnesc. Sacrificiul nazireului este chipul votului călugăresc.

4. *Sacrificiul vacii roșii.* Acest sacrificiu se numește așa după culoarea pe care trebuia s-o aibă vaca care se junghia. Culoarea roșie amintea viața deplină, vigoarea. Pentru curățirea celor spurcați prin atingerea de cadavre sau morminte se întrebuința cenușa rămasă de la sacrificiul vacii roșii. După terminarea cenușii se jertfea o altă vacă. De la Moise pînă la Hristos, în timp de 1500 de ani s-au jertfit nouă vaci roșii. Purificările cu cenușă aveau să amintească omului pregătirea pentru o viață curată și sfîntă, prin înlăturarea păcatului. In culoarea roșie unii văd chipul sîngelui lui Hristos, iar în cenușa curățitoare efectul botezului creștin.

5. *Sacrificiul leprosului,* este jertfa pe care o aducea după vindecarea de lepră reconvalescentul. Consta din două păsări, un bețișor de cedru, isop și lînă roșie... Leprosul era ținut în curățenie și supraveghere 7 zile. Revenirea leprosului la o viață nouă este chipul înnoirii prin Hristos, doctorul trupurilor și sufletelor.

6. *Sacrificiul femeii bănuite.* Femeia bănuită a fi necredincioasă era înfățișată la locul sfînt spre a presta jurămînt de nevinovăție. Ea aducea ca sacrificiu făină de orz, chipul faptelor rele. Sacrificiul amintește datoria înaltă a soților de a-și păstra fidelitatea conjugală.

Mai erau și alte sacrificii, al purificării femeilor ș. a. Peste tot ele se caracterizează prin mulțimea de sacrificii sîngeroase.

Animalele aduse trebuiau să fie sănătoase și lipsite de metehne trupești. Să nu fie mai tinere de 9 zile. La unele sacrificii se puneau condiții și în privința genului și a culorii. Important este la aducerea jertfelor nu materialul adus, ci simțămîntul care însoțea darul. Mai ales importantă este valoarea simbolică a sacrificiilor sîngeroase. Victima substituia pe păcătos. Cel ce aduce, pe sine se aduce, murind păcatului, omorîndu-se omul cel vechi și născîndu-se din nou ca om întreg. Aceeași semnificație o au și jertfele nesîngeroase, că sacrificatorul se supune cu trup și suflet voii lui Dumnezeu. De aceea profeții se rostesc împotriva jertfelor lipsite de evlavie, căință și fapte bune (Isaia 1; Mih. 6, 4).

Sacrificiile Legii vechi nu au fost îndestulătoare pentru iertarea vinei ca urmare a păcatului. Prin aducerea sacrificiilor omul nu se găsea în stare de sfințenie. Cuvintele: „Iată vin!" (Is. 40, 7—9) arată necesitatea unei jertfe noi.

Sacrificiile vechi au pregătit doar pe om în diferite chipuri pentru jertfa cea nouă. Ele au provocat dorința după sfințire și mîntuire, făcîndu-se astfel „pedagog spre Hristos", cum se exprimă Sf. Apostol Pavel (Gal. 3, 24).

Sacrificiile sînt o mărturie a trebuinței de a fi mîntuit omul. De aceea ele stau în strînsă legătură cu Mîntuitorul. Prin jertfe s-a netezit drumul spre Hristos Mîntuitorul. Deodată cu venirea Lui sacrificiile încetează de a mai avea putere, pentru că „ce s-a zis mai înainte de Duhul s-a împlinit" (Fapte 1, 16). Cel ce totuși încearcă să le mențină, sub o formă sau alta, contrazice învățăturii creștine. „Odinioară Legea era care ne împreuna cu Dumnezeu, azi credința și harul".

Sfinții Evangheliști prevestesc încetarea sacrificiilor Vechiului Testament (Mat. 24, 1—4; Luca 21, 5—6). Porunca de a prăznui sîmbăta, cea privitoare la sacrificii, mîncări, băuturi, sărbători și altele încetează deodată cu venirea Mîntuitorului. In creștinism a trecut numai ceea ce este de folos permanent: legea iubirii, indicațiile privind mîntuirea și desăvîrșirea împărăției lui Dumnezeu, cele referitoare la judecata din urmă ș. a. Indată ce s-au împlinit toate speranțele, nu mai stăm sub umbra Vechiului Testament, căci după cum umbra trece cînd vine lumina, tot așa au trecut sacrificiile cînd a venit Hristos. Astfel sacrificiile constituie oarecum preistoria mîntuirii neamului omenesc prin Hristos, pentru că și prin ele s-a comunicat gîndul dumnezeiesc omenirii dinainte de Hristos. Tainele creștine instituite de Dumnezeu, au fost prefigurate de ceremoniile Vechiului Testament.

Sf. Taină a euharistiei este închipuită în jertfa lui Melhisedec, în jertfa mielului pascal. In sacrificiile Vechiului Testament pîinea și vinul au fost elemente însemnate. Melhisedec aduce pîine și vin lui Dumnezeu, Moise pune pe masa sfîntă materia care mai tîrziu devine principală în euharistia creștină.

După cartea Ieșirii era datina ca pîrga să se aducă la altar spre a se mulțumi și a se cere binecuvîntarea Celui de sus. Creștinul credincios nu gustă din rodul pămîntului mai înainte de a fi binecuvîntat prin rugăciune specială. Tămîia, chipul rugăciunii, se bazează pe orînduiala veche (Ieș. 30, 7). Arderea luminărilor, ca părți ale cultului își au închipuirea în sacrificiile Vechiului Testament.

Iată cum sacrificiile au fost mijloace care au pregătit religios și moral omenirea, o iconomie (pronie cerească), prin care Dumnezeu ne-a purtat de grijă.

Sacrificiile Vechiului Testament rămîn mărturii vii că dorul de mîntuire începe deodată cu căderea omului și se dezvoltă treptat, treptat pînă ce ia formă deplină prin viața în Hristos.

N. NEAGA

Podoabe ale Ortodoxiei Răsăritene

(Urmare din pag. ?)

De se întîmpla ca acest Fericit să spună cuiva un cuvînt, se îndeplinea întocmai. Și așa, viețuind mulți ani, cuviosul Ieremia, pe mulți dintre semenii săi îi folosi cu prevederea sa. Acest cuvios, la adînci bătrînețe a răposat întru Domnul.

Prăznuirea cuvioșilor părinți Damian și Ieremia se face în Biserica Ortodoxă Rusă la 5 octombrie.

Pr. CHIRIL PISTRUI

Despre Duhul Sfînt

La templul din Ierusalim se serba praznicul Corturilor, sărbătoarea care amintea de petrecerea poporului evreu în pustia Sinai, după plecarea lui din Egipt. Mîntuitorul, însoțit de ucenicii Săi, părăsește Galileia, unde nu se mai întoarce decît după Înviere, și, la înjumătățirea Praznicului — după spusa Sf. Apostol și Evanghelist Ioan — ajunge la Ierusalim, se duce în templu unde învață mulțimile cu multă înțelepciune încît „se mirau iudeii zicînd: de unde știe acesta carte fără să fi învățat?" (Ioan 7, 14—15).

Ultima zi a acestei sărbători, a șaptea, se numea ziua cea mare (Ioan 7, 37) și se serba într-un chip cu totul deosebit. Cu multă însuflețire, mulțimile de credincioși veniți la Ierusalim înconjurau templul de 7 ori, cu ramuri de finic în mîini, cîntînd: hoșiana, adică mîntuiește-ne. La un moment dat, și aceasta era partea cea mai de seamă a sărbătorii, un preot aducea cu mare alai apă într-un vas de la Iacul Siloamului, pe care o vărsa pe altarul jertfelor. In acest timp se cînta din Isaia 12, 13, iar această ceremonie a aducerii apei amintea de apa pe care Moise o izvorîse în pustie, lovind cu toiagul în stîncă (Eșire 17, 6).

Mîntuitorul Iisus Hristos, care era de față, folosește acest potrivit prilej pentru a învăța mulțimile adunate la praznic despre o altă apă, apa cea vie, zicînd: „De însetează cineva să vină la Mine și să bea. De crede cineva în Mine, din lăuntrul aceluia vor curge rîuri de apă vie" (Ioan 7, 37—38).

Prin aceste cuvinte Domnul Iisus vestește tuturor acelora care vor crede în El împărtășirea darurilor Duhului Sfînt. Că despre aceasta este vorba, ne spune deslușit Sf. Apostol Ioan în continuarea textului de mai sus, cînd zice: „Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-l primească cei care vor crede în El, căci încă nu era peste ei Duh Sfînt" (Ioan 7, 39).

Despre această apă vie, sau despre puterea Duhului Sfînt a mai vorbit Mîntuitorul și femeii Samarinence, la fîntîna lui Iacob (Ioan 4). Mai direct și mai limpede însă le-a vorbit ucenicilor Săi în cuvîntul de despărțire de la Cina cea de Taină, cînd le face din nou cunoscut că în curînd va pleca de la ei, dar că nu-i va lăsa singuri, ci le va trimite pe Mîngîietorul, Duhul Adevărului, care de la Tatăl purcede. Acela se va revărsa asupra lor, le va lumina mințile ca să cunoască mai bine Adevărul, pe Iisus-Învățătorul lor și rostul venirii Lui în lume, îi va întări și îi va călăuzi în misiunea lor înaltă. „De mă iubiți păziți poruncile Mele și eu voi ruga pe Tatăl și vă va da alt Mîngîietor" (Ioan 14, 15—16). Iar mai tîrziu adaugă: „Mai am multe să vă spun dar nu le puteți purta acum; iar cînd va veni Acela, Duhul Adevărului, la tot adevărul vă va povățui" (Ioan 16, 12—13).

După Înviere, vreme de 40 de zile, Mîntuitorul s-a arătat ucenicilor în repetate rînduri, dîndu-le învățături privitoare la împărăția lui Dumnezeu, adică despre Biserica Sa care își va începe în curînd lucrarea (F. Ap. 1, 3). In cea de-a 40-a zi, pe Muntele Măslinilor, înainte de Înălțare, Domnul Iisus le mai vorbește odată ucenicilor despre Duhul Sfînt, zicîndu-le: „De Ierusalim să nu vă depărtați, ci să așteptați acolo făgăduința Tatălui, pe care ați auzit-o de la Mine, că Ioan a botezat cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duh Sfînt, nu mult după aceste zile... Voi veți primi putere cînd se va pogorî Duhul Sfînt peste voi și îmi veți fi martori în Ierusalim și în toată Iudeia și Samaria și pînă la marginile pămîntului" (F. Ap. 1, 4—5. 8).

Sf. Ioan Gură de Aur ne învață că Dumnezeu înadins a lăsat să treacă cîteva zile de la Înălțarea Domnului pînă la primirea Duhului Sfînt, ca ucenicii să rămînă singuri și să poată judeca mai bine puterea pe care o primesc. „Dumnezeu, zice Sfîntul, știa că oamenii nu admiră după cuviință bunurile pe care le au în mîini și nici nu cinstesc după vrednicie pe cele plăcute și mari, dacă n-ar face experiența celor contrare. Să vă dau un exemplu — căci trebuie să spun acest lucru mai clar — cel sănătos, care are un corp plin de vlagă, nu simte, nu poate ști bine cît de mari bunătăți i-a dăruit sănătatea, dacă n-ar face experiența boalei, atunci cînd vine peste el slăbiciunea; tot astfel cel care se bucură de lumina zilei n-ar admira după cuviință lumina, dacă n-ar face experința întunecimii nopții... In acest fel a procedat și Mîntuitorul atunci (cu ucenicii)... Dumnezeu a îngăduit să fie despărțiți, pentru un timp, de puterea Celui care îi ajuta, ca să cunoască atunci cînd vor fi singuri, cît de mult le dăruia lor prezența bunătății Lui și cunoscînd mai bine bunătățile trecute să primească cu mai mare rîvnă dăruirea Mîngîietorului".

La 10 zile după Înălțare, așadar, și la 50 după Înviere, în jurul orei 9 dimineața, un vuiet puternic ca de vijelie a învăluit casa în care se aflau Sfinții Apostoli și limbi „ca de foc" atîrnau deasupra capului fiecăruia dintre ei „și s-au umplut toți de Duhul Sfînt" (F. Ap. 1, 1—4), Mîngîietorul cel făgăduit.

Este greu de arătat marea schimbare care s-a produs atunci în sufletele Apostolilor. Sf. Duh — care pe cele slabe le întărește și pe cele neputincioase le împlinește, cum se spune într-o rugăciune bisericească — a făcut din Apostoli cu totul alți oameni.

Toată această stare, Dumnezeu — cel într-o ființă dar întreit în fețe — o revarsă asupra Apostolilor și asupra credincioșilor, prin cea de-a treia față sau persoană a Sa, prin Duhul Sfînt. Căci și Duhul Sfînt este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. In Vechiul Testament îl găsim mai ales sub numele de „Duhul Domnului" și „Duhul lui Dumnezeu" care produce viața (Facere 1, 2; 6, 3; Ps. 32, 6), darul care a luminat și a vorbit prin profeții Vechiului Testament (Facere 41, 38; Num. 11, 17). El a îndemnat la scris și a ferit de greșală pe Sf. autori ai cărților Sf. Scripturi. In Noul Testament, Duhul Sfînt se arată una cu Tatăl și cu Fiul: „Mergînd învățați toate neamurile, botezîndu-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh" (Mat. 28, 19). El duce mai departe, desăvîrșește lucrarea începută de Iisus Hristos de mîntuire a oamenilor.

Duhul Sfînt era adînc simțit de creștinii primelor timpuri ale Bisericii, transformîndu-i cu adevărat în oameni noi, căci „nici unul nu zicea că din averile sale este ceva al său, ci toate le aveau de obște" (F. Ap. 4, 32). El l-a întors pe Fericitul Augustin de pe căile pierzării, pe Maria Egipteanca din multele ei păcate și pe mulți alți următori ai lui Hristos.

Duhul Sfînt a lucrat deci în tot timpul istoriei Bisericii, lucrează și astăzi și va lucra deapururi în toți cei ce cred cu tărie în Domnul nostru Iisus Hristos și sînt gata să-i împlinească poruncile. „Cum îi apa cea de ploaie, ne spun cărțile noastre vechi de învățătură, care vine din nori, în multe chipuri lucrează, peste cîmpii și peste codrii în pomi și în flori, de le crește și le înfrumusețează; le aibește sau le roșește, le gălbenește sau mohorîțește, unele verzi altele albastre; deși apa este într-un fel dar în multe feluri lucrează, așa și Sf. Duh în multe chipuri lucrează. Ca apa spală și curățește, crește și întărește întru înțelegerea dumnezeiască, înfrumusețează și împodobește și în continuu izvorește și setea sufletească potolește și răcorește".

Profetul Isaia ne arată unele din aceste daruri ale Duhului Sfînt, ca de pildă: înțelepciunea, înțelegerea, sfatul, bărbăția, cunoștința, cuviosia (pietatea sau evlavia) și frica de Dumnezeu (Isaia 11, 2). Iar sf. ap. Pavel ne vorbește despre roadele Duhului Sfînt cînd zice: „roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor" (Gal. 5, 22).

El lucrează în Biserică, revărsîndu-se prin cele șapte izvoare: Sfintele Taine. El lucrează în fiecare credincios al Bisericii, luminîndu-i mintea, întărindu-l în faptele bune etc.

Să lucrăm deci și noi spre o credință puternică și o dragoste fierbinte către Domnul nostru Iisus Hristos, pentru ca darurile Duhului Sfînt să se sălășluiască din plin și în ființa noastră. Iar rugăciunea „Impărate ceresc", prin care ne adresăm în chip deosebit Sf. Duh, să nu lipsească din rugăciunile noastre de fiecare zi, ca astfel în noi să lucreze Duhul înțelepciunii, al iubirii și al păcii.

Diacon Gh. PAPUC

Slavoslovie

Ție slavă îți aducem,
Dumnezeul nostru mare,
Pentru tot ce ne-ai dat nouă
Zidirii mîinilor tale!
Ție slavă îți aducem
Și-ți cîntăm neîncetat:
— Minunat ești Tu și mare
Domnul sfînt prealuminat!

Te mărim și-n umilință
Ne plecăm în fața Ta.

In biserica cea sfîntă
Cerem iarăși mila Ta.
In biserica cea sfîntă
Lîngă preasfîntul Altar,
Ne împărtășim cu toții
Din nesecatul Tău dar!

Te mărim Stăpîne Doamne
Căci și astăzi te jertfești
Pe Altar spre întărirea
Ființei noastre omenești.
Mare-i mila Ta Stăpîne
Și iubirea-Ți nesecată,
Care-n veci nu are margini
Prea slăvitul nostru Tată!

Pentru tot ce ne-ai dat nouă,
Ție Doamne-Ți mulțumim
Și cu-ntreagă-ne ființa
Noi pe Tine Te mărim!

Pr. N. GH. LUNGU

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu
Taxa poștală plătită în numerar

ANUL 107 SIBIU, 1 IUNIE 1959 Nr. 21—22

BIBLIOTECA SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR: Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

BISERICA ŞI VIAŢA DE OBŞTE

Dumnezeu a făcut pe toţi oamenii liberi şi egali, fiecare om să aibă ce-i trebuie şi sa nu se îmbuibe pe spinarea celor ce muncesc: „Bunătăţile lumii sînt pentru toţi", ele sînt mijloace de viaţă mai bună pentru toţi şi de dobîndire a veţii veşnice (p. 5).

Mîntuitorul „a biciuit fără cruţare pe bogaţii lumii" şi lăcomia lor (Lc. 12, 13—15; 16, 23; 18, 24—25). El însuşi a fost sărac şi a ajutat pe cei lipsiţi şi necăjiţi. De aceea primii creştini din Ierusalim şi-au adus averile la picioarele Sf. Apostoli. „Toţi cei ce credeau erau laolaltă şi aveau toate de obşte... Şi o singură inimă şi un cuget era în mulţimea celor ce credeau şi nici unul nu zicea că din a sa avere este ceva al său, ci *totul era de obşte* ... şi nimeni nu era dintre ei lipsiţi ... (că) se împărţea fiecăruia după cum avea trebuinţă" (Fapt. Apost. 4, 32—44). Ce viaţă frumoasă era aceasta, unde „al meu" şi „al tău" era înlocuit cu „al nostru" şi toţi erau ca fraţii!

Sf. Apostoli au condamnat pe cei lacomi, care voiau să se îmbogăţească prin munca altora, nu plăteau salarul secerătorilor, asupreau pe cei săraci şi necinsteau numele de creştin. Ei vor fi pedepsiţi de Dumnezeu şi în cer şi pe pămînt: ca floarea şi ca iarba se vor usca şi vor pieri (Epist. Sf. Iacob 1, 9—11; 2, 1—7).

Călăuziţi de învăţătura Mîntuitorului şi pilda Sf. Apostoli, a comunităţii din Ierusalim, Sfinţii Părinţi au sprijinit viaţa şi munca în comun. „Învăţătura celor 12 Apostoli" zice: „Imparte totul cu fratele tău şi nu numi nimic al tău propriu! ..., căci dacă aveţi în comun bunurile netrecătoare, cu atît mai mult ar trebui să le aveţi pe cele trecătoare". Tertulian, Sf. Ciprian, Clement Alexandrinul spun că Dumnezeu a dat bunurile pămînteşti ca să fie comune şi e nedrept ca „unii să trăiască în desfătări în timp ce alţii mor de foame cu miile". Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigorie de Nazianz, Sf. Ioan Gură de Aur scriu acelaşi lucru: că Dumnezeu a dat tuturor pămîntul spre stăpînire. Fiecare să ia numai cît îi trebuie. Atunci n-ar mai exista bogaţi şi săraci, ci toţi ar fi deopotrivă. Dacă unii au averi mari şi alţii n-au nimic, asta nu e după voia lui Dumnezeu, ci roada păcatului, a lăcomiei celor bogaţi, care au răpit bunurile celorlalţi. De aceea bogatul este un hoţ, care jecmăneşte pe cel sărac.

Sf. Ambrozie al Mediolanului spune că pămîntul trebuie stăpînit în comun: proprietatea particulară e o uzurpare.

Se vede clar că Sf. Scriptură şi Sf. Tradiţie, prin graiul Sf. Părinţi, au condamnat lăcomia bogaţilor şi au îndemnat la viaţă obştească şi muncă în comun. In sprijinul acestei învăţături stau şi alte dovezi despre nevoia unirii oamenilor la un loc: familia, care în mic e chipul familiei celei mari ce cuprinde pe toţi oamenii; limba care ne adună laolaltă; progresul culturii şi civilizaţiei, care se face numai prin munca tuturor; pilda furnicilor şi a albinelor. E ştiut de asemenea că 100 oameni, dacă muncesc împreună au spor mai mare, decît dacă fiecare munceşte de capul lui.

Biserica a combătut lăcomia şi exploatarea şi sprijineşte viaţa cea nouă. Pămîntul s-a luat de la moşieri şi a fost împărţit ţăranilor muncitori. Ca pămîntul să dea rod îmbelşugat ţăranii se unesc în gospodării obşteşti, lucrînd pe întinderi mari, cu maşini şi după regulele agrotehnice. Aşa viaţa tuturor devine mai îmbelşugată şi mai luminoasă.

In mişcarea aceasta spre viaţa şi munca obştească sînt chemaţi să intre şi credincioşii Bisericii noastre. „Biserica strămoşească se bucură din inimă de înfrăţirea şi unirea fiilor ei, alături de întregul popor" pe calea gospodăriilor obşteşti şi a muncii pentru binele tuturor şi înflorirea Patriei noastre dragi.

T. R.

Zece ani de luptă pentru apărarea păcii

După al doilea război mondial, un ziarist a arătat că au luat parte la război 53 de state, au fost mobilizaţi 100 milioane de oameni şi au pierit zilnic 10.000. In total au murit 12—15 milioane soldaţi, 12—15 milioane civili, femei, bătrîni şi copii, au rămas mutilaţi 10 milioane de orbi, bolnavi, demenţi, 20 milioane orfani şi văduve. Numărul victimelor războiului se ridică la 100 milioane de oameni. Nu se arată aci enormele pagube materiale, monumentele de cultură, ştiinţă şi artă, care s-au distrus: biserici, şcoli, muzee, laboratoare, clădiri istorice, etc. Toate la un loc nu se pot calcula.

In războiul trecut (1939—1945) s-au încleştat pe viaţă şi pe moarte, lumina şi libertatea contra întunerecului şi robiei întrupate în fascismul german care voia să stăpînească lumea. Forţele binelui au înfrînt puterile răului, pentru că oameni cuminţi şi popoare mari, în primul rînd Uniunea Sovietică, au făcut zid împotriva cotropirii fasciste, şi cu jertfa a milioane de vieţi, au biruit. Aşa s-a ajuns la mult dorita şi binefăcătoarea pace, pe care omenirea întreagă o aştepta.

Dar forţele răului n-au văzut şi nu văd cu ochi buni biruinţa păcii, care *statorniceşte în lume o viaţă nouă* şi din *umbră uneltesc s-o distrugă* cu prăpădul altui război. Este cunoscut de toţi, că după înfrîngerea hitlerismului, o pătură de oameni politici, negustori şi bancheri, monopoliştii trusturilor care se îneacă în aur şi deţin puterea economică, financiară şi politică în statele capitaliste, duc continuu un război rece, şi cu sprijinul puterilor imperialiste în frunte cu S. U. A., pregătesc atmosfera şi terenul unui război cald, care era să izbucnească de multe ori în cei 10 ani din urmă.

Contra acestor egoişti duşmani ai binelui şi ai fericirii obşteşti, popoarele lumii au început o mişcare uriaşă, pentru apărarea păcii mondiale, pentru ca prin muncă devotată şi constructivă să se vindece cu o clipă mai de vreme ranele războiului trecut. Lupta a început acum 10 ani, cu metodă, cu energie şi stăruinţă: în fruntea ei stau popoarele sovietice şi cele din ţările de democraţie populară.

Astfel în august 1948, s-au strîns la Wroclaw, 400 de intelectuali, delegaţi din 45 de ţări, oameni ai muncii cu vederi progresiste în domeniul ştiinţei, artei şi literaturii, care au hotărît să ducă lupta pînă la capăt pentru a apăra pacea şi patrimoniul cultural al omenirii. Congresul a dat un manifest către intelectualii din întreaga lume, şi le arată că frăţia de arme dintre marile puteri a eliberat omenirea de sclavie şi război, dar că bogaţii din Apus ameninţă cu un nou război.

„Popoarele de pe glob — zice manifestul — nu doresc războiul şi sînt destul de puternice să apere pacea şi cultura împotriva unui nou fascism". Intelectualii

(Continuare în pag. 2)

Zece ani de luptă pentru apărarea păcii

(Urmare din pag. 1)

sînt chemaţi să înfiinţeze în toate statele comitete pentru pace.

Ca urmare a manifestului de la Wroclaw, în 29—31. III. 1949 s-a ţinut la Bucureşti „Congresul intelectualilor din R. P. R. pentru Pace şi Cultură". Cu aceasta a luat naştere şi la noi mişcarea pentru apărarea păcii mondiale.

Gîndurile mari ale Congresului de la Wroclaw s-au răspîndit repede în toată lumea, şi după mai puţin de un an, în aprilie 1949, se ţine la Paris—Praga un Congres al partizanilor păcii, cu reprezentanţi din 72 de ţări, în numele a 600 milioane de de oameni. Ei au spus clar: „Noi sîntem aici pentru a impune pacea partizanilor războiului..., pentru a împiedeca un viitor război". Congresul şi-a însuşit şi a popularizat lozinca dată de marele nostru scriitor progresist, M. Sadoveanu: „Oameni ai păcii din toate ţările, uniţi-vă!"

Cele două Congrese de la Wroclaw şi Paris—Praga, la care s-au adăugat altele, aproape anual, în marile capitale ale lumii, au avut darul să înroleze şi să înfrăţească în frontul luptătorilor pentru pace oameni ai muncii din toate ţările fără deosebire de convingeri politice, religioase, stare socială, rasă, etc. Frontul partizanilor păcii învăluie azi globul pămîntesc ca o centură de foc, ţine în frîu pe aţiţătorii la război şi impune pacea.

*

Biserica ortodoxă n-a rămas departe de lupta maselor largi populare pentru apărarea păcii, ci a chemat şi cheamă pe fiii săi duhovniceşti să o sprijinească şi să o întărească, să fie luptători activi în marele front al păcii.

Astfel în iulie 1948, cu ocazia serbării la Moscova a 500 de ani de la proclamarea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Ruse, s-au strîns acolo reprezentanţi din toate Bisericile ortodoxe şi au făcut un Apel către toţi creştinii din lume să lupte contra aţiţătorilor la război, să oprească orice atentat contra păcii şi a solidarităţii evanghelice şi să uşureze suferinţele sociale.

Prin graiul luminat al Prea Fericitului Patriarh Justinian, Biserica Ortodoxă Romînă a făcut cunoscut hotărîrile Congresului de la Wroclaw printr-un Apel în care spune între altele, că binecuvintează „cu bucurie sporită toate străduaniile depuse pentru apărarea păcii" ... şi aminteşte cuvintele Mîntuitorului: „Toţi cei ce scot sabia de sabie vor pieri" (Mt. 26, 52).

Pe acest drum au mers şi merg toţi membri Sf. Sinod care au dat o Pastorală către clerul şi credincioşii ortodocşi şi către toţi creştinii din R. P. R. Aici citim aceste cuvinte: „Biserica se străduieşe pentru înfăptuirea prin dragoste a păcii şi a bunei înţelegeri între oameni... Nimic nu se poate împlini (bun) decît prin pace. La fel mîntuirea neamului omenesc se poate împlini numai prin dragoste şi pace... Biserica urmează glasul puterilor îngereşti: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pămînt pace, între oameni bună învoire" (Lc. 2, 4). Mîntuitorul Hristos a încredinţat Bisericii propoveduirea păcii: „Pace vă las vouă; pacea mea o dau vouă" (Luca 14, 27).

Mişcarea pentru pace după 1949 şi 1950 se întinde neîncetat, an de an, lună de lună şi zi de zi. Capii Bisericilor din statele socialiste au intrat în comitetele naţionale şi au participat la congresele şi conferinţele internaţionale ale partizanilor păcii, ca cele ţinute la Viena, Varşovia, Berlin, Helsinki, Stockholm, Praga etc. La noi, la oraşe şi sate, preoţimea a fost mereu alături de marea masă a apărătorilor păcii, convinsă că împlineşte voia lui Dumnezeu, care este Domnul păcii. Şi alţi reprezentanţi ai cultelor creştine din Apus au luat parte la aceste Congrese şi au luptat pentru pace.

După zece ani de luptă pentru apărarea păcii, privind înapoi, rămînem plăcut impresionaţi de multele binefaceri pe care le-a adus cu sine acest front uriaş, decît care istoria nu cunoaşte altul mai măreţ. In cei zece ani, era să se aprindă de atîtea ori focul pustiitor al războiului şi el a fost stins de lupta partizanilor păcii în frunte cu lagărul socialist. Duşmanilor păcii, mişcarea pentru pace le-a spus un categoric „nu", şi glasul său a fost şi va fi ascultat şi în viitor, căci este glasul popoarelor, este vocea celor mulţi care cer dreptul la o viaţă demnă, este vocea lui Dumnezeu.

Ca creştini adevăraţi şi ca patrioţi buni avem datoria ca fiecare să se înroleze sîncer, total şi desinteresat în frontul luptătorilor pentru apărarea păcii.

Lupta pentru apărarea păcii dă cel mai înalt sens vieţii noastre ca oameni, ca creştini şi ca cetăţeni loiali ai scumpei noastre Patrii, Republica Populară Romînă.

Să nu fim nepăsători la cele ce se petrec în jurul nostru. Luptînd pentru pace, sîntem pe drumul cel bun. Să mergem înainte, pînă la capăt, ascultînd de chemările Patriei şi de îndemnurile Bisericii. O clipă să nu uităm cuvîntul Sf. Ioan Gură de Aur, care zice: „Dacă vom pierde pacea, ne facem duşmanii Domnului Hristos şi ne vom pierde însăşi mîntuirea noastră".

S. Radu

Lîngă prestol

Cu cîtă-nfrigurare m-apropiu de prestol
Cu cîţi fiori de ghiaţă a gîndurilor stol
In inimă-mi aleargă, căci trupul meu de tină
Lîngă prestol priveşte pe Cel ce e Lumină.

Fărîmă sînt, o frunză pe ape-n unduire
In faţa Celui care e Dumnezeu-Iubire,
Prezenţa Sa aicia o simt şi mă-nfioară
Şi sufletu-mi tresare pe-a dragostei vioară.

Genunchi-mi se-ncovoaie şi-n pumni de rugă sfîntă
Culeg nectar de viaţă — deasupra-mi îngeri cîntă

Pe harfe de lumină a păcii melodie
Şi cerul se deschide în dalba-i veşnicie.

In ciucurii luminii, ce cad pe sfînta masă,
Gîndirea mea spre Domnul se-nalţă-acum pioasă:

„Să fie Doamne una toţi fraţii-n legătură
Precum a Ta cămaşe ce fu-ntr-o cusătură;

Uniţi în gînd şi faptă l-al Tău prestol de slavă,
A-mpăciuirii rugă de-aici din sfînta-Ţi navă
Pe-a vieţii mări să urce ducînd în depărtare
Sub bolţile albastre a dragostei cîntare".

Lîngă prestol las astăzi o lacrimă curată
Ce-n lespedea de piatră e bob de nestimată
Şi buzele-mi murmură în lină unduire:
„Tu Doamne pretutindeni dă numai fericire!"

Pr. TASCIANU ŞTEFAN

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu

„Dar ca să ştiţi că putere are fiul omului a ierta păcatele, zise slăbănogului: Scoală-te, ia-ţi patul tău şi te du la casa ta".

(Matei 9, 6)

Galileia era regiunea din Ţara sfîntă unde Mîntuitorul Iisus Hristos se simţea mai bine în timpul petrecerii Sale pe pămînt, iar Capernaumul era oraşul pe care îl cerceta mai des şi în care zăbovea mai mult. Din această pricină însoţitorii Mîntuitorului începuseră să numească Capernaumul „cetatea sa", cum ne spune Sf. Evanghelist Matei (9, 1). Locuitorii acestei cetăţi au fost martorii unui mare număr de minuni săvîrşite de Mîntuitorul între zidurile ei. Totuşi unii erau cîrtitori, iar alţii nestatornici. De aceea zice Mîntuitorul mai tîrziu: „Şi tu Capernaume, care pînă la cer te-ai înălţat, pînă la iad te vei coborî; că de s-ar fi făcut în Sodoma minunile care s-au făcut întru tine, ar fi rămas pînă în ziua de astăzi. Iată grăiesc vouă, că pămîntului Sodomei îi va fi mai uşor în ziua judecăţii, decît ţie" (Matei 11, 23—24).

Una dintre aceste minuni este şi vindecarea slăbănogului de care ne vorbeşte Sf. Matei în cap. 9, 1—8. De bună seamă că printre locuitorii Capernaumului, pe care Domnul îi ceartă mai sus, au fost şi aceşti cărturari, care s-au gîndit: „Cum de Iisus Hristos iartă păcatele slăbănogului, de vreme ce numai Dumnezeu poate ierta păcatele?". Cunoscînd gîndul lor, Mîntuitorul le răspunde că putere are şi să-i ierte păcatele şi să-i dea sănătate slăbănogului. Prin aceasta El arată astfel că este cu adevărat Dumnezeu cel atotputernic. Sf. Scriptură are şi alte dovezi despre puterea dumnezeiască a Mîntuitorului, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

De la început trebuie să spunem că venirea lui Iisus Hristos — a lui Mesia sau a Fiului lui Dumnezeu întrupat — în lume nu a fost întîmplătoare, ci calea venirii Lui a fost pregătită cu mii de ani înainte. Profeţii Vechiului Testament vestesc pe rînd multe din însuşirile dumnezeeşti ale lui Mesia. In psalmul 2 El este numit direct Fiu al lui Dumnezeu: „Fiul meu eşti tu, eu astăzi te-am născut" (Ps. 2, 6). In psalmul 109, 1—5 Mesia are însuşiri de judecător a toată lumea. Profetul Isaia arată naşterea Sa suprafirească, dumnezeiască, cînd spune: „Iată Fecioara va lua în pîntece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanoil" (Isaia 7, 14). Iar în altă parte arată însuşirile Lui, numindu-L chiar Dumnezeu cînd zice: „Căci prunc s-a născut nouă, un fiu s-a dat nouă, a cărui stăpînire este pe umărul lui şi se cheamă numele lui: înger de mare sfat, sfetnic minunat, *Dumnezeu tare,* biruitor, Domn al păcii, părinte al veacului ce va să fie" (Isaia 9, 5). La astfel de preziceri despre Sine se gîndea Mîntuitorul cînd zicea: „Cercetaţi Scripturile, căci vouă vi se pare că întru ele veţi avea viaţă veşnică; şi tocmai acelea sînt care mărturisesc pentru mine" (Ioan 5, 39). De fapt toate proorociile s-au împlinit întru totul în viaţa Mîntuitorului.

Dumnezeirea lui Iisus Hristos se vede nu numai din faptul că în El s-au împlinit proorociile vechi, ci şi din minunile Lui şi din frumuseţea Lui duhovnicească. Aşa vedem pe Mîntuitorul vindecînd diferite boli, potolind valurile mării, înviind pe fiica lui Iair, pe tînărul din Nain, pe Lazăr din Betania, lucrări pe care numai Dumnezeu avea putere să le facă. Toate minunile Mîntuitorul le-a săvîrşit din dragoste faţă de om, din milă de mulţimile necăjite. El a venit mai ales pentru cei sărmani şi obidiţi, ca să le uşureze poverile, să-i mîngîie în necazuri, să le dea o viaţă mai

(urmare în pag. 4)

Gala Galaction

— LA 80 ANI —

Părintele Gala Galaction — scriitor şi teolog — a împlinit 80 ani de viaţă şi peste 50 ani de activitate în slujba poporului şi a Bisericii. Iubitorii scrisului său au arătat lupta lui pentru luminarea şi ridicarea poporului şi strădania lui pentru ca Evanghelia lui Hristos să fie vie în viaţa preoţilor şi credincioşilor.

Cum Părintele Gala Galaction a avut legături strînse cu Biserica Ortodoxă din Ardeal, în deosebi cu Sibiul, ne alăturăm şi noi la această prăznuire.

Născut la 16 aprilie 1879 în comuna Dideşti (Teleorman), după ce a urmat liceul „Sf. Sava" din Bucureşti şi un an Facultatea de Litere, s-a înscris la Facultatea de Teologie. Işi susţine licenţa în Teologie şi obţine titlul de doctor în Teologie. Este hirotonit preot şi chemat profesor de Noul Testament la Facultatea de Teologie.

Cum avea darul scrisului, toată viaţa lui este trudă şi migală de scriitor. A scris: romane (ca: Roxana, Papucii lui Mahmud, Doctorul Taifun, ş. a.), povestiri şi nuvele (ca: Moara lui Călifar, De la noi la Cladova, Bisericuţa din răzoare, Clopotele din Mănăstirea Neamţu, ş. a.), nenumărate articole.

Ca teolog şi scriitor bisericesc a tipărit articole, studii, cărţi de valoare. Teza lui de licenţă este despre convertirea Sf. Ap. Pavel: „Minunea din drumul Damascului". Cartea: „Piatra din capul unghiului" arată adevărul Ortodoxiei şi rătăcirea tudoriştilor de la „Cuibul cu barză" din Bucureşti. „Meditare la rugăciunea Domnească" (Arad 1927) adînceşte înţelesul rugăciunii „Tatăl nostru". Articolele lui bisericeşti au fost adunate — o parte — în cartea: „Ziua Domnului" (Bucureşti 1958, edit. Institutului Biblic şi de misiune ortodoxă). In ele se vede sufletul aprins pentru Hristos şi Biserica Sa al Părintelui Gala, care preamăreşte comorile de învăţătură şi viaţă creştină, dar şi mustră pe cei nevrednici. Cea mai de seamă ostenească bisericească a Părintelui Gala este însă, traducerea Bibliei. In 1927 tipăreşte Noul Testament, iar în 1936 dă la iveală — împreună cu Pr. Prof. Vasile Radu — traducerea întregii Sf. Scripturi (din l. ebraică şi l. greacă) într-o limbă frumoasă şi cucernică.

In viaţa şi scrierile Părintelui Gala Galaction se împletesc două convingeri neclintite: credinţa în Evanghelia Domnului mărturisită de Biserica ortodoxă, şi lupta pentru socialism, pentru făurirea unei societăţi mai bune şi mai drepte. Această împletire a fost posibilă pentru că, pe de o parte el a văzut nedreptatea din societatea burgheză şi şi-a dat seama că numai prin răsturnarea acestei societăţi şi prin făurirea socialismului cei asupriţi vor avea o viaţă mai bună, pe de altă parte din Evanghelia Domnului el a cuprins în sufletul său fierbinte, ca lucrul cel mai de seamă: dragostea de om, fără deosebire de rasă, neam sau credinţă religioasă, şi mai ales dragostea de cei apăsaţi şi umiliţi, de mulţimile ţinute în întunerec şi mizerie, şi biciuirea „bogatului nebun", a cămătarilor şi a cărturarilor şi fariseilor mîndri şi făţarnici. Astfel în scrierile lui arată cum cîţiva moşieri, fabricanţi, bancheri, oameni politici, trăiesc în lux şi destrăbălări, fără să muncească, asuprind pe cei ce muncesc, şi cum mulţimile sînt împilate „Unii (cei bogaţi) au atît de mult şi alţii (săracii) prea puţin ori nicidecum" — „nu este dreptate" — constata Gala Galaction. Dreptatea se va împlini prin socialism, cînd cei ce muncesc vor fi stăpîni peste soarta lor şi peste bunurile, produse prin munca lor. De aceea a salutat cu înflăcărare biruinţa Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie 1917 şi eliberarea ţării noastre la 23 august 1944, muncind pentru viaţa cea nouă a poporului romîn cu multă dragoste.

Pentru aceasta îl cinsteşte şi Biserica şi poporul, ca pe un adevărat luptător al dreptăţii, păcii şi iubirii!

N. M.

Tatăl nostru, carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău [1]

Cutezăm, Sfinte Dumnezeule, să ridicăm spre tine rugăciunea noastră, dimineaţa şi seara, ziua şi noaptea, şi să te chemăm Tatăl nostru, măcar că de multe ori sîntem nevrednici să ne numim fiii tăi, (Luca 15, 19) şi ne simţim greu ruşinaţi de păcatele noastre.

Cutezăm să ne apropiem în genunchi de uşa milostivirii tale şi să ne rugăm şi să nădăjduim în nespusa ta bunătate şi să cerem îndurările tale cele bogate. Ştim, Stăpîne, că bun eşti şi iubitor de oameni eşti şi că pentru multa ta iubire de oameni, ne-ai trimis nouă Învăţător şi Răscumpărător pe Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Citim în Sfînta Carte, pe care Duhul tău cel Sfînt a insuflat-o slujitorilor tăi: „...aşa a iubit Dumnezeu lumea, că şi pe Fiul său cel unul născut, l-a dat, ca tot cel ce crede întru el să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3, 16). Şi tot în Sfînta Evanghelie citim: „...iar voi toţi fraţi sînteţi ... şi unul este Tatăl vostru cel din ceruri" (Matei 23, 8—9).

Slăvite Doamne, privim cu ochii minţii noastre celei slabe la dumnezeiasca lucrare săvîrşită pentru noi de Fiul tău şi ne cucerim iubirii tale şi ne înfricoşăm, gîndind la micimea noastră, la slăbiciunile şi la păcatele noastre. Fiind noi robi păcatului, fiind înşelaţi de diavolul şi izgoniţi din raiul dreptăţii tale, nu ne-ai urît, Milostive Doamne, şi nu ne-ai uitat, ci te-ai pogorît la noi, trimiţîndu-ne pe Fiul tău iubit, „unul născut, carele din Tatăl s-a născut mai înainte de toţi vecii, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat născut nu făcut, cel de o fiinţă cu Tatăl, prin carele toate s-au făcut".

„Ce este omul, ca să-ţi aduci aminte de el şi fiul omului ca să ai grijă de el? Cu puţin l-ai făcut mai mic decît pe îngeri; tu l-ai încununat cu mărire şi cu cinste; tu i-ai dat stăpînire asupra lucrurilor mîinilor tale,..." (Psalmul 8, 5—7).

Dumnezeule mare, aşa a fost bunăvoinţa ta, să nu ne laşi pradă vicleniei duşmanului, ci să ne ridici cu dreapta ta puternică — prin învăţătura, prin crucea şi prin sîngele lui Iisus Hristos — şi să ne dai nouă cununa Sfintei Evanghelii!

Dar visteriile bunătăţii tale s-au vărsat şi mai bogat asupra noastră. Nu numai că ne-ai trimis pe Fiul tău, „carele pentru noi oamenii şi pentru a noastră mîntuire s-a pogorît din ceruri şi s-a întrupat de la Duhul Sfînt şi din Maria Fecioară şi s-a făcut om", dar ai încununat negrăita ta iubire către noi cu trimiterea Sfîntului tău Duh, în ziua Cincizecimei. Căci trimis-ai, Stăpîne pe Mîngăietorul peste sfinţii apostoli şi peste cei ce erau laolaltă cu ei şi de atunci încoace peste noi toţi şi peste toată Biserica ta drept credincioasă, închinată Tatălui şi Fiului şi Sfîntului Duh, Treimii celei de o fiinţă şi nedespărţite!

Iată, Milostive, în Biserica ta comorile Sfîntului Duh, iată Sf. Evanghelie, iată sfintele Taine, iată toiagul cel de fier pe care l-ai dat moştenitorilor tăi „Paşte turmele mele!" (Ioan 21, 15—17).

Iată grădina Sf. Duh cu răsadurile cele duhovniceşti pe care le-a poruncit Tatăl, le-a aşezat Fiul, udîndu-le cu scump sîngele său, le veghează şi le creşte Sf. Duh!

Atot slăvite Doamne, păstrează veşnic tînără Biserica ta şi din grădina ta răspîndească-se în toată lumea şi pînă în cer, la tronul tău, mireasma florilor duhovniceşti!

(urmare în pag. 4)

[1] Din cartea: Meditare la Rugăciunea Domnească, adică la Tatăl nostru — de Gala Galaction, Arad 1927, p. 7—9, 13—15.

Pîinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi [1]

După ce ne arată că ne rugăm pentru pîinea de trebuinţă vieţii trupului, Păr. Gala Galaction spune că de la Dumnezeu cerem şi pîinea vieţii cei veşnice.

Tu ne-ai spus, Dumnezeule, cînd erai cu noi pe pămînt: „Eu sînt pîinea cea vie care s-a pogorît din cer. Cine mănîncă din pîinea aceasta viu va fi în veci. Iar pîinea pe care eu voi da-o este trupul meu pe care da-l voi pentru viaţa lumei" (Ioan 6, 51). Şi iarăşi ne-ai spus, Doamne: „Cela ce mănîncă trupul meu şi bea sîngele meu are viaţă veşnică şi eu îl voi învia în ziua cea de apoi" (Ioan 6, 54). „Cela ce mănîncă trupul şi bea sîngele meu rămîne întru mine şi eu întru el" (Ioan 6, 56).

Iată pîinea pe care o dorim cu mare dor, mult milostive Doamne! Invredniceşte-ne pe noi să primim pîinea cea spre fiinţă, adică Trupul Tău şi Sîngele Tău! Dă-ne bună înţelegere, nouă celor slabi şi proşti, ca să pricepem şi să mărturisim această negrăită, neajunsă, dumnezeiască dovadă a dragostei tale pentru noi. Ai binevoit să te pogori între noi. Te-ai născut ca un om, din Sfînta Fecioară Maria, căci ai venit pe pămînt cu adevărat trup omenesc. Dar fiind, în aceeaşi persoană, om adevărat şi Dumnezeu adevărat, te-ai născut din Preacurata Maria, în chip minunat şi mai presus de minte, căci Maica ta, Născătoare de Dumnezeu, a rămas fecioară în vecii vecilor.

Covîrşiţi şi spăimîntaţi sîntem, Atotputernice de taina venirii tale în lume, de taina cea nepătrunsă, dar atît de fericită şi de scumpă şi de dulce inimii noastre, de taina întrupării tale, Dumnezeule cel veşnic, Fiule cel din vecii vecilor, Doamne şi Mîntuitorule, Iisuse Christoase!

Deci, ai binevoit să iei trupul nostru, Tu cel ce eşti din mamă pămîntească, fără tată şi din tată ceresc, fără mamă. Ai petrecut între noi, ţi-ai adunat apostoli, le-ai descoperit Sfînta Evanghelie, ai înviat pe Lazăr, te-ai lăsat prins, batjocorit, bătut şi răstignit pentru noi, mult iubitorule Stăpîne. Ai înviat a treia zi din morţi, te-ai arătat celor ce te iubeau, le-ai amintit şi le-ai întărit poruncile tale şi te-ai înălţat la ceruri.

(urmare în pag. 4)

[1] Din cartea: Meditare la Rugăciunea Domnească, adică la Tatăl nostru — de Gala Galaction, Arad 1927, p. 30—35.

Pîinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi

(Urmare din pag. 3)

Le-ai spus, sfinților tăi apostoli, în ceasul despărțirii: „Mergînd învățați toate popoarele, botezîndu-i pre ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh, învățîndu-i să păzească toate cîte v-am poruncit vouă, iată eu cu voi sînt în toate zilele, pînă la stîrșitul veacului" (Matei 28, 19—20).

Și cu adevărat, Dumnezeule, ai făcut pentru noi, aceea ce numai un Dumnezeu putea să facă: Ne-ai lăsat, în Sfînta Biserică, sub paza și cu atotputernicia Sf. Duh, taina Trupului Tău și a Sîngelui Tău, adică ai rămas cu noi tu întreg, cu toată omenirea și cu toată dumnezeirea ta, așa cum erai pe crucea lui Pilat, cînd te-ai răstignit pentru noi La Cina cea de taină, tu ai luat pîinea cu sfintele și preacuratele și fără prihană mîinile tale, ai mulțumit, ai binecuvîntat, ai sfințit și ai frînt și dînd sfinților tăi ucenici, ai grăit: — „Luați mîncați. Acesta este trupul meu carele se frînge pentru voi spre iertarea păcatelor". Asemenea și paharul, după cină, și ai zis: — „Beți dintru acesta toți, acesta este sîngele meu al legii celei nouă, carele pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor". Și apoi ne-ai poruncit: „Aceasta să faceți întru pomenirea mea!" (Luca 22, 19).

Atotîndurate, atotslăvite, atotnepătrunse Dumnezeule! Așa a fost voința și porunca ta: „Cela ce mănîncă trupul meu și bea sîngele meu rămîne întru mine și eu întru el!" — Ai binevoit, Milostive, să rămîi în Biserica ta, pe altarele noastre, cu noi toți și cu fiecare dintre noi, carele cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste primește sfînta ta împărtășanie. Ai binevoit Dumnezeule care faci minuni, să te unești cu fiecare dintre noi, căci fiecare, primind cu vrednicie sfintele tale taine, se învrednicește cu asigurarea ta: „rămîne întru tine și tu întru el".

O, Dumnezeule, iubitorule de oameni, neajunsă, nespusă, covîrșitoare este dragostea ta pentru noi! Nu ne lăsa pe noi, să cădem din atîta vrednicie la care ne-ai ridicat! Dă-ne puteri, stăruințe, avînt și fapte bune ca să nu ne rușinăm nici odată de marea ta bunătate; Curățește-ne pre noi de toată rugina și fă din noi vase cinstite, ca să putem primi, după cuviință, acest dar dumnezeiesc al Sfintei împărtășanii! O, bunule Stăpîne fă din noi prietenii tăi, conmesenii tăi, gazdele tale, fă din noi fericiții ciorchini nemuritori, care cresc din tine, dumnezeescule bucium al viței cerești! (Ioan 15, 1—5).

Albi, curați, spălați prin rugăciune și cucernicie, fă-ne în fiecare zi! Nevinovați ca pruncii așează-ne înaintea ta! Hrănește-ne pre noi dupre cuvîntul tău! Nu ne lipsi de cele ce tu știi bine că ne trebuiesc! Dar mai presus de toate: pîinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi!

Tatăl nostru, carele ești în ceruri, sfințească-se numele Tău

(Urmare din pag. 3)

Înalță-se către tine slavă și mulțumită din toate bisericile tale! Înțelepțească-se și păstorească întru frica ta toți păstorii tăi! Piară din lumea ta, din casele noastre, din inimile noastre, toată răutatea, toată fățărnicia, toată zavistia și toată spurcăciunea! Curățește, Doamne, pe robii tăi și fă-i cu adevărat vase de cinste (Romani 9, 21) bine primite înaintea Fiului tău, în ziua aceasta pămintească, și mai vîrtos în ziua înfricoșatei judecăți! Sporește credința noastră! Fă din inimile noastre harfă de laudă pentru numele tău! Prin faptele noastre, prin rugăciunile noastre, prin candelele noastre, cele veșnic aprinse (Matei 25, 1—12), Tatăl nostru carele ești în ceruri, sfințească-se numele tău!

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu

(Urmare din pag. 2)

luminoasă. De aceea alergau vameșii și păcătoșii după El: și pentru minunile Lui, dar mai ales pentru dragostea ce o arăta El față de „oile cele pierdute", față de cei împovărați de felurite lipsuri și dureri. Ce frumos grăiește Dumnezeu, prin gura profetului Iezechil, despre minunile și lucrarea Mîntuitorului cînd zice: „Eu voi paște oile mele și eu le voi odihni, zice Domnul, oaia pierdută și rătăcită o voi întoarce la staul, pe cea rănită o voi lega și pe cea bolnavă o voi întări" (Iezechil 34, 15—16).

Așa că și în minuni se vede frumusețea Lui duhovnicească.

Cea mai mare minune însă a Mîntuitorului și care îi arată în chip nedesmințit dumnezeirea Sa este învierea Sa din morți cea de a treia zi. Mormîntul rămas gol, străjerii de la mormînt, arătările lui Iisus după înviere, întîmplarea cu Toma și rîvna cu care Apostolii pleacă pentru a vesti Învierea în lume ne întăresc din plin acest mare adevăr creștin al învierii Domnului.

Ca a unuia care cunoștea gîndurile oamenilor, înțelepciunea Mîntuitorului era recunoscută nu numai de oamenii de bine ai poporului iudeu, ci și de dușmanii Lui care căutau cu fiece prilej să-L prindă pe Iisus în cuvînt. Sf. Luca ne spune în această privință: „Ei nu l-au putut prinde cu vorba în fața poporului și, *minunîndu-se de răspunsul lui,* au tăcut" (Luca 20, 26). Și cu alt prilej: „Și răspunzînd oarecare din cărturari au zis: Învățătorule, *bine ai grăit.* Și nu mai îndrăzneau să-l mai întrebe" (Luca 20, 39—40).

Învățătura Mîntuitorului, bogată în conținut și simplă în expunere, este neîntrecută din punct de vedere religios. „Cerul și pămîntul vor trece dar cuvintele mele nu vor trece" (Matei 24, 35). Ea luminează mintea, mîngîie inima și întărește voința spre lucrarea binelui. Învățătura Mîntuitorului, tradusă în sute de limbi, formează cartea de căpătîi a milioane de creștini cu adevărat pioși din care se adapă zilnic pentru zidirea lor sufletească și pentru propășirea binelui în lume.

Ceea ce formează de asemenea un semn luminos al dumnezeirii Mîntuitorului Iisus Hristos este desăvîrșita Sa curățenie sufletească sau lipsa oricărui păcat. Aceasta pe de o parte, iar pe de altă parte, Mîntuitorul avea o dragoste desăvîrșită care cuprindea pe toate celelalte virtuți. Căci „mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are, ca cineva să-și pună sufletul pentru prieteni" (Ioan 15, 13), ne spune Mîntuitorul prevestind jertfa Sa de pe cruce.

Aceste însușiri numai Dumnezeu poate să le aibă pentru că om fără păcat nu este. Sf. Ap. Pavel, reproducînd vorbele Psalmistului (Ps. 13, 2), întărește acest lucru, cînd spune: „Toți s-au abătut, împreună s-au făcut netrebnici" (Rom. 3, 12). Chiar dușmanii Domnului mărturisesc lipsa Lui de păcat, atunci cînd spun: „Învățătorule, *știm că ești drept* și înveți cu adevărat calea lui Dumnezeu și nu-ți pasă de nimeni că nu cauți la fața oamenilor" (Matei 22, 16). Mai vîrtos însă o mărturisesc Sfinții Săi Apostoli: „Nici un vicleșug nu s-a aflat în gura lui, a celui ce n-a săvîrșit nici un păcat", spune Sf. Petru (I Petru 2, 22). „Voi știți că el s-a arătat ca să ridice păcatele noastre și păcat întru el nu este", ne mărturisește Sf. Apostol Ioan (I. Ioan 3, 5). Lipsa de păcat a Mîntuitorului ne-o mărturisește și Iuda vînzătorul (Matei 27, 4) și ne-o spune chiar Domnul cînd zice: „Cine din voi mă va vădi de păcat?" (Ioan 8, 40).

Dumnezeirea Mîntuitorului Iisus Hristos însă este mărturisită direct de mulțimile care îl urmau pe El cu sete și dragoste și care au văzut de la început în Iisus mai mult decît un om (Matei 9, 33; Luca 11, 27). O mărturisesc ucenicii Săi și Apostoli: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu ești" (Matei 14, 33); „După ce în multe rînduri și în multe chipuri a grăit odinioară Dumnezeu părinților noștri, prin proroci, în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin *Fiul* (Său)" (Evrei 1, 1). Și ne spune chiar Mîntuitorul: „Eu sînt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl fără numai prin mine" (Ioan 14, 6); „Eu sînt (Mesia), cel ce grăiesc cu tine" (Ioan 4, 26); „Cel ce m-a văzut pe mine a văzut pe Tatăl" (Ioan 14, 9) căci „Eu și Tatăl una sîntem"; „Ieșit-am de la Tatăl și am venit în lume" (Ioan 16, 28) și încă alte multe mărturii vin și întăresc credința noastră în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ca crezînd mai mult în El, viață să avem „întru numele Lui" (Ioan 20, 21).

Această credință să fie un îndemn de fiecare clipă ca să trăim în lume, împlinind voia Lui cea sfîntă, adică întru sfințenia vieții, întru smerenie, întru facerea a ceea ce e folositor tuturor, fiind „făcători de pace" și muncind pentru zidirea sufletului și pentru o viață mai bună.

Diaconul Gheorghe

La Satulung

I. P. S. Mitropolit Nicolae a sosit în cercetare duhovnicească a credincioșilor din Săcele la 12 aprilie a. c., cînd a săvîrșit Sf. Liturghie arhierească în biserica „Sf. Adormire" din Satulung — Săceie.

De la Centrul Eparhial au însoțit pe Înaltul ierarh P. C. Păr. Traian Belașcu, vicarul arhiepiscopesc, P. C. Păr. Dr. Sofron Vlad, rectorul Institutului Teologic din Sibiu, împreună cu diaconii Gîrbu și Bolog.

Credincioșii în frunte cu soborul preoților din Săcele și protopopul raionului, au întîmpinat pe Arhipăstorul lor în fața bisericii, frumos împodobită.

Cuvîntul de bineventare l-a rostit *C. Pr. Gh. Șerbu,* parohul locului, căruia îi răspunde *I. P. Sf. Sa,* arătîndu-și bucuria că se află în mijlocul unor credincioși atît de buni și harnici. S-a purces apoi la săvîrșirea Sf. Liturghii, într-o atmosferă de adîncă evlavie. Biserica din Satulung, mare și frumos pictată în stilul renașterii de către pictorul brașovean Mișu Pop, din sec. XIX-lea, a fost mai frumoasă ca ori cînd.

La priceasnă Prot. Dr. *Vasile Coman* a predicat despre primăvara sufletească a sf. post cu darurile și binecuvîntările lui duhovnicești.

La sfîrșit, a mînecat la vorbă *I. P. Sf. Sa.* In grai înțelept și părintesc a tîlcuit Evanghelia Duminicii despre vindecarea copilului îndrăcit, pe care l-au adus părinții la Mîntuitorul să-l tămăduiască. A arătat cît de puternice sînt armele duhovnicești — postul, rugăciunea și credința, pentru tămăduirea diferitelor boale și neputințe trupești și sufletești. Prin post și rugăciune se înzdrăvenește și trupul și sufletul deopotrivă, a spus I. P. Sf. Sa. Iar bunii creștini, luminați de credința cea adevărată află calea cea bună pentru împăcarea cu Dumnezeu și cu semenii și devin strădalnici în lupta cea bună pentru așezarea păcii în lume. I. P. S. Sa arată că în acest an s-au împlinit zece ani de cînd oamenii de bine din toată lumea au pornit „război împotriva războiului" și se silesc să așeze o pace dreaptă în lume, „pe care să ne învrednicească Dumnezeu să o vedem așezată cît mai desăvîrșit și cît mai curînd pretutindeni".

După o agapă restrînsă în casa preotului, I. P. Sf. Sa cu însoțitorii s-au întors la Sibiu, lăsînd în inimile credincioșilor o semănătură aleasă și neuitată pentru multă vreme.

Cronicar

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

ANUL 107 SIBIU, 15 iunie 1959 Nr. 23—24

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pacea creştină şi lupta pentru pace

Biserica creştină, care este propoveduitoarea sublimei religii a păcii trebuie să cultive pacea pentru binele sufletesc al credincioşilor. Credincioşii nu sînt chemaţi numai pentru a se împărtăşi de bucuriile şi roadele păcii Mîntuitorului ci trebuie să se bucure şi de întărirea păcii în lume. Chiar din acest motiv toţi credincioşii, în frunte cu slujitorii altarelor, trebuie să fie propoveduitori şi apărători ai păcii folosind pentru acest scop toate mijloacele pe care le au la îndemînă.

Biserica osîndeşte războiul deoarece războiul e ceva ce ne îngrozeşte prin urmările lui şi pentru că el nu poate fi mijlocul cel mai potrivit pentru rezolvarea neînţelegerilor dintre popoare şi dintre neamuri.

Oricare război ne îngrozeşte prin glasul tunurilor care vorbesc singure şi sînt semănătoare de moarte, prin geamătul înăbuşit al eroilor căzuţi, prin miile şi miile de morţi, prin vaetul şi plînsul văduvelor şi al pruncilor, prin lipsurile şi necazurile mari legate de oricare război. Războiul de agresiune ori cum ar fi şi din oricare motive ar fi pornit, nu însemnează altceva decît ucidere, dorinţă de stăpînire, înrobirea altor popoare, foamete, lipsă şi nenorocire.

Noi, în calitate de creştini trebuie să ne silim ca toate piedicile care stau în calea întronării păcii în lume ,să fie înlăturate. Aceasta o putem face propoveduind pacea pe care ne-o oferă credinţa noastră ortodoxă, pacea pe care ne-a lăsat-o Mîntuitorul.

Dar care este pacea pe care ne-a lăsat-o Mîntuitorul şi ai cărei slujitori şi apărători trebuie să fim?

Mîntuitorul nostru Iisus Hristos a fost prezis de proroci ca aducător de pace, împărăţia lui a fost prorocită ca fiind o împărăţie a păcii. Viitorul Mesia este numit „Domn al păcii" (Is. 1, 6). El va schimba săbiile în fiare de plug şi suliţele în seceri. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altui neam şi pravila războiului nu o vor mai deprinde (Is. 2, 4).

Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, proroceşte că Mesia va veni „ca să lumineze pe cei ce zac întru întuneric şi în umbra morţii şi să călăuzească paşii noştri pe calea păcii" (Lc. 1, 79).

Deasupra peşterii de la Betleem îngerii vestesc „pe pămînt pace, între oameni bunăvoire" (Lc. 2, 14).

Mîntuitorul îşi începe învăţătura publică cu Predica de pe Munte, în care zice: „Fericiţi făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema" (Mt. 5, 9). Făcătorii de pace sînt aceia care se află în pace cu Dumnezeu şi cu oamenii şi se silesc să fie în pace cu toată lumea. Ei se numesc fiii lui Dumnezeu fiindcă Domnul — după învăţătura Sf. Pavel — este „Dumnezeul păcii" (II. Cor. 13, 11). Sf. Grigorie de Nissa zice că făcătorii de pace sînt aceia care urmează pe Dumnezeu în iubirea lor către oameni, care arată în propriu lor viaţă ceea ce este propriu lucrării dumnezeeşti.

Pacea este urarea plină de iubire pe care o face Mîntuitorul ucenicilor: „Fiţi în pace unii cu alţii" (Mc. 9, 50). Testamentul pe care îl lasă lor este pacea: „Pace vă las vouă, pacea mea o dau vouă" (Ioan 14, 27) şi primul salut pe care îl face după înviere este pacea: „Pace vouă" (Ioan 20, 19). El vrea ca ucenicii Săi să fie soli ai păcii: „Iar cînd intraţi în casă, uraţi-i ei de bine. Şi dacă este casa aceea vrednică vină pacea voastră peste ea. Iar de nu este vrednică, pacea voastră întoarcă-se la voi" (Mt. 10, 13).

Dar care sînt însuşirile păcii lui Hristos sau ale păcii pe care El a adus-o lumii şi pe care El o vrea să domnească pretutindeni în viaţa de familie, printre indivizi şi popoare?

Pacea lui Hristos este mai întîi de toate prietenia cu Dumnezeu şi cu oamenii, este o pace lăuntrică din care izvoreşte ca raza din soare şi pacea din afară. Pacea este întemeiată pe dreptate şi este izvorîtă din iubire. „Dreptatea şi pacea s-au sărutat" (Ps. 85, 11).

O altă însuşire a păcii creştine este iubirea universală, adică ca toţi oamenii să se iubească întreolaltă. Această iubire este cea mai puternică garanţie de pace. Şi cu adevărat, dacă oamenii vor ajunge să se iubească ca fraţii cum vor mai putea să se ucidă ca duşmani?

Prorocul Isaia a văzut în viitoarea împărăţie a Mîntuitorului această scenă admirabilă: Lupul şi mielul păşteau împreună, leul şi boul mîncau paie (Is. 65, 25). Cine poate săvîrşi oare această minune ca să devină prieteni cei ce au fost şi sînt obişnuiţi ca să se sfîşie unii pe alţii? Răspunsul pentru noi este acela care izvoreşte din Evanghelie: iubirea pe care tre-

(Continuare în pag. 2)

Pentru pace în lume

S-au împlinit zece ani de cînd a luat naştere Mişcarea mondială pentru pace, pentru ca oamenii să poată trăi în credinţa vieţii şi construi o viaţă fericită încă pe acest pămînt, fără a se teme de forţe întunecate, care să dorească pierzanie pentru interese proprii.

In cadrul acesta şi Biserica creştină se pronunţă pentru principiul vieţii şi apărării ei, pentru că Mîntuitorul Iisus Hristos este „calea, adevărul şi viaţa". In acest sens, mulţi întîistătători creştini, patriarhi, mitropoliţi, episcopi, teologi, pastori, credincioşi de frunte, epitropi, s-au gîndit la întrunirea unei conferinţe a reprezentanţilor creştini, care să rostească în numele creştinilor aceeaşi vrere pentru viaţă în această lume. Un început l-a făcut conferinţa clerului creştin de la Luhaciovîţe, în Cehoslovacia, în 1950, şi acum recent s-a constituit, la Praga, Mişcarea creştină pentru pace. După prima conferinţă din iunie 1958, a urmat apoi conferinţa delegaţilor bisericilor creştine de la Debreţin, în Ungaria, în octombrie 1958, la care au fost prezenţi clerici ortodocşi, luterani şi reformaţi, sfătuindu-se asupra felului cum să se afirme creştineşte în lume problema păcii. S-a propus o căinţă generală pentru păcatul războiului, s-a cerut încetarea războiului rece, care învrăjbeşte şi înstrăinează oamenii întreolaltă, popoare şi state; s-a cerut luarea de măsuri din partea conducătorilor de state, să asigure buna vieţuire pe pămînt, să înlăture pericolul unor arme atomice de omor în masă, să aducă pace pe pămînt.

La 20 aprilie 1959 se încheia la Praga a doua conferinţă a acestei mişcări, la care am fost delegat din partea Patriarhiei romîne, şi găsesc necesar să împărtăşesc cititorilor noştri din cele discutate şi propuse acolo. Eram 100 de delegaţi din 16 ţări, de variate confesiuni, naţionalităţi şi chiar culoare. Dar în noi toţi era acelaşi duh al păcii, al dorinţei, ca în numele Mîntuitorului Hristos, să se impună pacea între oameni, după cîntarea îngerească de la ieslea Domnului. Pacea în suflete, pacea în munca de toate zilele, pacea în viaţa socială, pacea în lumea întreagă, iată atîtea dorinţi şi cereri, susţinute cu dovezi din Sf. Scriptură şi din ştiinţa omenească. Lăsaţi-ne să ne vedem de munca noastră, era lozinca conferinţei împotriva acelora, care din lagărul imperialist vin cu ameninţări de bombe atomice. Lăsaţi-ne să ne trăim viaţa în bucurie şi mulţumire şi nu suciţi cuvintele Domnului după vrerile şi interesele voastre, era gîndul tuturora.

E deci locul să se cunoască ceva din deciziile luate. Astfel în apelul pentru căinţa generală se spune: „Venim în faţa Ta Doamne, căci

(urmare în pag. 2)

Pacea creştină şi lupta pentru pace

(Urmare din pag. 1)

buie s-o avem faţă de toţi oamenii şi care izvoreşte din iubirea lui Hristos.

Am văzut urarea pe care o face Mîntuitorul ucenicilor Săi: „Fiţi în pace unii cu alţii" (Mc. 9, 5). Această poruncă ne este adresată şi nouă: Să avem şi noi pace în lumea noastră mică în care trăim: în familie, în sat, în oraş, între vecinii şi prietenii noştri de muncă.

Dacă cunoaştem cu adevărat roadele binefăcătoare ale păcii creştine şi voim cu adevărat să fim luptători pentru pace, să ascultăm şi cuvintele Sf. Pavel: „Dacă se poate, pe cît depinde de voi, să fiţi în pace cu toţi oamenii" (Rom. 12, 18). Din aceste cuvinte ale Sf. Pavel înţelegem că lucrarea păcii trebuie să înceapă de la unul fiecare din noi prin împăcarea sufletelor cu Dumnezeu şi cu semenii. La căldura dragostei de Dumnezeu şi a de-aproapelui se dezvoltă în sufletul creştinului stima şi preţuirea faţă de indivizi şi popoare, încrederea, respectul pentru tratatele de pace încheiate. Şi aşa după cum la căldura soarelui de primăvară pămîntul cuprins de ger şi amorţire se încălzeşte şi face să răsară iarba şi tot felul de flori, tot aşa la căldura iubirii lui Dumnezeu şi a de-aproapelui sufletul omenesc îngheţat şi amorţit de gerul urii şi al dezbinării se încălzeşte şi rodeşte florile cele parfumate ale virtuţilor şi ale păcii. E lucru sigur că nici tunul, nici mijloacele moderne de distrugere, nici bombele cu hidrogen sau cele atomice nu vor putea aduce fericirea şi mîntuirea popoarelor ci numai munca paşnică şi colaborarea între popoare.

Acum la aniversarea împlinirii a zece ani de luptă organizată pentru apărarea păcii, alăturea de toate popoarele care luptă pentru apărarea păcii în frunte cu U. R. S. S. — bastionul păcii şi al înfrăţirii popoarelor, să ne alipim cu tot mai multă convingere şi încredere la marele front al apărătorilor păcii! Să ne silim să avem în noi înşine simţiri drepte şi creştineşti, pentru noi şi pentru alţii, cu care să zidim cetatea cea nebiruită a păcii! Să sprijinim orice acţiune pentru pace şi să muncim pentru întărirea şi înflorirea Patriei!

Aşa săbiile se vor schimba în fiare de plug şi sulițele în seceri, nu se va mai ridica sabia împotriva altora şi nu se vor mai deprinde popoarele cu pravila războiului. „Şi se va odihni fiecare sub viţa sa şi fiecare sub smochinul său şi nu va mai fi cine să inspire groază. Toate neamurile vor umbla fiecare în calea sa" (Mihea, 4, 2—4). Aşa pacea creştină va fi cu adevărat în slujba luptei pentru pacea popoarelor şi a lumii.

Pentru pacea a toată lumea, Domnului să ne rugăm!

ALEX. MOISIU

Pentru pace în lume

(continuare din pag. 1)

ne-am îndepărtat de dragostea Ta dăruitoare; în îngîmfare rătăcim pe căile pierzaniei. Toate darurile date de Tine le-am folosit în altfel, decît doreai; acum sîntem ameninţaţi de păcatele invidiei, urei şi morţii năprasnice. Te rugăm stăruitor, nu întoarce faţa Ta de la noi şi ne ajută cu milostivirea Ta, să răsune iar în lume glasul căinţei sincere spre îndreptarea celor rătăciţi. Să ne mărturisim căinţa pentru păcate nu numai prin cuvinte, ci şi prin fapte, ca să stăvilim forţele întunerecului, care ameninţă viaţa, vînturînd arme atomice şi ameninţînd cu ele pe cei ce doresc să trăiască, să muncească şi să iubească viaţa".

Iar în rezoluţia finală a conferinţei se spune: „Cu salutul apostolesc „har vouă şi pace" vă salutăm pe toţi, fraţi şi surori. Dumnezeu aşa a iubit lumea, încît pe unul născut Fiul său l-a dat ca să mîntuiască lumea. Dar cînd a căzut bomba atomică peste Hiroşima, a început o nouă epocă istorică. Puteri nebănuite sînt puse în mîna omului. Dar ne temem de folosirea lor cea rea spre moarte. Lansarea acelei bombe a deschis ochii creştinilor ce au de făcut. Ei au constatat că s-a săvîrşit un mare păcat faţă de omenire şi de aceea protestează, ca să nu se mai întîmple o nouă Hiroşimă. De aceea vrem să întrunim în conferinţă cît mai mulţi fraţi din Răsărit şi Apus, ca să ne rugăm şi să ne îndemnăm spre o viaţă frăţească, fără îngrijorare. Sfînta Evanghelie ne învită să rezolvăm toate neînţelegerile fără forţă, să înfrîngem căile păcatului şi să cunoaştem realităţile acestei lumi. Iisus este pacea creştinilor şi ei trebuie să o vestească. În numele lui să susţinem opera de renaştere omenească, să înlăturăm umbrele războiului rece, care ating la cel fierbinte, să înlăturăm discordiile şi să redevenim iar fraţi. Socotim că este timpul potrivit, ca bisericile să se strîngă laolaltă şi să se întrunească într-o mare conferinţă creştină mondială, pentru a respinge armele atomice şi a ajuta înţelegerea dintre popoare. Ştim că împlinirea acestui ţel nu este uşoară. Dar sîntem încredinţaţi, că prin stăruinţă comună vom reuşi să întrunim în jurul nostru toate forţele iubitoare de pace dintre creştini şi astfel să ajutăm şi mişcarea mondială pentru pace în străduinţile ei curate pentru pace în lume şi între oameni bunăvoire. Fericiţi sînt făcătorii de pace!".

Să reţinem aceste îndemnuri şi să ne facem ecoul lor în munca noastră zi de zi, pentru bunăstarea noastră şi a tuturor semenilor.

Prof. M. Şesan

Unitatea credinţei

In Tăul de Secaş abia la 1933 Blajul a rupt cîteva familii de ortodocşi, care erau nemulţumite pentru contribuţia ce se cerea la clădirea casei parohiale. Blajul le-a zidit biserică, le-a cîştigat eclejie mare la Cergăul Mic şi Obreja şi le-a dat preot. Cu toate acestea noua parohie gr. catolică nu s-a putut întări. Dimpotrivă între timp s-au întors înapoi la Biserica ortodoxă 50 de familii. Aşa că dorinţa de a fi iarăşi una era vie în sufletele celor ce au plecat dintr-o nemulţumire trecătoare şi materială.

De aceea mare a fost bucuria tuturor, cînd în 10 octombrie 1948 am dat slavă lui Dumnezeu în biserica fostă unită şi apoi în biserica veche ortodoxă că dezbinarea a încetat şi sîntem iarăşi una. De atunci an de an s-a întărit unitatea sufletească şi bisericească a parohienilor noştri. Acum vedem că nu în zadar ne-am rugat pentru unirea credinţei şi împărtăşirea Sfîntului Duh, căci ne-a hărăzit Dumnezeu această mare bucurie sub ochii noştri. Aşa a fost crezul meu de totdeauna. Aşa a crezut şi parohianul revenit Hoşa Nicolae — cel care odinioară şi-a oferit casa de capelă pentru uniţi — afirmînd — că se simte mai bine în Biserica ortodoxă, unde se poate ruga şi cînta cu putere şi numai vieţuind aşa are haznă şi pace în casă şi-n suflet.

Iar membrii familiei lui Achim Muntean a „Gîgîi" care după moartea tatălui lor s-au văzut scoşi din curtea şi casele lor de Mitropolia Blajului — căci casa cu toate supraedificatele era donată Mitropoliei amintite drept case parohiale (unite) — văzîndu-se din nou ortodocşi aşa cum se născuseră, îşi arată mulţumirea fiind prezenţi cu regularitate la biserică şi activi în toate acţiunile creştineşti.

Aruncînd o privire peste anii deschilinitori şi peste cei 10 ani de la unificare poposim întocmai ca gospodarul, care după strînsul recoltelor e plin de bucurie şi adîncă mulţumire de cele obţinute şi zăreşte o perspectivă şi mai prosperă.

Pe credincioşi i-am tratat părinteşte, n-am făcut nici o osebire, nici o părtinire pe seama unora sau altora. N-am avut prieteni personali nici duşmani. Prietenia am profesat-o în Hristos şi în Biserică.

Acum la noi nu există nici un credincios care să nu preţuiască actul reîntregirii — actul de care se împărtăşesc cu toţii deopotrivă.

Intre credincioşi se simte o frăţietate întărită, o dragoste închegătoare de suflete.

Cele două străni din biserică sînt înconjurate de toţi cei cunoscători ai cîntărilor bisericeşti. Toţi cu o gură şi cu o inimă laudă şi preamăresc pe Dumnezeu.

Sunetul clopotelor, care odinioară aducea ură şi învrăjbire, s-a armonizat. Acum, după reîntregirea Bisericii sunetul lor aduce linişte şi pace în suflete, în case şi-n parohie.

Poporul stă cucernic în faţa bunătăţii lui Dumnezeu, conştient şi recunoscător că vieţuirea în ortodoxie — dar izvorît de sus — este de la Părintele luminilor.

Participarea tot mai deasă a credincioşilor reveniţi la biserică e dovadă că vreau să vadă rugăciunea „pentru unitatea credinţei" ... deplin împlinită.

Preot *Aurel Străuţ*

Rugăciune

Plecînd genunchii-n rugăciune
Iţi cer Părinte îndurare
Ascultă-mi ruga mea fierbinte
Cu nesfîrşita-ţi milă mare
Dă-mi ajutorul Tău Stăpîne
Şi luminează-mi a mea cale
Cu focul dragostei de Tată
Din raza strălucirii Tale.
In suflet mă frămîntă patimi,
Urgii, ispite şi păcate
Alină-mi, Doamne, greul zbucium
Cu îndurările-ţi bogate.
Cu buzele fierbinţi de setea
După o viaţă mai curată,
Din mila îndurării Tale,
Mă rog cu lacrimi Ţie Tată.

Ioan Pop

In lupta pentru pace

La 13 aprilie 1959 a avut loc în sala protopopiatului ortodox romîn din Sibiu o conferință interconfesională, închinată aniversării a zece ani de la întemeierea mișcării mondiale pentru pace. La conferință au luat parte reprezentanți ai tuturor cultelor din Sibiu.

Deschizînd ședința, P. C. vicar arhiepiscopesc *Traian Belașcu* salută pe deserveții cultelor și arată că mișcarea mondială pentru pace în cei zece ani de activitate a fost o forță, care a crescut mereu, și a oprit mîna atițătorilor la război, asigurînd pacea între popoare.

Referatul despre a zecea aniversare a mișcării mondiale pentru pace l-a ținut *P. C. Ioan Munteanu,* protopop al protopopiatului Sibiu. P. C. Sa prezintă lupta și succesele mișcării mondiale pentru pace și arată cum astăzi partizanii păcii luptă pentru încetarea experiențelor cu arme atomice, pentru dezarmare, pentru rezolvarea problemelor internaționale prin tratative și nu prin război. Lupta aceasta, care cuprinde sute de milioane de oameni cinstiți din toată lumea, în frunte cu popoarele sovietice și popoarele din țările de democrație populară, a zădărnicit uneltirile atițătorilor la război și este o forță care va impune pacea. In această luptă și-au dat contribuția, și o vor da, alături de poporul nostru, și preoții și credincioșii cultelor din țara noastră, care au înțeles că credința creștină îi îndeamnă să fie alături de popor și de voința lui de pace și împotriva atițătorilor la război.

După referat, reprezentanții cultelor citesc dări de seamă despre ce s-a lucrat pentru promovarea luptei pentru pace. P. C. Prof. *Gr. T. Marcu* prezintă activitatea Comitetului de luptă pentru pace al Arhiepiscopiei ortodoxe romîne Sibiu, arătată în sprijinirea tuturor acțiunilor mișcării mondiale pentru pace, fie prin ședințe, conferințe, stringere de semnături, fie prin presa bisericească. Dări de seamă prezintă și prot. Gross (cultul luteran), Bădescu (cultul adventist de ziua 7-a) și Teutsch Gh. (cultul baptist).

Urmează cuvîntări. P. C. Prot. *I. Munteanu* spune că mișcarea mondială pentru pace a izvorît din voința popoarelor de a nu se mai repeta dezastrele provocate de războaiele mondiale și de a se stabili pe pămînt colaborarea și pacea. Ea s-a ridicat ca o stavilă în calea imperialiștilor occidentali, care — în frunte cu imperialiștii americani — amenință omenirea cu un război atomic. Astăzi mișcarea mondială pentru pace a devenit o forță așa de uriașă, încît avem nădejdi în victoria deplină a forțelor păcii asupra celor ce uneltesc în umbră noi războaie.

P. C. Prof. *Sp. Cindea* spune că luptînd pentru pace sîntem ucenici ai Mîntuitorului, care a venit să aducă pace în lume. Ne angajăm, ca după o luptă spornică în acești zece ani, să ne sporim puterile pentru ca lupta pentru pace să fie biruitoare definitiv.

P. C. Prof. *S. Vlad* — rectorul Institutului Teologic Universitar ortodox Sibiu — arată că am declarat război războiului care a adus în trecut atîtea suferințe. Acest război împotriva războiului îl vom duce alături de celelalte culte și de popor pînă la capăt.

H. Binder, decanul Institutului Teologic luteran Sibiu, vorbește despre colaborarea dintre culte în lupta pentru pace și despre activitatea Institutului Teologic luteran și a poporului german pentru întărirea păcii în lume.

Vicarul episcopiei luterane *C. A. Hermann,* amintește de Conferința creștină pentru pace, care a ținut Congrese la Praga și Debrețin și remarcă activitatea deserveților cultelor, în frunte fiind preoții Bisericii ortodoxe, în cei zece ani de luptă organizată pentru pace. Noi mergem înainte pe calea păcii pînă la biruința deplină.

P. C. Prof. *N. Mladin* spune că „Telegraful Romîn" în acești zece ani a publicat circa 500 articole pentru pace și progres social. Limbajul păcii ne unește pe toți și ne face să luptăm cu toate forțele pentru ca pacea să se statornicească pentru totdeauna pe pămînt.

In încheiere, P. C. vicar *T. Belașcu* mulțumește tuturor pentru participare. Mișcarea mondială pentru pace nu este mișcarea unui grup restrîns de oameni, ci e mișcarea popoarelor, care nu mai vor să fie un nou război, ci vor colaborare și viață mai bună. Cultele se unesc în lupta pentru pace, aducînd contribuția lor la mișcarea mondială pentru pace.

Se citește apoi *moțiunea,* prin care deserveții cultelor își iau angajamentul de a continua cu mai multă însuflețire să lupte pentru pace, pentru întărirea patriei noastre scumpe și pentru fericirea poporului.

Făcînd bilanțul celor zece ani de luptă pentru pace, deserveții cultelor din Sibiu vor aduce și în viitor contribuția lor la mișcarea mondială pentru pace, convinși că împlinesc voia lui Dumnezeu și voia popoarelor, care este „pe pămînt pace și între oameni bunăvoire".

Pr. Luca

Dragostea față de aproapele

„Iar aici (în Capernaum) sluga *iubită* a unui sutaș era bolnavă pe moarte". *(Luca 7, 2)*

Sfîntul Evanghelist Matei ne spune că după ce Mîntuitorul s-a pogorît din munte, unde rostise mulțimilor un lung cuvînt de învățătură (Predica de pe Munte), se apropia de Capernaum, cetate așezată în partea de nord a lacului Ghenizaret. Pe cale a vindecat un lepros, iar la poarta cetății este întîmpinat de un sutaș — căpetenie militară — care s-a apropiat de El rugîndu-l și zicînd: „Doamne sluga mea zace în casă slăbit și se chinuiește cumplit ... ci zi numai cu cuvîntul și se va tămădui sluga mea" (Matei 8, 6—8). După cîteva versete, Sf. Matei scrie: „Și i-a zis Iisus sutașului: Mergi și fie ție după cum ai crezut! Și s-a tămăduit sluga lui în ceasul acela" (Matei 8, 13).

Două lucruri de seamă pentru viața noastră creștină avem de învățat din această Evanghelie cu vindecarea slugii sutașului. Mai bine zis de la acest sutaș din Capernaum. Două virtuți creștine de căpătîi împodobeau viața sutașului. Și anume: *credința și dragostea.* Credința tare în dumnezeirea lui Iisus, despre a cărui putere nu s-a îndoit nici o clipă, și dragostea fierbinte față de supusul lui, față de semenul lui mai mic, de a cărui însănătoșire se îngrijește întocmai ca de a fiului său. Dragostea sutașului față de cel ce îi slujea este cu atît mai frumoasă, iese cu atît mai mult în lumină cu cît ne gîndim că în acea vreme slugile erau socotite ca niște animale de muncă, stăpînul avînd puteri depline de viață și moarte asupra lor. Sf. Evanghelist Luca ne vorbește mai direct despre dragostea sutașului față de supusul său, cînd zice: „Iar aici (în Capernaum) *sluga iubită* a unui sutaș era bolnavă pe moarte" (Luca 7, 2).

Asupra acestei iubiri față de aproapele sau față de semenul nostru ne oprim puțin aici.

De la parabola cu Samarineanul milostiv știm că aproapele nostru este orice om care are nevoie de ajutorul nostru. Pe acesta ne poruncește Dumnezeu să-l iubim ca pe noi înșine. Căci zice Mîntuitorul: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din tot cugetul tău și din toată virtutea ta; ceasta este porunca cea dintîi. Iar a doua, asemenea acesteia: *Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuți . Poruncă mai mare decît aceasta nu este* ... căci a iubi pe aproapele ca însuși pe sine este mai mult decît toate prinoasele și jertfele" (Marcu 12, 30—31. 33). Acest lucru ni-l poruncește și Sf. Apostol Pavel cînd zice: „Iubiți-vă unii pe alții cu dragoste frățească, iar în cinstire dați-vă întîietate unii altora" (Rom. 12, 10). Și mai departe: „Nimănui cu nimic să nu fiți datori, fără numai cu dragostea unii către alții, că cel ce iubește pe aproapele a împlinit legea" (Rom. 13, 8). Iar în altă parte adaugă: „Voi, fraților, ați fost chemați la slobozenie. Numai să nu folosiți slobozenia voastră, spre prilej păcatului, ci prin dragoste să slujiți unul altuia. Că toată legea într-un cuvînt se cuprinde, adică: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți" (Gal. 5, 13—14).

Dragostea noastră către aproapele este un răspuns al nostru la dragostea cea mare a lui Dumnezeu pentru noi oamenii. Căci dragostea pe care o avem către Dumnezeu, Mîntuitorul Iisus Hristos ne cere s-o dăruim prin împlinirea poruncilor Sale. Iar „porunca Mea aceasta este, ca să vă iubiți unul pe altul precum eu v-am iubit pe voi" (Ioan 15, 12). Sau cum zice în altă parte: „Poruncă nouă vă dau vouă ca să vă iubiți unul pe altul" (Ioan 13, 34). Mîntuitorul deci nu spune: precum eu v-am iubit pe voi așa să mă iubiți și voi pe mine, ci precum eu v-am iubit pe voi așa să vă iubiți și voi unul pe altul. Aceasta nu înseamnă că El nu vrea dragostea noastră, ci El ne învață un adevăr deosebit de însemnat pentru viața noastră creștină, și anume acela, că *dragostea noastră către Dumnezeu trece prin aproapele nostru.* Pe Dumnezeu pe care nu-L vedem îl iubim, așadar, în semenul nostru pe care îl vedem. Căci dragoste de Dumnezeu fără dragoste de aproapele nu există. Sf. Apostol Ioan ne spune foarte clar acest lucru cînd zice: „De va zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, *este mincinos;* pentru că cel ce nu iubește pe fratele său pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede? Și noi această poruncă o avem de la Dînsul: „Cel ce iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său" (I. Ioan 4, 20—21).

Pe de altă parte, marii trăitori ai vieții creștine ne spun, și orice creștin adevărat poate să-și dea seama de acest lucru, că este o strînsă legătură între dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de aproapele. Un episcop de demult ne spune: „Cînd cineva începe să simtă cu îmbelșugare dragostea de Dumnezeu, începe să iubească și pe aproapele".

Pe lîngă porunca lui Dumnezeu mai avem și alt temei, care ne obligă la dragoste față de aproapele. *Este originea și rostul comun al neamului omenesc.* Noi toți sîntem urmașii aceleiași perechi de oameni, Adam și Eva, și fiii aceluiași Tată ceresc, Dumnezeu. „Oare nu este un singur Părinte pentru noi toți? Nu ne-a creat pe noi un singur Dumnezeu? Pentru ce sîntem vicleni unul față de altul?", spune profetul Maleahii (2, 10). „Cel ce m-a făcut pe mine în pîntecele mamei mele, nu l-a făcut și pe robul meu? Nu este oare el singur care ne-a alcătuit în pîntece?", citim la Iov. 31, 15. Iar Mîntuitorul ne învață: „Iar voi să nu vă numiți ravi, căci unul este Învățătorul vostru Hristos, iar *voi toți sînteți frați*" (Matei 23, 8). Avînd deci aceeași obîrșie, ca urmași ai lui Adam și Eva, și același Tată ceresc, aceeași fire și același rost în lume, noi toți sîntem „rude, frați", cum spune și Sf. Vasile cel Mare. Iar noi știm că legăturile firești dintre frați sînt acelea de dragoste și de ajutorare întreolaltă.

Dragostea noastră către aproapele însă trebuie să fie vie, activă, lucrătoare, ca și dragostea

(urmare în pag. 4)

Despre lucrarea preoţimii din protopopiatul Sibiu

In ziua de 2 aprilie a. c. preoţimea din protopopiatul Sibiu a ţinut conferinţa administrativă, sub presidenţia *P. C. Prof. Dr. I. Todoran,* delegat al I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae. Inainte de şedinţă s-a săvîrşit în catedrală un Te-Deum, cu meditaţie, urmat de mărturisirea preoţilor.

Conferinţa a avut loc în Aula Institutului Teologic. *P. C. Prot. I. Munteanu,* spune că după rugăciune şi mărturisire venim să arătăm munca noastră, desfăşurată în parohii, şi să fixăm cum vom munci în viitor. Biserica noastră a fost şi este alături de popor. Preoţimea s-a ridicat din popor şi n-a fost străină niciciînd de interesele şi năzuinţele lui, lucrînd cu rîvnă pentru popor. De aici este şi ataşamentul loial şi devotat al preoţimii faţă de Statul nostru democrat-popular, care are realizări uimitoare pe calea vieţii mai bune şi mai fericite pentru toţi fiii Patriei. Biserica, prin preoţii ei, sprijină şi popularizează toate aceste realizări. Noi simţim grija regimului de democraţie populară prin repararea bisericilor monumente istorice, prin încadrarea preoţilor cu o salarizare mai bună, prin ajutorarea parohiilor sărace, ş. a.

Pentru noi, în aceste vremi de mari prefaceri sociale şi culturale, e o datorie să ajutăm la făurirea omului nou, om pentru o lume mai bună, mai dreaptă şi mai fericită. Acesta este scopul pastoraţiei noastre.

După aceasta, Conferinţa trimite o telegramă către Departamentul Cultelor, cu asigurarea devotamentului preoţimii şi lucrării ei pentru propăşirea Patriei.

P. C. Prot. A. Radu citeşte darea de seamă despre activitatea religios-morală a preoţimii din protopopiatul Sibiu pe anul 1958; *P. C. Pr. S. Macarie* citeşte darea de seamă despre activitatea administrativ-bisericească; *C. Pr. N. Petri* citeşte darea de seamă despre activitatea economic-socială a preoţimii. Din aceste rapoarte rezultă că preoţimea a desfăşurat o bogată activitate bisericească şi socială. Aşa pe plan bisericesc, ea şi-a împlinit lucrarea de învăţător, de liturghisitor şi călăuzitor pe calea mîntuirii a credincioşilor, şi lucrarea de îngrijire a bisericilor, cimitirelor şi bunurilor parohiale. Pe plan social, preoţimea a sprijinit activităţile de folos obştesc din comune şi a dat ajutor la socializarea agriculturii, care în raionul Sibiu a făcut progrese însemnate.

Datele rapoartelor au fost întărite de cuvîntul mai multor preoţi, care au arătat cum au lucrat ei în parohii pentru Biserică şi popor.

P. C. Prot. I. Munteanu constată că preoţimea protopopiatului şi-a împlinit misiunea în parohii. Mai sînt unele lipsuri, ca: la îngrijirea cimitirelor, a bibliotecilor parohiale şi la atenţia faţă de activitatea cultelor neprotestante.

Roagă pe P. C. Prof. Dr. I. Todoran să asigure pe I. P. S Mitropolit Nicolae de întregul devotament al preoţimii.

Mulţumeşte preoţilor pentru participare şi încheie cu nădejdea că anul 1959 va fi mai rodnic decît anul 1958.

P. C. Prof. Dr. I. Todoran remarcă bogata activitate bisericească şi socială desfăşurată de preoţi în anul 1958, felicită pe P. C. Prot. I. Munteanu pentru organizarea acestei Conferinţe şi urează preoţimii ca în anul 1959 să muncească cu puteri sporite şi să aducă roade şi mai bogate.

Nu ne îndoim că urarea aceasta se va împlini: unde este rîvnă sfîntă acolo vine şi binecuvîntarea Domnului peste lucrarea slujitorilor Săi.

Pr. D. Luca

Mamonism şi iubire

Inainte vreme, cu 25—50 ani în urmă, mulţi oameni trăiau cu un singur gînd: să se îmbogăţească. Averea era ţinta vieţii lor. Toate ostenelile lor erau îndreptate spre adunare de averi.

Fiecare după puterea şi priceperea lui voia pe căi necinstite să se îmbogăţească repede, chiar dacă ar fi călcat în picioare şi ar fi doborît în mizerie pe fratele său.

De geaba le spuneai că alergarea aceasta după averi e a sluji nu lui Dumnezeu, ci lui mamona. De geaba auzeau Evanghelia cu bogatul nebun, căruia rodindu-i ţarina mai mult, se gîndea să-şi mărească hambarele ca să aibă el (numai el) ce mînca şi cu ce se desfăta ani de zile, şi n-avea grijă că alţii lîngă el mor de foame. De geaba se citea Evanghelia cu bogatul şi săracul Lazăr, în care bogatul, cel ce a trăit numai pentru desfătare şi n-a avut milă de săracul Lazăr, ajunge în chinurile iadului. De geaba auzeau cuvîntul Mîntuitorului: „Nu vă adunaţi comori pe pămînt" sau cuvîntul „Vai vouă bogaţilor că acum vă veseliţi, dar vine vremea cînd vă veţi tîngui". Acestea şi multe altele erau cuvinte care zburau pe lîngă ureche, nu pătrundeau în suflet, pentru că sufletul lor era robit mamonei, inima lor era robită averii.

Vremea aceea a trecut. Poporul a luat moşiile de la cei ce le dobîndiseră cu nedreptate, a luat prăvăliile şi atelierele, a luat fabricile, şi a făurit o rînduială nouă. Acum fabricile sînt ale poporului muncitor; comerţul şi meseriile la fel. Pămînturile se adună şi sînt muncite împreună în înfovărăşiri şi gospodării agricole colective, ca roada lor să folosească tuturor celor ce muncesc. Nu mai aleargă azi nimeni ca să adune pămînturi şi averi. Dacă mai sînt — ici colo — astfel de flămînzi după averi, nu-i lasă să-şi facă de cap. Astăzi în locul goanei după averi, altă dorinţă e semănată în sufletele oamenilor: aceea de a munci cinstit, de a munci cît mai bine, alături de fraţii săi, ca viaţa tuturor să fie mai frumoasă, mai fericită. Omul nu mai e duşmanul semenului său, pe care pentru un ban sau o bucată de pămînt era în stare să-l omoare. Omul e tovarăş, e prieten, e frate, e conlucrător, colaborator semenului său. Omul nu se mai închină „viţelului de aur", ci vrea binele şi fericirea tuturor. El nu trăieşte numai pentru sine, ca înainte vreme, ci trăieşte pentru ceilalţi, pentru obştea întreagă. El ştie că dacă munceşte cu tragere de inimă va aduce partea lui la traiul cel bun al tuturor, şi el însuşi va avea un trai mai bun împreună cu fraţii săi.

Lucrul acesta e bun şi plăcut lui Dumnezeu. Nu altceva ne-a învăţat Mîntuitorul, decît aceasta: „să ne iubim unii pe alţii", să dorim şi să facem binele fiecărui om, să nu adunăm bogăţii pentru noi, ci să ne mulţumim cu cele de trebuinţă şi să ajutăm pe fraţii în suferinţă, să fim fraţi unul altuia, sprijinindu-ne în toate împrejurările vieţii. Mamonismul, închinarea la avere, era un rău nu numai pentru viaţa pămîntească, dar el ducea şi la pierderea mîntuirii. De aceea poporul zicea: „banul e ochiul dracului", el te dă de bună voie în mîna diavolului, dacă ai făcut din el stăpînul vieţii tale. Scăparea de robia aceasta şi întărirea în frăţietate şi iubire, în munca pentru binele tuturor, sînt folositoare nu numai pentru viaţa pămîntească, ci şi pentru mîntuire. Cel ce munceşte cu dragoste împreună cu fraţii lui, bucurîndu-se de binele ce se revarsă peste toţi, acela dobîndeşte nu numai o viaţă mai îmbelşugată şi mai fericită pe pămînt, ci dobîndeşte şi viaţa cea veşnică.

Credinţa creştină ne cheamă pe toţi cei credincioşi să înlăturăm din inima şi viaţa noastră mamonismul şi să facem să crească iubirea de semeni, iubirea de obşte, iubirea de patrie, iubirea de omenire, iubirea de pace, de dreptate şi progres. In felul acesta vom dovedi că sîntem ucenicii Mîntuitorului, care a venit în lume ca să arate iubirea Lui nemărginită şi să slujească. Aşa să fim şi noi: din iubire să slujim fericirii tuturor.

N. MLADIN

Dragostea faţă de aproapele

lui Dumnezeu faţă de noi. Căci a iubi pe aproapele cu dragostea cu care Dumnezeu ne-a iubit pe noi înseamnă a face pentru aproapele ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi. Aceasta înseamnă că trebuie să fim aşa de uniţi cu semenii noştri încît toate bucuriile şi necazurile, toate nevoile lor să le simţim ca ale noastre. Să ne bucurăm cu cei ce se bucură şi să plîngem cu cei ce plîng, să ajutăm în muncă şi în cele bune pe semenul nostru şi să-l sprijinim să-şi împlinească nevoile. In toate să fim semenului nostru întocmai ca un adevărat frate.

Dacă am avea în inima noastră dragostea mereu lucrătoare a Domnului nostru Iisus Hristos, dacă am iubi adică cu adevărat pe semenii noştri, atunci n-ar mai fi între noi certuri, invidie, hoţii, injurături, bătăi, vicleşug şi nici un fel de răutate. Atunci am trăi toţi ca nişte fii ai lui Dumnezeu, ca nişte fraţi buni şi iubitori. Atunci s-ar întări şi mai mult buna înţelegere, cinstea, vorba bună, pacea, bunătatea, bucuria şi ajutorarea întreolaltă. Atunci s-ar înfăptui împărăţia lui Dumnezeu pe pămînt, căci unde domneşte dragostea, acolo domneşte Dumnezeu, care „dragoste este" (1 Ioan, 4, 16).

Să ne străduim deci spre cît mai multă dragoste de Dumnezeu şi aproapele. Pildă de dragoste faţă de aproapele să luăm şi de la sutaşul din Evanghelia amintită la început, care nu a alungat slujitorul bolnav de la casa sa, lăsîndu-l pradă mizeriei şi suferinţelor, aşa cum au făcut mulţi stăpîni hăini, ci s-a îngrijit cu dragoste de sănătatea lui ca de a unui frate al său. Dragostea aceasta să ne îndemne a fi luptători pentru pace şi a munci pentru binele tuturor şi propăşirea Patriei noastre. Căci dragostea este muncă şi grijă de binele, propăşirea şi pacea semenilor noştri.

Diacon *Gh. Papuc*

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu
Taxa poştală plătită în numerar

ANUL 107 SIBIU, 1 IULIE 1959 Nr. 25—26

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Datoria fiecărui om

Privind peste cei zece ani de luptă pentru pace, Consiliul Mondial al Păcii — intrunit la Stockholm — în 8—13 mai 1959, a dat o declaraţie, în care se arată ca *„lupta pentru pace este datoria fiecărui om”*. Acest adevăr reese din experienţa celor zece ani de luptă a popoarelor împotriva războiului şi pentru menţinerea şi întărirea păcii. Astfel pe Apelul de la Stockholm din 1950 pentru interzicerea armelor atomice, şi-au pus semnăturile peste 500 milioane oameni. Şi lupta împotriva armelor atomice a continuat şi continuă. De asemenea campania pentru tratative între marile puteri, pentru un pact al păcii, a fost sprijinită de sute de milioane de oameni. Cu trecerea anilor, creştea mereu numărul celor ce se angajau în măreaţa luptă pentru apărarea păcii împotriva aţiţătorilor la război. Uriaşe mase de oameni s-au înregimentat sub conducerea Consiliului Mondial al Păcii, au sprijinit apelurile, declaraţiile, iniţiativele lui. Tot pentru pace au luptat şi luptă şi alte organizaţii, fie religioase, fie profesionale. Consiliul Mondial al Păcii a sprijinit orice iniţiativă pentru pace, „indiferent de unde ar porni aceasta”. Principalul lucru e să fie o luptă sinceră pentru apărarea păcii. In felul acesta cercul luptătorilor pentru pace a devenit tot mai larg. Zi de zi se împlineşte chemarea: „lupta pentru pace este datoria fiecărui om”. Să nu mai fie nici un om, care să nu aducă partea sa de osteneală în lupta pentru pace!

De fapt „omenirea se află la o răscruce. Ea are de ales: viaţa sau moartea”. De aceea nici un om nu trebuie să stea nepăsător: fiecare om trebuie să se pronunţe. Să aleagă viaţa şi să înlăture moartea. Căci „astăzi popoarele pot constrînge forţele războiului să renunţe la planurile lor... Hotărîrea popoarelor de a salva lumea de războaie şi asuprire constituie o forţă invincibilă şi de nestăvilit. Pentru prima dată în istorie forţele păcii din întreaga lume au creat posibilitatea de a se pune capăt războaielor odată pentru totdeauna”. De aceea Consiliul Mondial al Păcii cheamă „pe toţi oamenii de bună credinţă să-şi unească eforturile şi să colaboreze pentru realizarea ţelului comun”: pacea şi desfiinţarea războaielor, „pentru ca omenirea, folosind minunatele realizări ale ştiinţei, să poată paşi în era prosperităţii şi fericirii, să trăiască fără teamă şi ură în condiţiile păcii în întreaga lume”.

Pentru stabilirea unei păci trainice şi universale, Consiliul Mondial al Păcii proclamă ca principii fundamentale: 1. Coexistenţa paşnică a ţărilor cu sisteme sociale diferite; 2. Rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativelor în spiritul Cartei O.N.U.; 3. Interzicerea tuturor tipurilor de arme de exterminare în masă, încetarea cursei înarmărilor, dezarmare pe etape cu stabilirea unui control riguros; 4. Neamestec în treburile interne ale popoarelor; 5. Lichidarea tuturor formelor de colonialism şi discriminare rasială —, dreptul popoarelor la suveranitate şi independenţă, necesare instaurării păcii; 6. Stabilirea unor relaţii comerciale normale, pe baza avantajului reciproc; 7. Relaţii culturale şi de prietenie şi respectul reciproc între toate popoarele.

Aceste principii sînt cu adevărat temeliile păcii în întreaga lume. Ele sînt primite de toţi oamenii de bună credinţă. Pe această bază, popoarele luptă pentru încetarea „războiului rece”, pentru interzicerea armelor atomice, pentru dezarmare, pentru rezolvarea problemelor internaţionale prin tratative la nivel înalt, pentru încetarea colonialismului şi războaielor coloniale, pentru o Germanie democrată şi paşnică, pentru crearea unei zone denuclearizate în centrul Europei şi în regiunea asiatică a Oceanului Pacific, pentru intensificarea relaţiilor culturale şi economice dintre ţări, etc.

Dacă fiecare om îşi face datoria de a lupta pentru pace, pacea va birui. Forţele păcii sînt de neînvins. Biserica îşi cheamă preoţii şi credincioşii să intensifice lupta pentru pace, să muncească pentru înflorirea Patriei noastre. Aşa vom aduce şi noi, alături de popoarele lumii, partea noastră de osteneală, pentru ca să vedem mai de vreme împlinit marele ideal al omenirii: înlăturarea oricărui război şi statornicirea păcii pentru totdeauna.

T. R.

„Pacea, iubirea şi frăţia sînt dela Dumnezeu“

Prea Sfinţitul Părinte Valerian, Episcopul Oradiei, a trimis credincioşilor din eparhie cu prilejul sărbătorilor Sfintelor Paşti, o frumoasă scrisoare pastorală. Această pastorală este scrisă de un Inalt Păstor al Bisericii, care nutreşte în sufletul său o deosebită şi însufleţită dragoste de popor şi de bunul mers al vieţii noastre omeneşti trăită în duh de sfîntă iubire creştinească, de pace şi convieţuire frăţească.

In partea întîia după ce vorbeşte despre învierea Domnului Hristos, spune că: *„lumina învierii îşi revarsă razele binefăcătoare peste sufletele noastre, peste casele noastre şi familiile noastre”;* vorbeşte despre învierea din natura înconjurătoare şi apoi despre învierea morală creştinească; căci *„spre lumină şi înviere trebuie să tindă gîndurile, vorbele, faptele şi inimile noastre. Să înviem la o viaţă pătrunsă de duhul creştin al sfinţeniei, al bunătăţii, al credincioşiei, al dragostei curate de oameni şi popoare, fără nici o discriminare”.* Vorbeşte apoi şi de *„învierea cetăţenească, o înviere a dragostei de patrie şi de pămîntul în care ne-am născut şi trăim”,* arătînd progresele ţării noastre pe tărîmul cultural, ştiinţific, economic şi gospodăresc, progrese atît de mari, cum *„n-a cunoscut ţara noastră niciodată în trecutul său”.*

Conştiinţa noastră şi viitorul fericit ce-l vor avea urmaşii noştri sînt temeiurile care ne îndeamnă să contribuim cu toate puterile şi forţele noastre creatoare la propăşirea scumpei noastre ţări, căci *„învierea şi prosperitatea patriei este un ideal şi o ţintă de căpetenie a fiecărui cetăţean şi a fiecărui creştin adevărat, după îndemnul Mîntuitorului, care ne-a poruncit categoric să dăm ce este al patriei, patriei şi ce este al lui Dumnezeu, lui Dumnezeu”.*

In partea ultimă a pastoralei, P. S. Părinte vorbeşte despre munca în comun, sau obştească, despre binefacerile păcii şi despre îndatoririle noastre ca creştini de a sprijini toate sforţările depuse pentru

(Continuare în pg. 2)

În slujba păcii

Pe data de 12 mai a. c. a avut loc conferința de orientare a preoțimii ort. din protopopiatul Sibiu.

Lucrările conferinței s-au desfășurat în prezența I. P. S. Mitropolit Nicolae. Referatul, „Conștiința creștină și războiul cu specială privire asupra îndatoririlor preoțești" a fost susținut de către C. Pr. Dr. T. Bodogae-Sibiu și Pinciu V.-Rășinari. Pe marginea referatului au luat cuvîntul: Pr. Dr. I. Chioariu-Sibiu, P. C. Prof. Dr. Corneliu Sîrbu, Pr. I. Opriș-Aciliu, M. Mihăilescu-Ocna Sibiului, Mihu I.-Sibiu-Gușterița, Botocan I.-Sibiu, Tăuceanu M.-Topîrcea și Suciu I.-Rășinari, care au scos în evidență că conștiința creștină e împotriva războiului și numai pacea e climatul favorabil, în care se poate dezvolta o viață plină de belșug și progres. Biserica lui Hristos în toată bună vremea a propoveduit pacea și a condamnat războiul. Toți au accentuat că războiul e un produs al păcatului și deci să ne străduim de a înlătura din sufletele credincioșilor patimile și să-i facem să iubească pacea, bunul cel mai de preț al omenirii.

P. C. Prot. Munteanu, arată C. preoțimi, că preotul mai mult decît oricine are datoria sfîntă de a se pronunța contra războiului. Ne-o poruncește Evanghelia lui Hristos, ne-o poruncește purtarea de grijă față de copiii noștri și dorul de a le asigura un trai mai fericit. Poporul nostru vrea pacea, fiindcă numai pacea îi îngăduie să-și consacre munca marilor înfăptuiri creatoare și constructive. De aceea poporul întreg luptă pentru pace, pentru dezarmare, încetarea experiențelor nucleare, tratat de pace cu Germania, schimburi culturale și economice.

Noi ne afirmăm credința nestrămutată în biruința adevărului asupra minciunii, a luminii asupra întunericului. Războiul e un rău, e o minciună, în dosul căreia stă interesul celor puțini și răi, încît combaterea războiului e alungarea spectrului morții și intronarea împărăției lui Dumnezeu în lume. Trăim o epocă nouă. Preotul nu poate sta la o parte, în afara acestei munci creatoare. Împărăția lui Dumnezeu, e Împărăția Păcii, pentru care noi luptăm și propovăduim în toată bună vremea.

I. P. S. Mitropolit Nicolae mulțumește atît celor care au lucrat referatul, cît și celor care au luat parte la discuții, pentru felul în care referenții au știut să se achite de sarcina pe care au avut-o. Războiul, spune I. P. S. Sa, e scos din viața Mîntuitorului. Dacă totuși Mîntuitorul a vorbit de război, a vorbit de războiul contra păcatelor, ci nu de războiul dintre oameni. Noi luptăm împotriva păcatului ci nu a păcătoșilor. Indeamnă Cucernica preoțime să-și facă datoria cu toată conștiinciozitatea atît în împlinirea chemării sacerdotale cît și ca cetățeni ai scumpei noastre Patrii R. P. R.

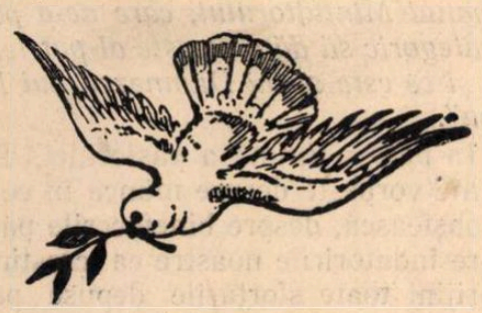

Despre iertare

„Așa va face și Tatăl Meu cel ceresc vouă, de nu veți ierta fiecare fratelui său din toată inima voastră"
Matei 18, 35

Una din căile pe care o are de urmat un creștin și o obște creștină, pentru ca viața să se desfășoare cît mai firesc în sînul ei, este calea iertării. Mîntuitorul Iisus Hristos, ca Dumnezeu atotcunoscător, știa acest lucru. De aceea El învață mulțimile și pe noi cei de astăzi să avem față de semenii noștri o atitudine cît mai plină de cruțare, cît mai iertătoare, așa cum citim de pildă la Matei 18, 15—17. Cu acest prilej, Sf. Petru, cel mai gata să răspundă și să întrebe în numele celorlalți ucenici, se apropie de Iisus și-I zice: „Doamne, de cîte ori îmi va greși mie fratele meu și eu îi voi ierta lui? Au doară de șapte ori? Răspuns-a Iisus lui: Nu zic ție (să ierți) pînă de șapte ori, ci pînă de șaptezeci de ori cîte șapte" (Matei 18, 21—22). Cărturarii de pe vremea aceea, bazați pe locurile de la Iov 33, 29 și Amos 1, 6. 9. 11; 2, 4, învățau că numai de trei ori sîntem obligați să iertăm celor ce ne greșesc nouă. Sf. Petru, cunoscînd inima plină de îndurare a Domnului, ridică acest număr al iertărilor de la trei la șapte, număr care trecea drept sfînt la iudei. Mîntuitorul Iisus Hristos arată lui Petru că în relațiile cu semenii noștri trebuie să avem mereu inima caldă, oricînd fiind gata de a ierta

„Pacea, iubirea și frăția sînt dela Dumnezeu"

apărarea și păstrarea păcii, după îndemnul nemincinos și neabătut al cuvîntului Sfintelor Scripturi.

Vorbind despre munca organizată a tuturor la un loc, P. S. Sa ne arată că *„aceasta nu este ceva străin de regula dumnezeiască, ci e prima formă de viață a primilor oameni, dezbinarea oamenilor producîndu-se mult mai tîrziu. Așa că ceiace se întîmplă astăzi nu este decît revenirea la viața obștească de la început, însă în condițiuni mult superioare"*. P. S. Sa arată cu dovezi din Sf. Scripturi și din spusele Sf. Părinți ai Bisericii, foloasele muncii în comun. Amintim numai cuvîntul lui Dumnezeu din Sf. Scriptură: *„Mai bine sînt doi decît unul, căci au plată bună pentru osteneala lor, căci de va cădea unul, celălalt va ridica pe soțul său. Dar vai celui ce este singur cînd va cădea, că nu este altul care să-l ridice și funia întreită nu curînd se rupe"* (Eclez. 4, 9, 10, 12), și spusa Sf. Ambrozie al Mediolanului că *„însăși natura indică dreptul de proprietate comună, pe cînd proprietatea particulară a fost introdusă prin uzurpare"*.

Scrisul și îndemnurile părintești și arhierești ale P. S. de la Oradea sînt mișcătoare și însuflețitoare tuturor celor ce iubesc patria, pacea și traiul fericit și îmbelșugat.

Pentru aceasta se cuvine *„să fim uniți cu toții în sufletele noastre, să fim uniți în credința și dragostea noastră pentru popor.*

Să fim uniți în munca noastră.

Să fim uniți în apărarea patriei.

Să fim uniți în apărarea păcii.

Căci pacea, iubirea și frăția sînt de la Dumnezeu".

Pr. Nic. Popescu-Dobriceni

celor ce ne greșesc și se căiesc pentru greșala lor. Și pentru a fi mai bine înțeles în gîndurile Sale, Mîntuitorul vine și exemplifică această învățătură prin „Parabola celor doi datornici".

Se spune anume în această pildă sau parabolă cum un împărat oarecare a vrut să ceară socoteală supușilor săi pentru sumele de bani pe care aceștia i le datorau. Și a fost adus la el un supus care-i datora 10.000 de talanți și neavînd de unde să plătească, stăpînul a poruncit să fie vîndut, așa cum era obiceiul vremii, cu întreaga lui familie și cu tot ce mai avea pentru a-și achita datoria. In fața acestei situații, datornicul a căzut în genunchi și cu lacrimi fierbinți a rugat pe stăpînul său să-l ierte și să-l mai amîne. Impăratul s-a milostivit și nu numai că l-a amînat, dar i-a iertat întreaga datorie.

In drum spre casă, cel care fusese iertat s-a întîlnit cu un coleg de al lui care-i datora 100 de dinari și, furios, îl prinde de gît cerîndu-i nemilos să-i plătească datoria. Tovarășul său cade și el în genunchi, rugîndu-l să-l mai îngăduiască și-i va plăti întreaga datorie. Primul datornic, care fusese iertat, n-a vrut să asculte ruga semenului său, ci ducîndu-l l-a băgat în temniță, pînă îi va plăti datoria.

Nemulțumiți foarte de purtarea lui, cei ce au văzut toate acestea au adus la cunoștința împăratului cele întîmplate, care, auzind, a chemat la sine pe datornicul său, zicîndu-i: „Slugă vicleană, toată datoria ți-am iertat-o ție pentru că m-ai rugat, ție nu se cădea să-ți fie milă de tovarășul tău, precum și mie mi-a fost milă de tine? Și mîniindu-se domnul lui l-a dat pe el muncitorilor pînă ce va plăti toată datoria". Drept încheiere Mîntuitorul adaugă: *„Așa va face și Tatăl meu cel ceresc vouă, de nu veți ierta fiecare fratelui său, din toată inima voastră"* (Matei 18, 32—35).

Să vedem acum care este tîlcuirea acestei parabole. La înțelegerea ei ne ajută cuvintele Mîntuitorului care au premers-o și mai cu seamă cuvintele cu care a încheiat această parabolă.

Impăratul din parabolă este Dumnezeu. Primul datornic, cel cu 10.000 de talanți, este în general orice om. Cei 10.000 de talanți reprezintă datoriile sau greșalele noastre față de Dumnezeu și pe care noi cerem să ni le ierte. Al doilea datornic este aproapele nostru, adică orice om cu care conviețuim și cu care venim în legătură. Cei 100 de dinari reprezintă greșalele pe care aproapele nostru cu voie sau fără voie le face față de noi.

Dar ca să ne dăm seama cîte greșeli săvîrșim noi față de Dumnezeu și cîte aproapele față de noi, să vedem ce sume reprezintă cele două datorii:

După spusele unor oameni pricepători în astfel de lucruri, cei 10.000 talanți reprezintă greutatea și valoarea a aproximativ 600.000 kg argint, ceea ce înseamnă o sumă enorm de mare. Că un talant avea o valoare foarte mare ne putem da seama și de la parabola talanților, unde stăpînul încredințează slugilor spre fructificare 5, 2 și 1 talant (Matei 25, 15). Dacă ne gîndim puțin ajungem la convingerea că într-adevăr datoriile sau greșalele noastre față de Dumnezeu sînt mult mai mari decît suma de 10.000 talanți. Căci de ne-am arunca de pildă în fiecare seară, după ce am pus capul pe perină, gîndul și privirea înapoi peste ziua care a trecut, am vedea, pe de o parte, cîte fapte și cîte gînduri potrivnice voii lui Dumnezeu am săvîrșit în ziua aceea, precum și, pe de altă parte, cît bine puteam și trebuia să-l facem și nu l-am făcut în

Podoaba virtuților

Virtutea creștinească nu-i altceva decît o năzuință statornică și o deprindere a sufletului omenesc de a săvîrși fapte bune. Această năzuință o cîștigăm prin repetarea deasă a acelorași fapte bune prin care apoi ajungem la o anumită ușurință și plăcere care face să crească în noi înclinarea de a săvîrși binele. După cum cineva care se ocupă cu cititul sau cu scrisul sau cu altfel de muncă, de la o vreme nu mai simte nici o greutate în munca lui fiindcă își cîștigă o anumită îndemînare și îi place să muncească, tot așa cel ce savîrșește binele prin deprinderile zilnice își cîștigă o anumită îndemînare, un exercițiu în îndeplinirea binelui și îi place să-l săvîrșească.

Mai putem spune că virtutea este o însușire bună a sufletului care ne face să săvîrșim binele cu multă ușurință, să-l săvîrșim cu grabă sau fără întîrziere și să-l săvîrșim cu voie bună.

Am spus că virtutea ne face să îndeplinim binele cu ușurință. Cine nu cunoaște oare greutățile și împotrivirile pe care le întîmpinăm fiecare dintre noi în îndeplinirea faptelor celor bune? Aceste greutăți și împotriviri de cele mai multe ori le purtăm în inima noastră unde se cuibăresc semințele tuturor păcatelor și patimilor. Dacă creștinul voiește să reușească în deprinderea binelui trebuie să se împotrivească acestor dușmani ai sufletului. Aceasta însă nu o va putea face dacă bunăvoința și dorința lui de a face binele n-au fost mai întîi întărite printr-o deprindere statornică de a face numai ceea ce e bine și de a se împotrivi răului.

De altfel trebuie să știm că virtuțile se cîștigă prin deprindere foarte îndelungată în săvîrșirea binelui și puțini sînt cei ce pot să bătătorească cu adevărat această cale pînă la sfîrșitul vieții lor. A săvîrși numai binele o viață întreagă și a te feri de rău pretinde o viață de erou, un suflet echilibrat, o inimă care știe să cuprindă valul de amărăciuni pe care îl îmbie viața dusă în luptă cu păcatul. De aceea și Mîntuitorul zice: „Strîmtă este poarta și îngustă calea care duce la viață și puțini sînt cei ce o află pe dînsa" (Mt. 7, 14).

Pentru cîștigarea virtuților trebuie să ne deprindem mai întîi cu lucrurile cele mici și mărunte și numai după aceea să năzuim după faptele mari sau chiar foarte mari. Și din care motiv? Pentru că așa după cum ne spune Mîntuitorul: „Cine este credincios în cele mici și în cele mari este credincios" (Lc. 16, 10), a face binele în lucrurile cele mici sau foarte mărunte și neînsemnate, e un semn bun că vei face binele și în lucrurile cele mari sau chiar foarte mari.

Albinele care strîng mai multă miere nu sînt acelea care zboară și o culeg numai de pe florile de crin sau de pe altă floare parfumată, ci sînt acelea care nu ocolesc nici cele mai mici flori de rosmarin sau de nalbă și aleargă și se opresc și la florile de urzică, de ismă sau de păpădie. Din toate aceste plante și flori care de cele mai multe ori nu au nici un parfum și sînt disprețuite de toată lumea, albinele cele harnice scot mai multă miere decît din toate florile cele mai alese și bine mirositoare.

Și păgînii aveau despre virtute cea mai înaltă cinstire. Povestește un mare înțelept din vechime anume Plutarh că odată a întrebat pe un filozof cu numele Carislau, care e poporul cel mai bun după părerea lui. Acesta i-a răspuns că este acela a cărui cetățeni se întrec în cîștigarea virtuților. Cu adevărat, bunătatea noastră atît înaintea lui Dumnezeu cît și înaintea oamenilor n-o putem cîștiga decît prin podoaba virtuților.

Virtuțile creștine pot să fie de două feluri: virtuți religioase și virtuți morale. Cele religioase sînt îndreptate către Dumnezeu și prind rădăcină în suflet prin harul dumnezeesc. Acestea sînt: credința, nădejdea și dragostea. Virtuțile morale îndreptează și călăuzesc viața creștinului în raporturile cu semenii. Prin deprinderea lor devenim oameni cinstiți, de omenie și respectați înaintea semenilor noștri.

Cele mai însemnate virtuți morale sînt șapte: smerenia, dărnicia, curăția, iubirea, cumpătul, blîndețea și rîvna spre bine, care se împotrivesc celor șapte păcate capitale și își au obîrșia în patru virtuți care sînt temelia tuturor virtuților, și anume: înțelepciune, dreptate, cumpătare și bărbăție.

Virtuțile morale se mai numesc și virtuți firești sau cîștigate, iar cele religioase se numesc virtuți suprafirești sau insuflate.

Acum, după ce cunoaștem care este folosul și împărțirea virtuților, să ne hotărîm să urmăm calea virtuților căci prin virtute ne facem plăcuți lui Dumnezeu și prieteni ai Lui, căci Domnul zice: „Oricine va face voia Tatălui meu, carele este în ceruri, acela este fratele meu și sora și mama mea" (Mt. 12, 50).

Un sfînt zicea că adevărata bogăție nu constă în bunurile trecătoare ci în virtuți. Fericit este omul care este virtuos și face ceea ce este bine pentrucă aceasta este și voia lui Dumnezeu.

Vechii greci povestesc că Hercules, un mare viteaz, a intîlnit odată la o răscruce două fecioare îmbrăcate frumos: erau plăcerea și virtutea. Cea dintîi îi făgădui multă fericire în viață, multă desfătare și petrecere și îl chema cu stăruință să o urmeze; a doua însă, era foarte serioasă și îi spunea că urmînd-o pe ea va trebui să întîmpine multe suferințe dar că prin acestea îl va duce la adevărata fericire. Aceste două fecioare ne întîmpină și pe noi pe drumul vieții noastre pămîntești: plăcerea ne ademenește cu bucuriile ei care nu țin decît o clipă, iar la sfîrșitul lor este moartea sufletească a noastră. Virtutea în schimb, e greu de urmat, trebuie să lupți mult, să suferi îndelung, dar drumul ei duce la fericire. „Trăind în virtute — zice Sfîntul Antonie — sîntem ai lui Dumnezeu".

Creștinul care umblă pe calea virtuților și a faptelor celor bune e cinstit de semenii lui și respectat de concetățeni. Prin aceasta el își înalță un templu măreț în inimă unde Dumnezeu e lăudat și în care își află un adăpost sigur de pace și fericire. Podoaba virtuților e cea mai scumpă comoară!

Alexandru Moisiu

---

ziua care a trecut. Vedem, așadar, că datoriile noastre față de Dumnezeu se adună cu nemiluita și n-am reușit să ne achităm niciodată de ele, dacă Dumnezeu nu ne-ar ierta, în urma rugăciunilor noastre fierbinți, pline de căință și cu gînd și hotărîre de îndreptare.

Nu tocmai la fel însă par a sta lucrurile cu semenii noștri. Este cazul celui de al doilea datornic, care datora primului 100 de dinari. O sută de dinari erau cam valoarea unui kg argint. Primul datornic a fost iertat deci de mai multe milioane lei, ca să zicem așa, iar el, rugat fiind așa cum și el rugase pe stăpînul său, n-a voit să ierte colegului său o datorie de cîteva sute lei. Din această pricină datornicul nemilos și neiertător cu semenul, deși Dumnezeu a fost iertător cu el, își ia pedeapsa cuvenită, căci așa face Tatăl ceresc fiecăruia care nu iartă fratelui său din toată inima, după cuvîntul Mîntuitorului.

Această învățătură Sf. Scriptură ne-o dă și în alte locuri. Încă în Vechiul Testament citim: „Iartă greșalele aproapelui tău și atunci cînd te vei ruga tu ți se vor ierta păcatele, căci omul care ține mînie asupra omului, cum poate să ceară de la Dumnezeu vindecare" (Înțelep. lui Iisus Sirah, 28, 2—3). Iar Mîntuitorul ne învață cu alte prilejuri: „Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osîndiți și nu veți fi osîndiți; *iertați și vi se va ierta;* dați și vi se va da vouă. Măsură bună, îndesată și scuturată, gata să se verse deasupra vor turna în sînul vostru, căci cu măsura cu care veți măsura se va măsura vouă" (Luca 6, 37—38). Și iarăși: „De veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru cel ceresc, iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșalele voastre" (Matei 6, 14—15), „căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a făcut milă" (Iacob 2, 13). Această învățătură, a iertării pe care o cerem de la Dumnezeu pentru păcatele noastre și a iertării pe care și noi sîntem obligați să o acordăm semenilor noștri pentru greșalele de care se căiesc, o găsim cu deosebire în rugăciunea Tatăl nostru, cînd zicem: „Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri". Rostind, așadar, rugăciunea Tatăl nostru cu inima împietrită de a nu ierta altuia greșalele înseamnă a ne osîndi singuri, căci noi cerem ca Dumnezeu să ierte greșalele noastre în măsura în care și noi iertăm semenilor noștri.

Să ne pătrundem de această învățătură a Domnului, bine știind că iertarea pe care o dobîndim de la Dumnezeu ne ajută la mîntuirea noastră, iar iertarea față de semeni ajută la buna convietuire dintre oameni, la armonia frățească dintre ei. Indemnul Sf. Apostol Pavel să ne fie mereu înainte: „Umblați cu vrednicie după chemarea cu care sînteți chemați, cu toată smerenia și blîndețea, cu îndelungă răbdare, *îngăduiți-vă unii pe alții cu dragoste*" (Efes. 4, 1—2).

GH. P.

Rugă

Iisuse bune, bun păstor
Cu vrerile de bine,
Cuvîntul Tău e un izvor
Durerile s-aline.
Grădina sufletului meu
Lipsită de verdeață,
Pustie ar fi fost mereu,
Pustie, făr' de viață.
Iisuse bune, bun păstor
Nu trece ruga mea:
„Să-mi fii greșelei iertător
Prin bunătatea Ta".
Știu bine că Te-am supărat
De multe ori, știu bine
Dar a mă scoate din păcat
Sper tot numai la Tine.
Ajută-mi Doamne, că Tu poți,
Ajută-mi, dă-mi putere
Să fiu mai bun, să iert la toți,
Trimite-mi mîngăiere.
Atunci te voi slăvi în veci,
Viața-mi va fi curată,
Pe-ale păcatului poteci
N-oi merge niciodată.

N. ENGHIȘ

Adunarea Eparhială

— Sesiunea din anul 1959 —

In Duminica Tomii — 10 mai 1959 — noua Adunare Eparhială a Arhiepiscopiei de Alba Iulia şi Sibiu şi-a ţinut prima sesiune de lucru.

Dimineaţa, în catedrala mitropolitană a fost săvîrşită Sf. Liturghie de către un sobor de preoţi şi diaconi în frunte cu P. C. Prot. Stavr. Traian Belaşcu, vicar arhiepiscopesc, la care a participat şi I. P. S. Mitropolit Nicolae.

Lucrările Adunării Eparhiale s-au desfăşurat în Aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu.

I. P. S. Mitropolit Nicolae deschide şedinţa printr-o frumoasă cuvîntare, în care printre altele a spus:

Hristos a înviat!

Cinstită Adunare Eparhială,

Din Sfînta Evanghelie de astăzi am înţeles că după Saptamîna Luminată Sfinţii Apostoli încă tot nu erau dumiriţi şi nu ieşisera la propovăduire, stînd ascunşi de frica iudeilor. Abia după ce Mîntuitorul a trimis pe Duhul Sfînt ca să-i lumineze şi să-i întărească cu puterea Sa cea dumnezeiască, Sfinţii Apostoli ies cu toată hotărîrea şi îndrăzneala sa propovăduiască Invierea.

Noi dăm slavă lui Dumnezeu că nu numai în Duminica Tomii, ci în toate Duminicile şi sărbătorile de peste an slăvim Invierea Domnului căutînd să ne mîntuim sufletele noastre.

Sîntem aici — reprezentanţii credincioşilor şi preoţilor, — în Adunarea Eparhială, ca să tocmim lucrurile de care se interesează întreaga noastră obşte, cler şi credincioşi deopotrivă. Două gînduri ne-au stăpînit pe noi preoţii în decursul anului 1958: să ţinem credincioşii alipiţi de Sfînta noastră Biserică şi aceiaşi credincioşi să-i ţinem alipiţi de draga noastră Patrie, ca bine să le fie lor şi mulţi ani să trăiască, în bunăstare şi bucurie. Această muncă ne-a luminat, ne-a încălzit şi ne-a însufleţit de-a lungul întregului an trecut, după cum veţi vedea şi din rapoartele pe care le veţi asculta astăzi. Noi ne iubim deopotrivă Biserica şi Patria. Preoţii şi credincioşii noştri sînt buni slujitori şi fii ai Bisericii şi totodată buni slujitori şi fii ai Patriei. Muncim pentru fericirea întregului nostru popor în slujba căruia stăm.

In continuare I. P. S. Mitropolit Nicolae deapănă cîteva amintiri din munca desfăşurată în Eparhia Clujului şi din ralizările Mitropolitului Nicolae Bălan în Arhiepiscopia Sibiului. Mulţumeşte Onoratului Guvern al Ţării şi Departamentului Cultelor pentru ajutorul acordat în vederea lucrărilor de reparare exterioară a catedralei din Sibiu şi face un călduros apel ca fiecare preot şi credincios să contribuie la fondul destinat pictării ei, lucrare care a şi început.

In încheiere I. P. S. Sa a spus:

Eu ţin să mulţumesc întregului nostru cler şi întregului nostru popor credincios pentru întreaga osîrdie depusă şi în folosul Bisericii şi al Patriei. Mulţumesc şi colaboratorilor mei de la Centrul Eparhial, cu care o să ducem zdroaba şi de aici înainte.

Noi n-avem decît un singur cîntec care covîrşeşte totul. Este cîntecul de la Crăciun: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace şi între oameni bunăînvoire" şi o singură binecuvîntare, a Domnului după Inviere: „Pace vouă!" De aceea sîntem pentru pace şi dorim ca pacea să se întărească pe toată suprafaţa pămîntului.

Se face apoi apelul membrilor Adunării Eparhiale, se trimit telegrame omagiale mai marilor noştri de Stat şi bisericeşti, se citeşte lista celor patru comisii de lucru, fiecare comisie alegîndu-şi cîte un raportor.

După masa de prînz, lucrările Adunării Eparhiale se reiau la ora 16 cu citirea *raportului general plenar* — raportor Dl Prof. Iorgu Ivan — în care se arată că Biserica este alături de poporul care îşi construieşte o viaţă din ce în ce mai bună. Se constată că viaţa religioasă în Arhiepiscopia noastră, în cursul anului 1958, s-a desfăşurat în chip normal, preoţii ducîndu-şi activitatea pe tărîm bisericesc şi sprijinind lucrările de folos obştesc şi lupta pentru pace. Se subliniază sărbătorirea celor 10 ani de reîntregire bisericească, ş. a.

Urmează raportul *Comisiei bisericeşti* — raportor P. C. Prot. Vasile Coman — din care desprindem misiunile arhiereşti ale I. P. S. Mitropolit Nicolae, însoţit de consilieri şi profesori, îndrumările pastorale şi circulările date de I. P. S. Sa, trimiterea de preoţi în parohiile vacante, mai ales cu prilejul Praznicelor mari de peste an, grija pentru parohiile sărace, colaborarea dintre Biserică şi Stat, viaţa mănăstirească, date statistice, mişcarea personalului, hirotoniri (16 în cursul anului 1958), etc.

In continuare se citeşte raportul *Comisiei culturale* — raportor P. C. Prof. Alexandru Moisiu — în care se subliniază activitatea predicatorială şi catehetică a clerului din Arhiepiscopie, bibliotecile parohiale, tipăriturile de cărţi, activitatea pe tărîm publicistic prin revista oficială „Mitropolia Ardealului" şi gazeta religioasă „Telegraful Romîn", activitatea Institutului Teologic Universitar din Sibiu şi a Şcolii de cîntăreţi bisericeşti şi a Seminarului teologic din Cluj, bursele acordate elevilor şi studenţilor teologi, activitatea preoţilor în cadrul conferinţelor interconfesionale, de orientare şi administrative, activitatea tipografiei şi librăriei „Reîntregirea", a Bibliotecii mitropolitane, ş. a.

Raportul *Comisiei economice* — raportor Dl Iuliu Georgescu — cuprinde problemele materiale-băneşti ale Arhiepiscopiei, din care se desprinde buna chivernisire a banilor obşteşti. Cheltuielile s-au făcut în cadrul planului financiar aprobat de Adunarea precedentă, salariile primite de la Stat, ajutoarele primite de la Fondul Central Misionar, ajutoarele acordate din fondurile Arhiepiscopiei, activitatea Casei de Ajutor Reciproc, reparaţii şi zidiri de biserici şi case parohiale în cursul anului 1958 şi încă o seamă de fapte cu caracter economic.

Pe marginea unor probleme ridicate de aceste rapoarte s-au iscat o seamă de discuţii cu caracter pozitiv.

A luat apoi cuvîntul Dl *Iuliu Mitrofan* din Cricău, care, în numele deputaţilor, mulţumeşte călduros I. P. S. Sale pentru poveţele şi îndrumările preţioase pe care le dă pentru bunul mers al treburilor bisericeşti din Arhiepiscopie şi-i urează mulţi ani pentru a conduce şi pe mai departe cu aceeaşi înţelepciune Arhiepiscopia Sibiului.

De încheiere a vorbit *I. P. S. Mitropolit Nicolae,* care, pe scurt, a spus:

Mulţumesc lui Dumnezeu că Adunarea Eparhială a luat sfîrşit, după ce ea s-a desfăşurat cu îndătinata dragoste şi interes.

Mulţumesc raportorilor care şi-au făcut datoria pe deplin, înfăţişîndu-ne situaţia celor trei sectoare de activitate pe anul 1958. V-aţi putut încredinţa cu toţii că atît cei de la centrul eparhial cît şi preoţii şi credincioşii îşi înţeleg chemarea lor.

Fiindcă am vorbit de acte, aş fi bucuros ca de la 12.000 acte cîte se înregistrează aproximativ într-un an la noi, să ne coborîm cît mai jos, ca Bisericii să-i rămînă timp pentru predică şi misiune.

Să dea Dumnezeu să împlinim toate gîndurile bune care văd că trăiesc în sufletele noastre ale tuturor.

Vă mulţumesc încă odată pentru osteneala şi interesul pe care l-aţi arătat Adunării noastre Eparhiale şi rog pe Dumnezeu să vă ajute să vă întoarceţi sănătoşi acasă, ca să putem să ne împlinim datoria faţă de Biserică şi popor şi să mărim pe Dumnezeu, cel în trei feţe: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfînt. Amin.

Cu acestea, lucrările Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Sibiului, sesiunea 1959 — au luat sfîrşit.

Diacon GH. PAPUC

O veche ctitorie episcopească

Mediaşul, cu aspectele lui medievale, posedă o serie de monumente istorice, demne de admirat.

Pe cea mai veche stradă a acestui oraş, există o veche ctitorie episcopească, care a fost restaurată şi îmbrăcată într-o haină nouă. Aceasta ctitorie este catedrala de pe „Tecneş", clădită în anul 1824 de episcopul Ioan Bob.

Lucrările de restaurare s-au făcut anul trecut cu contribuţia credincioşilor. Trecuseră zece ani de la ultima zugrăvire a bisericii şi praful şi fumul întunecaseră frumseţea picturilor de pe zid şi a decorurilor.

Prin restaurare, pe lîngă vechile fresce, tratate într-un stil puţin comun şi un colorit care încîntă inima credincioşilor şi a vizitatorilor, au mai fost adăugate o serie de fresce noi, dintre care două în altar (Sf. Ioan Gură de Aur şi Sf. Vasile cel Mare), două în pronaos (Iisus la fîntîna lui Iacob şi Iisus la casa Martei şi Mariei), iar la intrare tot două (Hramul: Înălţarea Domnului şi Pogorîrea Duhului Sfînt) de nu mai mică valoare.

Această biserică, clădită între zidurile cetăţii Mediaş în vremuri de grea izbeliste feudală de harnicul ctitor Ioan Bob pe spesele sale, pentru a împlini trebuinţele deosebite ale închinătorilor de atunci, astăzi deserveşte trebuinţele sufleteşti ale credincioşilor ortodocşi din oraş, prin conducerea pastorală a parohilor Florea Alexandru şi Băcilă Vasile, vechi protopopi, care în înţelegere deplină cu păstoriţii lor, din contribuţii benevole, au izbutit să refacă interiorul acestei biserici.

Pentru orice credincios, care trece prin parcul de azi al „Tecneşului" din Mediaş şi intră în acest locaş de închinare, picturile cu coloritul lor luminos şi curăţenia sclipitoare, îi dau o încîntare deosebită.

Ca încheere, nu pot trece cu vederea, ca să nu adaog, că la această biserică a slujit protopopul Ştefan Moldovan, care în revoluţia din 1848 s-a ridicat vijelios în fruntea gloatelor pentru scuturarea iobăgiei, şi căruia, din iniţiativa Muzeului istoric al oraşului Mediaş, i se va fixa în curînd o placă de marmoră pe casa în care a locuit.

G. T.

BIBLIOTECA CENTRALA

ANUL 107 SIBIU, 15 IULIE 1959 Nr. 27—28

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Chemarea luptei pentru pace

Pacea este cel dintîi şi cel mai mare dar, care ni s-a dat de către Mîntuitorul Hristos, după Sfînta Sa Inviere. Vestindu-L proorocii ca Domnul şi Impăratul păcii (Is. 9, 5), El a adus lumii întregi pacea. „Pace vouă" a rostit El Sf. Apostoli, după sculare din morţi (In 20, 20).

Dumnezeu este pace şi Fiul Său a venit în lume să aducă oamenilor pace cu Dumnezeu, pace cu ei înşişi, pacea lăuntrică şi pacea unul cu altul, pace exterioară, care se încoronează cu pacea între popoare. Trimiţînd pe Apostoli la propoveduirea Evangheliei Sale, Domnul le-a dat ca misiune esenţială să slujească pacea, s-o ducă în toate inimile, în toate casele, în toate locurile şi în toate timpurile, pînă la sfîrşitul veacurilor.

Pacea este lucrarea binefăcătoare a harului divin, care s-a revărsat peste sfinţii Apostoli în ziua Sf. Rusalii, cînd s-a pogorît peste ei Sf. Duh în chip de limbi de foc, i-a luminat, i-a întărit şi i-a înfrăţit în marea familie a Bisericii care s-a întemeiat atunci, pentru mîntuirea celor credincioşi.

Dar pacea se sălăşluieşte în fiecare din noi, numai dacă luptăm activ împotriva răului din lăuntru şi din afară, dacă luptăm să trăim în armonie cu Dumnezeu şi cu semenii noştri, dacă am sugrumat în noi egoismul, mîndria şi răutatea.

Izvorul păcii adevărate este iubirea de Dumnezeu şi de oameni, arătată prin fapte bune, pînă la jertfirea vieţii pentru alţii. Iubirea care se jertfeşte creiază, aduce iertarea păcatelor de la Dumnezeu, liniştea şi pacea inimii.

Cel ce iubeşte sincer pe Dumnezeu, iubeşte real şi sincer şi pe aproapele său. Acela trăieşte în pace cu toţi; el are sentimente de fraternitate faţă de orice om; acela urăşte fărădelegile, disprefuieşte nedreptatea, asuprirea, exploatarea, discriminarea de rasă, şi altele. Iubirea este cheag duhovnicesc, ea adună la un loc, solidarizează în marea comunitate a umanităţii în care toţi oamenii sînt egali şi liberi. Cu cît oamenii şi popoarele se vor iubi mai mult cu atît îşi vor strînge mai puternic rîndurile în faţa răului şi a primejdiilor care îi ameninţă; cu atît mai mult vor spori relaţiile culturale, sociale şi economice între ele, cu atît popoarele se vor respecta şi aprecia reciproc, se vor stima şi ajuta, cu atît mai mult va dispare setea de a răpi munca şi dreptul la viaţă al altora, cu atît mai curînd se va sălăşlui în lume o pace durabilă.

De aceea, fiecare om, fiecare creştin şi fiecare slujitor al Bisericii este dator să răspîndească în jurul său cît mai multă iubire, căci prin aceasta se coboară în lume pacea adevărată şi statornică care se bazează pe încredere reciprocă, pe înfrăţire şi ajutor frăţesc, necondiţionat, desinteresat. Aşa se înfrînge şi dispare între oameni teama, frica de răzbunare şi războiul. Aşa culegem deplin toate roadele sfinte ale păcii eterne.

Am spus că iubirea trebuie să fie activă, adică luptătoare. Ea nu aşteaptă pacea, ci o cucereşte prin efort conştient, prin luptă încordată şi solidaritate a milioane de oameni stegari ai păcii, de la un capăt la altul al pămîntului. Toţi aceştia, acum 10 ani au început un asalt puternic, biruitor contra aţîţătorilor la război.

Gîndurile acestea de pace, zidite pe dragostea de om şi respectul demnităţii, pe coexistenţa paşnică şi prietenia între popoare au călăuzit Consiliul Mondial al Păcii care s-a ţinut în luna mai a. c. la Stockholm cu prilejul aniversării a 10 ani de luptă pentru pace din toată lumea. Cu acest prilej s-a dat o declaraţie generală în care masele largi populare din toate ţările, de pe toate continentele, sînt chemate să continue lupta contra pericolului de război şi accentuiază faptul important — că forţele păcii înconjoară globul şi sînt destul de puternice să oprească războiul şi să aducă tuturor mult fericita pace.

Consiliul de la Stockholm a arătat că lupta pentru pace este datoria fiecărui om, şi cere ca toţi să luptăm să se realizeze în lume: o coexistenţă paşnică a ţărilor cu sisteme sociale diferite şi în mod paşnic să se rezolve toate problemele litigioase între state şi dintre popoare. Cere apoi să se interzică armele atomice, care omoară oameni în masă; să dezarmeze toate sta-

(Continuare în pg. 2)

O datorie patriotică

Veniţi să mergem şi să vedem cu ochii minţii un cîmp de război! Aşa cum era altădată.

Acolo unde două armate se bat cu inversunare, în atacuri mari şi înflăcărate. O adevărată priveliştе tristă ni se înfăţişează dinaintea privirilor noastre. Iată, pe jos bălţi de sînge şi capete retezate, aruncate de mînia înfocată a războiului. Trupuri sfîrticate şi moarte de oameni şi de cai, ce te îngrozesc, zac peste tot. Dar ce mai vedem? Mîini şi picioare retezate, aruncate pe jos, pe cîmpia de bătaie. Această priveliştе înfiorătoare ne face să vărsăm lacrimi fierbinţi şi parcă şi noi am simţi o mare durere în inimi. Tunurile varsă pe ţevile lor potop de foc îngrozitor, care pustieşte totul în cale şi arde bunurile tuturor. Mitralierele, în chip nemilos, seceră viеţile omeneşti şi ostăşeşti, de ţi-e mai mare jalea. Avioanele se coboară repede în picaj, mitraliază pe soldaţii luptători şi bombardează case cu multe etaje. Văzduhul e plin de fum, învolburat în flăcări de foc; un adevărat infern sgomotos şi sinistru. Aceasta a fost icoana de tristă amintire a celor două războaie mondiale, ce-au zguduit şi distrus bunurile omeneşti şi zeci de milioane de oameni.

Dar ce zic? Războiul tiranic nimiceşte clădiri de mare valoare şi locaşuri măreţe de lumină şi de sănătate. Se pierd pentru totdeauna obiecte de artă şi de înaltă şi vastă cultură; ce s-a zidit în sute de ani cade pradă focului vărsat de bombele distrugătoare. Nici bisericile nu scapă din acest pîrjol. Pier — văzînd cu ochii — opere de mare preţ, de literatură; lucrări rare, ce fac fala bibliotecilor. La căderea bombelor mari, incendiare, ard în flăcări mari, sînt mistuite şi se prefac în cenuşe, ca şi casele ce se prăbuşesc cu zgomot mare, infernal. Ce ar însemna un război cu bombe atomice ne-a arătat în mic Hiroshima şi Nagasaki, unde americanii au aruncat primele bombe atomice: în o clipă au fost ucişi sute de mii de oameni şi cartiere întregi distruse, iar cei ce au rămas vii s-au îmbolnăvit de „boala atomică".

In faţa acestor suferinţe provocate de război, care-i datoria patriotică a tuturor? Să luptăm vitejeşte, cu multă înflăcărare şi bărbăţie, cu toţii, pentru apărarea şi păstrarea păcii în lume! Şi prin muncă, zi de zi, cu cinste şi cu curaj, să întărim Pacea, bunul preţios şi suprem al tuturor celor ce muncim cu mintea şi cu braţele. S-o apărăm şi să zădărnicim uneltirile aţîţătorilor la război.

Pr. A. Bassarabin

Sfînta taină a Pocăinței

Prin sfîntul Botez ne-am curățit de păcatul strămoșesc. Totuși și după Botez creștinul din nou poate păcătui și într-adevăr și păcătuiește. Pentru aceea a binevoit preabunul Dumnezeu a așeza în sfînta Sa Biserică o taină, prin care se curățește creștinul de păcatele făcute după Botez. Pocăința ca taină este o lucrare duhovnicească prin care Mîntuitorul prin preotul Bisericii, cu puterea Duhului Sfînt, îl iartă și dezleagă pe creștin de păcatele făcute după Botez, de cari se căiește și pe cari le mărturisește, și așa creștinul se curățește din nou și se sfințește întocmai ca și cînd ar fi ieșit din apa Botezului.

Această sfîntă taină a orînduit-o Domnul nostru Iisus Hristos cînd a spus Apostolilor Săi: „Adevăr zic vouă, ori cîte veți lega pe pămînt, vor fi legate în cer, și ori cîte veți dezlega pe pămînt vor fi dezlegate în cer" (Mt. cap. 18 vers 18).

Acela care dorește să cîștige iertarea păcatelor sale mai înainte de toate trebuie să simtă părere de rău pentru greșelile făcute. In urma păcatului să simtă întristare și zdrobire de inimă, din care se naște hotărîrea de a se feri de aceste păcate și de a-și îndrepta viața.

Apoi să-și mărturisească păcatele sale înaintea preotului, pentrucă preotul nu poate să lege sau să dezlege dacă nu știe ce are a lega sau a dezlega. Credinciosul înaintea preotului să descopere toate păcatele sale săvîrșite după Botez sau după cea din urmă mărturisire. Pentrucă păcatul ascuns mistuește sufletul lui ca un vierme neadormit, care macină pe ascuns rădăcinile stejarului puternic, uscîndu-l pe picioare.

Se cuvine să-și mărturisească păcatele sale cu inimă curată. Să spună drept cum, cînd, cu ce mijloace, pentru ce și unde a săvîrșit faptul. Iar după mărturisire să-și îndeplinească canonul pe care-l primește de la preot după greutatea păcatelor sale.

Dar pentruca noi să putem mărturisi păcatele noastre trebuie să cunoaștem bine voia lui Dumnezeu. Căci acela care cunoaște voia lui Dumnezeu și o îndeplinește, va fi vrednic fiu al lui Dumnezeu, iar acela care calcă voia lui Dumnezeu cu știința și cu neștiința, acela păcătuiește.

Părintele ceresc a descoperit oamenilor voia Sa prin proroci și mai pe urmă prin însuși Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos. Voia lui Dumnezeu astfel descoperită oamenilor este scrisă în Biblie sau în Sfînta Scriptură a Vechiului și Noului Testament.

Dar pentrucă nu toate cîte a vorbit Domnul nostru Iisus Hristos s-au putut scrie în Noul Testament (ev. In. 20, 30), multe din ele le-au trecut apostolii Lui cu grai viu la urmașii lor din neam în neam, pînă azi. Aceasta e sfînta Tradiție care e în proprietatea Bisericii și cu ajutorul căreia Biserica explică ceeace-i nelămurit sau pe scurt în Sf. Scriptură.

Cele scrise în aceste cărți sfinte nu pot fi citite și înțelese de oricine fără deosebită pregătire. De aceea, sfînta noastră Biserică învață pe credincioșii săi voia lui Dunmezeu prin aleșii săi bine pregătiți și împărtășiți cu darul preoției prin hirotonire. Aceștia sînt preoții. Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să fie propoveduit de credincioși anume chemați și pregătiți, adică de preoți, pentrucă și Mîntuitorul a chemat pe Apostoli și i-a pregătit pentru înalta lor chemare. Dar în afară de pregătire preotul primește de la Dumnezeu o putere anume pentru a învăța și a face cele sfinte, o putere dată prin taina Sf. Hirotonii. Ei învață pe credincioși, să îndeplinească voia lui Dumnezeu, așa cum se cere în: *Cele zece porunci*, cele 9 porunci bisericești, cele 9 Fericiri, Credeu și Tatăl Nostru.

Preoții învață pe credincioși să facă voia lui Dumnezeu, îndemnîndu-i să se ferească de: 1. Cele șapte păcate de moarte, cari sînt: 1. Trufia, 2. Iubirea de argint, 3. Desfrînarea, 4. Mînia, 5. Lăcomia, 6. Zavistia, 7. Lenevirea la faptele cele bune.

II. Să se ferească de păcatele strigătoare la cer, cari sînt: uciderea, sodomia, asuprirea văduvelor și orfanilor, oprirea plății lucrătorilor.

III. Să se ferească de păcatul împotriva Duhului Sfînt, care este nesocotirea sau lepădarea darurilor lui Dumnezeu, îndărătnicirea contra poruncilor lui Dumnezeu.

Astfel cunoscînd creștinul voia lui Dumnezeu, își va putea mărturisi păcatele sale și va putea aștepta cu încredere fiiască iertarea Părintelui ceresc.

Pr. N. TERCHILĂ

Chemarea luptei pentru pace

(continuare din pag. 1)

tele treptat și sub control general. Să nu se mai amestece nimeni în treburile interne ale altor popoare; să dispară exploatarea în colonii și să li se dea libertate popoarelor de aici să se organizeze în state independente și suverane, iar între toate statele să se stabilească relații culturale și comerciale, relații de prietenie și bună înțelegere, fără amenințări.

Omenirea de azi este la o grea răspîntie de drum, pentrucă trebuie să aleagă grabnic între viață și moarte. Să alegem viața, așa cum voiește Dumnezeu și să luptăm să ne-o apărăm, să luptăm pentru pace, silind pe imperialiști să renunțe la planurile lor de război. Fiecare din noi să întărim forțele păcii, luptînd și muncind pentru binele Patriei și al poporului muncitor de la noi și din lumea întreagă.

S. RADU

Cum trebuie să ne rugăm

Printre operele marelui scriitor bisericesc *Origen* († 254 sau 255) se găsește și una în care vorbește „*despre rugăciune*". Pentru deosebita însemnătate a învățămintelor care ni le îmbie, vom da pe romînește în cele ce urmează cîteva părți din capitolele 31 și 32, în care se arată cum trebuie să stea creștinul atunci cînd se află în rugăciune. Iată ce ni se spune aici:

„...După părerea mea, cel care vrea să se roage, va fi mai dispus și mai aplecat spre întregul rugăciunii, dacă se va pune în starea sufletească potrivită pentru rugăciune și dacă se va fi pregătit cît de cît. La fel, el trebuie să alunge toate ispitele și tulburarea gîndurilor, să-și aducă aminte pe cît îi stă în putință de Cel de care se apropie, socotind că este un lucru nevlavios să se apropie de El cu ușurătate și nepăsare. Se cere apoi ca el să îndepărteze toate grijile străine și astfel să se apuce de rugăciune, să-și întindă sufletul spre cer înainte de a-și fi întins mîinile sale, să-și îndrepteze mintea spre Dumnezeu înainte de ochii săi, să-și înalțe cugetarea de la pămînt înainte de a fi stat la rugăciune și înainte de a și-o fi predat Domnului a toate. Totodată să înlăture orice pornire dușmănoasă împotriva acelora care i se pare că l-au nedreptățit, tot pe atît cît voiește ca și Dumnezeu să-i treacă cu vederea nelegiuirile săvîrșite față de El și a relelor săvîrșite față de frații săi. cum și a oricăror fapte despre care conștiința sa îi spune că le-a împlinit împotriva dreptei judecăți.

„Nu trebuie să existe vreo îndoială asupra faptului că precum sînt mai multe stări în care se poate așeza trupul, tot astfel poziția trupului, în care se întind mîinile și se ridică ochii spre cer, este mai potrivită decît oricare alta, deoarece trupul aduce rugăciunii chipul însușirilor care se potrivesc sufletului. Cele acum spuse trebuiesc ținute numai întrucît nu există vreo altă piedică. După împrejurări rugăciunea poate fi săvîrșită cu cuviință și șezînd, din pricina unei boale de picioare care se cere cruțată, ori zăcînd din pricina fierbințelii sau a unei slăbiciuni asemănătoare. Tot astfel dacă, spre pildă, călătoria pe mare sau îndeletnicirile noastre nu ne îngăduie să ne facem rugăciunea așa cum ar trebui, să ne rugăm totuși, fără să ne bage în seamă ceilalți.

„Trebuie să știi că îngenunchierea este de trebuință aceluia care se învinovățește pe sine înaintea lui Dumnezeu din pricina păcatelor sale, cerînd tămăduirea acestora și descătușarea de dînsele. Ingenunchierea este semnul celui care se smerește și care se supune, precum zice Pavel: „Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui, din care își trage numele orice neam în cer și pe pămînt" (Efeseni 3, 14—15). Ingenunchierea sufletească, numită astfel pentru că toate ființele se pleacă lui Dumnezeu în numele lui Iisus și se smeresc înaintea Lui, este arătată, îmi pare, în cuvintele Apostolului: „Pentru ca în numele Lui Iisus tot genunchiul să se plece al celor cerești și al celor pămîntești și al celor dedesubt" (Filipeni 2, 10)... ... Ceva asemănător este scris în profetul Isaia (45, 24): „Mie se va pleca tot genunchiul".

„Cît despre punctul cardinal spre care trebuiește privit în timpul rugăciunii, nu voi spune decît puține lucruri. De vreme ce există patru puncte cardinale, miază-noapte, miază-zi, apus și răsărit, cine nu va recunoaște fără să mai stea pe gînduri că răsăritul ne arată limpede că trebuie să facem rugăciunea întorcîndu-ne spre această direcție, o astfel de poziție arătînd sufletul care privește răsăritul adevăratei lumini (Hristos, soarele dreptății). Din fire răsăritul domină asupra celorlalte puncte cardinale; iar firea se cuvine a fi respectată". De aceea oriunde ne-am ruga, să ne îndreptăm cu fața spre răsărit. „Dacă judecata ne spune că trebuiește să dăm întîietate răsăritului, de ce n-am face astfel pretutindeni? Acestea s-au spus despre partea în spre care trebuiește să ne îndreptăm, atunci cînd ne rugăm..."

N. CORNEANU

Amintiri cultice din Ciuc

Cetind mereu despre colaborarea Bisericilor romînești din Ardeal înainte de reîntregirea bisericească, realizată în 1948, — cred că ar fi bine de înregistrat ceva și din Miercurea Ciuc.

Miercurea Ciuc după 1918 avea 350—400 suflete.

Enoriașii erau abia pentru o parohie, dar ei fiind unii ortodocși alții gr. catolici, au luat ființă două parohii. Biserică însă pentru slujbă nu era niciuna. Cei doi preoți au aranjat provizoriu, o capelă in care serveau alternativ într-o duminică unul și în cealaltă celălalt preot, cel ce nu slujia făcind pe cantorul celui care slujia.

Toți credincioșii celor două culte, mergeau regulat la biserică, fără preferințe sau rezerve, pentru preoții respectivi.

Timp de 10—15 ani amîndoi preoții au adunat fonduri pentru construire de biserici, dar fiecare intenționa să facă ceva monumental, ca pentru oraș, mai mult decît le permiteau mijloacele.

Cu ocaziunea unei întruniri culturale, la care erau prezenți credincioșii ambelor biserici, veni vorba și despre construirea bisericilor. Amîndoi preoți se plîngeau că n-au fonduri suficiente. Eu am pus întrebarea: „oare ce ar fi dacă din sumele ce le aveți ați construi o singură biserică și ați servi alternativ, sau împreună, așa cum s-a făcut și pînă acum în capelă?" Cineva mi-a răspuns: „Știi că ai spus un lucru mare?" La care am adăugat: „N-am spus nimic deosebit, ci m-am gîndit numai că în cazul acesta sumele disponibile ne-ar ajunge pentru construirea unei biserici corespunzătoare numărului tuturor enoriașilor și ar fi biserica tuturor credincioșilor romîni din Miercurea Ciuc".

Unul dintre preoți a întrebat: „dar ce crezi, ce-ar spune ierarhul meu?" — „S-ar bucura — i-am răspuns — că unificarea bisericească, mult dorită de toți preoții și credincioșii, a început chiar aici la extremitatea arhiepiscopiei". — „Da, vom mai vedea" a fost răspunsul, — dar n-am avut norocul să începem noi unificarea bisericească!

S-au construit două biserici, mari si frumoase. Credincioșii însă acum erau împărțiți în două biserici. Se mai adunau și la un loc, cum au făcut cînd aveau numai o capelă, dar nu în fiecare duminică.

Pentru evidențierea colaborării cultice a preoților și enoriașilor din Miercurea Ciuc amintesc:

a) Cei doi preoți — spre bucuria enoriașilor — serveau împreună la sfințirea apei, și diferite praznice.

b) Cîntărețul — angajat și salarizat — al Bisericii ortodoxe, era credincios gr. cat.

c) Corul bisericesc era compus din credincioșii ambelor biserici — cînta în ambele biserici, trecea în seara de Crăciun cu colindul pe la casele tuturor credincioșilor fără nici o deosebire.

d) La serbări, întruniri culturale, etc., la fel nu se grupa lumea după confesiuni.

e) Căsătoriile mixte, etc. erau ceva obișnuit. Insuși preotul unit și-a măritat unica fiică cu ortodox.

Subsemnatul am înfiat o orfană fără s-o trec la legea mea, care atunci era cea unită.

Iată pe scurt armonia religioasă între credincioșii din Miercurea Ciuc și între preoții celor două confesiuni înainte de reintregirea bisericească.

La biserica ortodoxă din 1919 pînă azi s-au succedat 7 preoți — la cea fost gr. catolică, azi ortodoxă, din 1919 pînă azi, adică timp de 40 ani, servește și se roagă: „pentru pacea de sus și pentru pacea a toată lumea", cucernicul și vrednicul preot protopop I. Vlad, care cu cuvîntul său blînd, înțelept, pătrunde la inimile enoriașilor ce-i păstorește, și-i formează: elemente de ordine, folositoare Patriei noastre scumpe și Bisericii Ortodoxe Romîne.

P. C. Sa este și un faimos împlinzitor de animale sălbatice: urși lupi, mistreți, vulpi, vulturi, șerpi, etc. (Vezi: Aspecte din opera și viața marelui nostru scriitor M. Sadoveanu. Buc. 1958).

De încheere voesc să arăt dialogul petrecut între regretatul Mitropolit Bălan și protopopul I. Vlad în locuința protopopiatului raional din Gheorgheni în anul 1948.

Părintele Vlad, care după barba și pletele albe, are înfățișare de patriarh ortodox, mic de statură, dar spiritual la vorbă, cînd a fost invitat de înaltul ierarh, să-și spună părerea despre reîntregirea bisericească i-a răspuns:

„I. P. Sfințite, eu de mult am așteptat„ unirea credinței" și de aceea mă întorc la Biserica strămoșească cu bucurie". Apoi a adăugat, zîmbind: I. P. S. nu vă e frică de concurență?"

— „De ce concurență poate fi vorba Părinte?", întrebă ierarhul.

— „De aceea că Vlad sînt deja, îmi mai lipsește doar un „ică", ca să fiu și eu vlădică să vă pot face concurență".

A ris Mitropolitul, văzînd că e vorba de o glumă reușită, și primi pe noul preot revenit în clerul ortodox, pe care mai tîrziu l-a distins cu gradul de protopop stavrofor.

N. LATEȘ

Nu mă uita

Nu mă uita, o mititică floare
Presată sta pe-o filă oarecare
Cu-albastru cer în gingașe petale,
Intr-un album cu poze vechi și pale.

O tînără cu tîmplele brumate
Cu-albumu-n față o privea pierdută
Și gîndul ei la cele întîmplate
Aluneca-n abis de suferință mută.

Cel ce presase floarea nu mai este,
Printre cei vii nu s-a mai numărat:
Un soț iubit c-a fost e o poveste,
Azi văduvă ea e cu-adevărat.

Unde-i mormîntul nimeni nu mai știe,
Pe-un petec de hîrtie doar fu scris:
Soldatul a murit în bătălie.
Cu-acestea dosarul vieții lui s-a-nchis.

In fața acestui trist deznodămînt
Nu mă uita, o floare mult gingașe,
Pe-o filă de-album e-un jurămînt:
S-oprim războiul pînă e în fașe!

Deasupra celor morți în bătălie
Cresc flori nu mă uita, cresc în buchete
Și-n mlădieri de vînt trimit solie:
„Ce-a fost nicicînd să nu se mai repete!"

Preot ȘTEFAN TASCIANU

Sfințirea bisericii din Ormeniș

Duminică 24 mai a. c., credincioșii din Ormeniș au avut bucuria sfințirii bisericii lor reînoite.

In jurul orei 10 a. m. I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a sosit la biserică, fiind întîmpinat de reprezentanți ai autorităților locale, un sobor de preoți și de credincioși.

După cuvîntul de întîmpinare rostit de P. C. Al. Brotea, protopopul raionului Rupea, care a arătat în cuvinte înălțătoare bucuria și mîngîierea credincioșilor, prilejuite de vizita I. P. S. Sale, a luat cuvîntul Dl pastor Lörenczy László, din partea comunității unitariene. Din partea Comitetului Executiv al Sfatului Popular al comunei a vorbit Dna Toma Rozalia, care și-a exprimat convingerea că prin vizita I P. S. Sale mitropolitului Nicolae se va face un pas înainte pentru întărirea prieteniei dintre naționalitățile din localitate, căci toți urmăresc același scop: binele Patriei și pacea în toată lumea.

Răspunzând tuturor, I. P. S. nostru mitropolit a spus printre altele:

Am venit cu inima plină de bucurie pentru a mă ruga lui Dumnezeu să coboare harul Său peste biserica împodobită prin ostenelile voastre, ale tuturora. O biserică împodobită frumos este ca o casă bine gospodărită și ca o carte în care credincioșii pot învăța dreapta credință. Mă bucur de cuvintele prin care v-ați mărturisit sentimentele și nădejdile și vă mulțumesc pentru ele. Rog pe Tatăl cel ceresc să ne întărească și să ne binecuvinteze în tot lucrul cel bun al credinței, al înfrățirii și al păcii.

Slujba sfințirii și Sf. Liturghie au fost săvîrșite de I. P. S. mitropolit Nicolae înconjurat de un sobor.

După Sf. Liturghie, P. C. păr. paroh I. Garcea a făcut o scurtă dare de seamă asupra lucrărilor, mulțumind călduros credincioșilor pentru rîvna depusă în ogorul Domnului.

I. P. S. Mitropolit Nicolae a spus între altele:

Mulțumesc lui Dumnezeu celui Atotputernic că ne-a rînduit această zi frumoasă în care putem cînta ca în ziua de Paști: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul ca să ne bucurăm și să ne veselim într-însa". Și într-adevăr ne putem bucura și veseli pentru că toate darurile Sale părintești le-a coborît asupra noastră, dînd căldură și ploaie pămîntului ca să ne îndestulăm trupul și zi senină și de mare praznic spre a ne înălța inimile.

Ungînd cu Sfînt Mir în cele patru părți ale bisericii am spus:: „Inoiește-te, înoiește-te noule Ierusalime" și s-a înoit Sionul de acum 60 de ani, prin osteneala voastră și a meșterului Dobrescu, care n-a pus pe pereți numai culoare ci și căldura inimii, și prin rugăciunile fierbinți pe care le-am înălțat cu toții. Cînd am lovit cu Sfînta Cruce în ușă, am zis: „Deschideți porțile ca să intre împăratul măririi" și am intrat cu toții. Faceți în așa fel ca porțile bisericii să fie mereu deschise pentru a vă pleca genunchii în fața Sf. Altar, iar pe porțile sufletului să intre darurile Sf.

(urmare în pag. 4)

LA HRAM

In Vinerea Luminată, la praznicul „Izvorul Tămăduirilor" (7 mai), a avut loc obișnuitul hram al Mănăstirii „Brîncoveanu" de la Simbăta de sus (Făgăraș). Inainte de Sf. Liturghie, I. P. S. Mitropolit Nicolae a hirotesit pe P. C. Protos. Serafim întru Arhimandrit. Sf. Liturghie s-a săvîrșit de I. P. S. nostru Mitropolit *Nicolae*, înconjurat de un sobor de preoți. Răspunsurile au fost date de corurile bisericești din Vistea de jos și Vistea de sus. La sfîrșitul Sf. Liturghii au luat cuvîntul:

I. P. C. *arhimandrit Serafim*, arătînd că darurile ce le revarsă Dumnezeu peste Sf. Mănăstire „Brîncoveanu" rodesc în sufletele credincioșilor pacea, înfrățirea, rivna spre o viață mai bună.

P. C. *Prot. stavr. A. Brumboiu*, spunînd că odată cu Invierea Domnului și învierea naturii, ne bucurăm și de învierea scumpei noastre Patrii, în care se zidește o țară nouă. Amintește apoi de aniversarea de 10 ani a Mișcării mondiale pentru pace, care a devenit o forță uriașă, și a împiedecat pe uneltitorii de noi războaie să-și pună în practică planurile. Indeamnă pe fiecare credincios să lupte pentru pace, împlinidu-și datoria față de Patrie prin muncă. Intărind Patria, noi întărim frontul luptătorilor pentru pace.

P. C. *consilier I. Vlad* vorbește despre patimile Mîntuitorului și despre învierea Lui. El a pătimit, ca noi să nu mai suferim, ci să trăim în bucurie și pace, și să avem asigurată viața cea veșnică. Face mărturisirea că, fiind preot revenit, se simte (ca și ceilalți preoți reveniți) în Biserica ortodoxă, Biserica moșilor și strămoșilor noștri, într-adevăr acasă, în familia noastră. Venirea la Mănăstire întărește unitatea și credința. Face apel la practicarea învățăturii creștine, la respectarea autorităților de stat, la lupta pentru pace, ca pacea să stăpînească în toată lumea.

P. C. *Protos. N. Mladin* spune că creștinul se simte fiu al Tatălui celui din ceruri, care îi ocrotește viața. El trebuie să se poarte ca un adevărat fiu al lui Dumnezeu, adică: să aibă dragoste față de semenii săi, să nu trăiască numai pentru sine, ci să muncească împreună cu alții pentru binele obștesc, să fie făcător de pace între oameni și între popoare. In felul acesta el va preamări pe Tatăl cel din ceruri și va munci pentru fericirea poporului.

Pr. *O. Cocan* prezintă felul cum țăranul credincios împletește rugăciunea cu munca. In felul acesta contribuie la roada bogată, care să îndestuleze și familia lui și poporul, și să întărească Patria. Așa ajută la statornicirea păcii în lume.

Seria predicilor a fost încheiată de I. P. S. nostru *Mitropolit Nicolae*, care a spus între altele:

La acest praznic, împreună cu noi, sînt și înaintașii noștri, care veneau an de an aici, cînd mănăstirea era încă în ruină. Aici se întîlneau cei de dincoace de munți, cu cei de peste munți, arătîndu-se frați de un neam și o credință, ceice erau despărțiți prin granițe nedrepte. Credința acelora a fost așa de puternică încît zidurile surpate au prins a se ridica și a se face mănăstire frumoasă. Se bucură slăvitul ctitor, Constantin Brîncoveanu, cu Doamna, Maria și fiii lor, se bucură și al doilea ctitor, Mitropolitul Nicolae, care a trăit tot cu grija mănăstirii acesteia. Căci acolo unde e inimă curată, Dumnezeu își trimite darurile Sale. Să-i dăm slavă Lui pentru praznicul acesta, în care ne-am rugat pentru noi, pentru țara întreagă, pentru lumea întreagă. Să-i dăm slavă Lui pentru toate și tot Lui să-i cerem să ne binecuvinteze țarinile, pentru întărirea Patriei noastre dragi și pentru îndestularea tuturor, să ne ajute să avem pace în toată lumea, ca în pace să ne putem face datoria față de suflet și față de trup, față de țara noastră.

După Sf. Liturghie, I. P. S. *Mitropolit Nicolae* a slujit sfințirea apei la fîntînă, iar un sobor de preoți a săvîrșit la altar Sf. Maslu.

Hramul Mănăstirii a izvorît daruri duhovnicești, îndemnînd pe credincioși să-și facă datoria față de Biserică și Patrie, fiind oameni ai muncii rodnice și luptători pentru pace. *N. M.*

† Prof. pens. Nicolae Cotos

In ziua de 15 mai a. c. a adormit în Domnul Nicolae Cotos, profesor de teologie î. p. în vîrstă de 75 ani.

Așezat în Aula Institutului Teologic Universitar — Sibiu, a fost prohodit Duminică 17 mai. La slujba înmormîntării au participat: I. P. S. mitropolit Nicolae Colan, familia adormitului, prieteni și cunoscuți. Slujba a fost săvîrșită de un sobor de preoți, foști elevi sau colegi, iar cuvîntul panegiric a fost rostit de fostul său discipol și coleg de specialitate Pr. Prof. Cornel Sîrbu de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu.

P. C. Sa a prezentat viața de muncă și vrednicie a celui adormit. Nicolae Cotos s-a născut din părinți țărani, în comuna Straja, din regiunea Suceava. A urmat liceul la Suceava, iar studiile superioare la Facultatea de Teologie. Doctor în teologie din 1911, a fost la început profesor de Seminar teologic și apoi profesor universitar de Teologia fundamentală și Istoria religiilor. Intre 1951—52 a predat l. greacă la Institutul Teologic Universitar din Sibiu. A tipărit lucrări teologice pentru preoți, studenți teologi și pentru credincioși. Dintre ele amintim următoarele: 1. Regulele pe larg ale Sf. Vasile arhiepiscopul Cesareii Capadochiei, trad. din l. greacă (1907); 2. *Jurămîntul*, în cele 21 de predici „Despre statui" și în „Predica I" „către catehumeni" ale Sf. Ioan Gură de Aur, Sibiu 1909—1910; 3. *Tatăl nostru*. Comentar la rugăciunea domnească, București, 1914; 4. *Secta studenților în Biblie* (Ruseliții) 1923; 5. In jurul izvorului *și normei de credință* și viață creștină (1924); 6. *Sf. Grigore Teologul*, scrisori, 1924; 7. *Incenușarea* și înmormîntarea, 1925; 8. Iustin Martirul și filozoful: Apologia I-a 1936; 9. *Teologia fundamentală*, manual pentru uzul studenților în Teologie, 1938; 10. Iustin Martirul și filozoful, Apologia II-a 1946; 11. O documentare patristică cu privire la credința și viața creștinilor din jumătatea întîia a sec. II, Sibiu 1956; 12. Un document privitor la teoria și practica botezului, euharistiei și serbării Duminicii la creștinii din jumătatea întîia a sec. II, Sibiu 1956; 13. Un cuvînt al Sf. Grigore Teologul împotriva apolinarismului, Sibiu 1957; 14. Un episod trist din istoria sacră a V. T. Tragicul sfîrșit al lui Abner, Iași 1957; 15. David și moartea lui Saul, Timișoara 1958; 16 Din istoria sacră a V. T. Sibiu, 1958; 17. David aduce chivotul legămîntului la Ierusalim, Iași 1958, ș. a.

Răposatul a scris mai multe articole în „Telegraful Romîn", pe care cititorii noștri le cunosc.

Și ca profesor de Teologie și ca scriitor bisericesc N. Cotos s-a arătat a fi o minte ascuțită, un suflet credincios care știa să spună în grai limpede ceiace gîndea și simțea. Era un om drept și apropiat de popor și de năzuințele lui.

Ucenicii, ce l-au avut ca profesor de Teologie, colegii lui și cei ce l-au cunoscut și l-au prețuit îi vor păstra amintirea luminoasă.

Pr. Prof. NICOLAE NEAGA

Sfaturi înțelepte

Biserica ortodoxă cea adevărată este „una", prin originea ei; căci Domnul Hristos a întemeiat numai o singură Biserică (Mt. 16, 18). Mîntuitorul, învățînd despre ea în parabole, a vorbit totdeauna numai despre o singură turmă, despre un singur staul (Ioan 10, 16), despre o singură viță de vie (Ioan 15, 1—7) și despre o singură împărăție cerească pe pămînt (Matei 13, 24—50).

Adevărata biserică e totodată „una", prin ființa ei; căci în esența sa, biserica e trupul tainic al Domnului, adică comunitatea de iubire și adevăr în Domnul Iisus Hristos.

Mîntuitorul pătrunde și înviorează prin harul dumnezeiesc pe credincioșii Săi, adunîndu-i la un loc, ca unul ce este singurul cap al Bisericii (Ef. 5, 23) și și „piatra cea din vîrful unghiului" (Ef. 2, 20), încît credincioșii sînt „un singur trup și un singur duh. Deci, biserica este unică și unitară, precum unul este și Iisus Hristos, al cărui Trup tainic este (1 Cor. 1, 13).

Credincioșii sînt mădularele, iar Biserica e Trupul lui Hristos, fiind Hristos totul în toți și toți sînt una în Hristos, formînd un întreg. Căci Iisus locuiește, trăiește și lucrează în fiecare credincios; care a devenit viața lor în așa fel, că și ei înșiși trăiesc în El (Gal. 2, 20).

Iubirea și adevărul sînt sufletul unității; căci cine stăruie în dragoste și adevăr, acela rămîne în comuniune cu Hristos. Preotul zice în timpul sfintei Liturghii, așa: „Să ne iubim unii pe alții, ca într-un gînd să mărturisim!" Iar în așezămintele apostolice ni se spune: „Să citești Sf. Scripturi, ca să te întărești mult în credință și te vei uni mai strîns cu Hristos, al cărui membru ești".

In privința asta, sf ap. Pavel zice astfel: „Este un Domn, o credință, un botez, un Dumnezeu și Tatăl tuturor" (Ef. 4, 5—6).

Sfinții Părinți ne învață "Judecă cu dreptate, nu căuta în față, cînd o să mustri pentru greșeală. De ce să fie între voi certuri, mînii, învrăjbiri, dezbinări și războaie? N-avem noi oare un singur Dumnezeu, un singur Hristos și un singur Duh al harului revărsat peste noi?" Și „orice răzvrătire și orice dezbinare să o socotiți pîngărire; să ne îmbrăcăm, fiilor, cu unirea, să ne smerim, să ne înfrînăm, să ne ținem departe de orice murmur și defăimare".

Sf. Ignatie zice: „Fii ai luminii adevărului, fugiți de dezbinare, iubiți unirea; căci începutul tuturor răutăților sînt dezbinările".

Sf. Ciprian zice: „Cine nu are biserica de mamă, acela nu poate avea pe Dumnezeu de tată".

Prel. de Pr. V. A.-Bassarabin

Sfințirea bisericii din Ormeniș

(continuare din pag. 3)

Duh pe care le chemăm în rugăciunile noastre.

Aveți lăcaș frumos și de cinste. Prin prezența voastră îl împodobiți și-l faceți și mai frumos. Rugați-vă lui Iisus Hristos, Domnul păcii, ca să vă dea pace cu voi înșivă, pace cu vecinii, pace în țară și în lumea întreagă.

Dumnezeu să vă ajute și să vă binecuvinteze!

La agapa frățească ce a urmat au vorbit P. C. prot. Al. Brotea și P. C. păr. I. Garcea.

I. P. S. nostru Mitropolit mulțumind credincioșilor și reprezentanților autorităților locale și bisericești le-a împărtășit arhierești binecuvîntări, plecînd în jurul orei 16, împreună cu persoanele ce-l însoțesau. *JACOTĂ DORIN*

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA" Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar.

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

ANUL 107 Sibiu, 1 august—1 septembrie 1959 Nr. 29—34

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

23 August 1944-23 August 1959

Cincisprezece ani de la Eliberare

Poporul nostru sărbătorește cu mult entuziasm ziua eliberării de sub jugul fascist. In anul acesta împlinindu-se cincisprezece ani de la eliberare — simțămîntul de mîndrie este și mai mare, văzîndu-se realizările ne mai întîlnite în patria noastră, în toate compartimentele vieții. Actul epocal de însemnătate istorică s-a săvîrșit prin jertfele aduse pe altarul eliberării și independenței Patriei de glorioșii ostași romîni și sovietici, precum și prin eroismul luptătorilor din rîndurile forțelor populare interne.

Acum ne dăm și mai bine seama de umilirile de altădată, dar și de succesele importante pe care țara noastră le-a avut după preluarea puterii politice de către popor. Patria noastră era bogată, dar totuși sărăcită — pentru că eram aserviți unor influențe dinafara țării care dictau politica pe care trebuia s-o urmăm, în detrimentul economiei noastre naționale. Sîntem acum o Patrie înfloritoare, în care poporul muncitor, devenit stăpîn al destinelor și bogățiilor țării, le folosește pentru continua îmbunătățire a traiului tuturor cetățenilor cinstiți și pentru întărirea Patriei.

La cincisprezece ani după eliberare, țara noastră, Republica Populară Romînă, este de nerecunoscut din toate punctele de vedere. Altădată importam cu bani grei mărfuri industriale pînă la cele mai mărunte accesorii tehnice. Astăzi, avem o înfloritoare industrie națională, ale cărei produse — în special în domeniul mașinilor — le exportăm în multe țări. Specialiștii noștri sînt solicitați în țări îndepărtate, ca China populară, India și alte țări. La expozițiile internaționale produsele noastre industriale se bucură de aprecieri pozitive, care nu odată devin de-a dreptul elogioase.

Concomitent cu industria s-a dezvoltat și agricultura. Prin reforma agrară din 1945, mai bine de un milion de hectare de pămînt s-a dat țăranilor muncitori. Mecanizarea agriculturii și socializarea au făcut salturi mari, au dus la creșterea simțitoare a producției de cereale și la creșterea substanțială a avuției animale. Astfel, către sfîrșitul anului 1956, țărănimea muncitoare a primit din partea Statului însemnate înlesniri, între care figurează și desființarea cotelor obligatoare.

In domeniul sănătății publice, regimul democrat-popular a dat o deosebită atenție. Aproape nu există comună sau sat, în care să nu fie o casă de nașteri, dispensar sau măcar punctul sanitar propriu. Pelagra, mortalitatea infantilă, aceste plăgi, care măcinau vlaga poporului nostru, acum aparțin trecutului.

Acțiunea de culturalizare a maselor populare a luat un avînt deosebit în cei cincisprezece ani ai puterii populare. Analfabetismul a fost lichidat cu desăvîrșire. Numărul școlilor elementare a crescut an de an, a crescut numărul școlilor medii și al Institutelor de grad universitar de tot felul. Tipărirea de cărți, broșuri, reviste și ziare a depășit de mai multe ori ceea ce apărea sub vechile regimuri politice.

Din binefacerile culturii se împărtășesc, în școli, institute și așezăminte cu limba de predare maternă, toate naționalitățile conlocuitoare. Pe plan religios, eliberarea Patriei noastre a adus tuturor cetățenilor credincioși din țara noastră libertatea de conștiință și libertatea exercitării cultului propriu. Intre ele cultele religioase din Republica Populară Romînă întrețin legături frățești strînse, cum nu existau în trecut, mergînd umăr la umăr în toate acțiunile de folos obștesc și în primul rînd în lupta pentru apărarea păcii.

O deosebită importanță se acordă din partea regimului democrat-popular monumentelor istorice. Datorită acestui fapt, se cheltuiesc sume însemnate pentru întreținerea lor, de care beneficiază și lăcașurile de cult.

Cotitura de la 23 August 1944 a adus poporului romîn un climat de liniște, pace și libertate. Patriotismul maselor populare, unitatea dintre poporul romîn și minoritățile naționale și ajutorul frățesc pe care l-am primit de la Uniunea Sovietică, ajută în mod hotărîtor la construirea unei orînduiri sociale nouă, ale cărei beneficii se arată tot mai bine.

Entuziaști și bucuroși pentru toate înfăptuirile de pînă acum ale poporului nostru muncitor, la a cincisprezecea aniversare a eliberării noastre, sîntem gata să apărăm cuceririle sale politice, economice și sociale și să contribuim la întărirea păcii în țară și în lume, sprijinind cu hotărîre ocîrmuirea de Stat și pe fiii ei ziditori de viață nouă.

Pr. Prot. stavr.
Traian Belașcu
vicar arhiepiscopesc

ANII BIRUINȚELOR

Au trecut 15 ani de la epocala zi de 23 august 1944, ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist. Dacă ziua aceea a marcat o cotitură istorică în viața poporului nostru, cei 15 ani sînt ani ai biruințelor acestui popor, care a devenit stăpîn pe soarta sa. De aceea — la a 15-a aniversare a eliberării patriei noastre — se cuvine să facem un scurt bilanț al acestor biruințe și să privim cu încredere spre viitorul, pe care-l făurim prin muncă și elan.

...1944. Glorioasa armată sovietică cîștiga victorie după victorie. In primăvara anului 1944 trupele hitleriste de pe linia Iași-Chișinău sînt încercuite. Armata sovietică înainta biruitoare în Moldova. In condițiile create de această ofensivă victorioasă, forțele populare patriotice romîne, organizate și conduse de Partidul Comunist Romîn, au înfăptuit insurecția armată și au răsturnat dictatura militaro-fascistă. Insurecția armată

(urmare în pag. 2)

și răsturnarea dictaturii fasciste în 23 august 1944 au fost începutul revoluției populare, care a dus la instaurarea regimului democrat-popular și la construirea socialismului în țara noastră. De aceea 23 August este cea mai mare sărbătoare națională a poporului romîn.

Incepînd o nouă epocă istorică, poporul romîn s-a alăturat coaliției antihitleriste și a participat cu forțele sale armate și cu puterea lui economică și materială, cu însuflețire, la lupta pentru victoria deplină împotriva fascismului. Cele 15 divizii ale armatei romîne au luptat cu eroism cot la cot cu glorioasa armată sovietică, pentru alungarea cotropitorilor hitlerişti de pe pămîntul patriei noastre și dincolo de hotarele ei, în Ungaria și Cehoslovacia, pînă în 9 mai 1945, ziua victoriei asupra fascismului. Poporul romîn poartă veșnică recunoștință armatei sovietice, care eliberînd lumea de primejdia fascistă, ne-a eliberat și pe noi de sub jugul fascist, și militarilor romîni, care s-au jertfit pentru patrie și au contribuit la eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei, la victoria finală.

In cei 15 ani, care au urmat, poporul romîn, în frunte cu clasa muncitoare, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, a sfărîmat „orînduirea strîmbă și nedreaptă" din trecut, a înlăturat monarhia străină de interesele lui, a cucerit puterea de stat, devenind stăpîn pe viața sa și a pășit cu succes la făurirea orînduirii socialiste. Oamenii muncii, muncitori, țărani, intelectuali, și-au pus toată puterea și toate capacitățile în slujba construirii socialismului, a înfloririi patriei și luptei pentru pace, pentru o viață fericită. An de an, lună de lună s-au adăugat noi înfăptuiri în anii biruințelor populare și patria a devenit mai frumoasă, viața mai îmbelșugată, mai luminoasă.

Prin naționalizarea întreprinderilor industriale, bancare, comerciale, etc. s-a pus baza industriei socialiste. Dacă în trecut se spunea că Romînia e o țară „eminamente agricolă", acum industria e așa de dezvoltată, încît nu numai că producem la noi mașinile, pe care altădată le aduceam din alte țări, dar și exportăm mașini fabricate de noi. In venitul național precumpănește producția industrială. Azi producem în mai puțin de 3 luni cît produceam în 1938 într-un an întreg. Adică, producția globală industrială este de peste 4 ori mai mare ca cea din 1938. Producția industriei constructoare de mașini e de 7,5 ori mai mare ca în 1938, iar producția industriei chimice la sfîrșitul acestui an va fi de 10 ori mai mare ca în 1938. Au apărut noi ramuri ale industriei și au fost industrializate și trezite la o nouă viață regiuni, ținute altădată în înapoiere ca Oltenia, Moldova, Regiunea Autonomă Maghiară, etc. Tractoarele, strungurile, instalațiile petrolifere românești sînt apreciate în chip deosebit pe piața internațională.

Rezultatele acestea se explică prin ajutorul dezinteresat al Uniunii Sovietice și prin munca însuflețită a clasei muncitoare. Cînd știi că industria e a poporului, că muncești pentru popor, că ești stăpîn peste bogățiile țării, altfel te gospodărești: munca devine o glorie și fiecare vrea să producă mai mult, mai bine și mai ieftin. Industria socialistă insuflă

Anii biruințelor

(continuare din pag. 1)

mîndrie fiecărui om al muncii. Ea e dovada puterii creatoare a poporului romîn și ridică prestigiul patriei noastre între celelalte popoare.

La sate țărănimea muncitoare se îndreaptă tot mai hotărît spre formele socialiste de muncă. Nu este departe ziua cînd va fi încheiată opera de transformare socialistă a agriculturii. In iunie 1959 sectorul socialist deține peste 60% din suprafața agricolă a țării. Sectorul agricol cooperatist, care la 1 martie 1958 cuprindea 1.528.578 familii țărănești și 3.830.376 ha teren agricol, — la 1 mai 1959 cuprindea peste 2.369.000 familii din totalul de 3.600.000, și 5.607.680 ha teren agricol. Sectorul socialist a devenit precumpănitor în agricultură, atît ca suprafață și număr de familii, cît și ca producție agricolă marfă. Aplicarea măsurilor agrotehnice avansate în gospodăriile colective a dus la obținerea de recolte superioare celor din gospodăriile individuale: la grîu cu 27%, la porumb cu 37% a fost mai mare producția medie la hectar. Rezultatele sectorului socialist, veniturile întovărășiților și colectiviștilor conving pe țăranii muncitori că singura cale spre belșug și lumină este calea agriculturii socialiste.

Avîntul industriei și agriculturii are ca urmare ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al oamenilor muncii. A fost lichidat analfabetismul, cultura a pătruns în toate colțurile țării. Școli de toate gradele, cu frecvență, serale și fără frecvență, dau posibilitate fiilor celor ce muncesc și oamenilor muncii să-și îmbogățească cunoștințele și să devină maeștri, tehnicieni, ingineri, intelectuali devotați intereselor poporului. Căminele culturale, orchestrele, școlile de artă populară, cenaclurile literare, muzeele, cărțile și revistele difuzate în zeci de milioane de exemplare, ș. a., răspîndesc cultura în mase și promovează creația populară. Oamenii de știință, scriitorii, artiștii, intelectualii înaintați se bucură de o deosebită prețuire și prin activitatea lor creatoare contribuie la construirea socialismului și duc faima țării noastre peste hotare.

Toate aceste realizări vor fi încununate în perioada 1960—1965, cînd se va termina în linii mari construirea socialismului, trecîndu-se apoi la etapa desăvîrșirii construcției socialiste.

Popor făuritor de viață nouă, poporul romîn luptă activ pentru pace. El sprijină inițiativele Uniunii Sovietice și lupta oamenilor cinstiți din toată lumea împotriva războiului atomic, pentru încetarea experiențelor cu arme atomice, pentru reglementarea problemelor internaționale prin tratative, pentru coexistența pașnică și colaborare între popoare.

In anii aceștia ai biruințelor populare Biserica Ortodoxă Română a fost alături de popor, de munca lui, de lupta lui. Ea a sprijinit operele de folos obștesc și lupta pentru pace. Pentru merite patriotice au fost decorați conducători ai Bisericii, preoți și credincioși. Patria aceasta, care îmbrățișează pe toți fiii ei fără deosebire de naționalitate sau credințe religioase, este iubită și slujită cu devotament de toți fiii ei. Rod al libertăților populare este reîntregirea bisericească și posibilitatea de a ne închina după tradițiile strămoșești. Rod al acestor libertăți este dragostea ce o avem față de patrie și popor, căruia slujim cu toate puterile noastre.

15 ani: anii biruințelor populare. In ei s-a realizat mult mai mult decît ceea ce s-a plănuit la 23 August 1944. Odată descătușate puterile creatoare ale poporului, ele au zidit și zidesc mereu într-un ritm nemaicunoscut o țară nouă, a patrie mîndră sub soare, o viață îmbelșugată și fericită.

Tie, patrie iubită, tie, popor biruitor, îți închină și în viitor toți oamenii muncii cele mai frumoase visuri, cele mai înalte dorinți, cele mai minunate rezultate ale muncii lor! Ca un curcubeu de aur pacea și belșugul să încununeze fruntea ta senină!

Telegraful Romîn

O aniversare de progres

23 August 1944 a fost încununarea luptei poporului romîn pentru independența națională. Cu această dată de cotitură a început și urcușul culturii materiale românești, neglijată cu atîta nepăsare de regimurile trecute.

De la naționalizarea principalelor mijloace de producție din 1948 și pînă azi, cultura materială românească, ajutată din plin de tehnica frățească a Uniunii Sovietice, a făcut un salt categoric, încît, dintr-o țară eminamente agricolă, Romînia a ajuns chiar să fie o țară producătoare de mașini și unelte, pe care să le și exporte în străinătate. Aceasta se observă de pildă din acordurile comerciale încheiate cu variate state pe anul 1959, potrivit cărora industria nouă românească va livra unor țări, cu industrie mult mai veche și renumită, produse chimice, rulouri compresoare, motoare electrice, transformatori, vagoane de cale ferată, cisterne, vase de navigat, mașini de cusut, strunguri, utilaje petrolifere și atîtea altele. Aproape 70 de țări din lume apreciază fabricatele românești noi.

Acest efort tehnic și de muncă îi cinstește pe muncitorii, constructorii, planificatorii și inginerii romîni, dîndu-le mai mult curaj pentru avînturi noi și mai mari, pentrucă rezultatele dobîndite, sprijinite din plin de regimul nostru de democrație populară, pe calea construirii socialismului, stau mărturie evidentă a acestor vrednicii în muncă.

De fapt, țara unui Traian Vuia, care în 1906 a fost primul din lume, care s-a ridicat în aer cu un aparat mai greu, a lui Aurel Vlaicu, sau a lui Petrache Poenaru, care încă în 1827 a inițiat ca primul un toc rezervor, sau a lui Nestor Constantin din Deva, care în 1765 a fost creatorul primului planor din lume, nu a putut să nu nască și alți inovatori; de fapt, în ultimii ani, numărul lor a sporit cu miile, dovedind capacitatea creatoare a poporului romîn, care nu mai trebuie acum să se plece în fața Apusului.

Renumele fabricatelor tehnice românești a fost adeseori apreciat în ultimii ani la marile tîrguri internaționale, obținînd premii și mențiuni foarte îmbucurătoare, precum a fost la

(urmare în pag. 3)

Libertate, pace și dreptate

In anul acesta, la 23 August, se împlinesc cincisprezece ani de la eliberarea Patriei noastre de sub jugul fascist și instaurarea regimului nou de democrație și libertate.

Poporul întreg întîmpină cu entuziasm și mari realizări în muncă, această cea mai mare sărbătoare a întregului popor, care a schimbat fața țării întregi și a făurit un destin luminos și fericit pentru toți oamenii muncii.

Aruncînd o privire peste desfășurarea vieții bisericești din acest răstimp, nu putem face decît constatarea, plină de satisfacție, că cei cincisprezece ani pe care i-am trăit, au așezat și viața Bisericii noastre străbune pe temelii noi, realiste, într-un adevărat climat de libertate și dreptate, democrație și egalitate, condiții necunoscute pînă atunci, în dezvoltarea ei morală și materială.

Raportul dintre Stat și Biserică a fost statornicit chiar de la începutul noii vieți din Republica Populară Romînă pe temelia libertății religioase, principiu statornicit prin legea de temelie a țării, Constituția Republicii Populare Romîne.

Toate cultele religioase fiind așezate în măsură egală pe temeiul dreptului general de asociație, în cadrele legilor țării, fără nici un amestec de dinafară, după tradițiile și doctrina mărturisită de aceste culte, li s-a asigurat tuturor cultelor religioase și tuturor credincioșilor acestor culte, libertate deplină de a-și mărturisi, de a-și practica nestingherit de nimeni, credința lor religioasă.

Din acest principiu sănătos izvorește și pentru Biserica noastră străbună, toate binefacerile, întregul progres duhovnicesc și cultural — sprijinul material de care s-a bucurat pe deplin în cei cincisprezece ani pe care i-am trăit, ani, care au însemnat și pentru Biserica ort. rom., o adevărată cotitură, ajutîndu-o să viețuiască în adevăratele principii ale Evangheliei lui Hristos, atît de falsificate de interesele întunecate ale regimurilor trecute.

Evanghelia lui Hristos e învățătură a păcii, a dragostei și înfrățirii între popoare. Așa e la izvoarele ei și așa trebuie să fie și azi.

Interesele politice ale statelor capitaliste, oprimatoare de popor, au fărîmițat pe Hristos, i-au falsificat învățătura morală și socială, l-au împărțit și etichetat sub diferite firme și lozinci, care au dus apoi popoare întregi la lupte și vrăjmășii, care s-au numărat cu zecile și sutele de ani, atît de dăunătoare credinței și unității acestor popoare. Căci nimic n-a învrăjbit mai mult pe oameni, decît credințele lor religioase și nimic n-a unit în trecut mai mult pe fiii unui popor, decît adevărul luminos, unitatea credinței lor religioase.

Stăpînitorii de altădată și ai țării noastre știau aceasta și-au exploatat la maximum acest crud adevăr, în folosul lor personal.

Adevărul credinții a rămas totuși unul singur. Vremile noi ne-au ajutat să cunoaștem și să înțelegem acest adevăr ca o realitate vie și constructivă a vieții.

firmele de credință așezate de interesele omenești s-au năruit. A rămas în picioare adevărul lui Hristos, doctrina iubirii Lui, pacea Lui, pe care trebuie s-o aflime și s-o practice ori ce credincios al Bisericii noastre străbune. Numai unul a fost Hristos și numai una poate fi credința in El. Și această credință e a tuturora, a credincioșilor ce se închină Lui în Duhul adevărului și al libertății depline.

Subjugării poporului în vremile trecute atribuim și desbinarea religioasă a credincioșilor Bisericii noastre străbune de la 1700, cu toate amărăciunile ei.

Impărații Habsburgi și toți regii, care le-au urmat, aveau interesul să țină în robie economică și întuneric intelectual și moral, să dezbine și deznaționalizeze pe credincioșii acestei Biserici, iobagi pe moșiile lor întinse. Așa s-au scurs pe răbojul vremii douăsute cincizeci de ani... și desigur nedreptatea aceasta ar mai fi continuat mult și bine, căci dorința credincioșilor de a reface unitatea religios-bisericească a fost mereu înăbușită de interesele stăpînitorilor din trecut.

Zorile zilei de 23 August 1944 au luminat însă și conștiințele credincioșilor Bisericii noastre străbune, în sufletul cărora a încolțit dorul de refacere a unității lor religioase, dorul de a repara o nedreptate și un act de silnicie. Acest dor a putut fi împlinit numai în regimul de libertate și dreptate, instaurat în Patria noastră, prin alungarea stafiilor fasciste și răsturnarea orînduirilor vechi din țara noastră.

Refacerea unității noastre religioase, din 21 octombrie 1948 e un fruct copt și pîrguit la soarele luminos și plin de căldură, care a luminat viața noastră de la 23 August 1944 încoace.

Concordatul înrobitor cu Papa, perfectat și iscălit de conducătorii așa zișii „credincioși" din epoca burgheziei și pentru înlăturarea căruia au luptat ierarhii Bisericii străbune, umilite prin amestecul

(urmare în pag. 4)

O aniversare de progres

(continuare din pag. 2)

Izmir-Turcia, Sanghai și Pekin-China, Zagreb-R. F. Jugoslavia, Salonic-Grecia, Lipsca-Germania democrată, München și Colonia-Germania federală, Plovdiv-Bulgaria, Paris-Franța, Finlanda, Bruxelles-Belgia, Damasc-Siria, Tokio-Japonia, Tunis, Stockholm-Suedia, New York-Statele Unite.

Astfel însuflețirea pentru producerea și a altor bunuri tehnice poate spori necontenit, mai ales că are la bază agregate noi, ca la combinatele siderurgice de la Hunedoara, Reșița, Cugir, Roman, Bîrlad, Tîrgoviște, Galați și în alte localități, care au reușit să acopere recent 82% din investițiile de utilaj ale economiei naționale, putînd renunța la costisitorul lor import.

Marile șantiere de construcții tehnice se numără cu zecile (58), în frunte cu măreața lucrare a Hidrocentralei „Lenin" de la Bicaz, urmînd apoi marele bluming de la Hunedoara, uzina de fire sintetice „relon" de la Săvinești, Rafinăria și combinatul chimic de la Borzești, ca și cele de la Govora, Brazi, Turda și Chișcani pentru stuf, apoi uzinele de îngrășăminte de la Năvodari și Roznov, combinatul de cauciuc de la Jilava, Electroputere de la Craiova, industria de utilaje petrolifere de la Cîmpina-Ploiești, uzina de strunguri, de rulmenți, de unelte agricole, atîtea fabrici de mobile și altele.

Cită bucurie simte muncitorul romîn, văzînd cum din harnicele lui străduințl ies produse de circulație largă, ca vase fluviale, motonave, de 2 000 t, cargouri de 4 500 t, vagoane de tot felul pentru calea ferată, avioane de transport, sanitare, silvice și agricole, ca MR 2, 817-S și RGG, apoi tractoare, în frunte cu Utos 26 și Universal 27, autobusele elegante Tudor Vladimirescu 2, tramvaiele ultramoderne, autocamioanele SR 104 (6000 pe an). Pe linia electrificării, s-au instalat peste 20 de mari uzine, cu releuri de înaltă tensiune, aparate medicale Roentgen, turbine, grupuri electrogene, mașini textile, locomotive pentru mine, variate strunguri, mașini frigorifere, utilaj de tot felul. Un avînt deosebit l-a luat industria chimică, legată de gaze naturale, așa că R. P. Romînă este a treia țară din lume, după URSS și SUA, în ce privește producția și folosirea acestor gaze.

Intreaga această dezvoltare tehnică se resimte și în celelalte domenii. S-au înființat ateliere și intreprinderi de țesătură, care duc peste hotare faima țesăturilor și covoarelor romîne. Pentru romînul muzical s-au produs în țară sute de mii de aparate de radio, ca Lux, Opereta, Romanța, Balada, Popular, Doina; se trece la fabricarea de aparate de radio cu tranzistori și la televizoare. Uzina Electrecord produce anual sute de mii de discuri de patefon. Alte fabrici construiesc acordeoane, viori, ghitare, contrabasuri și s-a inițiat un tip de pian romînesc și de saxofon.

Construcțiile arhitectonice abundă în ultimii ani în toată țara. In fruntea lor stă marele ansamblu de construcții arhitectural-urbanistice din Capitală, în jurul Palatului Republicii și apoi cele de pe litoral, de la Constanța-Eforie-Mamaia.

Pînă și florile, care aduc bucurie ochiului, au aflat o deosebită grijă, încît standurile romînești de la expoziția internațională de la Paris a florilor au obținut cîteva premii de frunte.

Noul om al muncii productive romînești are un nivel ridicat de conștiință, pentru că el nu produce numai pentru sine, ci totodată îi ajută și pe frații din țările mai slab dezvoltate industrial. Cîți specialiști romîni nu au activat pe șantierele din Albania, China, Coreea, Egipet, India și din alte țări? Cîte fabricate romînești nu sînt cerute peste hotare, trezind admirația cumpărătorilor străini?

Descoperirile geologice au arătat că Republica Populară Romînă cuprinde zăcăminte de minereuri radioactive. De aceea, cu ajutorul Uniunii Sovietice, s-a construit primul reactor atomic romînesc, care a intrat în funcțiune la 31 iulie 1957. Lui i s-a atașat apoi și un ciclotron de 12,5 Mew, iar specialiștii romîni au putut studia mai departe la marele centru atomic sovietic de la Dubno. Dar atomiștii romîni, ca și cei sovietici, urmăresc folosirea energiei atomice numai în scopuri pașnice și pentru sporirea progresului.

Iată numai cîteva imagini din ceea ce s-a realizat la noi în anii puterii populare, care construiește socialismul. Și acestea sînt numai un început! Dar chiar el ne poate face mîndri de munca și produsele muncitorului romîn și sînt garanție de viitor pentru alte și mai răsunătoare biruințe în munca tehnică.

Pentru toate acestea omul muncii are nevoie de pace și de aceea tot romînul muncitor este un luptător conștient pentru pace în lume.

Prof. M. Șesan

LUMINA CULTURII

S-a înscris atunci, la 23 August, cu preț de jertfă, una din cele mai minunate și mai luminoase pagini din istoria noastră națională. S-a adăugat în șirul marilor evenimente din această istorie zbuciumată un diamant mai sclipitor ca toate celelalte de pînă atunci, plămădit de temperatura înaltă a revoltei poporului împotriva asupritorilor. Se realizase o faptă istorică crucială, căci poporul romîn însuflețit de un irezistibil elan patriotic, prin saltul înainte făcut la 23 August, a săvîrșit actul sacru prin care și-a salvat propria-i ființă națională și și-a deschis calea dezvoltării sociale. Acest măreț act s-a putut realiza numai cu ajutorul neprecupețit al invincibilei Armate Sovietice, care a dărîmat zidurile închisorii în care regimul burghezo-moșieresc și imperialismul străin țineau înlănțuit poporul romîn.

23 August este actul unei renașteri, al descătușării, punctul de plecare, izvorul la care — pentru prima dată — și-a potolit setea; după veacuri, poporul însetat de libertate și dreptate.

De atunci, încoace, fața patriei noastre s-a schimbat. Oamenii muncii cu îndreptățită mîndrie patriotică trec în revistă marile realizări dobîndite în acești ani de libertate și muncă pașnică.

In patria noastră se construiește socialismul — operă istorică ce transformă din temelii rînduielile nedrepte ale regimului burghez și care statornicește o societate unde pentru prima dată omul devine om.

Activitatea economico-organizatorică a statului este strîns legată de activitatea sa cultural-educativă. Mînă în mînă cu revoluția economică merge și revoluția culturală.

Revoluția culturală a trebuit să se înceapă cu lucrul cel mai elementar, dar și cel mai important: lichidarea analfabetismului, care sub regimul burghezo-moșieresc era un fenomen de masă în Romînia. In cîțiva ani analfabetismul a dispărut.

In anii puterii populare, învățămîntul, știința și cultura au apărut în procesul dezvoltării societății ca rezultat al străduințelor oamenilor de a înțelege lumea care îi înconjoară, de a pătrunde tainele ei, de a cunoaște legile care o guvernează și de a interveni pe această bază în evoluția ei.

Invățămîntul de toate gradele a luat un avînt și o dezvoltare necunoscute în trecut. S-au creat numeroase institute de învățămînt tehnic superior, mediu și elementar.

A crescut numărul celor ce învață în școlile elementare, medii, profesionale și superioare. Condițiile de învățămînt sînt radical schimbate, elevii și studenții bucurîndu-se de grija și sprijinul statului.

Vechile monumente istorice sînt readuse la viață prin grija pe care o acordă statul nostru pentru refacerea lor.

Operele literare ale scriitorilor noștri sînt tălmăcite în tot mai multe limbi. Pe marile scene ale lumii solii artei românești cîștigă inimi și prețuire.

Literatura a căpătat un avînt măreț. Scriitorii dau la iveală opere inspirate din viața nouă a poporului muncitor. S-au editat o mulțime de opere din clasicii literaturii universale. S-a creat o rețea de cinematografie, care dă roade din ce în ce mai bune.

S-au creat cămine culturale la orașe și sate, cluburi, colțuri roșii, biblioteci. Pentru odihna oamenilor muncii, asigurări sociale, protecția muncii, sînt alocate anual sume importante. Insemnate îmbunătățiri s-au obținut în domeniul îngrijirii sănătății poporului. S-au construit noi sanatorii, spitale și alte instituții pentru îngrijirea sănătății. Construirea de așezăminte de cultură de mari proporții, „Casa Scînteii", Centrul Cinematografic, noul Teatru Muzical din București, Casa Radiodifuziunii, iată aspecte ale multilateralei activități cultural-educative desfășurate de statul nostru de democrație populară, ridicate într-un timp scurt, care stîrnesc mîndria legitimă a poporului nostru — popor constructor al vieții noi.

Activitatea educativă a statului nostru, constructor al socialismului, este activ sprijinită de diferite organizații de masă: sindicate, organizații de femei, organizații culturale, științifice și altele. Un viguros ajutor îl acordă operei educative a statului, presa.

Aceste semne ale vremii noastre noi sînt roade ale mărețului act din 23 August 1944.

Sărbătorind cea de a cincisprezecea aniversare a patriei noastre de sub jugul fascist, oamenii muncii își îndreaptă gîndurile pline de recunoștință și dragoste către marea Uniune Sovietică, eliberatoarea și sprijinitoarea patriei noastre pe calea înfloririi în toate domeniile de activitate.

Marea sărbătoare națională a patriei noastre, constituie un nou prilej de manifestare a hotărîrii poporului nostru de a construi socialismul și de a-și aduce contribuția la menținerea și apărarea păcii în întreaga lume, la realizarea bunei stări și fericirii celor ce muncesc.

C. Voicu

Libertate, pace şi dreptate

(continuare din pag. 3)

de dinafară în trebile noastre religioase, a fost şi el înlăturat tot în aceste vremuri noi, care au redat adevărata demnitate Bisericii noastre străbune.

Concordatul cu Papa înlesnea episcopilor catolici şi foşti greco-catolici din ţara noastră, să poată face la noi acasă proselitism, să tulbure conştiinţa poporului şi însăşi liniştea statului nostru.

Concordatul era mai presus şi în afara constituţiei ţării, iar din punctul de vedere al libertăţii şi potenţei era nedrept şi agresiv faţă de poporul nostru şi Biserica ortodoxă. El tulbura pacea confesională din ţară, iar din punct de vedere politic şi economic era antipatriotic.

Prin Concordat au fost menţinute la noi în ţară moşii întinse, peste treisute de mii de jugăre, la dispoziţia Vaticanului, pe care robeau zeci, sute de mii de oropsiţi ai sorţii, pentru un codru de mălai şi un coltuc de pîine amară.

Prin înlăturarea Concordatului cu Papa s-a înlesnit refacerea unităţii spirituale a credincioşilor Bisericii noastre străbune şi au fost redate poporului şi economiei naţionale vastele domenii, sutele de mii de jugăre de pămînt, spre folosul celor care îl muncesc. Astfel că desrobirea politică, economică şi socială a adus după sine, cum era şi firesc, şi desrobirea sufletească şi morală în Patria noastră.

Toţi sîntem egali în faţa lui Dumnezeu. Toţi avem acelaş drept la viaţă. Toţi avem dreptul la muncă şi la plata muncii noastre după sîrguinţa fiecăruia. Aceasta este adevărata libertate, adevărata cinstire a muncii, sfinţenia ei, aşa cum a definit-o însuşi Mîntuitorul Hristos prin Evanghelia Sa, şi cum arată principiul, trecut în constituţia ţării noastre: „Cine nu lucrează să nu mănînce".

Toate aceste mari realizări s-au înfăptuit numai în viaţa cea nouă din Patria noastră, în cei cincisprezece ani de democraţie, dreptate şi libertate, cu rodnice urmări asupra vieţii noastre întregi, deci şi asupra vieţii noastre bisericeşti.

Ne arătăm şi manifestăm întreaga noastră recunoştinţă conducătorilor Patriei noastre scumpe R. P. R. pentru înlesnirea acestor înfăptuiri măreţe. Sîntem convinşi, că dezvoltarea Ţării noastre şi pe mai departe va fi rodnică într-un climat de pace şi prietenie între popoare. Socotim de datoria noastră de a ne strădui pentru promovarea principiilor Evangheliei păcii între credincioşii Bisericii noastre, pentru sălăşluirea păcii şi bunei învoiri între toate popoarele lumii, în libertate şi dreptate, democraţie şi egalitate deplină, pentru sprijinirea muncii de întărire a Patriei noastre scumpe.

Prot. IOAN T. MUNTEANU

23 August — ziua smulgerii din cătuşe

Ziua de 23 August 1944 a însemnat pentru poporul nostru şi pentru noi toţi o întorsătură epocală. Acum gîndul ne poartă la trecutul nu prea îndepărtat, trecut de chin şi de exploatare, ne poartă la jertfele imense pe care le-am adus în bunuri materiale şi în vieţi omeneşti pentru realizarea acestei zile. Cu cît mai mari şi mai multe au fost aceste jertfe aduse, cu atît se cuvine să cinstim această zi măreaţă de 23 August după vrednicia jertfelor împlinite.

Ziua de 23 August nu mai este o zi ca toate celelalte zile pe care le trăim în cursul unui an întreg, ci ea este şi va rămîne peste veacuri ziua smulgerii noastre din cătuşele robiei în care am sîngerat şi ne-am zbătut de cînd am ajuns în legăturile ei nefireşti.

Ziua de 23 August este cea mai scumpă şi mai mare sărbătoare a poporului nostru întreg, este ziua realităţilor împlinite menite să nască în noi un sentiment de îndreptăţită mîndrie.

Azi, după 23 August 1944, ţara noastră a devenit o republică înfloritoare, o ţară în care clasa muncitoare şi poporul muncitor a devenit stăpîn pe pămîntul lui şi pe toate bogăţiile acestui pămînt. Fiecare cetăţean munceşte acum nu pe seama boierilor şi a unei cete de zănateci veniţi să se îmbogăţească pe spatele bietului popor, ci munceşte pe seama lui, pentru viitorul fericit al copiilor lui şi a semenilor.

Cu ziua de 23 August s-a încheiat o epocă, a apus o lume, lumea tuturor relelor, împărăţia silniciei, a nedreptăţii şi a pătimirii, cu ea s-au înălţat pe cerul dorirorilor noastre zorile unei vieţi noi, a ieşirii noastre din robia acestei împărăţii a răului ale cărei hotare au fost tot aşa de nemărginite ca însuşi răutatea ce o au cuprins.

(urmare în pag. 5)

23 August și încrederea în om

Mărețul act săvîrșit la 23 August 1944, de la a cărui împlinire sărbătorim trecerea a cincisprezece ani, este izvorît dintr-o puternică încredere în om.

Atît temelia și urzeala mai îndepărtată a acestui act: Marea Revoluție Socialistă din Octombrie 1917, cît și urzeala și pregătirea mai apropiată a lui, au țîșnit din nestrămutata nădejde în bunătatea și capacitatea fonciară a omului, adică a bunătății și capacității din naștere și nedespărțite de însăși ființa omului. Căci nu se putea scutura un trecut de grea și cruntă apăsare și croi făgașe noi spre un viitor fericit, fără această nădejde. De asemenea, însăși marea cotitură de la 23 August 1944 nu se putea face fără o puternică încredere în om, pentru că ieșirea dintr-o situație nefirească, greșită și primejdioasă, croirea unui drum nou de viață și de lucru, au putut avea loc numai prin avîntul dat de încrederea în capacitatea și vrednicia omului, în rostul lui de a-și croi un viitor fericit.

Cei cincisprezece ani pe care îi aniversăm, ne dau prilejul potrivit de a ne uita înapoi la drumul făcut în acest timp, spre a vedea ce am înfăptuit. Bilanțul este bogat; el cuprinde în cifrele și graficele lui un adevărat măreț „salt calitativ", care întruchipează un strălucit progres în toate laturile vieții: economică, socială, politică și culturală. Ca un drumeț obosit de osteneala depusă, ne oprim o clipă în drum și ne uităm înapoi la calea bătătorită pînă acum. Privirea spre succesele dobîndite ne arată în chip grăitor ce poate izvorî din încrederea în om. Dar pe temeiul aceleiași încrederi în om și în viitorul lui, ne împrospătăm în același timp puterile și ni le îndreptăm spre viitor, pentru ca cu ele sporite să putem merge înainte spre înfăptuirea unor condiții de viață tot mai bune.

Izbîndă a încrederii în om și în viitorul lui luminos, bilanțul înfăptuit în cei cincisprezece ani va putea fi continuat și desăvîrșit tot numai în temeiul încrederii în om. Căci construirea desfășurată a socialismului, înlăturarea primejdiei de război și așezarea în lume a unei păci drepte și trainice, nu se pot cugeta și înfăptui fără încrederea în om. Aceasta este izvorul nesecat, din care țîșnește opintirea noastră fără hodină spre tot mai bine, spre un viitor tot mai fericit și mai luminos.

Această puternică încredere în om, în omul muncitor dezvoltă calitățile, ce zac în el și îl însuflețesc în acțiuni din ce în ce mai folositoare.

Ca creștini am privit cu bucurie încrederea în om și am căutat să fim la înălțimea încrederii ce ni s-a dat prin muncă și prin împlinirea datoriilor noastre patriotice. La încredere am răspuns cu încredere. De altfel Mîntuitorul ne-a învățat să avem încredere în om, în bunătatea lui, în dorința lui după adevăr, bine și frumos, în lupta lui pentru o viață luminoasă și mai fericită. El însuși s-a jertfit pe sine pentru mîntuirea noastră, semn al încrederii în om și vrerile lui de mai bine.

Să fim și noi alături de oamenii de bine și de munca și lupta lor.

După învățătura creștină omul este purtător al „chipului lui Dumnezeu" și creștinul e chemat să dăltuiască în ființa lui „asemănarea cu Dumnezeu" după har, adică prin puterea pe care i-o împărtășește Dumnezeu pe calea celor șapte Sf. Taine. Ca atare, omul este hărăzit desăvîrșirii și să trăiască în fericire atît în viața pămîntească, cît și în viața de dincolo.

După învățătura creștină omul este un „dumnezeu mic". Aceasta înseamnă că omul este o resfrîngere mărginită și nedesăvîrșită a deplinătăților lui Dumnezeu. De pildă, omul are minte gînditoare, simțire și voință ca și Dumnezeu, dar pe cînd toate acestea la Dumnezeu sînt desăvîrșite în gradul cel mai înalt cu putință, în om sînt de un grad mai mic și pot ajunge la o desăvîrșire ce dă numai o asemănare cu Dumnezeu.

Lucrul acesta se poate vedea și din numele ce se dă omului. Numele ce se dă celei mai alese dintre făpturi este nu numai acela de „om", care vine de la cuvîntul latinesc „homo" (de la cuv. humus care însemnează pămînt), pe care l-au făurit strămoșii noștri romani, care erau oameni deosebit de practici și aplecați mai mult spre cele ale pămîntului și ale lumii și vieții acesteia. Grecii, dimpotrivă, fiind aplecați spre gîndire înaltă și împătimiți în plăcerea de a zăbovi întru cele ale înțelepciunii, i-au dat omului numele de „ánthropos", care vine de la verbul „anó anthró', ce însemnează a privi în sus, a-și îndreptă năzuințele spre înălțimi, spre propășire materială și spirituală. Acest nume dă glas unei adînci trăsături a ființei omenești: aceea de a tinde mereu în sus, de a năzui să se depășească pe sine, de a-și îmbunătăți tot mai mult firea și de a-și zidi un viitor tot mai fericit.

Această încredere puternică în om și în viitorul lui luminos, la care ne îndreptățește atît de mult și învățătura creștină despre om, trebuie să ne stăpînească și călăuzească în acest moment de mare sărbătoare. Ba, mai mult: mărețul bilanț pe care l-am realizat în cei cincisprezece ani care au trecut, ne insuflă o și mai mare încredere în puterile și în viitorul fericit al omului. Chezășie a succeselor din trecut, prezent și viitor, această încredere mare în om ne obligă la și mai mari și mai susținute eforturi de aici înainte. Numai în felul acesta vom putea duce mai departe în mod creator ceea ce am înfăptuit pînă acum.

Poziție cu adevărat creștinească în fața vremurilor de azi și a stărilor de lucruri dintr-nsele, este încrederea tare ca stînca în puterile bune ale omului, în vredniciile lui capabile să salte peste primejdiile unui nou măcel mondial și să așeze durabil o viață lipsită de primejdii, plină de liniște și de lumină. Avem convingerea că puterile luminii și ale binelui vor izbuti să învingă puterile întunericului și ale răului, că viața cu legile ei de propășire necontenită va înfrînge nebunia celor ce uneltesc nimicire de apocalips și moarte.

A sta pe altă poziție: aceea a neîncrederii și a îngrozirii care te face să stai cu mîinile în sîn și să aștepți cu resemnare desfășurarea evenimentelor, însemnează a te dezice ca om și ca creștin. Căci asta arată că n-ai credință și nădejde destulă în bunul și atotputernicul Dumnezeu, precum nici în grija necontenită pe care o poartă El lumii.

Cu o credință și încredere sporită și întărită, să ducem mai departe lupta noastră cu puterile întunecate ale celor ce vor să dezlănțuiască un nou război și pentru pace, pentru construirea unui viitor din ce în ce mai luminos și mai fericit!...

Prof. C. Sîrbu

23 August -- ziua smulgerii din cătușe

(continuare din pag. 4)

Cu ziua de 23 august 1944 poporul romîn și-a luat soarta în propriile sale mîini, făurindu-și regimul de stat care să fie în conformitate cu vrerile sale, deschizînd drum dezvoltării democratice a țării, pășind cu hotărîre la măreţele reforme politice, sociale, economice și culturale.

Partidul Muncitoresc Romîn devine forța conducătoare atît a organizațiilor celor ce muncesc, cît și a organelor și instituțiilor de stat. In jurul lui se strîng laolaltă toate organizațiile celor ce muncesc din Republica Populară Romînă (Art. 86 din Constituție).

Dar ziua de 23 august este și punctul luminos, ea tae drumul drept către farul scînteetor al culturii adevărate, al progresului, al păcii în vederea tuturor înfăptuirilor și realizărilor noastre viitoare. Poporul nostru luptă alăturea de toate popoarele lumii pentru apărarea păcii, pentru încheerea unei înțelegeri între popoare și pentru ferirea omenirii de primejdia unui nou război.

Ziua de 23 august a adus între noi și pentru noi, cu ajutorul miilor de tractoare și combaine care ne brăzdează țara în lung și în lat, prin transformarea socialistă a agriculturii, aurul bogat al spicelor pline, al spicelor coapte...

Dar pentru noi foștii gr. cat. ziua de 23 august 1944 a însemnat și ziua mult așteptată a deplinei libertăți religioase cînd conștienți de marea datorie pe care o aveam și în fața lui Dumnezeu și în fața poporului de a contribui cu toate puterile noastre la refacerea unității lui spirituale, am rupt cătușele care ne țineau legați de fosta biserică gr. cat. și ne-am întors „acasă" la sînul Bisericii Ortodoxe.

Slăvită să fi tu zi de 23 August pentru acest mare dar pe care l-ai făcut sufletului romînesc întreg. Sutele de mii de credincioși foști gr. catolici, curați la minte și la gînd, au ascultat de pe buzele tale noua evanghelie a iubirii de frate, constituind prin actul măreț de la 21 oct. 1948 cel mai curat trofeu de biruință.

Se cuvine acum la a cincisprezecea aniversare a eliberării patriei noastre să ne reamintim de toate aceste avuții spirituale care ne-au fost dăruite prin lumina zilei de 23 august 1944. Se cuvine să prăznuim ziua de 23 August cu vrednicie sacră. Toți cetățenii acestei țări muncesc cu drag pentru înflorirea și înălțarea scumpei noastre patrii, Republica Populară Romînă, sînt hotărîți și făgăduesc s-o apere cu tot ce avem mai bun și dacă e nevoie chiar cu prețul vieții noastre. Sîntem hotărîți luptători pentru apărarea păcii, pentru încetarea experiențelor cu arme nucleare și cu hidrogen, pentru coexistență pașnică între toate popoarele pămîntului, pentru încheierea unei păci trainice în lume.

Așa vom putea spune că prăznuirea zilei de 23 August va consolida puterile noastre sufletești, va împrăștia stropii de lumină și nădejde asupra întregei desfășurări a muncii noastre, pentruca și cei ce vor veni după noi: copiii, nepoții și strănepoții să poată sărbători și ei cu o mai mare bucurie și mulțumire, într-o lume pe deplin pacificată, o sută de ani și o mie de ani de smulgere a noastră din cătușele robiei!

Prof. Al. Moisiu

Imn pămîntului țării

Dacă aș fi poet, te-aș cînta în versuri, dar fiindcă nu-s poet, sînt nevoit să arăt în cuvinte nemeșteșugite admirația și recunoștința ce o am pentru tine, pămînt scump al țării mele.

Tu, pămînt roditor, ca o mamă bună, dai cele necesare tuturor viețuitoarelor care trăiesc pe cîmpiile, în apele și pădurile tale de la cele mai mici pînă la puternicul urs, sau falnicul cerb, de la noul născut pînă la cei bătrîni, de la muncitorul necalificat pînă la savantul inventator.

Țărîna ta, pămînt luminos, o cern și frămîntă în forme primitive, sau clădesc din ea cu topățica, dealuri, munți și cetăți, plăpînzii copilași, ce se joacă în parcuri.

În grădinile tale se seamănă și înfloresc flori minunate, care încîntă ochiul și umplu văzduhul de miresme îmbătătoare...

Pe ogoarele tale, pămînt al țării mele, plugarii și tractoriștii trag brazde adînci cu plugul sau tractorul, semănînd: floarea soarelui pentru ulei comestibil, sfeclă pentru extragerea zahărului, cereale și cartofi pentru nutrirea și îngrășarea animalelor, dar mai ales grîu pentru pîinea de toate zilele a poporului de la sate și muncitorilor orășeni, din fabrici și uzine, care la rîndul lor produc sculele și mașinile pentru muncirea cît mai rațională a pămîntului și producerea unei recolte cît mai bogate, din care după satisfacerea nevoilor interne, să mai putem și exporta în schimbul altor mărfuri, care nu se produc în țara noastră. De recoltă tot mai multă avem nevoie și pentru aceea că populația țării crește mereu și nivelul ei de trai se ridică.

Tu, prin pășunile tale întinse, dai iarba necesară vitelor și oilor, care la rîndul lor ne dau: lapte, lînă și carne.

Pe dealurile și munții tăi — cresc pădurile, care ne dau lemnele de foc și de construcție.

Tu, bogatule pămînt creator, care îți aduni energia din apă, aer și razele solare, nutrești viile și pomii roditori, care ne dau fructele gustoase, pe care le consumăm crude sau preparate și care sînt nu numai nutritoare, dar și necesare la menținerea ori refacerea sănătății.

Tu, pămînt minunat, ne dai din interiorul tău o mulțime de comori, ca: apa de băut pentru oameni și animale, ape curative minerale, sarea, cărbunele, petrolul, gazul metan, aurul, argintul, arama, fierul, piatra și uraniu, bogății, aduse la suprafață prin munca minerilor și petroliștilor noștri.

Dar pe lîngă nenumăratele bogății și comori, pămîntul nostru scump ne desfătează sufletul cu priveliști încîntătoare.

O holdă verde, o livadă deplin înflorită cu zumzet de albine adunătoare de nectar, o altă grădină cu pomi încărcați de fructe coapte; un lan de grîu copt atacat de harnicii secerători din mai multe părți deodată; o turmă de oi, o ciradă de vite, o herghelie de cai, un cîrd de păsări la pășune, nu sînt un șirag de vederi plăcute ochiului și îmbucurătoare pentru suflete?

Un car încărcat cu roadele pămîntului, care înaintează încetișor spre casă, cu muncitorul agricol mulțămit în urma carului, un plug tras de boi și ținut de coarne de harnicul plugar răsturnînd cîte o brazdă neagră, sau tractorul răsturnător de cîte trei deodată, nu sînt plăceri produse pe coastele tale, pămînt iubit?

Cine ar putea spune frumusețea plaiurilor tale, a munților semeți, care-și înalță piscurile în soare?

Pentru toate bunătățile ce ni le dai, tu nu ne ceri nimic, decît ca plugarii să-ți dee îngrășăminte naturale și artificiale după îndrumarea celor mai știutori, să facem lucrările la timp și agoniseala s-o întrebuințăm cu socoteală și muncitorii să scoată bogățiile tale la lumină, să le prelucreze pentru folosul tuturor. Căci astăzi pămîntul țării, cu toate bogățiile și frumusețile lui, este al poporului muncitor, care-l stăpînește și-l folosește pentru sine, făurind o viață nouă, luminoasă, fericită pentru toți cei ce muncesc.

Muncitorilor agricoli, care din zori și pînă în noapte cu pălmile bătătorite muncesc cu hărnicie, pămînt roditor și minunat, le sîntem recunoscători și mulțumitori ca și muncitorilor din fabrici și uzine, ca și minerilor subterani, dar ne luăm angajament sincer și solemn și față de tine pămînt al țării, și-ți zicem:

O scump pămînt al țării noastre, care pînă sîntem în viață, ne dai toate bunătățile, ca să trăim bine și mulțămiți, iar cînd firul vieții noastre s-a terminat de depănat, ne dai loc de odihnă veșnică în sînul tău, cum să-ți fim recunoscători, tie care ne ești leagăn și mormînt, mamă, care ne iubește, hrănește și ocrotește?

Tu nu ne ceri nimic, dar noi îți promitem că prin munca noastră vom zidi o țară din ce în ce mai frumoasă și mai fericită, iar dacă cineva ar lăcomi pentru frumusețea și bogățiile tale să te răpească și să te subjuge, precum au făcut-o imperialiștii în trecut, vom porni toți ca unul, pentru a te apăra vitejește chiar cu sacrificiul vieții noastre!

N. LATEȘ

Cum a întîmpinat Mitropolia Ardealului evenimentul Eliberării Romîniei

Mi-aduc aminte.....

Acum 15 ani, cu toate că speranța prăbușirii stărilor de lucruri de-atunci plutea în aer, vestea cea mare a săvîrșirii actului epocal de la 23 august 1944 căzuse în orașul de reședință al Mitropoliei Ardealului, a dezlănțuit un val de entuziasm general. Cetățenii comentau situația cu aprindere. Înlăturarea dictaturii fasciste promitea restabilirea unei vieți publice normale, cu respectarea drepturilor democratice. De la București veneau pe toate căile posibile fel de fel de vești, unele bune, altele rele. Cele bune arătau că se îngroașe numărul ofițerilor și ostașilor hitleriști capturați și dezarmați prin lupte de către unitățile noastre militare și de forțele patriotice din interior. Cele rele, întîmpinate cu simțăminte de indignare, anunțau bombardarea sălbatică a Capitalei de către avioane hitleriste și distrugerea nebunească a unor obiective lipsite de orice însemnătate militară, cum a fost clădirea Teatrului Național.

In acest timp, după ce dăduse peste cap linia de front hitlerist din Moldova, glorioasa Armată Sovietică înainta vertiginos spre inima țării.

La scurtă vreme după intrarea pe teritoriul Romîniei, Comandamentul Suprem al Armatei Sovietice a dat o proclamație către țară, în care erau arătate limpede intențiile bune ce însufleteau pe eliberatorii noștri de sub jugul fascist și datoriile ce le aveam de îndeplinit noi, cetățenii romîni, spre a sprijini buna desfășurare a operațiilor militare de alungare a cotropitorului hitlerist. Clerul și credincioșii comentau favorabil îndeosebi acel fragment din proclamație care spunea că ei „pot să-și oficieze în mod nestingherit slujbele religioase". In forma aceasta se spulberau svonurile calomnioase care au fost puse în circulație de amăgitori și rău voitori pe socoteala atitudinii Uniunii Sovietice, acest mare și înaintat stat, față de problema libertății de credință și de conștiință a cetățenilor.

In orașul Sibiu, ca și în celelalte localități din țară, trupele sovietice eliberatoare au fost primite cu entuziasm și cu un simțămînt de ușurare. Avioane hitleriste încercau zadarnic, să le stăvilească înaintarea, mitraliind și bombardînd coloane în marș, poduri, gări și obiective militare și civile. Atunci am asistat, cu inimile strînse de încodare — dar și cu încredere deplină în biruința dezrobitorilor — la desfășurarea primelor operații de luptă care au avut loc în spațiul aerian al orașului și împrejurimile lui. In spitalele „de zonă" — cum li se spunea — apăreau primii ostași eroi sovietici care sîngerau pentru dezrobirea Ardealului. Ei erau obiectul atenției și recunoștinței tuturor oamenilor de bine.

Incetul cu încetul, frontul s-a îndepărtat de noi, înaintînd irezistibil către zorile neuitatei zile de Mai a Victoriei, cînd flamura roșie care flutura pe clădirea fostului Reichstag hitlerist anunța lumii întregi că marele vinovat de dezlănțuirea celui de al doilea război mondial a fost răpus în bîrlogul său.

*

Cît ce a aflat știrea trecerii Romîniei alăturea de aliații noștri firești din coaliția antihitleristă, Arhipăstorul nostru de atunci, răposatul Mitropolit al Ardealului Dr. Nicolae Bălan, care se afla la Sf. Mănăstire Brîncoveanu de la Sîmbăta de Sus s-a înapoiat la Sibiu. Era de două ori bucuros înaltul ierarh, căci evenimentul de la 23 august 1944 ne apropia cu un ceas mai de vreme de sfîrșitul războiului, iar pe de altă parte ne chezășuia redobîndirea Ardealului de Nord, a cărui înstrăinare Mitropolitul Nicolae Bălan o dezaprobase energic și categoric în cadrele unei ședințe dramatice a fostului Consiliu de Coroană.

Cu data de 30 august 1944, Mitropolitul Nicolae Bălan a adresat clerului și credincioșilor din Arhiepiscopia Sibiului o Pastorală special dedicată evenimentului amintit, povățuindu-i cu părintească dragoste să sprijine cu tărie actul istoric al ieșirii țării de sub dominația și influența hitleristă-fascistă și să primească cu elan noua rînduială a țării.

„De trei ani sîngerăm într-un război pe care neamul nostru nu l-a dorit și nu l-a avut la inimă" — spune Pastorala amintită. „Flăcăii noștri au murit cu sutele de mii și cu cît trecea timpul vedeam că sîntem trași într-o luptă din care nu avem să nădăjduim nimic.

De la o vreme războiul acesta nenorocit venise pe pămîntul țării noastre. Ne vedeam amenințați să trecem cu toții prin grozăviile lui, ca toată țara să fie pustiită de el și ca întreg neamul să se prăbușească luptînd alăturea de aceia care nu ne-au făcut nici un bine, ci ne-au rupt o parte din Ardealul nostru scump... Ne vedeam mergînd la pieire sigură împreună cu ei, luptînd împotriva aliaților care ne-au ajutat și lîngă care știam că ne putem ocroti interesele noastre și de astă dată". Dar Dumnezeu ne-a ajutat să vedem întru sfîrșit calea cea dreaptă și să scoatem țara „de pe drumul ce ducea la pieire sigură". „Datorită poporului nostru, astăzi ne aflăm alăturea de aliații noștri adevărați și împotriva dușmanilor, fără să fi trecut prin zguduiri prea grele".

„Aliații noștri ne-au făgăduit cu inimă largă întoarcerea Ardealului de Nord... Nu vor mai trece multe zile și ne vom îmbrățișa iarăși cu frații... Ostașii noștri vor lupta de aici înainte

(urmare în pag. 7)

Biserica noastră în ultimii 15 ani

In ultimii 15 ani poporul şi-a făurit o viaţă nouă. Ogoarele aducătoare de rod sînt acum ale celor ce le muncesc cu sîrguinţă şi cu dragoste; fabricile şi uzinele sînt şi ele ale muncitorilor care ostenesc în ele; grija pentru sănătatea poporului harnic şi cinstit vine în ajutor la tot pasul, iar mulţime de şcoli de tot felul cultivă mintea şi inima viitorilor cetăţeni ai patriei noastre iubite.

Noi, fiii Bisericii, trăim în mijlocul acestor schimbări şi ne bucurăm, că patria noastră poate trăi zile din ce în ce mai însorite, mai bune, mai fericite, mai pline de belşug pentru toţi cetăţenii ei harnici şi rîvnitori întru propăşirea ei. Biserica noastră în aceşti din urmă 15 ani, s-a bucurat şi se bucură de libertate deplină, libertate asigurată limpede chiar prin legea de temelie a statului nostru democrat-popular, prin Constituţia ţării noastre. Credincioşii noştri se roagă în libertate, iau parte la sfintele slujbe cînd şi cum îi îndeamnă conştiinţa de creştini, îşi împodobesc cu scumpătate lăcaşurile de închinare, nimenea nu-i stinghereşte în îndeplinirea îndatoririlor şi datinilor lor creştineşti.

Biserica şi-a dat legi şi orînduieli noi, răzimate pe temelia Sf. Scripturi, a Sf. Tradiţii şi a Sf. Canoane. Legile acestea o ajută să-şi orînduiască viaţa în tihnă, să aibă organele ei de conducere — de la parohie şi pînă la Sf. Patriarhie — să se gospodărească, chiar şi în cele materiale, după a sa chibzuinţă. Ba şi în cele ce priveşte lămurirea unor neînţelegeri ce se întîmplă între fiii ei, Biserica îşi are organele sale de judecată, de împăciuire.

Biserica îşi are şi şcolile sale — şcoli de cîntăreţi bisericeşti, seminarii teologice şi institute teologice de rang înalt (universitar) — în care an de an intră şi cresc viitorii ei cîntăreţi de strană şi slujitorii de la sf. altare. In aceste şcoli, tineri cu rîvnă pentru carte, cu tragere către cele sfinte cresc în duh bisericesc, dar şi în duhul potrivit vremurilor noi pe care le trăim, ajungînd nu numai ostenitori în cîmpul evangheliei mîntuitoare de suflet, dar şi buni cetăţeni ai patriei noastre. Şi înainte vreme erau asemenea şcoli. Dar ele nu stăteau sub veghea şi conducerea Bisericii. Acum însă Biserica le supraveghează, Biserica le conduce şi ea se bucură de cei ce cresc în sînul lor.

Sfinţiţi ierarhi ai Bisericii noastre, ba şi o seamă de preoţi ai ei, au luat parte la întruniri bisericeşti ce s-au ţinut chiar peste hotare — bunăoară la Moscova — şi acolo, împreună cu ierarhi ai Bisericilor ortodoxe din toată lumea, au chibzuit la bunul mers al treburilor bisericeşti şi la tot ceea ce este trebuitor mîntuirii noastre sufleteşti. Cîte lucruri bune şi folositoare n-au zămislit asemenea sfătuiri înţelepte şi cît au ajutat ele cu deosebire la închegarea păcii şi a buneivoiri între oameni şi popoare!

Gazete religioase, reviste ce adîncesc învăţătura Bisericii, cărţi de folos duhovnicesc, etc. au apărut şi ies la iveală mereu de sub teascurile tipografiilor bisericeşti şi îmbogăţesc mintea credincioşilor cu învăţături mîntuitoare de suflet.

Toate acestea ne fac bucurie şi ne îndeamnă în cugetul inimii noastre să dăm lui Dumnezeu laudă şi ţării noastre hărnicie şi tot ce îi poate aduce propăşire.

D. Călugăr

Cum a întîmpinat Mitropolia Ardealului evenimentul Eliberării Romîniei

(continuare din pag. 6)

pentru interesele noastre. Insă lupta va fi mai scurtă, căci duşmanul e slăbit şi înfricat".

Intre timp, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Alexei al Leningradului şi Novgorodului, atunci Locţiitor al Scaunului Patriarhal al Bisericii Ortodoxe Ruse, a adresat un cald şi înţelept cuvînt către feţele bisericeşti şi credincioşii ortodocşi, felicitîndu-i pentru ieşirea poporului nostru din nefasta alianţă cu hitleriştii, care au pricinuit neînchipuite suferinţe poporului rus frate în credinţă şi a aruncat o vină grea asupra noastră. „Dar să mulţumim Celui de sus — scria I. P. S. Sa — că în „ceasul al unsprezecelea" ce-i drept, dar totuşi în mod conştient şi stăruitor, poporul romîn se leapădă de ruşinoasa sa tovărăşie cu fascismul şi de toate acţiunile mîrşave ale acestuia condus fiind de ferma intenţie, precum glăsuieşte declaraţia guvernului său, de a sfărîma orice piedecă pusă în drumul realizării acestei hotărîri".

Luînd cunoştinţă de acest mesaj frăţesc, Mitropolitul Nicolae Bălan împreună cu ceilalţi ierarhi ortodocşi ardeleni au răspuns I. P. S. Locţiitor de Patriarh Alexei cu dragoste şi cu recunoştinţă, seriind între altele următoarele:

„Tocmai faptul că Armata Rusească luptă azi pentru dezrobirea Ardealului romînesc... ne face pe noi ierarhii Ardealului să răspundem cei dintîi scrisorii Inalt Prea Sfinţiei Voastre. Răspunsul nostru izvoreşte din simţămintele noastre de mulţumită pentru ajutorul pe care marele popor rus îl dă încă odată poporului romîn din Ardeal, care-şi jertfeşte o parte din fiii săi pentru a se elibera întreg din noua robie în care dictatul fascisto-hitlerist de la Viena l-a aruncat. Dîndu-ne acest ajutor, poporul rusesc, una în credinţa cea dreaptă a Domnului nostru Iisus Hristos, cu poporul romînesc, nu face decît să continue o tradiţie de care noi cei din Ardeal ne amintim cu toată recunoştinţa. In lungul trecut de oprimare a poporului romîn din Ardeal, Rusia ne-a întins mîna sa de ajutor în multe rînduri, uşurînd vieţuirea noastră".

Referindu-se la participarea trupelor romîne la războiul antisovietic, alăturea de hitlerişti, înalţii ierarhi ardeleni spun:

„Ne vorbiţi, Inalt Prea Sfinţite, în epistola Inalt Prea Sfinţiei Voastre de participarea poporului romîn ortodox alăturea de Germania hitleristă la războiul împotriva poporului rus, frate întru ortodoxie. Dar precum ştiţi Inalt Prea Sfinţia Voastră însivă, pe urma împrejurărilor care au premers dezlănţuirea războiului Germaniei hitleriste împotriva Rusiei Sovietice, ţara noastră Romînia a ajuns sub ocupaţia germană şi poporul romîn n-a pornit liber la acest război".

*

După o întrerupere silnică de peste un pătrar de veac, legăturile frăţeşti dintre popoarele marii Uniuni Sovietice şi poporul romîn au fost restabilite. De astă dată, pentru totdeauna. Chezăşie despre aceasta stă faptul că puterea de stat o deţine şi o exercită acum eroica noastră clasă muncitoare.

Să adîncim cu sinceritate şi cu devotament exemplar aceste legături, spre binele Patriei noastre înfloritoare, Republica Populară Romînă, şi al apărării şi întăririi păcii popoarelor!

Pr. Prof. *Grigorie Marcu*

Fraţii şi-au dat mîna

Astăzi cînd sărbătorim 15 ani de la eliberarea Patriei noastre de sub jugul fascist, se cade să ne uităm puţin în trecutul Ardealului pentru a ne împrospăta cîteva acte din viaţa poporului în drumul nostru de viitor. Romînii din Ardeal despărţiţi de fraţii lor de peste Carpaţi au dus o viaţă grea, luptîndu-se tot timpul contra unor stăpînitori vremelnici, care le exploatau în mod nemilos munca.

In lupta lor au trecut prin grele suferinţe impuse pe plan politic şi economic de regi şi împăraţi streini de sufletul poporului.

Dacă analizăm lupta lor pe plan religios trebuie să începem cu împrejurarea cînd uniţi de veacuri într-o singură credinţă creştină au fost siliţi să se dezbine în două confesiuni creştine.

Această dezbinare s-a întîmplat în timpul stăpînirii habsburgice în jurul anilor 1698—1701.

Impăratul Leopold I al Austriei, voind să-şi consolideze stăpînirea asupra Ardealului, s-a hotărît să ademenească pe romîni de partea sa. In înţelegere cu Biserica catolică a oferit romînilor drepturi politice şi economice dacă vor trece la catolicism. Aceste drepturi au fost promise mai întîi preoţilor romîni şi pe urmă şi credincioşilor lor.

La data de 14 aprilie 1689 împăratul a publicat rescriptul în care se spunea: „care preoţi romîni vor declara că vor păzi legea grecească dar vor recunoaşte pe pontificele roman ca pe cel dintîi patriarh, aceia se vor bucura de privilegiile preoţilor catolici".

Pe baza rescriptului imperial şi biserica catolică prin reprezentantul său cardinalul Colonici arhiepiscop de Strigoniu a publicat la 2 iulie 1698 un manifest în care făgăduieşte preoţilor romîni din partea lui „întru toate scutire şi apărare".

In toamna aceluiaşi an vlădica Atanasie al Ardealului a chemat la Alba-Iulia soborul protopopilor care la 7 oct. 1698 au semnat unirea cu biserica Romei ca să trăiască cu aceleaşi „privileghiomuri cu care trăiesc şi popii acestei biserici", cu adausul: „însă într-acest chip ne unim cum pe noi şi rămăşiţele noastre din obiceiul Bisericii noastre a Răsăritului să nu ne clătească. Ci toate ţeremoniile, sărbătorile, posturile, cum pînă acum aşa şi de acum înainte să fim slobozi a le ţinea".

Acest act a deschis epoca luptelor între fraţi. „Romînii, care pînă aici au fost una şi la bine şi la rău, de aici încolo sînt rupţi în două şi de multe ori împerechiaţi între sine, ca şi cum nu ar fi fraţi cei de un sînge ce ţin de o biserică cu cei ce ţin de alta", mărturiseşte un scriitor blăjan. De aici înainte credincioşii din mai multe sate au fost nevoiţi să susţină două biserici, cu doi preoţi şi două şcoli cu doi în-

(urmare în pag. 8)

Fraţii şi-au dat mîna

(continuare în pag. 7)

văţători, ceea ce a înrăutăţit şi mai mult situaţia lor materială.

Imperiul habsburgic era interesat în menţinerea acestei situaţii, pentru că prin atragerea romînilor către unire întărea catolicismul din Ardeal şi în acelaşi timp îndepărta pe aceşti credincioşi de fraţii lor din Ţara Romînească.

Ca nu cumva să slăbească această învrăjbire pe temă religioasă a romînilor ardeleni au pus în sprijinul ei legea cultelor, care preciza: băieţii urmează religia tatălui, iar fetele religia mamei.

Astfel prin organele de stare civilă se oficializa învrăjbirea confesională în sînul aceleiaşi familii. Duşmanii poporului nu s-au mulţumit numai cu duşmănia dintre familii care în cele mai multe cazuri erau îndeaproape înrudite ci au dus-o pînă pe masa familiei. Aşa am avut multe cazuri, cînd membrii aceleiaşi familii împărţiţi pe sexe cercetau două biserici, unde în fond se făcea aceeaşi slujbă religioasă, după aceeaşi rînduială, numai că erau diferite lăcaşul de cult, persoana preotului, cîntăreţii şi credincioşii.

Membrii aceleiaşi familii venind de la biserică la masa de prînz — în zilele de sărbătoare — în loc să discute creştineşte, adeseori se certau.

Cunosc un caz a cărui relatare ilustrează în suficientă măsură această nenorocire pe care au suportat-o credincioşii două veacuri şi jumătate.

Potrivit tradiţiei cînd doi tineri de confesiuni diferite — ortodox şi unit — se căsătoreau, cununia o celebra preotul fetei, iar nunta se făcea în casa băiatului.

Din anumite motive tinerii, părinţii băiatului şi mama fetei au căzut de acord ca să rupă această tradiţie şi cununia să se facă de preotul băiatului. Singur tatăl fetei nu a fost de acord cu această propunere. Supărat că pentru prima dată în sat fiica lui calcă tradiţia, în mod demonstrativ nu a luat parte nici la cununia şi nici la nunta fiicei sale. A stat singur acasă, fără să cedeze stăruinţelor insistente depuse de membrii celor două familii care se încuscreau. Cazul a format subiect de discuţie ani de-a rîndul nu numai cu prilejul încheierii unor căsătorii „mixte" ci chiar şi în şezătoare.

Ziua de 23 August 1944 a fost ziua cea mare, care odată cu multiplele libertăţi politice şi economice a dăruit credincioşilor învrăjbiţi ardeleni, libertatea înfrăţirii.

Ideia refacerii unităţii bisericeşti în statul de democraţie populară nu a mai întîmpinat nici o rezistenţă, pentru că libertatea cultului a fost înscrisă în Constituţia ţării şi garantată de Stat. Constituţia şi legile R.P.R. asigură drepturi politice, economice, culturale şi religioase egale pentru toţi cetăţenii ţării.

După 23 August 1944 prăbuşindu-se toate forţele politice şi economice care au menţinut dezbinarea între fraţi două veacuri şi jumătate, atît Biserica Ortodoxă Romînă cît şi preoţii şi credincioşii greco catolici am simţit că a sosit vremea refacerii unităţii religioase.

Biserica ortodoxă prin glasul Prea Fericitului Patriarh Justinian şi al I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului în vara anului 1948 adresează preoţilor şi credincioşilor greco-catolici o caldă chemare de revenire la sînul Bisericii mame.

Drept răspuns acestei chemări la 1 octombrie 1948 s-au întrunit la Cluj 38 protopopi greco-catolici reprezentînd 423 de canonici, protopopi şi preoţi gr. cat., care au hotărît ruperea legăturilor cu Roma papală şi revenirea la Biserica strămoşească.

La 1700 „unirea" s-a făcut cu promisiunile de ademenire ale împăratului peste voia poporului, de sus în jos.

Reîntregirea din 1948 în condiţiunile de libertate creiate de Statul nostru de democraţie populară s-a realizat cu voia credincioşilor de jos în sus.

Astăzi în Biserica ardeleană credincioşii se întîlnesc la rugăciune ca nişte fraţi buni, în jurul aceluiaşi Altar, avînd aceleaşi năzuinţe de mai bine şi prin împreunarea rugăciunilor aşteaptă de la acelaşi Dumnezeu mîntuirea sufletului. Ei muncesc înfrăţiţi pentru înflorirea Patriei şi viaţa cea nouă a poporului nostru.

Prot. N. Geangalău

Şcolile Bisericii

Cei 15 ani de la eliberarea Patriei noastre au fost ani de mari realizări economice şi culturale.

Libertatea de care s-a bucurat Biserica în aceşti ani rodnici, a adus schimbări folositoare şi în viaţa bisericească. Noi vom aminti cîteva date despre şcolile Bisericii. Una dintre îndatoririle de căpetenie ale Bisericii este şi aceea de a învăţa. Această sarcină a trasat-o Mîntuitorul atunci, cînd trimiţînd pe ucenicii săi în lume le-a poruncit să meargă către toate popoarele, să le înveţe şi să le îndemne să păzească toate cîte le-a poruncit ucenicilor Săi (Mt. 28, 19—20). Pentru a-şi pregăti slujitori destoinici pentru această misiune, Biserica şi-a întemeiat şcoli, care stăteau sub conducerea şi îndrumarea sa. Este cît se poate de firesc ca şcolile în care se pregătesc slujitorii altarelor, să stea sub conducerea autorităţii bisericeşti. Cu toate acestea, în regimurile trecute, aceste şcoli afară de cele din Ardeal, nu stăteau sub conducerea şi îndrumarea directă a Bisericii. Pentru aceea ele aveau multe lipsuri care se resimţeau şi în pregătirea viitorilor preoţi.

In regimul de democraţie populară, Biserica noastră devenind o instituţie autonomă în Stat, a putut să-şi organizeze şcoli proprii de diferite grade, ca şcoli de cîntăreţi, seminarii teologice şi Institute teologice de grad universitar, care toate stau sub directa sa conducere şi îndrumare, ceea ce însemnează un mare cîştig şi progres faţă de trecut. Biserica a fost pusă astfel în drepturile ei firesti de a-şi organiza şi a-şi conduce singură şcolile în care îşi creşte personalul bisericesc. Prin aceasta s-a revenit la vechile pravile ale creştinismului şi în făgaşul tradiţional al ortodoxiei.

Pentru trebuinţele Bisericii noastre s-au înfiinţat şcoli de cîntăreţi bisericeşti şi seminarii teologice, funcţionînd cîte o astfel de şcoală în fiecare mitropolie, iar în mitropolia Bucureştilor cîte două. Şcolile de cîntăreţi bisericeşti pregătesc personalul necesar pentru strană, iar elevii cei mai buni îşi continuă studiile la seminarii, ai căror absolvenţi sînt hirotoniţi preoţi pentru parohii de categoria a II-a şi a III-a. Elevii silitori la carte din seminarii sînt îndrumaţi să-şi continue studiile la Institutele teologice de grad universitar, care funcţionează unul la Bucureşti, pentru mitropoliile: Bucureşti, Iaşi, Craiova şi episcopiile din cuprinsul lor şi altul la Sibiu, pentru mitropolia Ardealului şi cea a Banatului şi episcopiile lor sufragane. In aceste institute se pregătesc preoţi pentru oraşe şi parohiile de la sate de categoria întîia. Dintre cei ce se pregătesc în aceste Institute, se recrutează profesorii pentru şcolile bisericeşti şi membrii clerului superior. Toate aceste şcoli funcţionează pe baza unui regulament întocmit de Sf. Sinod, şi aprobat de autoritatea Statului. Şcolile de acelaşi grad au o programă de studii unitară alcătuită astfel ca să poată da absolvenţi cît mai bine pregătiţi pentru misiunea lor. Programa este astfel alcătuită încît seminariştii şi teologii să-şi îmbogăţească nu numai mintea ci să-şi formeze şi inima. Cunoştinţele sînt împletite în mod armonic cu practica religioasă. Studiul e împletit cu rugăciunea şi meditaţia. Aceste şcoli urmăresc să ne dea preoţi ortodocşi convinşi, cu dragoste pentru Biserica strămoşească şi tezaurul ei de învăţătură, cu iubire faţă de Dumnezeu, dar şi faţă de obştea credincioşilor pe care o păstoresc. Slujitori devotaţi ai Bisericii dar şi ai societăţii şi ai Patriei noastre scumpe.

Biserica poartă o grijă deosebită pentru buna funcţionare a acestor şcoli, făcînd jertfe materiale însemnate cu întreţinerea şi buna lor funcţionare. Pentru a putea înlesni studierea în aceste şcoli, ea acordă celor silitori la carte şi buni la purtare ajutoare băneşti. In această sarcină, Biserica este ajutată de Stat, care plăteşte pe profesorii şi funcţionarii acestor şcoli, acordînd şi alte subvenţii şi numeroase burse pentru tinerii harnici la învăţătură şi buni la purtare.

In aceste condiţii, şcolile Bisericii în cei 15 ani de viaţă nouă din statul nostru de democraţie populară, au dat roade care au fost bine apreciate atît de conducerea Bisericii cît şi de organele Departamentului Cultelor. In cei 15 ani de la eliberarea Patriei noastre, în şcoala teologică de la Sibiu, s-a lucrat cu rîvnă pentru a da Bisericii slujitori cît mai bine pregătiţi pentru misiunea lor. In acest interval şcoala din Sibiu a trimis în parohii vreo 550 licenţiaţi. Aici s-a lucrat cu dragoste pentru cimentarea sufletească dintre studenţii teologi reveniţi şi cei vechi ortodocşi şi pentru consolidarea actului unirii prin crearea atmosferei de dragoste şi înţelegere între preoţii reveniţi şi vechi ortodocşi, care veneau să urmeze cursurile de îndrumare la Institutul nostru.

In cei 15 ani de la eliberarea Patriei profesorii Institutului Teologic Universitar din Sibiu au publicat studii şi articole în revistele bisericeşti, au tipărit cărţi, au ţinut conferinţe propovăduind învăţătura Bisericii noastre şi însufleţind pe studenţi şi preoţi în lupta pentru pace.

Şcolile teologice, puse sub conducerea Bisericii şi-au împlinit datoria cu rîvnă şi pricepere: ele au fost focare de credinţă dreaptă, de patriotism luminat. Ele vor continua şi de acum înainte să muncească pentru Biserică şi pentru propăşirea poporului, pentru pace, pentru înflorirea Patriei noastre scumpe.

Pr. Sofron Vlad

Biserica Ortodoxă luptă pentru pace

Pacea este o manifestare a spiritului universal şi astfel idealul oamenilor de pretutindeni. In epoca noastră pacea este obiectul unei atenţii deosebite. Se încheagă din ce în ce rîndurile luptătorilor pentru pace. Milioane de oameni din toate ţările se înrolează sub steagul păcii. Lupta pentru pace a trecut în domeniul atitudinilor hotărîte şi a acţiunilor concrete. Ea mobilizează masele de oameni împotriva planurilor aţîţătoare la război. Din acest front nu poate lipsi Biserica ortodoxă. Istoria Bisericii noastre din ultimii ani nu e decît o încercare de pacificare a popoarelor. Mergînd pe drumul Invăţătorului ea n-a încetat să propovăduiască pacea şi să lupte pentru menţinerea ei. Aşa în anul 1944, în lucrarea Pentru pace, tradusă şi în limba franceză Mitropolitul Nicolae Bălan precizează rolul Bisericii în pacificarea omenirii. Concepţia despre pace a Mitropolitului Bălan o găsim în pastoralele pentru pace din anii următori, dintre care amintim pe cele întitulate: Război şi pace, Crainicii păcii să fim, Pentru pacea dintre noi, Pacea lui Hristos şi a oamenilor, Neam făcător de pace, Ortodoxia romînească şi pacea popoarelor.

Din aceste preţioase pastorale se desprinde următorul adevăr: pacificarea omenirii Biserica o face printr-o necontenită desfăşurare. Domnul nostru Iisus Hristos a venit în lume ca să înalţe sufletele pînă la acea stare de curăţenie şi de bunătate, din care să izvorască, în chip abundent, ca apa din izvor, pacea.

La conferinţa de la Moscova din vara anului 1948 conducătorii Bisericii ortodoxe au făcut un apel pentru pace către întreaga creştinătate. Au recomandat pacea ca cel mai valoros element de progres al popoarelor şi au binecuvîntat toate strădaniile pentru menţinerea şi apărarea păcii. Ei au scris: „Creştini din lumea întreagă! Să nu închidem ochii în faţa manifestării marelui val de ură între oameni şi să nu închidem urechile înaintea vaietului sălbatic al unui nou război .... ci să facem zid împotriva obstacolelor şi acţiunilor îndreptate împotriva păcii, şi prin solidaritatea noastră evanghelică vom face neputincioasă orice tentativă de incendiere războinică a acestui pămînt, care încă n-a fost spălat de sînge şi de lacrimi, încă n-a fost curăţit de suferinţele şi mormintele lăsate de trecutul măcel".

In acelaşi sens a dat o pastorală I. P. S. Patriarh Justinian, care scria că: „apărarea păcii trebuie făcută prin lupta comună a tuturor acelora care nu mai doresc jugul robiei pe grumazul lor, de toţi cei care vor să se prăbuşească stăpînirile nedrepte şi silnice ... pentru a trăi liber...".

Insufleţiţi de astfel de sentimente Biserica ortodoxă trimite la congresul păcii de la Paris, din 1949, o delegaţie în frunte cu Mitropolitul Nicolae al Crutiţelor.

La Praga a avut loc în 1950 un alt congres al păcii, la care a luat parte acelaşi mitropolit — Nicolae al Crutiţelor, declarînd că „Biserica luptă împotriva aţîţătorilor la un nou război".

La Varşovia şi Helsinki participă mitropolitul Sebastian Rusan, al Moldovei, la Viena (1952) şi la Budapesta P.S. Valerian al Oradiei. Un aport preţios la înfrăţirea între popoare a adus I.P.S. Mitropolit Justin al Moldovei, prin călătoria sa în China în aprilie 1957, ca şi prin călătoriile sale la congresele păcii din diferite centre ale Europei.

In capitala Suediei, la Stockholm, la congresul mondial pentru dezarmare şi pentru colaborare internaţională, ţinut în iulie 1958, Biserica noastră a fost reprezentată de acelaşi ierarh, Dr. I. Moisescu al Moldovei.

Ceea ce se face pe plan mare se repetă şi acasă la noi. Astfel Sf. Sinod al Bisericii noastre a dat mai multe pastorale către preoţi şi credincioşi, ca să sprijinească din toate puterile lupta pentru pace.

In ziua de 19 decembrie 1950 a avut loc la Sf. Patriarhie o conferinţă a tuturor şefilor de culte din R.P.R. Cu această ocazie s-a redactat un apel la încadrarea în lupta pentru pace a tuturor credincioşilor. In ziua de 14 ianuarie 1951, frumosul apel pentru pace redactat de şefii de culte, s-a citit în toate bisericile de pe întinsul R. P. R. In toate bisericile din cuprinsul Mitropoliei Olteniei, preoţii au închinat predica din duminica de la 8 iunie 1958 păcii în lume.

Misiunea Bisericii este de-a propovedui pacea şi de a lucra pentru instaurarea ei în inimi şi în lume. De aceea ea este împotriva imperialiştilor aţîţători la război şi alături de forţele angajate în marele front al păcii, în frunte cu Uniunea Sovietică. Războiul nimiceşte nu numai incalculabile valori materiale, ci şi valorile spirituale, religioase şi morale. Pacea singură este climatul prielnic nu numai pentru progresul material şi o viaţă mai bună, dar şi pentru lucrarea de mîntuire a Bisericii. Biserica ortodoxă consecventă misiunii primite de la Mîntuitorul Hristos — îşi mobilizează forţele în marea luptă pentru pace, care a cuprins toate ţările.

Dar lupta pentru pace a Bisericii ortodoxe izvoreşte şi din legătura ei cu poporul. Ea nu e biserica unor caste stăpînitoare, ci Biserica poporului. Poporul nu vrea război. El vrea pace. Biserica se face astfel mărturisitoare a vrerii Mîntuitorului şi a vrerii poporului, care este: „pe pămînt pace".

Pacea însă nu se poate temeinici decît pe dragoste şi dreptate. Unde este exploatare şi nedreptate nu poate fi pace. De aceea — în lupta pentru pace — Biserica ortodoxă sprijineşte toate forţele care luptă împotriva exploatării. Dreptatea este un postulat al iubirii, iar pacea o consecinţă a dreptăţii.

Astfel, reprezentînd voia lui Hristos şi voia poporului, fiind pe linia progresului social, Biserica ortodoxă se angajează activ în lupta pentru pace. Pînă azi, mii de preoţi au fost aleşi în Comitetele de luptă pentru pace. Aceştia vor folosi toate mijloacele pentru a-şi împlini cu vrednicie misiunea ce li s-a încredinţat. Dar nu numai cei aleşi în Comitetele de luptă pentru pace, ci toţi preoţii sînt mobilizaţi prin Pastorala Sf. Sinod în frontul păcii. Şi nu numai preoţii, ci fiecare credincios trebuie să fie un militant al păcii. In felul acesta toată Biserica — cler şi popor — devine o forţă activă în lupta pentru pace.

Pr. Dr. N. Neaga

Infrăţirea dintre cultele religioase, rod al vieţii celei noi din Patria noastră

Multe sînt binefacerile pe care le-a adus cu sine noua orînduire democrat-populară din Patria noastră în ultimii 15 ani. Una dintre acestea este înfrăţirea slujitorilor şi credincioşilor tuturor bisericilor, cultelor şi comunităţilor religioase.

Veacuri de-a rîndul închinătorii lui Dumnezeu, asmuţiţi de cei ale căror interese cereau aceasta, s-au războit întreolaltă, s-au ucis chiar unul pe altul, „în numele" şi „pentru credinţa" pe care o mărturiseau. Conducătorii de altădată trăgeau foloase dintr-o asemenea stare de lucruri, căci oamenii ocupaţi cu certurile religioase, nu mai erau în stare să vadă limpede pe pricinuitorii neajunsurilor materiale în care se zbăteau şi, astfel, puteau fi folosiţi, fără grije şi primejdie, drept animale care să tragă la jugul celor avuţi şi să le mărească bogăţia. Catolicul era pus să lovească în ortodox, ortodoxul în reformat, reformatul în mozaic, mozaicul în musulman, etc... Oricine care e puţin mai vîrstnic, amintindu-şi de ceea ce a fost odinioară, va recunoaşte că aşa stăteau lucrurile şi încă mai rău. Unul căuta să nimicească pe celălalt şi toţi la un loc dădeau cea mai jalnică dovadă de orbire sufletească.

A venit însă puterea poporului care a înfrăţit pe cetăţenii aparţinînd tuturor naţionalităţilor şi de asemenea, pe credincioşii tuturor religiilor şi cultelor, dîndu-le prilejul să nu se mai războiască între ei, ci umăr la umăr să ducă luptă necruţătoare împotriva rămînerii în urmă, împotriva sărăciei şi neştiinţei de carte, pentru belşug şi fericire, pentru bunăînţelegere şi pace. Cuvintele Psalmistului: „Cît este de bine şi cît este de frumos să vieţuiască fraţii în unire..." nu mai sînt astăzi un vis; ele au prins trup în viaţa obştească.

Legea de bază a Statului, Constituţia, prevede nu numai libertatea cultelor religioase ci şi egalitatea lor, aşa încît nu mai există unii cu drepturi prea multe şi alţii fără nici un drept, unii îndrăgiţi şi alţii prigoniţi. Toţi au aceleaşi drepturi şi aceleaşi datorii. Nimeni nu este împiedecat a se închina lui Dumnezeu şi a-L cinsti în felul său; de asemenea fiecare e chemat să contribuie la creşterea bunei stări generale.

Există un verset religios care se găseşte atît în Noul Testament, Evanghelia creştinilor, cît şi în Vechiul Testament, cartea sfîntă a mozaicilor şi de asemenea, în Coran, cartea de căpătîi a mahomedanilor: „Cei drepţi vor moşteni pămîntul". Nu se spune că cei nedrepţi vor moşteni ceva, cei care asupresc, înrobesc şi jefuiesc pe alţii. In Republica Populară Romînă şi-au dat mîna „toţi cei drepţi", şi în loc de a se lăsa învrăjbiţi între ei ca în trecut, s-au ridicat împotriva învrăjbitorilor şi i-au alungat. Astăzi înfrăţiţi, oamenii religiei preamăresc pe Dumnezeul lor şi ostenesc pentru înălţarea tot mai falnică a Patriei iubite.

Făcînd aşa, ei sînt siguri că se află pe drumul arătat de Iisus Hristos Domnul care a dorit să fie „o singură turmă", precum unul este

(urmare în pag. 10)

Vorbind mulțimilor cu un anumit prilej, Mîntuitorul Iisus Hristos spune printre altele: „Eu am venit ca oile mele viață să aibă" (Ioan 10, 10). Ne spune acest lucru și Sf. Apostol Ioan cînd zice: „Intru aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu pentru noi, că Dumnezeu pe Fiul Său cel unul născut l-a trimis în lume, ca prin-trînsul viață să avem" *(I Ioan 4, 9). Desigur, că atît Mîntuitorul cît și Sfîntul Apostol Ioan s-au gîndit nu numai la viața care ne așteaptă dincolo de mormînt, ci și la viața de aici. Căci omul este întreg trup și suflet, iar Mîntuitorul a venit în lume nu numai pentru mîntuirea sufletului, ci și a trupului, pentru ridicarea lui din toată mizeria, pentru ca omul, însănătoșit sufletește și trupește, să poată participa din plin la toate bucuriile frumoase ce i-au fost rînduite pe acest pămînt. Domnul nostru Iisus Hristos a propovăduit Adevărul, adică pe unicul Dumnezeu, precum și voia Lui cea sfîntă, care este pace, dreptate, muncă, egalitate și frățietate între oameni. Spus altfel: prosperitate, viață. „Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema" (Matei 5, 9); „Fericiți cei ce flămînzesc și însetoșază de dreptate" (Matei 5, 6); „Duceți-vă de la mine toți cei ce faceți nedreptăți" (Luca 13, 27); „Voi nu vă numiți ravi, căci unul este Învățătorul vostru, Hristos, iar voi toți sînteți frați" (Matei 23, 8) etc.*

La muncă și la ajutorare întreolaltă spre binele obștesc și prosperitatea tuturor ne îndeamnă și Sfinții Apostoli de nenumărate ori, în scrierile care ne-au rămas de la ei. Inainte de a lua drumul pribegiei spre Roma, Sfîntul Apostol Pavel se adresează astfel preoților din Efes și împrejurimi, la ultima lor întîlnire de la Milet: „Voi singuri știți că pentru trebuințele mele și ale celor ce sînt împreună cu mine au muncit mîinile acestea. Intru toate v-am dat pildă, că ostenindu-vă așa se cade să ajutați pe cei slabi" (F. Ap. 20, 34—35); „Purtați sarcinile unii altora și așa pliniți legea lui Hristos" (Gal. 6, 2); „Nimeni să nu caute numai ale sale, ci fiecare și de ale altuia" (I Cor. 10, 24) și „Prin dragoste slujiți unul altuia" (Gal. 5, 13). Iar Sfîntul Apostol Petru ne întărește mai mult gîndul nostru de mai sus, cînd zice: „Slujiți fiecare cu darul pe care l-ați primit spre folosul tuturor" *(I Petru 4, 10).*

Biserica noastră ortodoxă încă de la începuturile ei străvechi s-a străduit să meargă pe linia acestor învățături. Dovadă sînt multele instituții înființate de ea, încă din vechime, care veneau în ajutorul bolnavilor de tot felul, bătrînilor, orfanilor, înfometaților și al altor nefericiți ai vieții. Ea a făcut mult și pentru binele și ridicarea poporului nostru, căci știut este că primele școli, primele cărți și primele spitale, spre pildă, au luat ființă sub oblăduirea Bisericii. Biserica sprijinește lucrarea pentru binele obștesc cu deosebire astăzi, cînd poporul își făurește o viață mai bună și mai fericită.

Se împlinesc anul acesta — în 23 August — 15 ani de cînd fascismul a fost înlăturat din patria noastră după ce „țara a fost silită să facă un război pe care masa cea mare a neamului nostru nu l-a înțeles și nu l-a vrut", după cum spune fie iertatul patriarh Nicodim, în pastorala prilejuită de încheierea armistițiului din 23 August 1944. De acum poporul romîn își ia soarta în propriile sale mîini și începe să-și construiască o viață nouă, temeluită pe pace, pe dreptate și pe frățietate, pe muncă pentru binele tuturor, pe belșug și lumină. Nefiindu-i întru nimic străine aceste principii și fiind alături de întreg poporul muncitor, Biserica Ortodoxă Română a sprijinit și sprijină cu însuflețire munca poporului pentru viața cea nouă și lupta lui pentru pace.

Pentru binele obștesc

Această lucrare, Biserica noastră a întreprins-o prin chemări ale Sfîntului Sinod, prin ordine circulare ale centrelor eparhiale, prin îndemnuri directe cu diferite prilejuri, ca vizitele canonice și sfințirile de biserici, și mai ales prin munca cinstită și stăruitoare a preoților și bunilor noștri credincioși, căci așa cum spune Prea Fericitul Patriarh undeva „Nimeni nu este îndreptățit să trăiască fără a face ceva, aruncînd de pe umerii săi sarcina ce i-a fost dată de însuși Dumnezeu. Dar nu este destul ca fiecare să-și ducă sarcina sa, ci trebuie să-i ajute și pe alții să și-o ducă pe a lor. Fiecare este dator să ajute pe semenii săi întru îndeplinirea îndatoririlor lor, să-i ajute să-și desfășoare și ei munca lor, căci viața fiecăruia dintre noi este strîns legată de a celorlalți".

Intrucît numai în condițiuni de pace se poate desfășura o viață omenească normală și se poate construi o viață mai bună, apărarea păcii a devenit astăzi problema de căpătîi a sutelor de milioane de oameni de pe întreg pămîntul. După conferința pan-ortodoxă de la Moscova, care a pus un bun început luptei pentru apărarea păcii în lumea creștină, Sfîntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a adresat credincioșilor și preoților o seamă de pastorale pline de îndemnuri și sfaturi în această cauză. Rod al acestor îndemnuri precum și al conștiinței misiunii lor în lume sînt, spre pildă, cei aproape 350 preoți membri în comitete de luptă pentru pace, cei aproape 70 de secretari și 35 președinți ai comitetelor de luptă pentru pace din cuprinsul Arhiepiscopiei Sibiului.

Pe lîngă cauza păcii, Biserica noastră Ortodoxă a dat atenția cuvenită și celorlalte laturi care privesc binele obștesc. Recoltele bogate, spre pildă, sînt rodul binecuvîntării Domnului, care le face să crească, dar sînt în același timp și rodul palmelor bătucite ale celor ce le seamănă la timp după îndrumările științelor agricole și cu mijloacele tehnicei de astăzi, cu deosebire atunci cînd ogoarele sînt unite și lucrate în devălmășie. In primăvara anului 1954, cînd lucrările agricole erau mult întîrziate din cauza viforului și zăpezii ce căzuse multă în acel an, Prea Fericitul Patriarh Justinian adresează o chemare către toți preoții și credincioșii agricultori, pentru urgentarea lucrărilor agricole, ca ogoarele țării să nu rămînă nesemănate, adăugînd totodată: „Putem ușor să ne dăm mîna în gospodării colective și în întovărășiri de muncă, adunînd laolaltă fișiile de pămînt stăpînite de fiecare. Pe aceste trupuri mari de pămînt se pot mișca în voie tot felul de mașini și unelte agricole, care să ușureze munca omului și să-i facă traiul mai lesnicios". „Plugărimea nu-și va culege roadele sale îmbelșugate decît dacă va fi îndrumată de oameni pregătiți la luminile științei și folosind mijloacele tehnicei moderne (tractoare, mașini, îngrășăminte artificiale), iar aceste mijloace le pot avea numai obștiile care se gospodăresc pe tarlale întinse", spune în această cauză, într-o circulară, și I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului. Pe lîngă toate aceste avantajii, lucrarea pămîntului laolaltă curmă și un lanț nesfîrșit de procese și de dușmănii între frați și rudenii, ba și crime, cazuri atît de dese pînă de curînd în lumea satelor noastre, din pricina cîte unui petec de pămînt. Pe lîngă credincioși, în Arhiepiscopia Sibiului avem zeci de preoți înscriși în întovărășiri agricole și gospodării colective ca preotul Tigănoiu Tiberiu (prot. Codlea,) Blaga Vasile (prot. Agnita), Atanasie Șerban (prot. Luduș) ș. a.

Indemnuri potrivite s-au dat de către conducerea Bisericii noastre nu numai cu prilejul diferitelor campanii agricole, ca semănatul, întreținerea culturilor, secerișul, arăturile și însămînțările de toamnă, etc., pentru reușita cărora preoții și-au dat un simțit aport, ci și pentru sprijinirea altor campanii de folos obștesc. Astfel Sinodul Permanent a trimis în 1956 un îndemn către preoți de a sprijini cooperativele sătești de credit și economie, care sînt de folos credincioșilor pentru nevoile lor gospodărești, acordîndu-li-se împrumuturi pe termeni lungi și cu dobîndă mică pentru: procurarea de vite de muncă și pentru prășilă, unelte agricole, semințe selecționate, puieți pentru pomi fructiferi, repararea și construirea de clădiri gospodărești ș. a. In vara anului 1957 centrul nostru arhiepiscopesc a trimis o circulară pentru preoți, ca ei să fie în primele rînduri la combaterea poliomelitei, precum și alte circulare, ca cele pentru Duminica bolnavilor (a doua din Postul Sfintelor Paști), care s-au trimis „nu pentru a reduce săvîrșirea milei creștine la o singură zi, cum citim în una din ele, ci pentru a scoate mai mult în relief însemnătatea acestei îndatoriri".

Așa se face că în Arhiepiscopie peste 400 preoți au luat parte la diferite campanii sanitare, mulți dintre ei fiind președinți și secretari de Cruce Roșie, peste 25 au făcut sau fac parte din comitete de electrificare, și încă alții care au luat parte în diferite alte acțiuni de folos obștesc, ca de exmplu: construirea de cămine culturale, înfrumusețarea orașelor și satelor, în munca comitetelor de împăciuire de pe lîngă Sfaturile Populare, etc. Cazuri ca păr. Octavian Mitrofan (prot. Alba Iulia), care a depus, după mărturia organelor competente, mult suflet pentru introducerea curentului electric în comună, și ca păr. Vasile Ignătescu (prot. Codlea), care a participat cu pricepere la înfrumusețarea comunei, nu sînt puține. Pentru aportul adus de preoții noștri pe tărîmul binelui obștesc, mulți dintre ei au fost evidențiați.

Aceasta ne arată că Biserica a fost și este alături de popor. Ea a sprijinit și va sprijini munca lui pentru o viață mai bună și lupta lui pentru pace. Aceasta e și porunca Mîntuitorului: Să sprijinim viața, să ajutăm ca ea să fie mai frumoasă, să sprijinim pacea, să ajutăm ca oamenii de pretutindeni în pace să folosească roadele muncii lor.

Diacon Gh. Papuc

Infrățirea dintre cultele religioase, rod al vieții celei noi din Patria noastră

(continuare din pag. 9)

Păstorul, Dumnezeul tuturor. Desbinările și certurile înteolaltă nu mai au ce căuta la cei însuflețiți de năzuințe mult mai mari și mai importante decît pricinile mărunte care îi deosebesc.

Intre credincioșii diferitelor culte pot fi, după cum și sînt, învățături și obiceiuri care nu le au comune. Toți dorind însă mai binele, și-au dat seama că într-aceasta e plăcut lui Dumnezeu să conlucreze unul cu altul ca „frații".

De aceea în Republica Populară Română nu mai e loc pentru șovinismul care atîță ura între naționalități, pentru rasismul care asmute un neam împotriva altuia socotit mai prejos de el, pentru prozelitismul care face pe credincioșii unui cult să atragă de partea lor prin momeli fățarnice pe credincioșii altui cult. Republica noastră cere tuturor cetățenilor ei, deci și aparținătorilor diferitelor comunități religioase, să conlucreze cu toții în chip deschis și cinstit, la măreața operă de clădire a unei vieți noi.

Democrația populară este aceea care ne-a ajutat să ne apropiem unii de ceilalți. Poporul ne-a învățat să ne reîntoarcem la înțelepciune. Scripturii potrivit căreia „nu mai există iudeu, nici elin; nu mai este rob nici slobod... pentrucă una sîntem".

N. CORNEANU

Tipărituri bisericești ardelene între 1944-1959

După învățătura Sfintei noastre Biserici nu poate fi credință sănătoasă decît acolo unde este și lumină. In timp ce o credință neluminată te poate duce la alunecări și abateri primejdioase, credința luminată te ferește de dibuieli și-ți arată lămurit pe unde să mergi, ce datorii ai și cum să le îndeplinești mai bine. Iată de ce sfînta Biserică a socotit mereu de datoria ei să-și îndemne și ajute credincioșii întru a-și dobîndi o credință cît mai luminată.

Datoria aceasta Biserica și-a împlinit-o, între altele, și prin tipărire de cărți.

A tipărit Biserica noastră cărți, și înainte de 1944, și a tipărit și după aceea. De pildă, în cei cincisprezece ani cîți au trecut de la eliberare, Biserica ortodoxă din Ardeal — ca să vorbim numai despre aceasta —, a tipărit un șir întreg de cărți pentru preoții și credincioșii ei. Dintre acestea amintim aici numai cîteva tipărituri din Mitropolia Ardealului și Mitropolia Banatului.

Iată mai întîi *calendarele*. E aici, în Ardeal, o tradiție veche ca, pe lîngă obișnuitele calendare de perete, să se tipărească, de Anul nou, și calendare sub formă de carte. Asemenea calendare s-au tipărit și după 1944, aproape de către toate Arhiepiscopiile și Episcopiile ortodoxe ardelene.

Osebit de partea calendaristică, tipăriturile acestea cuprind: cîte un mănunchiu din învățăturile dreptei noastre credințe; lămuriri despre slujbele de peste an; îndemnuri privind viața cetățenească; sfaturi gospodărești; îndemnuri privind învățătura de carte; lămuriri despre îngrijirea sănătății. Nu e calendar apoi, în care să nu se dea preoților și credincioșilor îndemnuri de a fi cu toții părtași la lupta pentru pace.

Pe lîngă *calendare* s-au tipărit *cărți de rugăciuni*. Acestea sînt „un adevărat izvor, de mîngăiere, de duhovnicească întărire pentru tot cel deprins să se roage", cum stă scris în cuvîntul de început din *Cartea de rugăciuni*, tipărită anul trecut (1958), la Sibiu, cu binecuvîntarea Inalt Prea Sfințitului Nicolae, Mitropolitul Ardealului.

Volumele omagiale, la 50 ani de activitate bisericească a Mitropolitului Nicolae Bălan (1956) și volumul omagial al rev. „Mitropolia Banatului" la 10 ani de Arhipăstorire a I. P. S. Mitropolit Vasile al Banatului (1958) cuprind nu numai arătarea vredniciilor celor sărbătoriți, ci și temeinice studii teologice.

Grijă deosebită au arătat întîistătătorii Bisericii ardelene, ca să pună la îndemînă preoților și credincioșilor scrieri în legătură cu Sfînta Scriptură. Astfel, Prea Sfințitul Episcop Valerian al Oradiei a alcătuit și tipărit cartea: *Flori alese din grădina Sfintelor Scripturi*. Cartea a apărut la Oradea în 1955. Ea pune la îndemîna păstoriților „toate textele Sfintelor Scripturi care sînt necesare unui credincios, ce se gîndește la mîntuirea sufletului său". La Sibiu s-au tipărit tîlcuiri asupra unora din cărțile Sf. Scripturi, ca de pildă: la Epistola Sfîntului Apostol Pavel către Tit (1947); la Facere (1945) și altele.

La Timișoara, pe lîngă *calendare*, s-a tipărit în 1956, cartea: *Viața Sfîntului Iosif cel Nou, Mitropolitul Timișorii și a toată țara Banatului*.

La Arad s-a retipărit în 1957 un *catehism* în care se arată pe scurt învățătura de credință și viață a Sfintei Biserici de răsărit. In 1956 s-a tipărit și la Sibiu un *catehism*.

Adăugăm că la fiecare centru mitropolitan se tipărește cîte o revistă. La Timișoara apare revista: *Mitropolia Banatului* iar la Sibiu apare: *Mitropolia Ardealului*. Tot la Sibiu apare și foaia bisericească *Telegraful Romîn*. Revistele acestea țin în curent preoțimea din cuprinsul eparhiilor cu cercetările în domeniul teologiei și cu realizările sarcinilor la ordinea zilei ale vieții cetățenești, ale luptei pentru pace.

In chip deosebit merită să fie amintite cărțile tipărite în legătură cu reîntregirea Bisericii ardelene. Astfel în 1948 s-a tipărit la Sibiu, *Procanonul* lui Petru Maior. In scrierea aceasta, Petru Maior — fost protopop unit —, a arătat cît de nefirească s-a vădit a fi unirea unei părți din poporul nostru cu Biserica Romei. In același timp Petru Maior arată șubrezenia pretențiilor papei de la Roma de a stăpîni el singur peste toată creștinătatea. Tot la Sibiu s-au tipărit în broșuri cuvîntările Mitropolitului Nicolae Bălan, legate de reîntregirea bisericească.

In 1956 s-a tipărit la Sibiu cartea: *Cînd frații sînt împreună*. Ea a fost alcătuită de un colectiv de preoți reveniți și vechi ortodocși (P. C. Vicar Tr. Belașcu, prof. N. Mladin ș. a.). Cartea arată pe temei de dovezi neîndoelnice că unirea cu Roma s-a făcut nu din convingere, ci prin silnicie și prin făgăduieli mincinoase. Se mai arată în carte că deși frații foști greco-catolici erau siliți să se uite spre Roma, în adîncul sufletului lor, ei au rămas mereu strîns legați de Biserica strămoșească și de țara aceasta. Așa se face că la chemarea care li s-a adresat în 1948, ei s-au întors cu bucurie acasă.

Tot la Sibiu s-a tipărit cartea: *Samuil Micu Clain, Teologul*. Ca și Petru Maior, Samuil Micu a luptat toată viața să readucă pe frații greco-catolici în staulul Bisericii mame.

La Timișoara s-a tipărit lucrarea: *In ce ne deosebim?* In paginile ei se arată negru pe alb că reîntregirea bisericească din 1948 *a fost* „o necesitate istorică, împlinirea unui vis, așteptată de la 1700 încoace".

Cărțile acum amintite scot toate la iveală că reîntregirea bisericească de la 1948 e însemnată nu numai pentru înfrățirea credincioșilor, dar și pentru întărirea întregului nostru popor în lupta și munca pentru o viață mai bună și pentru pace.

Atît almanahurile, cît și revistele și cărțile scriu despre viața cea nouă a poporului nostru, îndrumînd pe credincioși să muncească pentru bunăstarea tuturor și să lupte pentru pace. De la broșura Mitropolitului Nicolae Bălan: „Pro pace", la pastoralele ierarhilor noștri și cărțile P. S. Valerian, în care P. S. Sa prezintă Congresele Mondiale pentru pace la care a luat

(urmare în pag. 12)

Realizări economice și financiare în Arhiepiscopia noastră între anii 1944-1959

Temelia Bisericii noastre a fost și este Hristos și credința clerului și credincioșilor noștri. Biserica a fost alături de popor și de năzuințele lui, bucurîndu-se de libertatea garantată de Stat și conlucrînd la lupta pentru pace.

De aceea Guvernul democrat-popular a aprobat și vărsat sume importante pentru acoperirea cheltuielilor Bisericii, ca: salarul slujitorilor ei, reparații de biserici, monumente istorice, etc.

Intre anii 1944—1959 mișcarea fondurilor mai importante în ce privește contribuția Statului, a Arhiepiscopiei noastre din fonduri proprii și dărnicia credincioșilor pentru Biserică se prezintă astfel:

1. *Contribuția Arhiepiscopiei din fonduri proprii:*

Arhiepiscopia noastră a plătit din fonduri proprii: subvenții, burse studenților și elevilor, dotații parohiilor, mănăstirilor, Institutului Teologic Universitar din Sibiu, Școalei de cîntăreți și seminariilor bisericești și ajutoare celor incapabili de muncă, următoarele sume:

de la 23 aug. 1944—15 aug. 1947 lei	226.802.985
de la 16 aug. 1947—29 ian. 1952 lei	4.069.844
de la 30 ian.1952—23 aug. 1954 lei	772.737
de la 24 aug. 1954—23 aug. 1959 lei	3.778.646

2. *Contribuția credincioșilor și diferite instituții.*

Credincioșii din cuprinsul Arhiepiscopiei împreună cu diferite instituții au contribuit pentru zidiri de biserici și case parohiale, pictură și restaurări de pictură bisericească, mobilier bisericesc și obiecte de cult, cu următoarele sume:

de la 23 aug. 1944-15 aug. 1947 lei	2.689.232.124
de la 16 aug. 1947-29 ian. 1952 lei	626.162
de la 30 ian. 1952-23 aug. 1954 lei	1.721.422
de la 24 aug. 1954-23 aug. 1959 lei	6.156.884

3. *Dotații de la Stat.*

Statul a contribuit prin Departamentul Cultelor pentru plata salariilor din Centrul Eparhial, protopopi, preoți și mănăstiri, cheltuieli materiale, diurna corului Catedralei, zidiri și reparări de biserici și case parohiale, pictură bisericească și restaurări de pictură cu următoarele sume:

de la 23 aug. 1944-15 aug. 1947 lei	3.925.775.097
de la 16 aug. 1947-29 ian. 1952 lei	14.768.958
de la 30 ian. 1952-23 aug. 1954 lei	5.352.216
de la 24 aug. 1954-23 aug. 1959 lei	13.905.681

In această sumă se cuprinde și lei 446.411 — primită de la Departamentul Cultelor drept dotație pe anii 1958 și 1959 pentru repararea și restaurarea Catedralei noastre din Sibiu.

In acest timp s-au zidit și reparat biserici, mănăstiri, case parohiale, pictură, tîmple, mobilier bisericesc și s-au procurat diferite obiecte de cult. S-au tipărit cărți, almanahuri și reviste.

Prin unificarea bisericească din 1948 o parte din patrimoniul fostei Biserici greco-catolice s-a contopit cu al Bisericii noastre formînd astfel un bun comun în cadrul Bisericii strămoșești.

Institutul Teologic Universitar din Sibiu a fost reamenajat pentru a putea adăposti studenți teologi din Ardeal și Banat, preoți chemați la cursurile de îndrumare.

Pentru odihnă și tratament medical au fost amenajate pe seama preoților și funcționarilor din Centrul Eparhial și din alte Eparhii: Sanatorul de la Păltiniș și Căminul preoțesc de la Bazna.

Din datele de mai sus rezultă că activitatea economică și financiară a Arhiepiscopiei noastre în ultimii 15 ani s-a desfășurat în mod normal. Statul a contribuit prin Departamentul Cultelor cu sume importante și contribuția lui a dat stabilitate activității noastre. Credincioșii deasemenea și-au dat obolul lor pentru Biserică.

Clerul și credincioșii noștri au adus contribuția lor la străduințele poporului muncitor pentru ridicarea nivelului de trai, sprijinind progresul economic al țării noastre.

Acum la a 15-a aniversare a eliberării Patriei noastre de sub jugul fascist clerul și credincioșii își iau angajamentul să continue munca pentru întărirea Patriei alături de poporul muncitor.

Protopop stavrofor
IOAN VELȚAN
consilier arhiepiscopesc

Vizitație canonică la Tîrnăveni

Credincioșii din Tîrnăveni au primit Duminică 31 mai a. c. vizita I. P. S. nostru mitropolit Nicolae.

La ora 10 a. m. I. P. S. mitropolit Nicolae a sosit în fața bisericii catedrale, fiind întîmpinat de un sobor de preoți îmbrăcați în odăjdii, reprezentanți ai celorlalte culte din oraș și credincioși. Cuvîntul de bun sosit a fost rostit de P. C. prot. A. Marcovici, care a asemănat vizita I. P. S. mitropolit Nicolae și roadele ce le va da, cu vizitele Sf. ap. Pavel la creștinii din Cori , Roma și Ierusalim.

Răspunzînd, I. P. S. mitropolit a mulțumit celor de față și a îndemnat pe toți să muncească și să-și unească forțele în lupta pentru pace, în munca pentru o viață mai bună.

Sf. Liturghie a fost săvîrșită de I. P. S. mitropolitul nostru Nicolae înconjurat de P. C. prot. Ioan Vlad, consilier arhiepiscopesc, P. C. prot. Izidor Todoran, profesor la Inst. Teologic din Sibiu, P. C. prot. A. Marcovici, P. C. prot. Gh. Oprean, P. C. prot. I. Groza, V. Țetcu, T. Hirțoagă, D. Biji, I. Stîngaciu și C. diaconi I. Bolog și Gîrbu. Răspunsurile au fost date de un cor al studenților teologi, condus de studentul V. Boldor din anul IV.

Predica a fost rostită de P. C. prot. Izidor Todoran, mînecînd de la Evanghelia Duminicii, Duminica Samarinencii.

După Sf. Liturghie, a vorbit I. P. S. nostru mitropolit *Nicolae,* care a spus în rezumat:

Din întreaga viață a Mîntuitorului, din învățătura pe care a lăsat-o și din propovedania apostolilor, reese un lucru principal și chiar două: Iubire și ascultare. Iubire și ascultare față de Dumnezeu, Părintele cel ceresc, iubire și ascultare față de oamenii puși să ocîrmuiască pe pămînt. Această dublă povață și poruncă trebuie împletită în orice acțiune a noastră, fie că ea privește pe Dumnezeu, pe oamenii din fruntea statului sau pe aproapele nostru. Ascultarea o putem învăța de la Mîntuitorul, care în mai toate împrejurările spune că nu cu de la sine putere învață cum învață, ci ascultînd pe Tatăl; iubirea o putem învăța tot de la El. Mîntuitorul însuși ne-a dat ca pildă pe samarineanul, care atunci cînd a întîlnit pe fratele său căzut în nenorocire, nu l-a întrebat nici de ce neam este, nici ce credință are, ci l-a luat pur și simplu, omenește și l-a îngrijit. El nu a văzut decît pe omul, mai mult, pe fratele, ce avea nevoie de ajutor.

Iubirea și ascultarea sînt forțele care însuflețesc astăzi oamenii de bine ieșiți la propovăduirea unei idei, care a cuprins globul ca într-o rază de lumină, ideea păcii. Să dea Dumnezeu ca această luptă pentru bine, pentru pace, pentru buna învoire între popoare să izbîndească. Fie că pacea este susținută de slujitorii altarelor, fie că e purtată de cei neîmbrăcați în odăjdii, tot ce se propovăduiește, în numele păcii este spre cîștigarea împărăției lui Dumnezeu, căci este după voia lui Dumnezeu.

Să dăm mărire lui Dumnezeu că astăzi, și cei care pomenesc numele lui Hristos și cei de alte credințe, tot pacea o caută, o propovăduesc și o apără. Impreună, pe această cale, vom putea cînta ca în ziua de Crăciun: „Pe pămînt pace, între oameni bună învoire".

Domnul păcii și al vieții să ne ajute în toate cele bune.

La gapa frățească ce a urmat au vorbit printre alții: Dl. G. Naftailă, președintele Sfatului Popular, reverendul Imre Ladislau, parohul comunității romano-catolice, dl. pastor Bela Homor din partea comunității reformate, d. pastor Alex. Lucaci din partea comunității unitariene și dl. Iuliu Georgescu, deputat în Adunarea Eparhială.

Răspunzînd tuturor, I. P. S. nostru mitropolit *Nicolae* a împărtășit celor de față arhierești binecuvîntări.

D. Jacotă

Tipărituri bisericești ardelene între 1944—1959

(continuare din pag. 11)

parte și scrie despre învățătura creștină despre război și pace, Biserica noastră a fost în acești 15 ani mereu alături de popor, de munca și de lupta lui pentru o viață pașnică, mai îmbelșugată, mai fericită.

Incheind, vom zice că și în cei cincisprezece ani după eliberarea Patriei noastre, Biserica ardeleană a continuat să tipărească scrieri pentru trebuințele clericilor și ale credincioșilor ei. Lucrul nou pe care aceste scrieri îl cuprind e că ele dau atenție deosebită legăturii dintre învățătura creștină și cerințele vieții celei noi.

Procedînd așa Biserica aduce contribuția ei la truda obștească pentru ridicarea scumpei noastre Patrii, pentru propășirea poporului și pentru pacea a toată lumea.

Prof. *D. Belu*

Vizitație arhierească la Săsciori

De praznicul Înălțării Domnului, din 11 iunie, I. P. S. Mitropolit Nicolae a făcut o vizită canonică în parohia Săsciori, fiind însoțit de p. c. cons. arhiep. Gh. Secaș, prof. M. Șesan, diaconii I. Bolog și V. Gîrbu și de corul studenților teologi, condus de abs. V. Boldor.

La intrare în biserică, I. P. S. Mitropolitul a fost salutat de p. c. păr. protopop Besoiu. In răspunsul său, I. P. S. Mitropolit și-a exprimat bucuria sa sinceră, pentru voia Domnului de-a fi putut descinde în parohia Săsciori, numită „valea Ortodoxiei" strămoșești. Venirea în vizită, este nu numai pentru a vesti Evanghelia Domnului, ci și de a se împărtăși reciproc în gînduri cu credincioșii.

Sfînta Liturghie a fost săvîrșită de înalții oaspeți, impreună cu p. c. parohi A. Răureanu-Cacova, V. Dobre-Căpîlna, Gr. Filimon-Loman, Al. Coman-Sebeșel, T. Vulcu-Laz, I. Popa-Săsciori și diacon I. Opincariu-Sebeș. La priceasnă a predicat păr. prof. M. Șesan, care a arătat legătura strînsă între Invierea și Înălțarea Domnului, care nouă ne-au deschis cerurile spre harurile Tatălui ceresc, ca viață bună și mulțumită să petrecem întru Hristos. Apoi a cuvîntat p. c. păr. cons. Gh. Secaș, care își exprimă bucuria, și ca unul din ținut, că regiunea s-a învrednicit cu vizita I. P. S. Mitropolit, așa că sf. slujbă a fost mai cu osîrdie, mai plină de însuflețire și mai adîncă în simțiri frățești.

La încheierea sfintei slujbe a luat cuvîntul I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a explicat, că de la Hristos avem necontenit de a învăța pentru clipele vieții noastre. El a dat ucenicilor de atunci și de peste veacuri îndrumări temeinice, cum să-i fie martori, ca mărturia lor să slujească și altora spre mîntuirea sufletelor lor. Toți sînt păcătoși, în afară de unul singur, Fiul lui Dumnezeu; pentru toți aceștia Mîntuitorul a înființat Biserica sa, spre a fi organism haric spre mîntuire și luptă împotriva păcatelor de tot felul. Deci oricine se închină în numele sf. cruci, cu ochii spre cer, la care s-a înălțat Hristos, ca să șadă de-a dreapta Tatălui ceresc, este un martor al Domnului. Iar legea cea mai de seamă se cuprinde în cuvintele: să iubești pe Dumnezeu din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și prin toată fapta ta, iar pe aproapele tău ca pe tine însuți. Atunci Hristos îți va ajuta și vei izbîndi în munca și viața ta să faci binele între oameni, care în clipele de față se impune prin pacea a toată lumea. Astfel praznicul Înălțării Domnului va fi și praznic al adevăratei înălțări sufletești a fiecăruia.

Și așa a și fost, precum s-a desprins din cuvîntul p. c. păr. Ioan Popa, parohul din Săsciori.

Pomenirea ierarhului

Duminică, 31 mai 1959, în parohia Sepreuș (r. Criș) s-a săvîrșit după Sf. Liturghie un parastas pentru mitropolitul Nicolae Bălan. Pr. Prot. Cuzman a rostit un frumos cuvînt de pomenire, arătînd munca desfășurată de marele mitropolit pentru Biserică, pentru unificarea bisericească, pentru binele poporului.

In vremea parastasului au glăsuit și clopotele bisericii, vestind aducerea aminte a ierarhului iubit. Credincioșii prezenți au cîntat: „veșnica pomenire", rugîndu-se pentru sufletul celui adormit.

P. I.

Sub flamura dragostei și a păcii

La Beclean regiunea Cluj în filia Valea Viilor de Paști s-a sfințit o clopotniță cu 2 clopote donate de familia V. V. Răscanu-București. Preoții ortodocși Prot. Toma Bulea, Pr. Ioan Maxim al Rusului de jos, Vasile Bindea din Măluțiu, asistați de preoții reformați Fülöp Ludovic, Pongratz Gavril, în prezența credincioșilor de ambele culte au sfințit aceste clopote, care vor servi necesitățile celor două confesiuni. S-au rugat împreună Domnului, s-a vorbit în ambele limbi și credincioșii au rămas mulțumiți de înfrățirea dintre ei, înfrățire arătată și în muncă și lupta pentru pace. Aceeași dragoste s-a văzut și în casa consilierului Moldovan, unde a fost o masă comună de dragoste și înfrățire. Credincioșii de pe Valea Viilor pot fi mîndri de ce s-a făcut pentru ei.

Corespondent

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

ANUL 107 Sibiu, 15 septembrie 1959 Nr. 35—36

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Energia atomică

La început omul a folosit puterea apei, a focului, a vîntului, a animalelor domestice. Apa mîna morile, focul ajuta la fabricarea de unelte, vîntul învîrtea aripile morilor de vînt, purta corăbiile cu pînze pe mare, animalele lucrau sub conducerea omului şi cărau poveri cu iuţeală mai mare sau mai mică. Apoi omul a descoperit puterea aburului şi a folosit-o în locomotive, vapoare ş. a. După aceea a fost descoperită puterea electricităţii, care ne luminează casele, mînă trenurile şi uzinele, etc. Viaţa omului a devenit mai îmbelşugată şi mai frumoasă. Unde pătrunde electrica, acolo a pătruns civilizaţia, a pătruns cultura. Electrică înseamnă: lumină, căldură, telefon, radio, tramvai, locomotive Diesel, fabrici, ce dau produse de toate felurile din belşug. Mare e puterea electricităţii şi multe foloase aduce în viaţa omului!

Iată însă, că omul a descoperit o putere şi mai mare decît puterea electrică. Această putere uriaşă este energia atomică, puterea atomului. Citim în cărţi, reviste şi ziare despre folosirea paşnică a energiei atomice. Aşa, ştim că în Uniunea Sovietică s-a pus în funcţiune prima uzină atomo-electrică, după care s-au mai construit şi se vor mai construi multe alte uzine electrice, care folosesc energia atomică. Tot Uniunea Sovietică lansează primul vas spărgător de ghiaţă, mînat cu energie atomică. In Uniunea Sovietică energia atomică se foloseşte şi în medicină, la descoperirea boalelor şi vindecarea lor; în uzine, în agricultură, etc. Peste tot, energia atomică ajută omului să pătrundă tainele naturii mai adînc, să producă mai mult, să-şi facă viaţa mai îmbelşugată, mai uşoară.

Şi ţara noastră a început să folosească energia atomică. Cu ajutorul Uniunii Sovietice, noi ne-am instalat un reactor atomic, care ajută la folosirea energiei atomice în industrie, agricultură, medicină, etc. Şi alte ţări de democraţie populară merg pe acelaş drum, datorită ajutorului frăţesc şi dezinteresat al Uniunii Sovietice.

Dar pe lîngă cercetările ce se fac în fiecare ţară din lagărul socialist, s-a stabilit la Dubna (nu departe de Moscova) un centru, la care lucrează învăţaţi din aceste ţări, unde vin şi învăţaţi din Apus. Acest centru de cercetări atomice are cele mai mari şi mai bune instalaţii din lume. Energia atomică o folosesc şi S.U.A. şi alte ţări din Apus, însă acestea sînt în urma Uniunii Sovietice. Prin bună înţelegere s-a înfiinţat o Agenţie Internaţională pentru folosirea paşnică a energiei atomice, sub îndrumarea O.N.U., unde colaborează ţări din Răsărit şi Apus. S-au făcut şi expoziţii la Geneva cu realizările ştiinţei şi tehnicii atomice.

Popoarele privesc cu bucurie aceste rezultate ale folosirii energiei atomice. Ele îşi dau seama că energia atomică pune în mîna omului puteri aşa de mari, încît viaţa pe pămînt ar fi o fericire. Firesc ar fi ca ştiinţa şi tehnica să-şi îndrepte toată atenţia în direcţia aceasta. Aşa cer popoarele lumii: energia atomică să fie folosită numai în scopuri paşnice.

Şi totuşi..., S.U.A. au folosit puterea atomului aruncînd în august 1945 bombe atomice asupra oraşelor japoneze, Hiroshima şi Nagasaki. Sute de mii de oameni au fost ucişi, mii de case au fost nimicite, sute de bolnavi s-au chinuit în „boala atomică" ani de zile, fără speranţă de vindecare, etc. Atunci şi-au dat seama popoarele prima dată ce grozavă armă de nimicire, de ucidere, poate fi energia atomică, dacă e folosită în război. De aceea popoarele au cerut încetarea experienţelor cu arme atomice şi interzicerea armelor atomice. Nu există om cinstit pe faţa pămîntului, care să nu ceară folosirea paşnică a energiei atomice şi interzicerea folosirii ei în scopuri războinice, militare. Prea mari sînt binefacerile, ce le aduce energia atomică în vreme de pace, prea grozave sînt distrugerile, ce le-ar provoca în război, pentruca să nu se unească sute de milioane de oameni, să zică: nu, războiului atomic, şi să zică: da, folosirii paşnice a energiei atomice.

Biserica noastră este alături de lupta popoarelor. Ea mărturiseşte că Dumnezeu a dat omului puterea de a stăpîni pămîntul (Gn. 1, 28). Stăpînind pămîntul, omul trebuie să folosească tot ce e sub stăpînirea lui pentru a-şi făuri o viaţă mai bună pe pămînt, nu pentru a nimici pe semenii săi. Azi, cînd omul e pe cale să stăpînească puterea uriaşă a atomului, el vrea ca puterea aceasta să fie spre binele omenirii, nu spre răul ei.

Lupta popoarelor va zădărnici uneltirile aţîţătorilor la război şi va impune folosirea energiei atomice numai în scopuri paşnice. Aşa vom ajunge vremea, cînd nu vor mai fi războaie şi pacea va stăpîni de la un capăt la altul al pămîntului.

N. M.

Muncă şi pace

Biserica noastră nu conteneşte să ne îndrumeze, ca o mamă bună şi sfîntă, — în felul acesta: „Trăiţi în bună pace între voi"! (I Tes. 5, 13) —, fiindcă pacea şi iubirea sînt arma de-nflorire a tuturor popoarelor pămîntului. Munca înfrăţită cu pacea sînt imperativele timpului actual care călăuzesc viaţa omenească la progres şi fericire. Cartea cea sfîntă a credinţei noastre ne spune, în privinţa muncii, aşa: „Cine nu vrea să lucreze, acela să nu mănînce" (II Tes. 3, 10).

Înţeleptul Solomon a zis pe bună dreptate astfel: „Duhul înţelepciunii, al păcii şi al înţelegerii este mai de preţ decît armele de luptă" (Ecl. 4). Iar Sf. Ap. Pavel zice astfel: „Dumnezeu nu-i Dumnezeul neorînduielii, ci al păcii" (I Cor. 14, 33).

Virtuţile creştine sociale sînt iubirea, pacea şi dreptatea, pentru care Biblia ne îndeamnă aşa: „Căutaţi pacea cu toată lumea şi sfinţenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu" (Evr. 12, 14); „Roada dreptăţii e semănată întru pace celor ce lucrează pacea" (Iac. 3, 18); „Roadele Duhului sînt iubirea, bucuria şi pacea" (Gal. 5, 22); „Credinţa fără fapte moartă este" (Iac. 2, 16); „Toată legea se cuprinde într-un singur cuvînt: „să iubeşti pe aproapele tău, ca pe tine însuţi" (Gal. 5, 14); „Pacea lui Hristos, întru care aţi fost chemaţi, să stăpînească în inimile voastre" (Col. 3, 15); şi „Mila şi adevărul se vor întîmpina; dreptatea şi pacea se vor săruta" (Ps. 84, 11).

Noi, fraţilor, să ne sîrguim a sluji pe Dumnezeu şi pe oameni, Biserica şi patria cu mult zel, cu devotament deosebit şi cu cea mai mare abnegaţie creştinească; să muncim pentru binele obştesc şi să luptăm pentru pace. Aşa vom împlini voia Domnului şi voia popoarelor.

Pr. V. Anastasiu Bassarabin

Despre libertatea religioasă în R. P. R.

Actul de la 23 August 1944 a deschis în istoria poporului nostru o epocă cum n-a cunoscut niciodată în trecutul său zbuciumat. Urmările lui binefăcătoare se văd în toate manifestările vieții, începînd cu cele materiale și sfîrșind cu cele spirituale, cu libertatea religioasă.

Pînă acum 15 ani conducătorii atîțau vrajba religioasă ca să poată exploata mai ușor poporul. A trebuit să vină marea cotitura istorica, ziua de 23 August 1944, ca să pună capăt acestui rău, să vindece această rană, să șteargă această pată rușinoasă din istoria poporului nostru bun și blînd. A trebuit instaurat la cîrma istoriei noastre Statul democrat popular care — pe temeiul justiției sociale jăurită de clasa muncitoare — să aducă un regim ae libertate deplină, de pace și înfrățire reală între credincioși tuturor cultelor. Recunoscut prin art. 27 din Constituția R.P.R. din 1948, noul regim al cultelor satisface, astfel, o veche și mare aorință a cetățenilor credincioși din Patria noastra, aceea a libertății și a egalității depline pentru toate cultele, *care se incadrează în ordinea cea nouă.*

Legislația cultelor pune pe picior de egalitate toate confesiunile creștine și religiile din R.P.R. Ea recunoaște dreptul fiecărui cult să se organizeze și să funcționeze după credința, viața și tradiția sa, respectînd riguros Constituția Patriei, bunele moravuri, ordinea și securitatea publică. „Fiecare cult este nu numai liber, dar și egal cu celelalte culte în fața legii, fiecare înseamnă în Stat și pentru popor, atît cît permite numărul credincioșilor săi și serviciile reale pe care le aduce poporului" (Cultele religioase din R.P.R., p. 9).

O astfel de legislație sănătoasă, în spiritul democratic, a avut și are cele mai bune urmări pentru viața religioasă a tuturor credincioșilor, pentru că a înlăturat odată pentru totdeauna frămîntările, nemulțumirile și dușmănia dintre culte, care au început să-și întindă mina pentru pace, să se apropie, să se cunoască, să se înțeleagă, să se stimeze, să se iubească pentrucă sînt fiii aceluiași Părinte ceresc, să colaboreze. Deplina libertate religioasă a cultelor din R.P.R. adeverește că poporul romîn a fost totdeauna îngăduitor și înțelegător față de toate neamurile conlocuitoare și de credințele religioase, iar persecuțiile religioase sînt străine de el. Aceste persecuții au fost provocate de conducătorii interesați, răi și egoiști, pe care poporul înțelept i-a îndepărtat.

Biserica Ortodoxă Romînă, care reprezintă 75% din credincioșii R.P.R., a primit legea cultelor din 1948 cu cea mai mare bucurie. Ea a făcut aceasta din motivul că deși prin Constituția din 1923 și legea cultelor din 1928, i se spunea formal „dominantă", în fond era inferioară față de cultul romano-catolic susținut politic de Vatican cu care conducătorii de atunci ai Statului romîn au încheiat un Concordat umilitor, împotriva căruia ierarhii noștri au ridicat adeseori glas viguros — și au cerut tratament egal — dar n-au fost ascultați. Nu mai vorbim, apoi, de salariile mici ale preoților ca și de multele discuții și lupte politice duse în parlament de aceiași ierarhi, împotriva nedreptăților făcute de foști miniștri. Pentru documentarea amănunțită asupra acestor uneltiri a se citi cartea Realități sufletești, a unui ierarh din acea vreme (1923—1935).

Biserica noastră și-a arătat bucuria pentru noua legislație cultică prin Prea Fericitul Patriarh Justinian, care a chemat în palatul patriarhal — în 23 iunie 1949 — pe toți șefii cultelor din R.P.R. Aici după discuții însuflețite și pline de dragoste, au votat în unanimitate o Moțiune care exprimă pînă azi întreaga satisfacție, mulțumire și recunoștință a tuturor credincioșilor față de Guvernul țării pentru anularea Concordatului cu Roma, pentru acordarea deplinei libertăți religioase și pentru egalitatea tuturor cultelor, asigurate și garantate de Constituție și legile R.P.R. Cu acest prilej, Ex. Sa Fr. Müller, Episcopul luteran din Sibiu a spus cu psalmistul: „Cît este de bine și de frumos să viețuiască frații în unire". „Noi sîntem frați, fiind-că sîntem fiii lui Dumnezeu. Sîntem sorțiți să locuim pe același colț de pămînt, în aceeași patrie".

Moțiunea subliniază bucuria că Statul democrat popular dă libertate credincioșilor pentru educația religioasă în biserici și case de rugăciuni și de a avea școli de învățămînt teologic, corp didactic și educativ plătit de Stat. Ea laudă opera caritativă pe care o ia Statul asupra sa, ingrijind de bătrîni, orfani și bolnavi. Drept recunoștință, Moțiunea asigura conducerea Statului de întreg devotamentul cultelor și-i promite sprijin necondiționat în construirea socialismului și lupta pentru pace, etc.

Moțiunea a fost prezentată Onor. Guvern și cu acest prilej s-a spus că: „nu mai există culte privilegiate, ci culte conlocuitoare. Cetățenii au drepturi egale și din p. d. v. cultic, fără discriminări de rasă, sex, etc." (Ibid. p. 31). S-a accentuat apoi, că actul acesta se putea face numai acum, pentru că în trecut religia a fost folosită de stăpînitori ca armă de vrajbă și de dominație.

Acum oamenii muncii se unesc, țara a mai fare deosebiri religioase. Tradiția este respectată. „Libertatea de conștiință și libertatea religioasă sînt garantate de stat", (Art. 27 din Constituție). Acum nu mai este vorba de o libertate formală, ca în vechile Constituții, ci de una reală, tradusă în fapte. Art. 3 din legea cultelor zice: „Nimeni nu mai este urmărit pentru credința sa religioasă".

Pornind de la această libertate totală, s-a putut realiza actul mult dorit al reîntregirii Bisericii Ortodoxe Romîne din Ardeal, în oct. 1948, și care în trecut nu s-a putut face pentru că poporul nu-și putea spune cuvîntul. Și nu putem trece sub tăcere un fapt dureros, pe care ierarhii, preoții și credincioșii Bisericii noastre l-au condamnat întotdeauna. In anii puterii populare, s-a constatat cu durere că, sub masca religioasă, sub haina preoțească, unii au săvîrșit lucruri care sînt contrare cu duhul și cu viața religiei. De aceea Statul a luat măsuri împotriva acestor dușmani, travestiți sub haina credinței, care voiau să oprească mersul istoriei poporului nostru, angajat în munca de construire a socialismului și a unei vieți fericite.

După 15 ani de la marele act din 23 August 1944, este o bucurie pentru noi să constatăm că libertatea religioasă din R.P.R. a adus cu sine pace între culte, care se unesc în slujba ridicării poporului muncitor către buna stare materială și culturală în slujba apărării păcii și a fericirii omenirii.

Pe linia acestor obligații comune, ca roade ale libertății date cultelor religioase din R.P.R. este o mare bucurie să le vedem la muncă ziditoare, la colaborare și solidaritate frățească. Este mare bucurie să constatăm cum se string — în Sibiu la centrul Mitropoliei ardelene, la fel ca în toată țara — reprezentanții cultelor la conferințe inter-confesionale și dezbat probleme de capatii de folos general, cum este problema păcii, a interzicerii armelor atomice ș. a.

Mai mult. Intre unele culte creștine — ex. cel ortodox și reformat — au inceput schimburi de studenți, care devin pionierii prieteniei și ai înfrățirii noastre. Cu mult drag ne amintim aici de un distins student reformat din Cluj, venit la Institutul Teologic Ortodox din Sibiu, acum 8 ani, care participa adesea la serviciul divin din capelă și catedrala noastră, împreună cu studenții noștri. Odată ne-a mărturisit: „N-am crezut și nu mi-am putut închipui vreodată ca Biserica Ortodoxă să aibă slujbe atît de frumoase, înălțătoare și pătrunzătoare. M-am simțit și mă simt aici ca la noi acasă, în Biserica noastră". Impreună cu el, ne-am bucurat de acest adevăr și taină lucrată de același Sfînt Duh, care pe toți ne leagă cu puterea dragostei creștine.

Astfel, datorită libertății și egalității, garantate de regimul de democrație populară ne-am regăsit cei de diferite culte ca slujitorii aceleiași voințe și aceluiaș ideal: „Pace pe pămînt și între oameni bună voire", așa cum au vestit mesagiul ceresc Ingerii Domnului în noaptea sfîntă a Nașterii Fiului lui Dumnezeu (Lc. 2, 14). Idealul păcii, al muncii și al jertfei pentru binele aproapelui, idealul ridicării poporului muncitor la cel mai înalt nivel de viață, de propășire materială și spirituală, idealul întăririi și înălțării Patriei noastre scumpe R.P.R., idealul construirii socialismului, trebuie să ne lumineze cărările vieții și să ne încălzească inima pentru fapte mari. Pentru el trebuie să luptăm ca să-l vedem realizat — avînd conștiința că slujim lui Dumnezeu care voiește fericirea tuturor oamenilor de pe întinsul globului pămîntesc.

Pr. Dr. SIMION RADU
Duhovnic la I. T. U. Sibiu

...O inimă și un gînd

Credincioșii Lepădat Zosim și Moldovan Victor din parohia Alma-Mediaș sînt și membri în consiliul parohial de sprijinirea acțiunilor bisericești. Ei au primit cu mare bucurie reîntregirea bisericească din octombrie 1948, convinși fiind de lumina adevărului de credință, neînvrăjbitoare de frați și se simt în Biserica strămoșească „la ei acasă". Unul servește ajutor — la strană, celălalt întotdeauna e gata să sprijinească bunele lucrări bisericești. Amîndoi urmează regulat la slujbele bisericești.

Printre altele, ei spun lămurit — căci spun din convingere: „avem de ce să ne simțim bine, biserica parohială fostă greco-catolică s-a luminat prin reparațiile și înfățișarea nouă din afară; biserica parohială — veche ortodoxă — o admirăm pentru pictura interioară ce se face în prezent. In amîndouă ne rugăm alternativ cu mai multă căldură sufletească, știind că avem un singur Dumnezeu". Altul arată cum a văzut că e aceeași credință la toți și preoții vechi ortodocși sînt tot așa de buni ca și cei dinainte de reîntregire. „Intr-adevăr ne-am convins de ceea ce-i bine. Să ne rugăm cu o inimă și un gînd ca frații și așa Dumnezeu ne va asculta ca un Părinte Milostiv pentru fiii Săi".

C. V.

Naşterea Preacuratei Fecioare Maria

Sîntămăria Mică

1.

E zi de sărbătoare astăzi: Naşterea Preacuratei Fecioare Maria sau Sîntămăria Mică, din care avea să se nască la timp voit de Dumnezeu şi înainte vestit de profeţi, Mîntuitorul lumii, Iisus Hristos.

Bucuria ne umple inimile de ziua Nasterii Preacuratei Fecioare Maria, mama noastră ceo cerească, şi noi — copiii ei — cu cîntări de laudă o mărim şi cinstim.

Dacă alt nume mai scump şi mai sfînt, mai gingaş şi mai dulce nu este pe lume decît al mamii care ne-a născut şi crescut, tot aşa în viaţa noastră spirituală, alt nume mai scump şi mai dulce decît al Preacuratei Fecioare Maria nu avem.

Copiii buni şi iubitori de părinţi de ziua mamei lor îi aduc daruri, buchete de flori şi calde urări de sănătate, zile-ndelungate şi senine şi astfel îşi arată dragostea inimii pentru mama lor. Tot aşa şi noi azi adunăm un buchet din gîndurile şi simţămintele noastre cele mai curate şi îngenunchiind înaintea icoanei Preacuratei Fecioare Maria, i le prezentăm ca semn de omagiu, cu urarea îngerească: „Bucură-te ceea ce eşti plină de dar, Marie"... Mama lui Hristos Dumnezeu şi a noastră, laudă a toată lumea, scăparea păcătoşilor... luminar de aur... mărirea creştinilor... Bucură-te raiule, bucură-te vas de aur. Bucură-te, bucuria tuturor".

Să cîntăm din toată inima imn de laudă Preacuratei Fecioare Maria, prin care a venit în lume Hristos, Mîntuitorul nostru. Să salutăm de ziua Naşterii, pe cea mai sfîntă dintre femei, pe Impărăteasa cerului, mai frumoasă decît luna, mai strălucitoare decît soarele, pe Preacurata Fecioară Maria care prin Iisus Hristos ne-a scăpat pe noi din blestem şi ne-a deschis din nou cerul.

2.

Preacurata Fecioară Maria este fica una născută a părinţilor săi bătrîni, Ioachim şi Ana. Ioachim era din neamul împăratului David, iar soţia sa Ana era fica Preotului Matei din preoţia lui Aaron. Preacurata Fecioară Maria se trage deci din neam împărătesc şi preoţesc. Naşterea ei s-a făcut în chip minunat, prin voia lui Dumnezeu şi anume: cu toată dorinţa fierbinte a lui Ioachim şi a Anei, ei nu au avut copii pînă tîrziu. Pentru o femee evreică, a nu avea copii era o ruşine şi se socotea ca o pedeapsă a lui Dumnezeu. Ioachim şi Ana nu au încetat a se ruga lui Dumnezeu cu credinţă şi cu statornicie ca să le binecuvinteze căsnicia cu un prunc chiar şi atunci cînd au ajuns la bătrîneţe. Pînă la urmă Dumnezeu le-a răsplătit ruga şi Ana, soţia lui Ioachim, deşi era înaintată în vîrstă, rămîne însărcinată şi naşte o fică. Ei au dat noii născute numele de Maria şi au închinat-o lui Dumnezeu, socotind, că Lui i se cuvine acest dar.

Numele de Maria sau Mirian, are mai multe înţelesuri: în limba arabă ar însemna: „amărăciunea mării" sau „lumina mării" sau „steaua mării". In toate înţelesurile de mai sus, numele de Maria se potriveşte cu viaţa Mariei. „Amărăciunea mării" se potriveşte Preacuratei Fecioare Maria pentru amărăciunea şi suferinţele ce a îndurat toată viaţa ei. Asemenea „lumina mării" sau „luminătoare" se potriveşte întru totul Preacuratei Fecioare Maria, căci ea a născut „Lumina lumii", pe Iisus Hristos Dumnezeu şi ea însăşi a fost tot timpul vieţii sale pămînteşti „lumină" pentru apostoli şi primii creştini, apoi pentru martiri şi mucenici, pentru sfinţi şi sfinte, pentru misionari, pentru toţi creştinii din lume pînă azi şi va rămîne pînă la sfîrşitul veacurilor.

In limba siriană, numele de Maria însemnă: Doamnă, stăpînă, puternică, iar în limba evreiască: frumoasă, gingaşă. In înţelesurile de mai sus foloseşte Biserica numele Preacuratei Fecioare Maria, cînd în cărţile şi cîntările bisericeşti îi zice: „Doamna noastră" sau „stăpîna noastră", căci ea a născut pe „Domnul" nostru Iisus Hristos, pe „stăpînul lumii", pe „împăratul împăraţilor". Preacurata Fecioară Maria se numeşte „stăpînă şi Doamnă" pentru că ea este Impărăteasa cerului în „haină aurită împrăcată", avînd pe cap coroană cu douăsprezece pietre scumpe, cît despre frumuseţea ei sufletească ea este „plină de dar", iar cîntările Paraclisului şi Acatistului sînt pline de preamăriri şi laude pentru frumuseţea şi gingăşia, curăţia şi sfinţenia sufletului şi trupului Preacuratei Fecioare Maria. Nici nu se putea să fie altfel Eva cea nouă şi Maica Dumnezeului nostru. Toate aceste considerîndu-le, nu putem să nu spunem cuvintele din cartea Iuditei 15, 10: „Tu eşti înălţarea Ierusalimului, Tu eşti laudă marelui Israil, Tu eşti mărire mare neamului nostru".

Preacurata Fecioară Maria este „înălţarea Ierusalimului". A noului Ierusalim care este Biserica lui Hristos. Acesta este Ierusalimul cel nou, zidit cărămidă cu cărămidă de Mîntuitorul, El însuşi fiind „piatra din capul unghiului" şi capul Ei. Preacurata Fecioară Maria este izvorul din care a izvorît Viaţa — „Hristos" —, temelia Noului Ierusalim. De aceea Preacurata Fecioară Maria ocupă un loc de frunte în Biserica lui Hristos, aducîndu-i-se aci rugăciuni şi cîntări de laude, cum ne-am adunat şi facem şi noi astăzi în cinstea Ei.

Preacurata Fecioară Maria este „laudă mare a lui Israil". A poporului lui Israil din care făcea parte. Şi pe drept cuvînt, căci Dumnezeu a ales pe una din ficele acestui popor, pe Preacurata Fecioară Maria, ca din Ea să se nască Mesia cel aşteptat de veacuri şi care avea să aducă tuturor mîntuirea. Dar lauda Ei s-a întins la toţi creştinii dreptcredincioşi, aşa cum însuşi zice în imnul de laudă ce a înălţat lui Dumnezeu: „Iată de acum mă vor ferici toate popoarele".

Preacurata Fecioară Maria este „mărire mare a neamului nostru" adecă a creştinilor, care are pentru Ea o deosebită cinstire şi pentru mărirea Ei cele mai frumoase rugăciuni şi cîntări, cuprinse în Paraclisul şi Acatistul către Preacurata Fecioară Maria. Creştinii o cinstesc ca pe „cea plină de dar", ca pe „Pururea Fecioară", ca pe „Născătoarea de Dumnezeu", ca pe „Mama lui Hristos Dumnezeu", ca pe mama noastră cea cerească, care „este mai cinstită decît Heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decît Serafimii". Prin Preacurata Fecioară Maria au primit credincioşii o revărsare întreagă de binefaceri şi haruri: Ea este ocrotitoarea tuturor creştinilor.

In ziua Naşterii Sale, cea dintîi sărbătoare a anului bisericesc, să depunem la picioarele Preacuratei Fecioare Maria buchetul de flori al sentimentelor şi dragostei inimii noastre. Prin cinstirea Ei cinstim pe fiul Ei, Iisus Hristos.

Prot. stavr. *I. Man*

Se întîlnesc trei serii

29 iunie. Clopotele Catedralei cheamă la Sf. Liturghie. Slujesc la altar şi cîntă la strană trei serii de absolvenţi ai Institutului Teologic din Sibiu: cei din 1909 (50 ani de la absolvire), din 1934 (25 ani de la absolvire) şi din 1949 (10 ani de la absolvire). După Sf. Liturghie se slujeşte în Capela Institutului parastas pentru cei adormiţi în Domnul, profesori şi absolvenţi. Apoi se adună toţi în Aula Institutului, 12 veterani cu părul alb, 15 la vîrsta bărbăţiei, 16 tineri, cu consilierii şi profesorii, în frunte cu I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae şi cu P. S. Veniamin.

P. C. Păr. Rector *Sofron Vlad* arată că azi e zi de sărbătoare pentru Institutul Teologic, pentrucă primeşte pe fiii, pe care i-a pregătit şi i-a trimis în ogorul Domnului. Sînt trei serii de absolvenţi. Cei din 1909 au fost trimişi în parohii cu îndemnul de a învăţa poporul cum să trăiască şi cum să muncească. Ei sînt generaţia unirii de la 1918. Cei din 1934 sînt generaţia, care a avut ca ideal reîntregirea bisericească, afirmarea ortodoxiei. Cei din 1949 sînt generaţia marilor transformări sociale, care a sprijinit (împreună cu ceilalţi preoţi) munca poporului pentru o viaţă nouă şi lupta lui pentru pacea a toată lumea. Una a sădit, alta a udat, alta a continuat şi Dumnezeu a binecuvîntat, făcînd ca truda tuturor să rodească.

Doreşte tuturor încă mulţi ani de activitate pentru preamărirea lui Dumnezeu şi înflorirea patriei noastre scumpe.

P. S. Veniamin aduce I. P. S. Mitropolit Nicolae omagiile celor 12 absolvenţi de acum 50 de ani ai Institutului.

Pr. Prot. V. Coman (Or. Stalin) în numele absolvenţilor din 1934 spune că familia duhovnicească, crescută la acest Institut are un întreit praznic: nunta de aur a celor din 1909, nunta de argint a celor din 1934, şi sărbătoarea celor de acum zece ani. Pe toţi ne stăpîneşte sentimentul de recunoştinţă pentru tot ce ne-a dat acest Institut pentru viaţa şi misiunea noastră. Căci deşi trupeşte ne-am despărţit de el, sufleteşte am simţit mereu alături de noi pe profesorii noştri cu poveţele lor şi îndemnul lor de a sluji Biserica şi poporul. Idealul generaţiei noastre a fost unificarea bisericească, împreunat cu idealul slujirii poporului, sprijinirii lui în viaţa cea nouă. Acum 25 ani au plecat de aici 22 absolvenţi. Azi 12 sînt preoţi în parohii de la oraşe, ceilalţi în parohii de la sate cu credincioşi buni şi cetăţeni vrednici.

Avem bucuria ca rectorul şi dascălul de atunci, care ne-a dăltuit fiinţa în luminile Sfintei Scripturi, să fie astăzi Arhipăstorul şi Părintele nostru. In numele colegilor aducem I. P. S. Voastre omagiu de recunoştinţă şi dragoste fiască pentru tot ce aţi semănat în viaţa noastră. Mulţumeşte profesorilor de azi, care le-au dat noi orientări la cursurile de îndrumare şi prin studiile din revistele bisericeşti. Institutul nostru e un adevărat laborator duhovnicesc.

Vom munci şi de acum înainte pentru biserică şi popor, pentru patrie şi pace.

Pr. Streza N. (Albeşti-Sighişoara), în numele absolvenţilor din 1949, arată că din 29 absolvenţi, 20 s-au aşezat preoţi în parohii de la ţară. Ei s-au identificat cu năzuinţele poporului în aceste vremi de profunde transformări sociale. N-am venit ca să ne lăudăm, ci ca să ne comunicăm experienţele. Desigur în zece ani roadele nu pot fi prea bogate. Totuşi fiecare a lucrat în parohia sa aşa încît credincioşii îi preţuiesc, au-

(urmare în pag. 4)

Încheerea anului şcolar la Institutul Teologic Universitar Sibiu

Duminică, 28 iunie a. c., a avut loc încheierea anului şcolar 1958/59 la Institutul Teologic Universitar Sibiu. La Sf. Liturghie din Catedrala mitropolitană a predicat Pr. Prot. Moise Popovici, duhovnicul Institutului, arătînd pe Sf. Apostoli ca pilde vii pentru viitorii slujitori ai altarelor. După Sf. Liturghie a avut loc o serbare în Aula Institutului, de faţă fiind I. P. S. nostru Mitropolit *Nicolae,* P. C. Consilieri arhiepiscopeşti, corpul profesorilor de la Institut, studenţii teologi şi credincioşi. Corul studenţilor, sub conducerea P. C. Prof. Gh. Şoima, cîntă Imnul de Stat al R. P. R., care exprimă dragostea tuturor faţă de Patria noastră, Republica Populară Romînă.

P. C. Rector *Sofron Vlad,* într-o cuvîntare cuprinzătoare, arată că încheierea anului şcolar se face într-un timp cînd ţara întreagă se pregăteşte pentru marea sărbătoare naţională de la 23 August: 15 ani de la eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist. Ziua de 23 August 1944 este „o piatră de hotar în istoria poporului nostru". Ea a fost o cotitură istorică de la epoca subjugării şi exploatării poporului, la epoca în care poporul şi-a luat soarta în propriile lui mîini şi prin muncă şi luptă îşi împlineşte cele mai îndrăzneţe visuri. Arătînd marile realizări din aceşti 15 ani, P. C. Păr. Rector se opreşte în deosebi asupra grijii statului nostru de democraţie populară pentru şcolile, în care se luminează mintea şi se formează sufletul copiilor, tinerilor şi a celor vîrstnici. In primul cincinal s-au cheltuit 340 milioane pentru construcţia de şcoli noi, iar în 1959 se vor cheltui 100 milioane. Tipărituri, biblioteci, etc, duc lumina cunoştinţei peste tot.

In aceşti 15 ani Biserica noastră a fost alături de popor, sprijinind toate iniţiativele frumoase. De altfel Biserica însăşi, prin Constituţie şi Legea pentru regimul general al Cultelor, şi-a redobîndit libertatea şi autonomia, care nu le avea sub vechile regimuri. Ea s-a putut organiza după rînduielile tradiţiei canonice, a înfăptuit marele act al reîntregirii bisericeşti, a înfiinţat şcoli de cîntăreţi, seminarii şi Institute Teologice sub conducerea ei, ş. a. Inainte şcolile bisericeşti nu erau sub îndrumarea Bisericii, afară de cele din Ardeal. Azi Biserica îşi pregăteşte slujitorii straneloř şi altarelor după nevoile ei. Aceste şcoli se bucură şi de ajutorul Statului, prin Departamentul Cultelor. La Institutele Teologice, pe lîngă studenţii teologi, vin şi preoţii, ca prin Cursuri de îndrumare să fie orientaţi mai bine în lucrarea lor bisericească şi socială.

Amintind şi alte realizări bisericeşti, P. C. Păr. Rector arată cum s-a desfăşurat activitatea în anul şcolar 1958/59 şi aduce mulţumiri Inalţilor Ierarhi, care călăuzesc Institutul Teologic Universitar din Sibiu, Departamentului Cultelor, pentru sprijinul moral şi material ce l-a dat, Consiliilor Eparhiale, corpului profesoral, personalului administrativ şi de serviciu, şi studenţilor teologi. „Absolvenţilor le spune că ei sînt: „scrisoarea de recomandare" a profesorilor lor. Ei pleacă în viaţă să dea un examen mai greu decît examenele din şcoală: „Fiţi slujitori devotaţi Bisericii şi cetăţeni loiali Statului nostru de democraţie populară, pentru al cărui progres să lucraţi şi să luptaţi" — încheie P. C. Pr. Rector Sofron Vlad.

Amintim aici că în 26 şi 27 iunie studenţii teologi, conduşi de profesori şi personal administrativ au muncit voluntar la săparea unui canal de scurgere a unui pîrîu de asanare între com. Porumbac şi Scorei.

După un Psalm cîntat de cor, urmează cuvîntul studentului absolvent *Totoian Simion,* care face istoricul Institutului Teologic din Sibiu, ce sărbătoreşte 148 ani de la înfiinţare (1811). Acest Institut păşeşte şi azi alături de popor, formînd preoţi legaţi de Biserica ortodoxă şi devotaţi patriei. In numele absolvenţilor mulţumeşte I. P. S. Mitropolit Nicolae şi celorlalţi Ierarhi din Ardeal şi Banat, Departamentului Cultelor, corpului profesoral, bibliotecarilor şi celorlalţi ostenitori ai Institutului. Se angajează să slujească „cu tot devotamentul pe Hristos şi Biserica Lui, poporul şi patria, pentru mîntuirea sufletelor şi pentru pacea a toată lumea".

După ce corul cîntă: „Mama" de I. Chirescu şi Imnul F. M. T. D. *ia cuvîntul I. P. S. nostru* Mitropolit Nicolae, *care aminteşte că a fost o zi de mari aniversări. Aşa ne-am amintit de unirea ţărilor romîne, de reîntregirea Bisericii romîne, una ieri, azi şi pînă la sfîrşitul veacurilor. Tot anul acesta amintim înfăptuirile cîrmuirii populare din ţara noastră, de care se bucură toată naţia, şi împreună cu ea şi sfinta noastră Biserică.*

Se îndreaptă apoi spre absolvenţii Institutului Teologic Universitar îndemnîndu-i să nu uite cuvîntul Mîntuitorului: „cine mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor şi Eu îl voi mărturisi înaintea Tatălui Meu celui ce M-a trimis" şi nici cuvîntul Sf. Apostol Pavel de a privi ţintă la începătorul şi desăvîrşitorul, care este Hristos Domnul. Cum să mărturisiţi — aţi învăţat în cei patru ani de şcoală teologică. Dacă toată viaţa veţi ţine mintea şi simţirea îndreptate spre Hristos, atunci veţi merge pe drumul cel drept şi veţi culege recunoştinţa conştiinţei, recunoştinţa oamenilor şi a lui Dumnezeu. Să priviţi de asemenea spre sfinţii lui Dumnezeu, care ne arată că oameni fiind, totuşi prin voinţă şi luptă susţinută, cu ajutorul harului divin, putem să ne sfinţim mereu. Să păşim pe urmele lor.

Ne-am rugat cu toţii ca Domnul nostru Iisus Hristos să ne binecuvinteze cărările vieţii şi să ne ajute de a ne face datoria deplin, plinind toate cele ce sînt ale lui Dumnezeu pentru moştenirea vieţii cei veşnice şi toate cele ce sînt ale cîrmuirii pămînteşti, adică dînd Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Aşa ne-a învăţat Sf. noastră Biserică totdeauna, ne învaţă şi azi şi ne va învăţa în toată bună vremea. Cînd ne vom împlini datoria întreagă faţă de popor vom avea conştiinţa liniştită că ne-am împlinit datoria şi către patria noastră vremelnică şi către patria noastră cea de veci. Din acest drum noi nu ieşim, pentru că este drumul cel mai sigur, cel mai drept, bazat pe cuvîntul Sf. Scripturi şi pe învăţămintele istoriei poporului nostru. Cuvîntul Scripturii este adevăr în veac, iar istoria a fost şi este dascălul vieţii. Cuvîntul Scripturii ne învaţă să slujim lui Hristos şi să colaborăm la tot binele, ce se face de către cîrmuirea pămînteasca. Istoria ne arată că Biserica a fost întotdeauna alături de popor şi este şi azi.

Urează absolvenţilor să dea un examen bun şi frumos şi la şcoala vieţii, să ţie legătura cu Institutul ce i-a format, să aducă roade bogate spre bucuria noastră a tuturor şi a poporului nostru.

Aşa se încheie serbarea de sfîrşit de an şcolar la Institutul Teologic, ca la 1 septembrie să se înceapă iarăşi activitatea între zidurile celei mai vechi şcoli teologice superioare din ţara noastră.

N. M.

Se întîlnesc trei serii

(continuare din pag. 3)

torităţile bisericeşti şi civile îi apreciază. Am avut mereu în minte idealul preoţiei, aşa cum l-a arătat Sf. Ap. Pavel: păzirea adevăratei credinţe, pildă cu purtarea, cu dragostea, cu curăţia, călăuzirea credincioşilor pe căile cele bune. Asigură pe I. P. S. Mitropolit Nicolae de întreg devotamentul. Mulţumeşte profesorilor. Aduce recunoştinţă regimului de democraţie populară, spunînd că n-au uitat niciodată cuvintele spuse de mitropolitul Nicolae Bălan în ziua absolvirii (1949): „slujiţi cu devotament poporul, din mijlocul căruia aţi ieşit". Vom fi devotaţi poporului, identificîndu-ne cu aspiraţiile lui şi sprijinindu-l în făurirea unei vieţi mai bune, mai fericite.

Pr. Marcu I. (Broşteni-Mediaş) citeşte în numele „veteranilor" de la 1909 un cuvînt, în care se arată că din 33 absolvenţi, 28 s-au făcut preoţi (14 au adormit în Domnul), dintre cari 27 au fost distinşi pentru activitate, unul a fost episcop, unul vicar eparhial, doi protopopi şi doi profesori de religie. Toţi au fost elemente folositoare Bisericii şi patriei. Toţi au slujit altarul şi poporul.

Aminteşte de profesorii lor — dintre care numai unul e în viaţă. Mulţumeşte I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, profesorilor Institutului şi urează Institutului Teologic Universitar Sibiu mulţi ani de rodnică activitate.

Pe toţi vorbitorii, după ce şi-au terminat cuvîntul, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae i-a îmbrăţişat părinteşte.

Luînd cuvîntul, I. P. S. nostru **Mitropolit Nicolae** a spus că îmbrăţişînd pe vorbitori, a îmbrăţişat pe fiecare dintre cei prezenţi. Sîntem aici o familie foarte strînsă cu tot ce poate da dragostea lui Hristos unei familii duhovniceşti. Ce frumos şi duios e să ajungi să vorbeşti în jumătăţi de veac. Cei din 1909 au ajuns la vîrsta aceasta. Şi eu am ajuns. Să le dea Dumnezeu încă mulţi şi buni ani.

Seria II-a (din 1934) îmi aduce aminte vîrsta ce o aveam eu atunci. Ei sînt cam la vîrsta bărbatului desăvîrşit, cum zice Sf. Ap. Pavel. Le doresc ca Dumnezeu să le ţie această bărbăţie desăvîrşită în slujba Bisericii şi poporului.

Seria III-a (din 1949) sînt tineri. Ei au lucrat totuşi în ogorul Domnului şi se iau la întrecere evanghelică, ca să cucerească cununa vieţii veşnice. Fiecare va primi cununa cuvenită. Ii rog pe ceice împlinesc 10 ani de la absolvire să se roage lui Dumnezeu pentru mine, ca să ne mai întîlnim peste zece ani.

Binecuvintez pe tineri, pe mijlocaşi şi pe bătrîni şi le doresc spor în lucrarea ce o desfăşoară pentru Biserică şi Patrie.

O agapă frăţească în sufrageria Institutului a încheiat această întîlnire dintre cele trei serii de absolvenţi: de o jumătate de veac, de un sfert de veac şi de un deceniu.

Intîlnirea aceasta a arătat că sămînţa semănată în sufletele studenţilor teologi la Institutul din Sibiu a rodit îmbelşugat spre mîntuirea credincioşilor şi înflorirea Patriei.

N. M.

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ

ANUL 107 Sibiu, 1 octombrie 1959 Nr. 37—38

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Crearea unei zone denuclearizate în Balcani

Posturile de radio și ziarele de pretutindeni au răspîndit știrea că guvernul sovietic a făcut un nou și mare pas în problema păcii și a securității în lume. Anume, el a propus să se creieze în regiunea Balcanilor și a mării Adriatice o zonă în care să nu existe arme atomice și arme rachetă, pentru ca popoarele de aici, între care sîntem și noi, romînii, să fie la adăpost de groaza unui război ucigător în masă.

Ideia creerii acestei zone a exprimat-o mai întîi șeful guvernului sovietic, N. S. Hrusciov, în timpul vizitei făcută în Albania în iunie a. c. Ea este sprijinită cu toată căldura și tăria de către țările lagărului socialist, de către guvernul romîn, albanez, bulgar și de R. P. F. Iugoslavia și de popoarele altor țări din această parte a lumii.

Astfel partidele de opoziție din Grecia, alături de întreg poporul grec, s-au pronunțat contra instalării de rampe pentru lansarea de arme teleghidate și atomice, pe care le face guvernul la porunca guvernului american. Același lucru se petrece în Turcia și în Italia. Popoarele acestor țări sînt nemulțumite de aceste grave provocări la război la adresa țărilor iubitoare de pace, care sînt țările socialiste.

Guvernele din Grecia, Italia și Turcia afirmă că înființarea unei zone denuclearizate în Balcani și Adriatica nu ar aduce nici un bine acestor țări, căci nu le-ar asigura pacea și securitatea. Ori afirmația este greșită, deoarece instalarea rampelor care se fac acum în țările lor obligă pe vecini să facă același lucru, să ia contra-măsuri de apărare. Pacea popoarelor poate fi asigurată nu prin înarmare, ci prin **dezarmarea tuturor.**

Popoarele din Balcani și zona Adriaticei nu mai pot fi azi înșelate de guvernele lor, care spun că U.R.S.S. le obligă să continuie cursa înarmărilor, pentru că le-ar amenința. Declarația guvernului sovietic care cere crearea cît mai urgentă a unei zone de pace, zone denuclearizate, pe care o garantează, este o nouă dovadă de pace a popoarelor U.R.S.S., care sînt angajate într-un plan septenal pentru construirea comunismului.

Declarația aceasta arată, oricărui om cu bună credință, că dacă există o primejdie pentru țările capitaliste, de care se tem guvernele lor, ea nu vine din răsărit, de unde răsună chemări sincere și repetate pentru pace și colaborare internațională. Primejdia vine de la acele cercuri care nesocotesc glasul popoarelor pentru pace, și continuă să meargă înainte, să intensifice războiul rece, să sporească înarmările atomice și să respingă colaborarea și coexistența pașnică.

Poporul romîn salută cu cea mai mare bucurie declarația guvernului sovietic, pentru crearea zonei denuclearizate în Balcani. Guvernul R.P.R. a adresat țărilor balcanice o chemare ca la o conferință a șefilor de guverne să se realizeze un acord de colaborare și denuclearizare. Chemarea a avut un ecou favorabil pretutindeni. Poporul romîn luptă pentru înfăptuirea acestei zone denuclearizate, deoarece aceasta corespunde intereselor tuturor popoarelor și oamenilor muncii, care luptă pentru o viață mai bună și mai fericită. Credem că glasul rațiunii va birui și dorința de pace a popoarelor din toată lumea se va impune, căci dușmanii păcii nu vor putea sta împotriva voinței sutelor de milioane de oameni cinstiți din toată lumea.

Biserica noastră se bucură de această luptă și o sprijinește din toate puterile, pentru că vede în zona balcanică denuclearizată începutul unei destinderi și a construirii păcii în Balcani și în lume. Pacea este voia lui Dumnezeu, iar Biserica o binecuvintează și luptă pentru ea.

S. Radu

Cinci sute ani de existență

In septembrie a. c. se aniversează împlinirea a 500 de ani de cînd București a fost pomenit într-un hrisov. E drept că pe locul unde e azi București s-au găsit urme de viață omenească foarte vechi. Aici se încrucișau drumurile, care legau Transilvania de Dunăre. Dar cel dintîi hrisov, în care se vorbește despre tîrgul București, este cel dat de Domnitorul Vlad Țepeș în 20 sept. 1459. Ce distanță de la Bucureștii de atunci, la cel de azi! Tîrgul din 1459 avea numai vreo 2.000 locuitori. Capitala Republicii noastre are azi peste 1.500.000 locuitori, adică de 750 ori mai mult. Tîrgul de la 1459 era pe stînga Dîmboviței, fiind foarte mic și format din case de lemn și un centru comercial restrîns. Azi e un oraș mare, cu clădiri moderne, de poate fi socotit între marile orașe ale lumii.

La început București n-a fost capitala țării. Abia în sec. XV domnitorii au stat cînd la București, cînd la Tîrgoviște (vechea capitală). După ce domnitorul Mircea Ciobanul a clădit în București curtea și biserica domnească, domnitorii s-au stabilit mai mult în București. Așa ajunge Bucureștiul capitală și se dezvoltă mereu. Lîngă domnitor vin și boierii. Aici se adună și negustorii, meșteșugarii și muncitorii. Totuși Bucureștiul rămîne tot pe malul sting al Dîmboviței. Pe malul drept erau vii întinse și se clădiră numai cîteva case boierești și mănăstiri, ca Radu Vodă, Mitropolia, Mihai Vodă, Cotroceni, Văcărești.

Focul și cutremurele au distrus adeseori orașul, așa că din vechiul București au rămas puține urme. De altfel domnitorii și boierii aveau numai grija cum să stoarcă avuții cît mai mari de pe spinarea poporului, nu cum să facă orașul mai frumos.

Pe la sfîrșitul sec. XVIII orașul ajunse la cca. 70.000 locuitori. Străzile însă erau înguste și întortochiate, clădirile simple. Fîntînile publice puține. Numai cîteva străzi principale erau podite. Podurile peste Dîmbovița erau de lemn.

Regulamentul de sistematizare a Capitalei din prima jumătate a sec. XIX, inspirat de generalul rus Kiseleff, a prevăzut alinieri de străzi, crearea de piețe, parcuri și promenade și zidirea de clădiri publice. De atunci datează șoseaua Kiseleff.

După 1860 apar piața Universității, piața Teatrului Național, piața Rosetti, piața Victoriei și clădirile monumentale: Palatul Justiției, Palatul Marii Adunări Naționale, Casa Centrală a Armatei, Banca de Stat, Poșta, Casa de Economii, etc. Tot după 1860 se deschid primele „bulevarde", ca: „bulevardul Academiei" și actualele bulevarde Ana Ipătescu, Magheru-Bălcescu, etc. Prima gară e gara Filaret (1869). Între 1881—

(urmare în pag. 4)

Dragoste și prietenie

Toată învățătura Mîntuitorului s-ar putea cuprinde în dragoste și prietenie, în dragoste de Dumnezeu și de semeni. Dragostea e izvorul a tot binele în viața noastră, ea nu cunoaște măsura binelui niciodată și îl lucrează cu timp și fără timp pentru toți oamenii, fără nici o deosebire. Dragostea este busola negreșelnică, care arată creștinului calea cea dreaptă și plăcută lui Dumnezeu pe care o are de urmat în viață. Căci dragostea, așa cum ne-o cere Mîntuitorul Iisus Hristos, nu este numai simțire, ci ea este mai ales lucrare, faptă, și anume faptă bună. Ea este bucurie de a face altora bucurie, este pornire, așa cum spun unii Părinți ai Bisericii, de a cuprinde, de a îmbrățișa pe oricine și a lucra pentru binele lui; ea este dăruire dusă pînă la jertfa de sine pentru binele semenilor, așa cum ne-a învățat prin viața Sa Mîntuitorul.

„Ținta poruncii (Sf. Scripturi) este dragostea din inimă curată, din cuget bun și din credință nefățarnică",ne învață Sf. Apostol Pavel (I Tim. 1, 5). De aceea, tot el are cuvinte cum nu se poate mai frumoase și mai pline de învățătură pentru această virtute creștină, mamă a tuturor virtuților. El zice: „De-aș grăi în limbi omenești și îngerești, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. Și de-aș avea (darul) proorociei și de-aș cunoaște toate tainele și toată știința și de-aș avea atîta credință încît să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește". Orice faptă, adică, orice jertfă, oricît de mare, dacă am face pentru cineva, dacă ea se face din mîndrie, din fățărnicie sau din alte calcule, nu din „inimă curată, din cuget bun și credință nefățarnică" față de cel pe care îl ajutăm, fapta noastră nu prețuiește nimic înaintea lui Dumnezeu. Este tocmai ce ne învață Mîntuitorul, binele adică trebuie să-l facem fără nici o rezervă, fără să urmărim interesul propriu. Și continuă Sf. Pavel cuvintele sale despre dragoste: „Dragostea îndelung rabdă, se milostivește; dragostea nu pizmuește, nu se semețește, nu se trufește. Nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se întărîtă, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr" (I Cor. 13, 1—6).

„Mai presus de toate, zice Sf. Apostol Petru, să aveți multă dragoste unii către alții, căci dragostea acoperă mulțime de păcate" (I Petru 4, 8).

Cunoscînd puterea dragostei, ca Dumnezeu adevărat, Domnul nostru Iisus Hristos ne poruncește: „Poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul. Precum eu v-am iubit pe voi așa să vă iubiți și voi unul pe altul" (Ioan 13, 34). Dragostea apropie sufletele și le unește în lucrarea binelui comun. Dragostea făurește prietenia dintre oameni și prietenia dintre popoare.

*

Dragostea este chiagul care apropie milioane de oameni de pe întreg globul pămîntesc în lupta lor pentru pace și pentru o lume mai bună, mai luminoasă și mai fericită.

Sub semnul dragostei și al prieteniei izvorîtă din dragoste se desfășoară și viața nouă din Patria noastră.

Iată de pildă că astăzi toate cultele din Țara noastră își dau mîna frățește luptînd împreună pentru pace și pentru propășirea poporului.

Infrățiți, poporul romîn și naționalitățile conlocuitoare muncesc alături pe aceleași ogoare, în aceleași gospodării colective, în aceleași uzine și studiază în aceleași Universități.

Sub semnul dragostei și al prieteniei s-a desfășurat în zilele de sfîrșit de iulie și inceput de august, la Viena, cel de al VII-lea Festival al Tineretului și Studenților din întreaga lume. Tineri de pe toate cele cinci continente, de naționalități diferite, de rase diferite, de convingeri religioase și politice diferite, purtînd fiecare specificul și bogăția artistică a poporului său, își dau mîna prietenește într-o mare horă a frăției tuturor oamenilor.

„Să practicăm deci dragostea, căci ea este ca o fortăreață care nu ne lasă a păți ceva rău. Nimic din cele viclene să nu fie între noi, nimic din cele bănuite, căci unde este adevărata prietenie nimic din acestea nu se găsește" (Sf. Ioan Gură de Aur). Din dragoste să muncim pentru binele tuturor și să luptăm pentru pacea a toată lumea.

Gh. P.

Invățătura Sfintei Scripturi despre Maica Domnului

In Sfinta Scriptură avem puține cuvinte despre Maica Domnului sau care să fi fost rostite chiar de gura Maicii Domnului. Sfinții Evangheliști sînt foarte rezervați în a ne da amănunte asupra vieții și asupra faptelor Maicii Domnului.

Maica Domnului așa cum ne este prezentată în însemnările scurte pe care le avem, mai ales în Sfinta Scriptură, a fost o femeie care a trăit o viață atît de simplă și atît de ascunsă în smerenie încît n-a atras atențiunea nimănui asupra ei. Viața ei de adîncă unire cu Dumnezeu o făcea să nu țină seama de întîmplările și de faptele zilnice. Cuvintele ei erau puține și nu vorbea decît ceea ce era necesar să vorbească.

Sf. Epifaniu (320—404) zugrăvind icoana Maicii Domnului a scris că a fost în toate faptele ei plină de seriozitate și cinste. Vorbea puțin și numai atunci cînd era necesar; era gata întotdeauna să asculte și era foarte binevoitoare. Vorba ei era întotdeauna fermecătoare, fără tulburări și fără mînie.

Sf. Ioan Damaschinul zicea că ea nu cunoștea nici măcar acele lucruri mărunte care se petreceau dinaintea porții ei. Sf. Ambrozie laudă îndeletnicirile Maicii Domnului: rugăciunea, tăcerea, singurătatea și smerenia. La biserică nu pleca niciodată singură, înconjura convorbirile cu alte femei și se purta cu mare grijă.

In cărțile Noului Testament avem în total cinci fraze scurte rostite chiar de Maica Domnului și o cîntare: „Mărește suflete al meu pre Domnul". Sînt puține aceste cuvinte, dar ele nu pot izvorî decît dintr-o cunoaștere adîncă a lui Dumnezeu, ele ne poartă în atmosfera și în locurile în care a trăit, s-a rugat, a lucrat Maica Domnului și ne arată sufletul ei evlavios și smerit.

Iată cuvintele Maicii Domnului, așa cum le avem în Sfinta Scriptură:

In Nazaret (Lc. 1, 26—38) cînd îngerul Gavriil îi face cunoscut Mariei că va fi mama lui Dumnezeu, ea îi răspunde: „Cum va fi aceasta de vreme ce eu nu cunosc bărbat". Și apoi: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvîntul tău".

Intr-un sat din munții Iudeii, răspunzînd la laudele îndreptate ei de rudenia sa Elisabeta, preamărește într-o frumoasă cîntare puterea și bunătatea lui Dumnezeu, care a făcut lucruri mari cu ea. Cîntarea aceasta începe cu cuvintele: „Mărește suflete al meu pre Domnul" (Lc. 1, 46—55).

In biserica din Ierusalim, cînd Iosif și Maria au pierdut pe Iisus pruncul, după ce l-au aflat, Maica Domnului i-a zis: „Fiule, pentru ce ne-ai făcut atîta supărare? Iată tatăl tău și cu mine îngrijorați te căutam" (Lc. 2, 48).

In Cana Galileii, la nuntă, Maria zise Fiului: „Nu mai au vin" și slujitorilor le zice: „Faceți ceea ce (Iisus) vă va spune" (In. 2, 3—5).

Acestea sînt singurele cuvinte pe care le avem în Sfînta Scriptură de la Maica Domnului. Deși sînt puține aceste cuvinte, cuprind totuși întreaga învățătură a Bisericii noastre ortodoxe despre Maica Domnului.

Trei sînt învățăturile pe care le leagă Biserica noastră ortodoxă despre Sf. Fecioară Maria: pururea fecioria Maicii Domnului, maternitatea divină a Maicii Domnului (e Născătoare de Dumnezeu) și preacinstirea sau cinstirea mai presus decît toți sfinții și îngerii.

Sub pururea fecioria Maicii Domnului înțelegem că Maica Domnului a fost într-o curățenie trupească și sufletească desăvîrșită, strălucind prin fecioria ei înainte de naștere, în timpul nașterii și după naștere. Maria ca mamă a lui Hristos n-a avut nici o legătură trupească cu vreun bărbat și nici alți fii n-a avut.

In momentul Bunei Vestiri Maria era, după cum zice Evanghelia, „o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David" (Lc. 1, 27). Sf. Luca înlătură orice îndoială care s-ar fi putut ivi în legătură cu fecioria Maicii Domnului numind-o „fecioară". Fecioria Maicii Domnului apare și din răspunsul pe care ea îl dă îngerului: „Cum va fi aceasta de vreme ce nu cunosc bărbat" (Lc. 1, 34). Cuvintele „nu cunosc" însemnează că nu cunosc acum în prezent, nu am cunoscut în trecut și nu voi cunoaște nici în viitor.

Sfinții Părinți și scriitori bisericești văd în cuvintele acestea arătarea hotărîrii sale ferme de a rămînea fecioară înainte de căsătorie, în timpul căsătoriei și după căsătorie, de a rămînea pururea fecioară. Numai așa înțelegem și cuvintele îngerului care îi arată Fecioarei modul în care se va realiza această făgăduință: „Duhul Sfînt se va pogorî peste tine și puterea Celui Prea Inalt te va umbri; pentru aceea și sfîntul care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema" (Lc. 1, 35). Atunci Maria răspunde al doilea cuvînt: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvîntul tău" (Lc. 1, 38). In felul acesta Sfînta Fecioară își dă consimțămîntul la întruparea Fiului lui Dumnezeu. In clipa aceea ea a zămislit pe Dumnezeu cel mai înainte de veci, mai presus de legile firii, nu silită ci liberă și cu deplină cunoaștere.

Al doilea adevăr al credinței noastre pe care îl putem scoate din cuvintele rostite de Maica Domnului, pe care le avem în Sfînta Scriptură, este calitatea Mariei de a fi Mama

(urmare în pag. 3)

CINSTIREA MAICII DOMNULUI

Sfînta noastră Biserică Ortodoxă arată Maicii Domnului o **cinstire deosebită**, mai presus decît cea arătată celorlalți sfinți. Ea este „mai cinstită decît heruvimii și mai mărită fără de asemănare decît Serafimii" cum spune cîntarea bisericească. Această cinstire pe care bunii credincioși o arată Maicii Sfinte are temeiuri puternice atît în legea firii cît și în învățătura de credință a Bisericii.

Cinstirea mamei.

De fapt respectul și cinstirea arătată față de părinți, tată și mamă, este un simțămînt general omenesc, adînc înrădăcinat în sufletul fiecărui om. Ea se cere apoi în mod hotărît și prin porunca lui Dumnezeu, care spune: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pămînt" (Eșire 20, 12). Ce mare însemnătate are cinstirea părinților, se vede și din aceea că în timpul Legii Vechi, ceice nu arătau cinstea cuvenită părinților, îi grăiau de rău, îi blestemau sau loveau, erau pedepsiți cu pedepse foarte grele, uneori chiar pedeapsa cu moartea (Eșire 21, 15, 17; Levitic 20, 9; 27, 16; Pilde 30, 17).

Dacă se cuvine să cinstim pe mama care ne-a născut după trup, cu atît mai mult trebuie să cinstim pe Pururea Fecioara Maria, care în chip minunat a născut pe Domnul Iisus Hristos, adică pe Mîntuitorul sufletelor noastre. De aceea spune un părinte bisericesc: după cum nu poate fi numit om cel ce nu cinstește pe mama sa, tot așa nu poate fi socotit cineva creștin, dacă nu cinstește pe Maica Domnului.

O lege a firii spune: cu cît lucrarea, pe care o îndeplinește un om, este mai însemnată cu atît și cinstea ce se arată acelui om este mai mare. Faptul că Fecioara Maria a fost aleasă dintre toate femeile ca să nască mai presus de fire pe Fiul lui Dumnezeu, devenind Născătoarea de Dumnezeu, este fapta cea mai însemnată și mai sublimă a ei. Dacă Maica Domnului a fost aleasă să îndeplinească un rol atît de mare în istoria mîntuirii noastre, apoi desigur că se cuvine ca și noi să-i arătăm o cinstire deosebită. Faptul că Maica Domnului a născut mai presus de fire pe Fiul lui Dumnezeu formează deci temeiul cel mai însemnat și mai puternic pentru care noi o cinstim pe Dînsa.

Dar cinstirea ce se cuvine Maicii Domnului stă în strînsă legătură și cu cinstirea și închinarea noastră față de Domnul nostru Iisus Hristos. Căci cinstea fiului se resfrînge totdeauna și asupra maicii sale. O mamă care a dat societății fii vrednici este cinstită și respectată de toți.

A cinsti pe fiu înseamnă a cinsti și pe mama lui. De aceea a iubi și a sluji cu adevărat pe Domnul Hristos înseamnă a cinsti după cuviință și pe Prea Curata lui Maică. Aceasta ne-o arată lămurit și acea femeie, care și-a arătat respectul și admirația față de Domnul Iisus Hristos, cinstind și fericind pe Sfînta Lui Maică. „Pe cînd grăia El, spun Sf. Evanghelii, o femeie din mulțime ridicînd glas, a zis către Dînsul: „Ferice de pîntecele ce te-a purtat și de pieptul ce ai supt" (Luca 11, 27).

Dacă cinstirea arătată Domnului Iisus Hristos se răsfrînge și asupra Maicii Sale, apoi și cinstirea arătată Ei se îndreaptă și către Domnul Hristos, Fiul Ei. In sfintele icoane Maica Domnului nu este arătată niciodată singură, ci totdeauna cu pruncul Iisus în brațe. Aceasta ne arată că cinstea arătată Maicii Domnului, se îndreaptă și către Fiul Ei. Rugăciunea către Maica Domnului este și o rugăciune către Fiul Ei. Cinstind pe Maica Domnului, cinstim și iubim pe Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru.

Noi trebuie să cinstim apoi pe Maica Domnului și pentru faptul că ea este Maica noastră duhovnicească a creștinilor, iar noi sîntem fiii Ei duhovnicești, înfiații Ei la picioarele crucii de pe Golgota, cînd Domnul arătînd spre Dînsa a spus ucenicului Ioan: „Fiule iată maica ta", adică: „Creștinilor iată maica voastră". Ca maică a noastră ea ne iubește pe toți cu iubire puternică de mamă, cu iubire curată de fecioară, Ea se roagă neîncetat pentru sufletele noastre. La această dragoste de mamă și purtare de grijă a Maicii Domnului față de noi, noi trebuie să răspundem cu respectul și cinstea pe care fiul cel bun o arată maicii sale.

Pe lîngă aceste temeiuri, ceea ce ne mai îndeamnă la cinstirea Maicii Domnului este și sfințenia vieții sale. Viața ei a fost un buchet însuflețit al tuturor virtuților. Ea este mai sfîntă decît toți sfinții și de aceea trebuie să i se arate o cinstire deosebită.

Toate aceste temeiuri ale cinstirii Maicii Domnului sînt arătate pe scurt și în cunoscuta cîntare bisericească, în care se spune: „Cuvinese cu adevărat să te fericim pe Tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decît heruvimii și mai mărită fără de asemănare decît serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvîntul ai născut, pe Tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu Te mărim".

Ceea ce este foarte însemnat, este faptul că însăși Maica Domnului și-a dat seama că Ea va fi cinstită în mod deosebit de către creștinii din toate neamurile. Deși era chipul smereniei desăvîrșite și deși nu căuta să fie cinstită de cineva, după cum nu caută aceasta nici un sfînt, totuși Fecioara Maria își dădea bine seama că născînd pe Mîntuitorul, așteptat de lumea întreagă, pentru aceasta ea va fi fericită și cinstită de lumea întreagă. De aceea Ea, plină de smerenie dar și de bucurie, mulțumește lui Dumnezeu pentru toate, spunînd în casa Elisabetei: „Mărește suflete al meu pe Domnul, și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mîntuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei sale, că iată, de acum mă vor ferici toate neamurile. Că mi-a făcut mă-

(urmare în pag. 4)

Invățătura Sfintei Scripturi despre Maica Domnului

(continuare din pag. 2)

lui Dumnezeu. Maica Fecioară a fost o adevărată mamă și s-a purtat ca o mamă cînd a rostit cuvintele: „Fiule, dece ne-ai făcut atîta supărare? Iată tatăl tău și cu mine îngrijorați te căutam". Această întrebare o face în virtutea puterii și autorității de mamă pe care o avea. Ea s-a arătat ca o adevărată mamă atunci cînd l-a căutat și cînd i-a vorbit. Oricare mamă ar fi făcut la fel. Ar fi trebuit să fi ascultat aceste cuvinte chiar de pe buzele ei pentru a înțelege din tonul cu care au fost rostite, grija unei adevărate mame preocupată de soarta fiului ei.

Tot în calitate de mamă intervine Maria și la nunta din Cana Galileii, cu rugămintea pe lîngă Fiul ei: „Vin nu au" (In. 2, 3). La rugămintea și la intervenția ei Mîntuitorul săvîrșește cea dintîi minune. Cuvintele Maicii Domnului: „Faceți ce vi se va spune", sînt primele cuvinte adresate de Maica Domnului oamenilor pentru Fiul său. De atunci misiunea Mariei, în calitatea ei de Mamă a lui Iisus, este și aceea de a fi mama noastră, călăuzitoarea și îndrumătoarea vieții noastre sufletești: „Iată mama ta", a zis Mîntuitorul pe cruce.

Dintre toate cuvintele pe care le avem de la Maica Domnului, cele mai frumoase și mai simțite sînt acelea care compun cîntarea: „Mărește suflete al meu pre Domnul" care este de altfel și o rugăciune și în aceeași vreme și cîntare de o valoare neîntrecută. Prin ea se preamărește puterea lui Dumnezeu pentru darul pe care Dumnezeu l-a făcut Sfintei Fecioare în taina răscumpărării. Cîntarea aceasta mai cuprinde și lauda adusă lui Dumnezeu pentru darurile săvîrșite de Dumnezeu cu „cei smeriți și flămînzi" și în chip deosebit cu Izrail.

Cîntarea se încheie cu constatarea că Dumnezeu a pregătit în decursul veacurilor pe Izrail și prin mijlocirea lui a pregătit omenirea întreagă pentru venirea Răscumpărătorului. Cîntarea aceasta o auzim și noi în fiecare Duminică cîntîndu-se la biserică, la utrenie, pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru toate binefacerile pe care le primim de la El.

Cuvintele Maicii Domnului: „Căci a căutat spre smerenia roabei sale, căci iată de acum mă vor ferici toate neamurile, că mi-a făcut mie mărire cel puternic și sfînt e numele lui" (Lc. 1, 48—49), întăresc pe deplin al treilea adevăr al credinței noastre ortodoxe despre Maica Domnului: cultul de preacinstire, adecă cinstirea ei mai presus decît toți sfinții și îngerii. Toate „neamurile" o vor numi fericită. Cuvintele acestea ne arată dragostea și cinstirea pe care generații nesfîrșite de închinători au adus-o Mariei în cursul veacurilor. Femeia din popor (Lc. 11, 23) care în limbajul ei oriental a exprimat omagiul cel mai plăcut care i se putea da lui Iisus, cinstindu-i mama, reprezintă toate acele șiruri nesfîrșite de creștini, care în cursul atîtor veacuri au cinstit-o și o vor cinsti alături de Fiul ei, Iisus Hristos.

Din cele de mai sus putem cunoaște cuvintele rostite chiar de Maica Domnului. Din ele putem desprinde întreagă învățătura Bisericii noastre ortodoxe despre Maica Domnului.

Maria a fost aleasă din veșnicie ca prin ea să fie împlinită taina întrupării Fiului lui Dumnezeu și mîntuirea întregului neam omenesc. Pentru noi creștinii aceste cuvinte ale Maicii Domnului, deși sînt puține, sînt totuși ca niște pietre prețioase care strălucesc pe fruntea ei de Mamă a lui Dumnezeu și de mamă a noastră a tuturora. Din ele cunoaștem curățenia desăvîrșită a Sfintei Fecioare, zămislirea ei suprafirească și alegerea ei de Mamă a Mîntuitorului. Tot ele ne arată temeiul cinstirii prin supravenerare întrucît ei i-a fost rezervat în ierarhia sfinților și a îngerilor un loc mai apropiat de Dumnezeu.

Aceasta este învățătura Bisericii noastre despre Maica Domnului, învățătură care a fost depozitată în Sfînta Scriptură în puține cuvinte, dar care ne-a fost lăsată nouă ca o sfîntă moștenire.

Prof. Alexandru Moisiu

Cinci sute ani de existență

(continuare din pag. 1)

1886 Dîmbovița e transformată în un canal drept și se face conducta de apă modernă. Apar și primele parcuri, în deosebi Cișmigiul.

După primul război mondial se construiește fără plan și după gustul fiecărui proprietar. Centrul e format din blocuri, iar periferia din case mici, fără apă și canalizare.

Eliberarea țării la 23 August 1944 a adus mari schimbări și în București. Scopul acestor schimbări făcute pe baza unui plan pe 20—25 ani, este ca București să fie o capitală vrednică de oamenii muncii, care-și construiesc o țară minunată. Poporul din București a luptat în cei 500 ani împotriva boierilor împilatori și a capitaliștilor exploatatori. El se bucură acum de roadele biruinței clasei muncitoare. Deosebirea dintre centru și periferie se șterge. Se construiesc locuințe noi în cartierele Ferentari, Bucureștii Noi, Vatra Luminoasă, Mihai Bravu, Floreasca, etc. Se construiesc: Teatre, cinematografe, spitale, stadioane, parcuri, care înfrumusețează capitala noastră.

Acum se lucrează la amenajarea pieții Palatului Republicii, care va cuprinde un complex de clădiri monumentale constituind un centru frumos și măreț. Se prevede și amenajarea în același fel a pieții Gării de Nord, pieții Victoriei, pieții Teatrului de operă și balet, etc. Se vor deschide noi bulevarde (magistrale), se vor extinde parcurile (zone verzi de-a lungul lacurilor și a Dîmboviței). Se vor construi noi locuințe, spitale, școli, teatre, cinematografe, stadioane, etc.

Bucureștii va fi o adevărată capitală a unei țări înfloritoare. Viața oamenilor muncii din București va fi tot mai frumoasă, mai îmbelșugată, mai luminată.

Dacă privim cu mîndrie monumentele vechi, care vorbesc despre luptele poporului nostru pentru libertate și o viață mai bună, cu și mai multă mîndrie privim construcțiile ce se ridică azi și cele ce se vor ridica prin munca poporului, ca semn al vremilor celor noi. Măreția acestor vremi se arată și în Bucureștiul cel nou. La a cinci suta aniversare, Bucureștiul e capitala iubită a patriei noastre, făurită prin lupte de veacuri și prin munca însuflețită a oamenilor muncii. Viitorul lui este una cu viitorul luminos al patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă. N. M.

† Cîntăreț bisericesc L. Lupuleț

Pe ziua de 24 aprilie 1959 în Parohia Sohodol biserica veche a încetat din viață bătrînul cîntăreț bisericesc Leonte Lupuleț în vîrstă de 86 ani. Cîntăreț conștiincios al Bisericii, peste 50 de ani a ținut să slujească la strană, alături de două generații de preoți din familia Pușcariu. Își amintea și povestea cu drag din trecutul parohiei noastre. Pe ploi torențiale, pe geruri aspre, deși locuia la peste 2 km. de Sf. biserică, bătrînul cantor era punctual la strană și se bucura că poate aduce laudă lui Dumnezeu alături de parohieni.

Prohodirea s-a făcut pe ziua de 26 aprilie în cimitirul vechi din Sohodol și a fost însoțit de dragostea parohienilor, care i-au adus ultimul omagiu. Panegiricul a fost ținut de preotul-paroh Ioan Zăbavă, care a scos în evidență vrednicia și credincioșia bătrînului cantor.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Preot I. Zăbavă

Cinstirea Maicii Domnului

(continuare din pag. 3)

rire cel puternic, Sînt fie numele Lui!"... (Luca 2, 46—49). In viața Maicii Domnului s-a plinit cuvîntul Mîntuitorului, care spune: „Cel ce se smerește, acela se va înălța" (Lc. 18, 14). Din adîncul smereniei desăvîrșite, Maica Domnului a fost ridicată, de Fiul Ei, la înălțimea de a fi cinstită de toți creștinii și de cetele cerești.

A fost cinstită totdeauna.

Sfînta Scriptură ne arată clar că Maicii Domnului, încă din timpul vieții sale pămînteșt i s-a arătat această cinstire deosebită. Dumnezeu-Tatăl a cinstit-o prin faptul că a ales-o ca din Ea să se nască după trup Domnul Hristos. Ingerul Gavriil îi spune la Buna Vestire: „Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine! Binecuvîntată ești tu între femei!... Căci ai aflat har la Dumnezeu" (Luca 1, 28, 30). Elisabeta, soția preotului Zaharia, deși era mult mai în vîrstă, totuși cînd Fecioara Maria a venit acasă la dînsa i-a arătat un respect și o cinstire deosebită, spunîndu-i: „Binecuvîntată ești tu între femei și binecuvîntat este rodul pîntecelui tău! *Și de unde cinstea aceasta pentru mine, ca să vină la mine Maica Domnului meu"!* (Luca 1, 42—43). Luminată de darul lui Dumnezeu, Elisabeta știa că Fecioara Maria este aleasă să nască pe Mesia cel mult așteptat și de aceea își arată față de Dînsa tot respectul și cinstirea cuvenită Maicii lui Dumnezeu.

Insuși Domnul nostru Iisus Hristos a ascultat și a cinstit ca un fiu adevărat pe Prea Curata Lui Maică (Luca 2, 51). Prima minune o face la rugămintea Ei (Ioan 2, 3). Chiar cînd era răstignit pe cruce, în chinuri groaznice, Mîntuitorul nu uită de Maica Sa, ci o lasă în grija Sf. Apostol Ioan.

După înălțarea Domnului la cer era cinstită și respectată de Sf. Apostoli și de ceilalți ucenici, stînd cu ei împreună la rugăciune (F. Ap. 1, 14). La pogorîrea Sf. Duh, Maica Domnului era în mijlocul Sf. Apostoli, cum se arată și în icoanele bisericești. Cinstirea deosebită arătată Maicii Domnului se vede și din faptul că îndată după moarte, la 3 zile, trupul ei a fost înălțat la ceruri, unde se roagă pururea pentru noi. De la Ea au aflat Sf. Apostoli nașterea și copilăria lui Iisus.

Sfinții și de Dumnezeu purtătorii Părinți din primele vremuri ale Bisericii adunați în soboare mari (la anii 431, 553, 680 și 787) și întemeindu-se pe cele spuse în Sf. Scriptură și Sf. Tradiție au combătut învățăturile greșite ale ereticilor, care necinsteau pe Maica Domnului. Luminați de darul lui Dumnezeu Sfinții Părinți au arătat care este adevărata învățătură despre Maica Domnului.

Ei au arătat că Maica Domnului nu este ca oricare altă femeie, ci Ea este „prea sfîntă", adică mai sfîntă decît toți ceilalți sfinți și decît toate cetele cerești. Maica Domnului este apoi Pururea Fecioară, Născătoare de Dumnezeu și vrednică de o cinstire deosebită din partea tuturor. Tot sfinții Părinți au arătat care este deosebirea între cinstirea arătată Maicii Domnului și cinstirea arătată celorlalți sfinți și lui Dumnezeu. Sfinților le arătăm o cinstire (venerare) obișnuită. Maicii Domnului îi arătăm o cinstire specială, mai mare: supravenerare. Iar lui Dumnezeu îi datorăm nu numai cinstire, ci și închinare și adorare, El fiind Domnul și Stăpînul vieții noastre.

Ca semn al acestei cinstiri deosebite încă din cele mai vechi timpuri s-au rînduit sărbători în cinstea Maicii Domnului, pe care le avem și azi, apoi s-au ridicat biserici avînd ca hram una din aceste sărbători, s-au făcut multe icoane ale Maicii Domnului; Sfinții Părinți, prin cuvinte frumoase și asemănări alese, au alcătuit multe cîntări, slujbe (acatiste, paraclise) și alte rugăciuni pentru cinstirea Maicii Domnului, ele folosindu-se și azi în Biserică.

Toate acestea sînt o dovadă grăitoare a evlaviei și cinstirii, pe care Sfinții Părinți și bunii credincioși de totdeauna au arătat-o mereu Maicii Domnului.

Cinstind în acest fel pe Maica Domnului, dovedim că sîntem fii buni ai Ei și ucenici adevărați ai Domnului Iisus Hristos.

Ierom. *Irineu Crăciunaș*

†Preotul Mircea Fodorean

Miercuri în 15 aprilie 1959, a încetat din viață, trecînd spre cele veșnice, mult regretatul preot Mircea Fodorean din Alba-Iulia, la vîrsta de 54 ani.

S-a născut în anul 1905 în satul Galați de pe Valea Ampoiului, ca fiu al venerabilului preot și protopop Ioan Fodoreanu. Școala primară a urmat-o la Zlatna. Liceul la Blaj și Academia Teologică la Cluj.

A păstorit în parohia Bucerdea timp de 12 ani, și în Alba Iulia 18 ani dovedind o deosebită dragoste pentru chemarea preoțească — străduințe necontenite pentru bunăstarea sf. biserici și mîntuirea credincioșilor și o rară bunătate sufletească.

După tată era a treia generație de preoți, iar după mamă, vechimea familiilor preote din Vurpăr, Alba Iulia, Feneș, al căror urmaș era, se pierde în veacul al XVIII-lea.

Cuvîntul Sfintei Evanghelii înduhovnicise de mult acele generații de preoți, iar slujirea Bisericii și iubirea de popor era o chemare de onoare a moși-strămoșilor săi.

Moștenise de la mamă virtutea tăcerii și puterea de a suferi și ierta, iar de la tată, un adînc simț al artei și mai ales darul muzicii, prin care se înălța pe sine, coriștii și pe credincioși la sfintele slujbe.

De mic, împreună cu cei șase frați ai săi, dădea răspunsurile în cor la Sf. Liturghie slujită de tatăl lor. Ca teolog a dirijat corul teologilor. Ca preot a organizat coruri bisericești. La dînsul servirea preoțească era rostire smerită plină de mireasma rugăciunii. La multele solemnități era înconjurat de preoți și cîntăreți, pe care îi îndruma cu măiestrie săvîrșind prin cîntare bucurii duhovnicești. Toată viața i-a fost un imn de slavă bunului Dumnezeu.

Domnul l-a chemat la El să-L preamărească și în ceruri.

A lăsat în urma sa mult îndurerata și nemîngăiata soție și cei doi fii minori.

Prohodirea a fost condusă de Prea C. Sa Vicar T. Belașcu și protopop V. Negrea, în fruntea unui sobor de preoți.

Credincioșii au adus ultimul omagiu preotului vrednic și omului de omenie, care a fost mult regretatul nostru frate, preotul Mircea Fodorean.

Bunul Dumnezeu să-i facă parte cu drepții, iar îndureratei familii să-i trimită milele Sale cele bogate. *Pr. Ioan Clonța*

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu
Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 107 Sibiu, 15 octombrie 1959 Nr. 39—40

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR: Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Roadele luptei pentru pace

Dacă privim înapoi pe arena vieţii politice internaţionale, din ultimul timp, constatăm cu cea mai mare satisfacţie că s-au produs mari schimbări. Este pentru noi o bucurie să vedem că a slăbit foarte mult încordarea din relaţiile internaţionale. State şi popoare, grupate în sisteme social-politice diferite, încep să-şi întindă mîna de colaborare şi prietenie şi să se preţuiască reciproc. Faptul acesta umple de linişte, de speranţe şi încredere pentru ziua de mîine, pe toţi oamenii de bine din întreaga lume.

Destinderea încordării pe care o observăm pe plan internaţional se datoreşte luptei pentru pace, dusă cu statornicie de Uniunea Sovietică, împreună cu celelalte state socialiste, cu oamenii de bine din toată lumea. Sub presiunea opiniei publice de pretutindeni, conducătorii din Apus au pornit pe calea tratativelor. Aceasta e calea, care duce la înţelegere şi la convieţuire, înlăturînd primejdia unui război atomic îngrozitor. In decursul acestui an au avut loc un număr important de vizite reciproce la un nivel înalt între Est şi Vest, făcute de oameni cu mare răspundere pentru soarta popoarelor lor. Astfel Uniunea Sovietică a fost vizitată în decursul acestui an de Macmillan, primul ministru englez, cum şi de alţi mulţi fruntaşi ai vieţii publice şi politice din Apus, din Franţa, Anglia, America, Germania federală ş. a. In luna iulie a acestui an, Uniunea Sovietică şi Polonia au fost vizitate de R. Nixon, vice preşedintele S.U.A. care a stat de vorbă cu bărbaţi de stat sovietici şi polonezi şi cu oameni ai muncii din diferite sectoare de muncă. Şi toţi vizitatorii aceştia au rămas impresionaţi de nivelul de trai al poporului sovietic şi de voinţa lui de pace şi de progresul ştiinţific şi tehnic social, cultural şi material al U. R. S. S., prima ţară socialistă.

La rîndul lor, marii bărbaţi de stat ai U.R.S.S. au vizitat S.U.A. Cu acest prilej, ei au făcut cunoscut poporului american voinţa de pace, de muncă, de colaborare şi de prietenie cu toată lumea a popoarelor din Uniunea Sovietică. Intre aceste rodnice vizite se numără vizita lui A. I. Mikoian şi F. R. Kozlov, prim vice preşedinţi ai Consiliului de Miniştri al U.R.S.S.

La aceste vizite reciproce se adaugă, apoi, deschiderea expoziţiilor de la New-York a Uniunii Sovietice, care a lăsat o extraordinară impresie asupra americanilor şi cea de la Moscova a S.U.A. Ambele expoziţii au descoperit vizitatorilor voinţa de bine şi de progres a celor două mari popoare, care urăsc războiul şi doresc să trăiască în pace, luptînd pentru o viaţă cît mai fericită.

Conferinţa de la Geneva a Miniştrilor de Externe (U.R.S.S., S.U.A., Anglia, Franţa), a arătat deasemenea că între Apus şi Răsărit, cu toate deosebirile ce sînt, se poate ajunge la o înţelegere.

Peste toate aceste vizite, conferinţe şi expoziţii, cel mai mare şi mai de seamă eveniment istoric al acestui an în viaţa internaţională, care a contribuit excepţional de mult la slăbirea încordării, este vizita oficială făcută de N. S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. în America.

Schimbul de vizite oficiale reciproce de care am amintit şi cu deosebire cel din urmă au darul să spargă ghiaţa neîncrederii, şi să creeze o atmosferă de destindere, favorabilă tratativelor şi înţelegerii. Popoarele celor două lagăre cu structuri social-politice diferite, încep să se cunoască mai bine reciproc şi să colaboreze în spirit de prietenie şi bună înţelegere. Importanţa acestei cunoaşteri este deosebit de preţioasă pentru toată lumea, pentrucă dacă aceste două — cele mai puternice popoare de pe glob — ajung să trăiască în pace, norii războiului vor fi depărtaţi pentru totdeauna, iar omenirea n-are să se mai teamă de moarte şi de atac atomic prin surprindere.

Destinderea de azi este rezultatul eforturilor depuse de statele socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, pentru a apăra pacea şi a însănătoşi viaţa politică internaţională. La aceste eforturi s-a adăugat mişcarea uriaşă a partizanilor păcii, care de peste zece ani, cere cu toată tăria conducătorilor statelor capitaliste să se pună capăt politicii războiului rece, să înceteze propaganda înşelătoare a politicii de pe poziţii de forţă, să se ducă tratative pentru dezarmare şi rezolvarea problemelor internaţionale. Acum se arată mai limpede roadele luptei pentru pace. Pacea va birui.

S. Radu

Relaţii bisericesti romîno-ruse

Una din roadele cotiturii de la 23 august 1944 este şi reluarea legăturilor bisericeşti romîno-ruse, întrerupte în 1918. Aceste legături străvechi, care sute de ani au apropiat Bisericile surori şi credincioşii lor, au fost nu numai reluate după 1944, ci şi întărite. In cele ce urmează amintim cîteva momente mai însemnate din cei 15 ani de colaborare frăţească între Biserica Ortodoxă Rusă şi Biserica Ortodoxă Romînă.

Patriarhul Nicodim, în „Pastorala" pe care a dat-o la 23 august 1944, a evocat cu căldură şi farmec vechimea şi trăinicia legăturilor bisericeşti romîno-ruse menţionînd: „Cu Biserica Rusească, care prin activitatea ei pe terenul religios şi patriotic a adus servicii imense Patriei Sovietice, noi am avut legăturile cele mai vechi şi cele mai strînse".

Legăturile noastre sufleteşti cu marele popor rus îşi au rădăcina încă din vremea creştinării strămoşilor popoarelor noastre de către acelaşi apostol Andrei, propovăduitor al Evangheliei în regiunile Sciţiei mari (Ucraina) şi Sciţiei mici (Dobrogea). Ele s-au dezvoltat apoi în cursul istoriei.

Ştiut este de toţi că în Biserica Ortodoxă Romînă sute de ani a fost folosită în slujbă limba slavonă. Primele manuscrise, fie religioase, fie profane (acte, etc.) s-au scris în limba slavonă. Primele cărţi de ritual sînt scrise în limba slavonă. Cele mai multe au fost scrise la Chiev, el fiind primul punct de legătură între Biserica noastră şi cea rusă. De aici au venit şi primele tipografii pentru Moldova şi Ţara Romînească, pentru tipărituri în limba slavonă, iar mai tîrziu pentru tipărituri în limba romînă, păstrîndu-se alfabetul slavon, care s-a folosit pînă acum 100 de ani.

Al doilea centru cultural religios de legătură între Biserica noastră şi Biserica rusă a fost Moscova. Primul act istoric îl constituie actul solemn al creerii Scaunului Patriarhal al Rusiei din anul 1588, care a fost semnat şi de mitropolitul moldovean Gheorghe Movilă, care a luat parte la solemnităţile ce au avut loc cu acest prilej.

(urmare în pag. 4)

Înălțarea Sfintei Cruci

Ioan 19,5-35

„Crucii tale ne închinăm Hristoase și sfîntă învierea ta o lăudăm și o mărim".
(Cîntarea Crucii).

1.

Sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci ne aduce aminte de suferințele, patimile înfricoșate și moartea pe cruce a Mîntuitorului. Dacă Sfînta Biserică ne pune înainte de mai multe ori pe an icoana sfintei și de viață făcătoarei cruci pe care a fost răstignit Mîntuitorul, o face cu scopul să ne abată de la păcate care au fost cauza răstignirii pe cruce a Mîntuitorului. Un creștin adevărat, privind crucea pe care a fost răstignit Hristos, își dă seama, că această amară suferință nu și-a pricinuit-o Hristos, ci El păcatele noastre le-a purtat „și pentru noi oamenii și pentru a noastră mîntuire s-a pogorît din ceruri... s-a răstignit și a murit...".

Istoria Sfintei Cruci rămîne scrisă în inimile tuturor creștinilor, și retrăirea ei în fiecare an la 14 septembrie, este un omagiu de recunoștință și cinstire a ei și de închinare și adorare a lui Hristos Dumnezeu. Istoria crucii este istoria lui Dumnezeu, care prin suferința și jertfa Lui ne-a mîntuit din pieire.

El pentru noi s-a răstignit și noi toți prin patimile Lui ne-am izbăvit din robia păcatului și din osînda cea veșnică.

2.

Iar *istoria crucii,* aceasta este:

După cum Hristos a stat în mormînt și a înviat, tot așa și crucea pe care el a fost răstignit a stat în pămînt, apoi a fost găsită și înălțată cu cinste în biserica din Ierusalim.

Crucea Domnului, dimpreună cu crucile celor doi tîlhari a fost îngropată îndată după moartea lui Iisus, în pămînt, pe muntele Golgota. Impăratul roman Adrian a ridicat mai tîrziu pe locul acela un templu în cinstea zeiței păgîne Venus, care era zeița frumuseții dar și a desfrîului. Pe vremea împăratului Constantin cel Mare, împărăteasa Sfînta Elena, mama lui Constantin cel Mare a știricit despre locul unde se aflau îngropate cele trei cruci. In anul 326 apoi, a făcut săpături și crucile s-au aflat. Dar acum nu se știa care este crucea Domnului. Patriarhul Macarie al Ierusalimului a poruncit atunci, ca toate trei crucile să fie atinse de o femeie bolnavă. Indată ce s-a atins de crucea Domnului, femeia s-a vindecat. Auzindu-se despre minunea aceasta, mii de creștini au venit la Ierusalim ca să cinstească crucea Domnului care a fost dusă la biserică. Impăratul Constantin cel Mare a ridicat apoi pe locul unde s-a găsit Sfînta Cruce, o biserică minunată numită Biserica Invierii, care s-a sfințit la 13 septembrie 335.

In ziua următoare, adică la 14 septembrie, fiind de față toți episcopii care au luat parte la Sinodul din Tir, Sfînta Cruce a fost înălțată pe amvonul bisericii ca să o vadă și să i se închine toți creștinii. De atunci se ține regulat sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci, la 14 septembrie. La anul 615 regele perșilor a cucerit Palestina și a dus crucea Domnului în Persia. La 628 fiul acestui rege a fost biruit de către Eracliu, împăratul Constantinopolului și a fost silit să dea înapoi Crucea Domnului. Astfel ea a fost așezată iarăși în Ierusalim.

Patriarhul Macarie a trimis părți din Crucea Domnului la Constantinopol, Papei de la Roma, Silvestru I, și altor persoane de seamă din toată lumea.

Părți din Crucea Domnului se află și azi la Roma, Constantinopol, Ierusalim și în alte orașe ale lumii. Aceasta este Istoria Sfintei Cruci.

Cunoscînd bine Istoria Sfintei Cruci și a Celui răstignit pe ea, să ne plîngem cu lacrimi amare păcatele, să zicem: „Pomenește-mă Doamne cînd vei veni întru Impărăția Ta", ca să primim de la El cuvînt de mîntuire: „Astăzi vei fi cu mine în rai".

Nedespărțită de Hristos este crucea pe care El a fost răstignit.

In sărbătoarea de azi, așezați la poala crucii Domnului să ne umplem sufletul de bucurie sfîntă și să cîntăm imn de laudă Înălțării Sfintei Cruci, zicînd: „Crucii Tale ne închinăm Hristoase și Sfîntă Invierea Ta o lăudăm și o mărim". Amin.

Prot. stavr. *I. Man*

† Preoteasa Silvia Haşcău

La 26 martie a. c. a adormit în Domnul preoteasa Silvia, soția preotului Constantin Haşcău de la biserica Sfinții Voievozi (București). De loc din Arhiepiscopia Sibiului, fiică a preotului Filip din Reci (prot. Sebeș), ea a crescut lîngă strană, în viața evlavioasă și dreptmăritoare. De la vîrsta de 7 ani și pînă la 55 ani, cînd a închis ochii pentru totdeauna, a cîntat la strană sau în coruri bisericești duminică de duminică, sărbătoare de sărbătoare. In ultimul timp a cîntat în corala Sfintei Patriarhii.

A fost soție credincioasă, mamă iubitoare și preoteasă vrednică. Viața ei e plină de roade ale credinței și iubirii creștine.

Prohodirea s-a făcut în biserica Sfinții Voievozi. A slujit un sobor de preoți, de față fiind din partea **Arhiepiscopiei Bucureștilor**, P. C. vicar arhiepiscopesc Alexandru Ionescu. Răspunsurile au fost date de corala Sfintei Patriarhii sub conducerea prof. N. Lungu. Inhumarea s-a săvîrșit în cimitirul Sfînta Vineri. Aici a cîntat corul bisericesc de la Sfinții Voievozi. Mai mulți cuvîntători au arătat vredniciile ei, ca pildă pentru orice credincios.

Dumnezeu să odihnească sufletul ei în latura celor drepți!

Pr. Gh. T.

Știați că.....?

— *R. P. R. în producția de petrol este a doua țară din Europa și a unsprezecea din lume;*

— *R. P. R. în producția de sare este a noua țară din Europa și a patrusprezecea din lume;*

— *R. P. R. în producția de grîu este a șasea țară și în producția de porumb este — după U. R. S. S. — cea dintîi țară din Europa.*

La hram

In ziua de Sfîntă Maria Mare a avut loc hramul Sf. Mănăstiri Sîmbăta.

Sf. Liturghie a pontificat-o P. S. arhiereu *Teodor*. A fost de față I. P. S. nostru *mitropolit Nicolae*, îmbrăcat în mantie arhierească. La sfîrșit au predicat:

I. P. C. *Arhimandrit Serafim*, care mulțumește în numele sf. mănăstiri celor prezenți, și arată că mărturisitorii lui Hristos sînt osteniitori pentru pace, pace a sufletului, pace între semeni, pace între popoare. Fie ca osteneala tuturor oamenilor pentru pace să izbîndească!

P. C. prof. *Nicolae Mladin*, care spune că așa cum Maica Domnului a dobîndit viața cea veșnică prin faptul că a trudit ca să-și împlinească misiunea de mamă a Fiului lui Dumnezeu, și credincioșii vor dobîndi veșnicia numai dacă își împlinesc sarcinile, datoriile vieții pămîntești, fiecare la locul lui de muncă. Veșnicia nu se cucerește prin fuga de lume și de sarcinile vieții, ci prin muncă pentru îmbunătățirea vieții tuturor oamenilor.

I. P. C. vicar *Traian Belașcu*, care vorbește despre mărirea Maicii Domnului — mai cinstită decît cetele îngerilor și sfinților. Astăzi suflă în lume vîntul cald al înțelegerii, Răsăritul și Apusul se întîlnesc, ca să se statornicească pace între popoare. Să ne rugăm și să luptăm și noi pentru pacea a toată lumea.

Luînd cuvîntul I. P. S. nostru mitropolit *Nicolae* a spus între altele:

Praznicul Adormirii Maicii Domnului ne-a adunat din nou în jurul acestui altar sfînt la rugăciune caldă, la rugăciune sfîntă, la rugăciune frățească. Ori de cîte ori ne adunăm la rugăciune, sau lăudăm pe Dumnezeu sau îi mulțumim, sau îi cerem ceva. Și totdeauna o facem cu bucurie, cu însuflețire, cu nădejde creștinească. Il lăudăm pe Dumnezeu pentru puterea și bunătatea Lui, pentru purtarea de grijă față de noi ca a unui bun Părinte față de fiii Săi. Ii mulțumim pentru toate darurile ce le primim de la El. De obicei însă cerem lui Dumnezeu cele de trebuință mie, fraților mei, neamului întreg, țării noastre dragi și lumii întregi. Ne amintim cum preotul, la ectenii, zice: „Cele bune și de folos sufletelor și trupurilor noastre și pace lumii la Domnul să cerem" — „pentru bună liniștea văzduhului, pentru îmbelșugarea roadelor pămîntului și pentru vremi cu pace, Domnului să ne rugăm". Aici se cuprinde întreg oftatul sufletului creștinesc pentru viața noastră de pe pămînt și pentru viața noastră de dincolo. Viața de aici trebuie s-o trăim în cinste și hărnicie, iar viața veșnică o dobîndim prin împlinirea îndatoririlor de pe pămînt, a sarcinilor noastre de fiecare zi. De aceea ne rugăm pentru bună liniștea văzduhurilor, care — prin munca și înțelepciunea omului, dau îmbelșugarea roadelor pămîntului. Mulțumim lui Dumnezeu că anul acesta a dat bună liniștea văzduhului și pămîntul rodește îmbelșugat, ca să aibă și celce muncește la cîmp și celce muncește în altă parte.

Dar noi nu ne hrănim, ca să ne mîncăm unii pe alții, ci ca să ne susținem viața, să putem munci fiecare la locul său, să ne ducem viața cinstit, creștinește, ca oricînd ne va chema Dumnezeu la El să nădăjduim că o să ni se deschidă cerurile lui Hristos. Noi vrem să ne bucurăm în pace de roada ostenelilor noastre. Ori de cîte ori vă rugați, munciți, spuneți sau faceți ceva, să fie și pentru voi și pentru frații voștri, pentru țara întreagă, pentru pacea a toată lumea. Noi nu avem altă dorință mai sfîntă decît pacea lui Hristos, care covîrșește toată mintea — cum zice Sf. Ap. Pavel — și limpezește zările. Fără pace nu poate fi nici rugăciune, nici muncă, nici zidire de țară nouă, cum vrem cu toții să o facem. Așa cum într-o familie dacă nu e înțelegere lucrurile nu pot merge bine, nici în lume nu e bine dacă e neînțelegere, ci numai dacă e pace, dacă fiecare vede în celălalt un frate. Pentru aceasta trebuie să începi cu tine, să fi tu un om al păcii. Nici Hristos n-a făcut altfel: El a făcut început jertfei. Așa ne-a învățat și Maica Domnului, care se roagă pentru mîntuirea și pacea noastră.

Domnul puterilor să ne asculte rugăciunea și să ne împlinească dorirele cele bune, dorirele patriei noastre iubite și ale poporului ei, să ne hărăzească pace, belșug și sănătate. Așa toți împreună vom fi în stare — cu ajutorul lui Dumnezeu — să zidim mai departe țară nouă cu popor nou, cu viață mai bună, fericită.

Praznicul s-a încheiat cu sfințirea apei și cu ectenia de la mormîntul mitropolitului Nicolae Bălan, rectitoritorul Sfintei Mănăstiri de la Sîmbăta de sus.

N. M.

Biserica dintre brazi

— la 175 ani de la zidirea ei —

Fiindcă în anul acesta se împlinesc 175 ani de la zidirea bisericii parohiale „Sf. Petru și Pavel" de dincolo de Cibin, din Sibiu, Str. Reconstrucției nr. 13, consider că nu-i fără interes prezentarea cîtorva date în legătură cu acest monument istoric.

Fiind înconjurată din trei părți de brazi, și-a primit numele de „biserica dintre brazi". Sibienii îi mai spun și „biserica de la Cibin", spre a o deosebi de cealaltă biserică a măierenilor, din str. Lungă. Este una din cele mai vechi biserici românești cu turn din Sibiu.

Insemnătatea acestei biserici constă din micul, dar gloriosul cimitir ce-o înconjoară, din stilul ei arhitectonic și în deosebi, pentru vechimea ei. Indată după intrarea în curtea bisericii, te întîmpină un mic panteon ardelenesc. In partea de apus atenția e reținută de mormîntul cu un obelisc a primului gazetar ardelean, cel care întemeiase odinioară la Brașov „Foaia pentru minte, inimă și literatură", Gh. Barițiu. Alături se înalță coloana neagră de pe mormîntul luptătorului memorandist, dr. I. Rațiu. Mai departe, se află curcea ostașului român, care a luat parte la luptele de la Solferino și Lissa: „David B. Urs de Margine". Pe latura de răsărit a bisericii, se află mormîntul lui Iosif Sterca Șuluțiu „martor și povestitor al unor vremuri eroice". Vecin cu el se află mormîntul lui Al. Papiu Ilarianu „mortu în Sibiu la 11/23 oct. 1877". Revoluționarul de la 1848, fost profesor al Academiei Mihăilene din Iași, membru al Academiei Române, și ministru al justiției în guvernul lui Kogălniceanu, are pe mormînt un monument din marmură de Carara, cu o columnă în stil corintic care poartă în vîrf, frumosu-i bust.

In ce privește stilul în care a fost construită această biserică, e stilul baroc, menit să impună prin grandoarea lui. Și într-adevăr, fațada, mult prea maiestoasă în raport cu restul clădirii, impresionează prin cele două etaje, prin cele patru coloane libere, prin balconul, ferestrele, prin turnul central — o imitație a turnului bisericii din piața mare a Sibului — ca și prin cele două turnulețe laterale. Deasupra naosului se află o cupolă cu șase ferestre. Nu lipsesc nici contraforturile. In interior mai aflăm o bogată ornamentație la ferestre și în general mulurile sînt atît de multe, încît suprafața pentru pictură e mult redusă. In pronaos încă se află patru coloane adosate, adică lipite de zid. Ca pictură, nu se află decît Pantocratorul în cupolă. Vechiul iconostas a fost zugrăvit de Ioseph Neuhauser, profesor de desemn în Sibiu, și cu oarecare celebritate la 1795. In 1924 s-a făcut actuala catapeteasmă, pictată de Zeiler. Un interes deosebit îl prezintă istoricul zidirii acestei biserici. In anul acesta se împlinesc 225 ani, de cînd episcopul martir Inocențiu Clain a pornit acțiunea de a se zidi o biserică românească la periferia Sibiului, prin obținerea unui teren corespunzător. Dar ca și în alte acțiuni îndrăznețul episcop n-a avut succes nici în această întreprindere. In 3 aprilie 1734, reușește să obțină o parcelă de pămînt, „o măieriște" situată în afară de Poarta Ocnei, din proprietatea lui W. Krall. Noul proprietar, însă n-a putut să folosească terenul, în scopul pentru care îl cîștigase din cauza conducerii feudale a orașului, care i-a contestat orice drept. Pentru a asigura deplin succes acțiunii sale, Clain susținea că dorește să zidească biserica pe seama „uniților". La acest argument i s-a răspuns de către conducerea orașului că dacă s-ar cerceta că sînt uniți sau neuniți acești mahalagii „veniți în curgerea vremii, din tot Ardealul, din localități unite și neunite, cercetare ce nu s-a făcut, s-ar afla, că cea mai mare parte a lor nici nu știu că există unire și ce este ea".

E clar deci, că marea majoritate a credincioșilor din Ardeal rămăsese statornică în legea strămună, legea ortodoxă.

Problema zidirii bisericii a rămas în grija urmașilor lui Inocențiu. Nu știm în ce măsură s-a preocupat de această problemă, Petru Pavel Aron și Atanasie Rednic, dar știm pozitiv că după 40 de ani, la 1774 Grigorie Maior o reluă și întîmpină aproape aceleași piedeci. Isbuti totuși să pună piatra fundamentală a bisericii în 15 oct. 1778. In același an, comandă la Erdely Pal din Zlatna clopotul care poartă inscripția: „Grig. Maior eppus. Fogor, hanc Cibini pro Valachis posuit campanani ad maior D. G. ano 1778" (Grig. Maior episc. Făgăraș a pus primul

clopot în numele Valahilor de pe Cibin spre mai marea glorie a lui Dumnezeu anul 1778).

In cursul lucrării, Gr. Maior întîmpină greutăți din partea breslei zidarilor din Sibiu, pentrucă s-au adus zidari din alte părți. Cu toată stăruința depusă de acest episcop, lucrarea totuși nu fu terminată, decît sub urmașul lui. Gr. Maior s-a îngrijit de zidirea bisericii și după 1782, cînd fu silit să se retragă din scaun. In testamentul lui din 29 dec. 1784 lasă o parte din pensia sa și o creanță pentru terminarea zidirii bisericii. In acest scop a dăruit și Maria Tereza 3000 fl. Desigur că poporul credincios din Ardeal ar fi fost mai bucuros ca în locul acestei „munificențe" împărătești să fi primit pe iubitul lor păstor Inocențiu, ce se stingea ca prizonier la Roma, în cea mai mare mizerie, silit fiind să-și vîndă și crucea de aur spre a se hrăni, victimă nefericită a iezuiților, a nobilimii, a curții de la Viena și a Romei papale.

In 1784 biserica fu terminată în afară, dar în interior cu mult mai tîrziu. Numai în 1788, cînd la această biserică era preot Ciril Țopa, se făcură prestolul, stranele, iconostosul... iar zugrăvirea acestuia avu loc abia în 1795.

Din cele expuse rezultă că acțiunea de zidire a unei biserici pentru maierii Sibiului s-a întins pe o perioadă de 50—60 ani și a cerut străduințele a cinci vlădici. Acesta fiind adevărul istoric, ne întrebăm pe bună dreptate: unde au fost „privileghiomurile" unirii? Dacă românii cei cu legea împăratului, care au mers „în calea grației împărătești" cum se spunea pe atunci, au reușit să-și ridice o biserică la periferia Sibiului numai după anul 1781, adică după ce a apărut edictul de toleranță a lui Iosif al II-lea, atunci avem tot dreptul să ne întrebăm: unde a fost „hazna" unirii, căci după acest an și „neuniții" doar și-au zidit în scurtă vreme și încă două biserici, una în cartierul Iosefin, la 1788 și alta în str. Lungă, la 1791. Aceasta fiind situația, e de la sine înțeles că au avut dreptate credincioșii mireni rămași statornici în legea strămună, cînd au declarat că nu vor „unire, nici măcar de-i va țărcălui împăratul".

„Biserica dintre brazi", e fără îndoială cea mai veche biserică românească *cu turn* din Sibiu. Desigur că și înainte cu mult de aceasta, Românii din marginea Sibiului și-au avut locașul lor de cult, sub o formă mai modestă. Ceea ce știm cu preciziune e că în 31. III. 1762, „neuniții" dintre „maieri" au arătat magistratului sibian, că locașul de cult pe care-l aveau era neîncăpător și cereau voie ca să ridice altul mai mare pe măieriștea unuia Fronius. Li s-a aprobat cererea pe lîngă condiția ca locașul să n-aibă formă de biserică și să fie fără turn. Mai știm dintr-o cercetare ce s-a făcut la fața locului că între „capela neuniților" de la parcela lui Fronius și „oratoriul uniților" era o distanță de 185 pași.

Pe o sfîntă evanghelie, de la această biserică „unită", tipărită la Snagov de vestitul mitropolit al Țării Românești, Antim Ivireanul, pe cînd era ieromonah, am găsit următoarea însemnare: „Această sfîntă și dumnezeiască evanghelie s-au dat de popa Gheorghe, feciorul popii Macavei cel bătrîn sfintei biserici din Maierii Sibiului, să fie a Bisericii, pînă va fi Maieri: să nu se înstrăineze de la această sf. Biserică, iară cine se va afla a o înstrăina să fie anatemă; iară preoții care vor sluji la această sfîntă Biserică să aibă a pomeni aceste nume: preot Gheorghe, erita Maria, iar nepomenindu-se să dea seama la judecata lui Hristos, la a doua venire. 1749 oct. 22".

Cu îndoită evlavie am luat în mînă această evanghelie; întîi, fiindcă ea reprezintă cartea sfîntă a creștinătății de totdeauna și în al doilea rînd fiindcă ne aduce aminte de vremea unității noastre religioase, vremea lui Antim Ivireanul cînd românii din Ardeal, Țara Românească și Moldova erau una în credința ortodoxă. Dumnezeu să-i odihnească cu drepții pe popa Gheorghe și pe erița Maria care au dăruit această sf. carte bisericii Maierilor, ca și pe toți slujitorii care au păstrat-o pînă acum, ca pe o comoară sfîntă a ceea ce am fost odată și aceea ce sîntem iarăși azi, prin vrerea lui Dumnezeu. Odihnească-se în pace popa Gheorghe așa de îngrijorat la 1749, ca nu cumva să se înstrăineze de la această biserică această sf. carte. Ea n-a fost înstrăinată și cu ajutorul ei și a celorlalte cărți de slujbă ortodoxe, ne-am regăsit frații sub cupola aceleiași biserici, căci și uniții au rămas statornici în legea strămoșească, folosind aceleași cărți bisericești ca și frații lor ortodocși. De aceea bucuroși și-au dat mîna frățește preoții și credincioșii în 1948, cînd iarăși am devenit una. De atunci în biserica dintre brazi slujesc împreună preoți reveniți și vechi ortodocși, cîntă la strană cîntăreți reveniți și vechi ortodocși și se roagă credincioși reveniți și vechi ortodocși, fără a mai face nici o deosebire, ci simțindu-se cu adevărat frați în Domnul și fii ai Bisericii strămoșești.

Cînd ne întoarcem acum privirile de la „cele trecute vremi", la cele de azi, nu pot să nu exclam cu Virgiliu: „quantum mutatus, ab illo", cît de mult s-au schimbat, de atunci, toate în mai bine!

De atunci s-au înfăptuit multe; pe plan religios s-a realizat reîntregirea bisericească, iar pe plan social-economic și politic, nu mai există „maieri", așa cum îi știa popa Gheorghe, umiliți și disprețuiți de nobili, simpli tolerați fără drepturi, ci cetățeni liberi cu drepturi egale pentru toți. Numai numele le-a rămas, ca să-și amintească de ceea ce a fost odată și nu mai este azi.

Noi azi nu mai dăm pe nimenea anatemei, decît doar pe cel care în viitor ar mai îndrăzni să mai aducă iarăși între noi „meteahna străină", cum îi spunea Petru Maior dezbinării religioase.

Azi biserica de pe măieriștea lui Krall e trecută între monumentele istorice și se știe cîtă grije are regimul nostru de democrație populară pentru conservarea și refacerea monumentelor istorice.

Ea e amintire a vremurilor de asuprire socială și națională, cînd asupritorii au dezbinat poporul ca să-l poată exploata. Ea e simbol al reîntregirii bisericești din vremea noastră, cînd poporul care a „coborît pe cei puternici de pe scaune" a înlăturat dezbinarea bisericească și a refăcut unitatea, ca împreună să făurim o viață nouă pentru toți cei ce muncesc.

Prot. *A. Radu*

Relaţii bisericeşti romîno-ruse

(continuare din pag. 1)

Apoi Ambrozie arhiepiscopul Ecaterinoslavului a păstorit Biserica Moldovei, Grigorie Ţamblac, pornit din Moldova, a înălţat la autocefalie Biserica Rusească. Petru Movilă, alcătuitorul „Mărturisirii Ortodoxe", a întemeiat Academia Teologică din Chiev. Dimitrie Cantemir a ilustrat Academia de Ştiinţe din Leningrad. Meşteri veniţi din Chiev şi Moscova au organizat minunata activitate de artă din atelierele mănăstireşti şi domneşti de broderie religioasă ale lui Ştefan cel Mare. Nazarie, Proca, Nichitin şi Iacovliev, celebri mozaişti ai Moscovei, au împodobit pereţii bisericii Sf. Trei Ierarhi din Iaşi şi au zugrăvit strălucitele icoane ctitoreşti ale aceleiaşi biserici.

Nu putem să nu ne amintim de cea mai strălucită figură a monahismului romîn şi rus, de stareţul Paisie Velicicovschi, care vreme de 31 de ani a strălucit în pămîntul ţării Moldovei lăsînd în urmă mulţime de ucenici, care aveau să răscolească sufletele credincioşilor romîni şi ruşi cu paşnica solie a duhului. El a venit de la Sfetagora cu 64 de fraţi — moldoveni şi ruşi — în pămîntul romînesc, întemeind sobor la Dragomirna, la Secu şi la Neamţu. El va rămîne multă vreme o pildă de frăţie ce a fost între romîni şi ruşi. In institutele înalte de cultură ale Bisericii ruseşti au învăţat mulţi clerici romîni, între care şi episcopul Melhisedec şi patriarhul Nicodim.

In 1944, locţiitor fiind al Scaunului Patriarhal al Moscovei, I. P. S. Mitropolit Alexei al Leningradului şi Novgorodului, a îndreptat către credincioşii ortodocşi ai scumpei noastre ţări, cuvînt frăţesc pentru nădejdile iubitului nostru popor şi binele Sfintei noastre Biserici.

Ales Patriarh al Moscovei şi întregii Rusii (1945), Prea Fericitul Alexei a ţinut să reînoiască oficial şi din înalta sa situaţie dorinţa reluării legăturilor tradiţionale între cele două Biserici Ortodoxe surori.

La dorinţa şi iniţiativa Prea Fericitului Patriarh Alexei al Moscovei şi a toată Rusia, adresată Patriarhului Romîniei de a binevoi să-i facă plăcerea şi cinstea de a-L vizita la reşedinţa sa patriarhală, Patriarhul Romîniei Nicodim a răspuns cu o vie mulţumire şi însufleţire. Călătoria delegaţiei Bisericii Romîne, în frunte cu Patriarhul Ţării, începe la 23 octombrie 1946 şi durează cîteva zile.

Reprezentantul Bisericii ortodoxe din Ardeal, care a făcut parte din delegaţie, a arătat cu această ocazie că credincioşii ardeleni în vremi de asuprire din partea habsburgilor catolici, întotdeauna s-au adresat după ajutor la marea Biserică Rusă şi cererea lor niciodată n-a rămas fără răspuns: ajutorul a venit şi ne-a salvat. Iar în anii 1944—1945 victorioasele armate ruseşti, împreună cu oştile romîne, au eliberat Transilvania de Nord.

Vizita Prea Fericitului Patriarh Alexei al Moscovei în Ţara noastră — în 1946 cînd I. P. S. Sa a fost şi în Sibiu, precum şi vizitele Prea Fericitului Patriarh Justinian la Moscova însoţit de alţi ierarhi ai Bisericii noastre, au cimentat vechile legături prin legături noi.

Către Prea Fericitul Patriarh Justinian, Sanctitatea Sa Alexei îndreaptă o caldă scrisoare de felicitare, în care reînoieşte invitaţia pentru participarea Bisericii romîneşti la Consfătuirea de la Moscova, anunţînd şi sărbătorirea marelui eveniment al Bisericii ruse: 500 de ani de la autocefalia ei. Din această scrisoare (cu data de 16. IV. 1948) desprindem:

„Anul 1948 este an jubiliar pentru Biserica Rusă. Cu 500 de ani în urmă, Intîistătătorul Mitropolit Ioan, ales de Sinodul epscopilor ruşi, a pus începutul autocefaliei Bisericii ruse.

Dorind a sărbători acest mare eveniment cu participarea frăţească a tuturor Intîistătătorilor celorlalte Biserici autocefale, Noi vă rugăm, Sanctitate, să binevoiţi a onora, cu prezenţa şi participarea Voastră, aceste mari solemnităţi bisericeşti ale noastre".

Din răspunsul I. P. S. Patriarh Justinian, dat prin adresa Sfîntului Sinod nr. 868 din 19 iunie 1948, desprindem: „Vă aducem la cunoştinţă că primim a veni la Moscova cu inima plină de bucurie, spre a lua parte atît la sărbătorile de aniversare ale Bisericii Ruse, cît şi la Consfătuirea Intîistătătorilor Bisericilor Ortodoxe.

Folosim prilejul de a exprima încăodată încrederea noastră şi a întregului Nostru Sfînt Sinod, că întîlnirea la Moscova a Intîistătătorilor Bisericilor Ortodoxe surori datorită iniţiativei Sanctităţii Voastre, va aduce foloase însemnate pentru întărirea spiritului evanghelic ortodox, de iubire, pace şi frăţietate între Biserici, spre binele credincioşilor şi popoarelor noastre".

Plecarea delegaţiei romîne în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian din Bucureşti spre Moscova are loc pe ziua de 5 iulie şi durează 30 de zile.

La Consfătuirea de la Moscova, reprezentanţii Bisericilor ortodoxe, pe lîngă chestiuni bisericeşti, au discutat şi rolul Bisericii în vremea de azi şi au dat o chemare către toţi creştinii, ca să lupte împotriva războiului şi pentru pace.

Cu ocazia altor vizite, între Biserica Ortodoxă Rusă şi Biserica Ortodoxă Romînă s-a încheiat o înţelegere de colaborare mai strînsă pe frontul luptei pentru pace. Astfel unitatea bisericească s-a întărit prin lucrarea împreună pentru pacea a toată lumea şi pentru o viaţă mai bună.

Episcopatul ardelean în frunte cu Mitropolitul Nicolae Bălan, încă de la început — din 1944 — a răspuns cu dragoste I. P. S. Alexei, amintind de vechile legături dintre credincioşii ardeleni şi Biserica rusă, care a sprijinit ortodoxia în Ardeal împotriva prigonitorilor habsburgi. I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae Colan, cînd era eipscop al Clujului, a fost în vizită la Moscova, (1948), iar Prea Fericitul Patriarh Alexei, a vizitat şi Ardealul, fiind primit pretutindeni cu multă dragoste. Predicile I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutiţki traduse în romîneşte — sînt hrană sufletească pentru preoţii şi credincioşii romîni. Revistele noastre scriu despre viaţa Bisericii ruse şi despre legăturile ei cu Biserica romînă.

Legăturile bisericeşti romîno-ruse sînt o contribuţie la legăturile multilaterale dintre poporul rus şi poporul romîn. Unite prin acelaşi ideal social, prin frăţia de veacuri, popoarele noastre păşesc înainte pe calea progresului şi fericirii. Bisericile ortodoxe sînt alături de popor şi de lupta lui pentru pace şi o viaţă mai bună. Pe temelia aceasta legăturile bisericeşti romîno-ruse s-au desfăşurat în cei 15 ani şi se vor dezvolta şi mai mult, slujind întăririi păcii în lume.

Pr. **Chiril Pistrui**

Maică sfîntă

Tu eşti Maica vieţii noastre
Tu eşi crin cu bun miros
Ce-ai purtat pe-a tale braţe
Pe slăvitul Domn Hristos.

Tu mijloceşti pentru lume
Către Fiul tău iubit
Care s-a născut din tine
Şi pentru noi s-a jertfit.

Tu eşti solitoarea noastră
Către Iisus Fiul tău
Şi cu-atale rugi O, Mamă!
Imblînzeşti pe Dumnezeu.

Tu din cer ne ocroteşte
Şi roagă pe Domnul Sfînt
Să ne dăruiască pace
Şi-nfrăţire pe pămînt.

Tu ne-ajută Preacurată
Ca buni credincioşi să fim
Să putem intra-n Cetatea
Noului Ierusalim.

Ca de-acolo Maică Sfîntă
Mereu să te lăudăm
Dimpreună cu toţi sfinţii
Imne sfinte să-Ţi cîntăm!

Pr. Al. Gherghel

† Vasile Cîmpeanu

La Măluţiu, satul său de naştere, în plină activitate pastorală a decedat distinsul preot protopop pensionar V. Cimpeanu, fost profesor la Şimleul Silvaniei şi capelan, — ultima dată preot în satul său. Deşi preot celibe, care pensionar fiind putea trăi retras, a înţeles totuşi unificarea şi a fost între primii care au revenit la alvia străbună.

In protopopiatul Beclean, regiunea Cluj, de la început pînă în ultimele clipe a fost adevărat părinte. In parohia sa tuturor toate s-a făcut. Au plîns nu numai credincioşii lui, ci şi cei din alte parohii, veniţi la acest trist praznic de prohod al „popii Vasilie".

Slujba a oficiat-o un sobor de preoţi, în frunte cu Prot. stavrofor Toma Bulea de la Beclean, ca delegat al P. S. Episcop Teofil şi ca unul care s-a mîndrit că a avut în protopopiat un frate ca răposatul: blînd, smerit, harnic, evlavios, etc.

Decedatul era de o memorie uimitoare. Reţinea date istorice de la cele mai însemnate pînă la cele mai minuscule. A murit în vîrstă de 71 ani şi a fost înmormîntat lîngă bisericuţa satului său.

Corespondent

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poştală plătită în numerar

1964

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

ANUL 107 Sibiu, 1 noiembrie 1959 Nr. 41—42

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

11 ani

In octombrie se împlinesc 11 ani de cînd fraţii din cele două strane şi-au dat mîna şi s-au unit sub bolta Bisericii strămoşeşti. Ne amintim cu drag acele zile de sărbătoare, de bucurie creştinească, în care se împlineau cuvintele psalmistului: „Ce bine şi frumos e cînd fraţii sînt împreună!". Ne amintim cu drag de toţi aceia, care în acele zile au păşit în fruntea mişcării de revenire, canonici, protopopi, preoţi, epitropi, cîntăreţi, credincioşi. Ne amintim cu drag de aceia, care au primit cu braţe deschise pe fiii şi fraţii întorsi la casa părintească, Prea Fericitul Patriarh Justinian, mitropoliţi, episcopi, protopopi, preoţi, credincioşi. Aşa fraţii s-au regăsit întru dragostea cea dintîi şi întru credinţa strămoşească.

Scris este: „ce a împreunat Dumnezeu, oameni să nu despartă". Dumnezeu ne-a împreunat pe toţi credincioşii romîni, de dincoace şi de dincolo de Carpaţi, într-o singură „lege": legea dreptmăritoare a Răsăritului, într-o singură Biserică: Biserica Ortodoxă Romînă. Aşa a fost voia lui Dumnezeu de la început şi aşa a rămas peste o mie de ani. La 1698 oamenii, adică împăraţii de la Viena, au încercat să despartă ceea ce Dumnezeu a împreunat. In parte au reuşit, că ne-au împărţit în două biserici. Totuşi voia lui Dumnezeu a fost mai tare decît voia oamenilor: noi tot una am rămas, că aceeaşi lege strămoşească am păstrat-o şi într-o biserică şi în cealaltă. De aceea, cînd „Dumnezeu a coborît pe cei puternici de pe scaune şi a înălţat pe cei smeriţi" (Lc. I, 52) şi slobozenie a avut poporul să-şi spună vrerea, ceea ce „puternicii" au voit să despartă Dumnezeu — prin voia tuturor credincioşilor şi preoţilor — a împreunat, iară vrajba s-a risipit ca fumul, şi înfrăţirea s-a sălăşluit slobodă, fără oprelişti, în inimile tuturor. Acum toţi ne dăm seama ce mare dar de la Dumnezeu e această înfrăţire. Noi sîntem una, cum una au fost strămoşii noştri, în legea strămoşească şi în lupta pentru o viaţă mai bună. Cît au trudit, au luptat şi au sîngerat strămoşii ca să sfarme jugul robiei neomeneşti, ca noi astăzi — împreună cu întreg poporul — să zidim o ţară nouă, de dreptate, pace şi belşug.

Sufletul nostru este — alături de sufletele înaintaşilor noştri — în jurul sfintelor altare, de unde primim binecuvîntarea Domnului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. In Biserica sfîntă a Domnului ne rugăm împreună, acolo ne simţim fraţi în casa Tatălui ceresc. Aici aducem gîndurile, simţămintele şi faptele noastre bune, ca să fie miruite cu dar de sus. Aici ne plecăm genunchii sub patrafir, mărturisind întru căinţă nevredniciile noastre şi hotărînd îndreptarea noastră. Aici ne împărtăşim din acelaş potir cu trupul şi sîngele Domnului. Şi scris este: „Celce mănîncă trupul Meu şi bea sîngele Meu, petrece întru Mine şi Eu întru el" (In. VI, 56) şi „cei mulţi... sîntem un trup, pentrucă toţi ne împărtăşim dintr-o pîine", pîinea cea cerească (I Cor. X. 17). Şi ne iubim unii pe alţii, împlinind astfel cuvîntul Domnului, ce zice: „După aceasta vor cunoaşte toţi că sînteţi ucenicii Mei, de veţi avea dragoste între voi" (In. XIII. 35).

Dar, pe lîngă bucuria de a fi împreună în Domnul, avem şi bucuria de a fi împreună şi în muncă, de a fi una cu întreg poporul muncitor în munca lui pentru o viaţă nouă şi în lupta lui pentru pace. In biserici ne rugăm pentru îmbelşugarea roadelor pămîntului, pe ogoare şi-n uzine muncim cu sîrg şi pricepere ca viaţa tuturor oamenilor muncii să fie îmbelşugată şi luminată. In biserici ne rugăm pentru pacea a toată lumea, cu munca, fapta şi cuvîntul nostru luptăm pentru pace alături de sutele de milioane de oameni cinstiţi din toate ţările pămîntului. Dumnezeu să binecuvinteze strădaniile popoarelor pentru o viaţă mai bună, pentru pace, ca prin munca şi lupta tuturor belşugul, dreptatea, frăţietatea şi pacea să ajungă să stăpînească lumea. Ceice vestesc pustiirea lumii, prin un război atomic sînt slujitori ai diavolului, care a fost „dintru început ucigător de oameni" (In. VIII. 44) şi nu ucenici ai lui Hristos. Dumnezeu nu e „Dumnezeul morţilor, ci aĭ viilor" (Mt. 22, 32) şi Iisus Hristos vrea ca „lumea viaţă să aibă, cît mai multă viaţă", căci „n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume, ca să judece lumea, ci ca să se mîntuiască lumea prin El" (In. III, 16—17), şi „făcătorii de pace, fiii lui Dumnezeu se vor chema" (Mt. V, 9). De aceea pacea va birui războiul şi lumea se va bucura de pace statornică.

Aşa vieţuim şi noi în pace şi cuviosie, în bună înţelegere şi muncă, împlinindu-ne datoria faţă de Dumnezeu şi popor, faţă de patrie şi de lumea toată. Ne iubim Biserica, ne iubim patria, ne iubim poporul, iubim viaţa cea nouă, făurită prin munca întregului popor muncitor. Şi aducem contribuţia noastră de rugă, de muncă şi luptă „pentru împreunarea tuturor dreptcredincioşilor creştini", pentru „vremi de pace" şi belşug, pentru fericirea poporului.

T. R.

Ocrotirea sănătăţii poporului

Sănătatea e un mare dar pentru orice om. Cel sănătos nu numai că se bucură de bună dispoziţie, dar poate munci cu spor şi viaţa i se pare frumoasă, luminoasă. De aceea sănătatea trebuieşte preţuită, ocrotită, păstrată.

Creştinul socoteşte sănătatea ca un dar de la Dumnezeu. Darul acesta îl preţuieşte şi îl îngrijeşte. Căci scris este: „nimeni nu şi-a urît trupul său, ci îl hrăneşte şi-l încălzeşte" şi-l îngrijeşte (Ef. 5, 29). Grija de trup este şi grija de sănătatea lui. Această grijă e dată în seama omului. El n-are voie să-şi primejduiască sănătatea sau s-o nimicească. El n-are voie să primejduiască nici sănătatea altuia, ci trebuie s-o respecte şi să o ferească de orice vătămare.

In anii puterii populare grija de sănătatea poporului s-a arătat în o mulţime de realizări. Omul nu e lăsat singur, ci statul democrat-popular a pus la dispoziţia tuturor mijloace potrivite pentru păstrarea sănătăţii şi pentru vindecare.

Atenţia s-a îndreptat întîi spre prevenirea îmbolnăvirii şi ocrotirea sănătăţii. Pentru aceasta s-a ridicat nivelul de trai al poporului, condiţiile de viaţă s-au îmbunătăţit. Dacă omul se hrăneşte cum trebuie, dacă are îmbrăcăminte potrivită, dacă are locuinţă igienică, dacă respectă curăţenia şi alte reguli igienice, el îşi ocroteşte sănătatea şi e ferit de boale. Staţiile sanitare-antiepidemice, înfiinţate în toate părţile ţării, au luat măsuri pentru îmbunătăţirea stării sanitare a populaţiei, pentru prevenirea şi combaterea bolilor contagioase. La locurile de muncă s-a ţinut seamă de ocrotirea sănătăţii muncitorilor. S-a făcut vaccinarea şi cercetarea medicală a cetăţenilor. Au fost trimişi sute

(urmare în pag. 2)

Ocrotirea sănătăţii poporului

(continuare din pag. 2)

de mii de oameni la case de odihnă. S-au popularizat regulele de apărare împotriva diferitelor boli, aşa că toţi cunosc ce să facă pentru a nu se infecta. S-au înfiinţat case de naşteri, ca mamele să aibă copiii sub îngrijirea medicului. In creşe, cămine de zi, grija de sănătatea copiilor e pe primul plan.

Toate aceste măsuri, şi altele, ajută oamenilor muncii să aibă o sănătate bună, să se bucure de o viaţă plină de lumină.

Pentru tratarea şi vindecarea diferitelor boale s-a înmulţit numărul medicilor, numărul spitalelor şi farmaciilor, numărul celor trimişi la băi, s-a dezvoltat industria de medicamente. Dacă în 1938 era un medic la 1895 locuitori, în 1958 era un medic la 780 locuitori. Dacă în 1938 erau 30.812 paturi de spital, în 1958 erau 98.839 paturi de spital. Numărul de paturi în unităţile sanitare de la ţară (în sate) în 1958 este de peste 29.226 faţă de 4.600 în 1938. Astfel fiecare om al muncii de la începutul îmbolnăvirii are condiţiile cele mai bune pentru însănătoşire.

Datorită măsurilor preventive şi mijloacelor de vindecare a celor bolnavi a scăzut mortalitatea şi s-a prelungit viaţa. Inainte de 1944 mureau anual 19—20 la mie din întreaga populaţie. In 1958 mortalitatea a scăzut la 8,7 la mie. Dacă înainte eram între ţările cu cea mai mare mortalitate din lume, acum sîntem printre ţările cu cea mai scăzută mortalitate din lume. Franţa, Belgia, Republica Federală Germană, Italia şi alte ţări capitaliste au o mortalitate mai mare decît ţara noastră. Dacă durata medie de viaţă la noi în 1930—1932 era de 42 ani, în 1958 s-a ridicat la 63 ani.

Aceste date ne arată clar marile succese dobîndite întru ocrotirea sănătăţii poporului în anii puterii populare. Aceste succese sînt din zi în zi întărite şi depăşite.

Se cuvine ca fiecare cetăţean să respecte întocmai regulele igienico-sanitare, să folosească mijloacele ce i le pune statul la dispoziţie şi să sprijinească unităţile sanitare în îndeplinirea lucrării şi misiunii lor. E o mîndrie pentru noi să fim între ţările cu cea mai mică mortalitate şi cu durata medie a vieţii mai lungă. Aceasta să fie un îndemn spre noi succese în lupta pentru sănătatea noastră a tuturor.

Sănătatea e un dar, e o bucurie. Ea e condiţia muncii şi a vieţii mulţumite. De aceea s-o preţuim şi s-o păstrăm.

N. M.

† Preotul pens. Gheorghe Mija

In ziua de 16 iulie a. c. a fost înmormîntat preotul pensionar Gheorghe Mija, care vreme de 40 ani a păstorit cu vrednicie parohia Comăna de jos (protopopiatul Rupea).

Rămas văduv la vîrsta de 36 ani, cu trei copii, el a ştiut să fie părinte bun al credincioşilor şi al micilor săi orfani de mamă.

A adormit în Domnul la vîrsta de 72 ani.

Prohodirea creştinească s-a făcut de un sobor de preoţi în frunte cu prot. Al. Brotea. Preoţii şi credincioşii au adus ultima cinstire celui ce a slujit altarului şi poporului.

Fie-i memoria binecuvîntată!

Asistent

Podoabe ale Ortodoxiei răsăritene

Platon Levkin mitropolitul Moscovei

Platon este unul din cei mai renumiţi episcopi de demult ai Bisericii Ortodoxe Ruse, vestit datorită virtuţilor sale, înţelepciunii şi talentului oratoricesc.

S-a născut în 1737 dintr-o familie de oameni săraci, dîndu-i-se numele de Petru. Învăţătura şi-o începu la Academia slavo-greco-latină din Moscova, unde învăţă repede latina. Greaca şi-a însuşit-o singur, apucîndu-se cu ardoare să citească scrierile Sf. Ioan Gură de Aur. El obişnuia să spună că „citirea lui Hrisostom răsplătea toate chinurile căşunate de studiul limbii greceşti". Dragostea sa de carte l-a pus în legătură cu cei mai feluriţi scriitori, vechi şi noi, creştini şi necreştini. Primit la Academia duhovnicească din Moscova, ajunse repede din elev profesor. La vîrsta de 20 de ani, deodată cu hirotonirea, i se încredinţă predarea orelor de greacă şi „poetică".

De pe acum începu să predice, devenind renumit. Calităţile sale oratorice şi cunoştinţele ce le avea îi aduseră numirea la catedra de omiletică a Seminarului mănăstirii Sfînta Treime. Luînd contact cu mănăstirea, se făcu şi el călugăr la vîrsta de 21 ani, schimbîndu-şi numele de Petru în Platon.

Prea mulţi ani nu stătu nici la Seminar, căci însuşirile sale deosebite atraseră asupra lui atenţia mai marilor zilei care, potrivit unui obicei al vremii, îi cerură să le devină duhovnic şi îndrumător (1763). Tînărul monah ajunse astfel să ia contact cu moravurile clasei conducătoare de atunci, şi nu mică îi fu revolta în faţa dezmăţului pe care îl întîlni şi pe care îl condamnă fără nici o cruţare.

Autoritatea sa morală creştea mereu şi de abia împlini vîrsta de 30 de ani, că deveni membru al Sfîntului Sinod. In 1770 fu ales arhiepiscop de Tvor — Eparhia care i se încredinţă era complet dezorganizată, preoţii fără carte şi nedisciplinaţi, bisericile părăginite. In cîţiva ani, sub îndrumarea sa, lucrurile se schimbară în întregime.

Dar şederea arhiepiscopului Platon la Tvor fu şi ea de scurtă durată, căci în 1775 fu chemat la conducerea Academiei duhovniceşti din Moscova. 0 reorganiză punîndu-o pe baze trainice, astfel încît să poată oferi Bisericii preoţi luminaţi şi plini de zel. „Profesorii — cerea el — să nu fie doar modele de ştiinţă, ci să zidească prin curăţenia moravurilor; elevii, la rîndul lor, să nu înainteze doar în cunoştinţe, ci mai ales în virtute".

Înţelegător faţă de sufletul studenţilor teologi, se apropia prietenește de ei, îi ajuta la carte, se interesa de viaţa lor, îi controla în tot ceea ce făceau, se ruga împreună cu ei.

In anul 1787, după ce mitropolitul Moscovei Ambrozie muri în împrejurări destul de neobişnuite, fu chemat să-i ia locul. La început, şovăi, dar pînă la urmă se supuse voii lui Dumnezeu, Cel care orînduieşte şi diriguieşte toate. Activitatea depusă pînă atunci însă, îl slăbise fizicește şi puterile nu-l mai ajutau să facă tot ceea ce zelul său de apostol al lui Hristos îi cerea. Totuşi înfăptui lucruri frumoase şi ca mitropolit al Moscovei. Dar sănătatea fiindu-i tot mai şubredă şi simţindu-şi aproape sfîrşitul, îşi scrie testamentul (1807), care începe astfel: „Doamne Dumnezeul meu! Tu mi-ai dăruit viaţa ca tuturor creaturilor, Tu m-ai înzestrat cu un suflet nemuritor şi cu un trup pieritor şi stricăcios. Trupul îmi va dispare la vremea sa: oricărui fiu al lui Dumnezeu i s-a rînduit să moară odată, ca apoi să urmeze judecata. In vîrsta de 70 de ani, bolnav, slăbit de încercările prin care am trecut, aştept ceasul temut dar dorit...".

A murit în anul 1812, puţin după incendierea Moscovei de către armatele invadatoare ale lui Napoleon.

De la mitropolitul Platon au rămas multe cărţi de învăţătură creştină, predici şi studii teologice, dintre care merită să pomenim „Istoria Bisericii ruseşti" în 2 volume, „Incercare asupra originilor Moscovei", precum şi „Memorii" în care îşi descrie viaţa pînă în anul 1807. „Cartea de învăţătură" a lui Platon a fost tradusă de Gh. Lazăr, dascăl la şcoala teologică din Sibiu, dar nu s-a tipărit (1811). Predicile sale, simple ca formă dar deosebit de frumoase şi adînci în ce priveşte conţinutul, pot folosi din belşug şi azi, atît preoţilor cît şi credincioşilor. In legătură cu acestea, mitropolitul Platon însuşi obişnuia să spună: „...Mărturisesc că nu m-am îngrijit niciodată prea mult de ceea ce formează podoabele ritoriceşti. Forma prea aleasă, propoziţiile sunătoare sînt ale cărţilor obişnuite, dar ele reprezintă o abatere de la demnitatea amvonului, în care adevărul veşnic vorbeşte prin gura predicatorului. Cuvîntătorul creştin se adresează unor oameni de stare şi pregătire felurite, şi toţi trebuie să-l înţeleagă în aceeaşi măsură. El se va feri pe cît îi stă în putinţă să fie bănuit că urmăreşte slava oratoriei proprii, mai degrabă decît aceea de a semăna în sufletul ascultătorilor adevărurile evanghelice şi teama de Dumnezeu. E ceea ce m-a făcut totdeauna să dau puţină atenţie meşteşugirilor ritoriceşti. Ceea ce am căutat să dobîndesc în predica mea a fost aceea de-a o feri de tot ceea ce e întunecos, nefiresc, îndoielnic ori neîntemeiat, ca fiecare lucru să fie pus la locul lui, după rînduială, ca dovezile mele să fie convingătoare... Iată care a fost mereu ţinta străduinţilor mele şi am ajuns la încheierea fermă, că o predică întocmită şi rostită astfel, înrîureşte mai cu putere asupra ascultătorilor şi contribuie mai direct la zidirea lor, decît aceea îmbîcsită cu vorbe pestriţe şi care nu e decît un deşart zgomot de cuvinte fără putere şi fără duh creştin".

Moştenirea cea mai de preţ a mitropolitului Platon este însă alta: amintirea unui om în adevăratul înţeles al cuvîntului şi a unui mare ierarh. Se zice că pe timpul cînd Platon era mitropolit, Moscova fu vizitată de un renumit scriitor venit tocmai din Franţa. Conducătorii ţării ospetindu-l ţinură să-i arate tot ceea ce ar fi putut să-l facă să se minuneze. Acest învăţat, la sfîrşitul călătoriei sale, întrebat fiind ce a văzut pe unde a umblat, răspunse doar atît: „Am văzut pe Platon".

N. Corneanu

Pentru copiii noştri

— In anii regimului nostru unităţile destinate asistenţei copilului au luat o largă dezvoltare. La sate s-au creat 1.621 case de naştere cu 7.600 paturi, unde femeile nasc în condiţii de igienă sub supraveghere medicală.

— Creşele asigură o dezvoltare armonioasă, sănătoasă, copiilor şi dau posibilitatea mamelor să lucreze fără grijă în producţie. In aceste Instituţii numărul de locuri a crescut de la 295, în 1938, la 12.737 la sfîrşitul anului 1958.

— Ajutoarele acordate de stat familiilor cu mulţi copii şi mamelor singure s-au ridicat, între 1951—1956, la suma de 374 milioane lei.

— Statul a răsplătit 64.000 de mame cu titluri, ordine şi medalii.

— Un număr de zece ori mai mare de medici de copii, faţă de anul 1938 şi numeroase cadre sanitare veghiază asupra sănătăţii copiilor.

— Toate aceste mari realizări şi altele asemănătoare, au dus la scăderea mortalităţii infantile de la 17,9 la sută în 1938, la 6,9 la sută în 1958.

— Instruirea şi educarea copiilor în spiritul moralei comuniste este o grijă de seamă a statului nostru. In ultimii ani, la oraşe şi sate, s-au construit peste 2.000 şcoli noi. In planul de stat pe 1959 s-au alocat pentru construcţii şcolare, de trei ori mai multe fonduri ca în 1958.

— In anul şcolar 1932—1933, şcolile primare puteau cuprinde numai 50 la sută din numărul copiilor.. Astăzi nu există copil în afara şcolii.

In şcolile şi facultăţile din ţara noastră învaţă 2.300.000 de elevi şi studenţi.

— Numai în 1958 şi-au petrecut vacanţa de vară, în taberele şi coloniile de la munte sau de la mare, 200.000 de pionieri şi şcolari.

— Datele oficiale ale regimului burghezo-moşieresc arătau că în Moldova şi în alte regiuni ale ţării 75 la sută din numărul naşterilor erau neasistate de medici. Aproximativ 200.000 de copii mureau înainte de a fi împlinit 2 ani.

— In spitalele pentru copii avem astăzi aproape 17.000 paturi faţă de 1.350 cît erau în 1938.

Scrisoare către tine frate

... de-atunci, sute de ani... Îți aduci a-...

... amîndoi îțari și sarică. Deslușiam ...ite în Ceaslovul popii Matei și cu el ...lul Gheorghe, prefăceam doina-n gla-...pare, la Utrenii de cu noapte și Ve-...i.

...nd am prins a cunoaște sfintele rîn-... devenit amîndoi preoți ai Domnului, ...elnic adus din țara Românească, patra-... de preotească și cruce sculptată de noi, ... de păr.

...isericuța noastră de lemn, cu icoane de ...nă și potirul de lemn, dar cu inimile de aur, s...țiam lui Dumnezeu și poporului, în pra-voslavnica lege a Răsăritului, pe care cu vremea am prefăcut-o în lege românească.

Ne asuprea deopotrivă grofu! și nemeșul. Sub călcîi și bici, împreună cu credincioșii noș-tri, munceamu-le moșia bogată, în sudoare și blestem.

Pe coastă săracă ne aram și bruma noastră de glie, rugîndu-ne-n doină și așteptînd cu nă-dejde biruința dreptății obijduitului și prăbușirea asupritorului.

Sub Doja și alții, Horia și Iancu, luptători ai sfintei dreptăți, căzut-au puzderie gloatele și mulți dintre noi în rîndul întîi.

Așa trecut-au veacuri, mai bine de șapte. Ș-apoi venit-a năpraznica furtună, pe frate de frate despărțind. E anul de tristă pomenire 1698, cînd minciună 'împăratul ne-a dezbinat.

Și tu ai plecat dintre noi...

Îți mai aduci aminte cum mă îndemnai și pe mine? — Alungă-ți sărăcia! De ce să fi tu slugă cîinilor grofului și să-ți curgă sudoarea pe moșie nemerească?! — Vino cu noi, doar lămurit este scris, că toată legea să stea! Schimbi doar urgia, sărăcia și umilirea, pe stare mai demnă și bună, pe drepturi egale cu stăpînii de ieri.

Vino cu noi, căci nu pierzi decît ascultarea de un vlădică de peste munți, fiu de țăran ca și tine, din neam obijduit! In schimb primești ca stăpîn pe urmașul lui Petru, din Eterna cetate, Roma, pe tron de fildeș și aur, cu mitră-ntreită, bătută-n nestemate.

Dar n-am venit cu tine și plîns-am la trista despărțire.

Pornit-am atunci pe două căi și luat-am din ele și eu și tu și carte de slujbă și prescură fă-cută de-aceeaș țărancă pioasă.

Habsburgii, cei haini, mai rău ne-au împilat și Visarion, Oprea și alți sfinți mucenici ai legii strămoșești, căzut-au în temniți, sub bici.

Dar nu puteam fi despărțiți vreme-ndelun-gată, căci Dumnezeu și porunca strămoșilor noș-tri, fixatu-ne-au țintă aceeaș în veacuri.

De aceea ne-am întîlnit și iarăși la Țebea sub falnic gorun, vlădici și preoți și credincioși.

Învățat-am în școli tot mai-nalte și dat-am din ale noastre case, cărturari spre lumină, iar noi rămîneam mereu un popor și din el iarăș mereu răsărind.

Dar în veacul de pe urmă, mai lămurit acum 11 ani, s-a împlinit minunea. Chemarea străbună și dragostea noastră biruit-a, iar voi prin cei treizeci și opt, pecețile ați rupt. Vaierul de-acum două veacuri și jumătate, al străbunilor încovo-iați de durerea despărțirii, s-a prefăcut în imn de slavă și bucurie, în cer și pe pămînt.

S-au liniștit strămoșii-n morminturi, au fre-mătat de bucurie strănepoții, binecuvîntați de Dumnezeu, să trăiască marele ceas.

Plîngea de bucurie Vlădica Nicolae și cu el întîii noștri stătători.

Vărsat-au lacrimi de bucurie Capitala noas-tră visată de strămoși, cu Patriarh al pravoslav-nicei lege-n frunte. S-a renăscut Biserica Ardea-lului cu frații-ntorși acasă și s-a reîntregit. In a Alba Iuliei măreață catedrală, ce poartă numele minunii, în zi de 21 octombrie văleat 1948, sem-natu-s-a mărețul act.

Erau de față moții, Zarandul și Chioarul. Bihorul și-a lui Dragoș țară, a Mureșului vale și cei din Satu Mare, Scheienii și Săliștea și ce' din Făgăraș. — Era prezent Ardealul și preoți și popor, cu cărturari de seamă și toți vlădicii țării.

Cu toții juruit-am că-n veac pe frații una în credință, în legea strămoșească, nimic nu-i va mai dezbina.

Ți-aduci aminte Frate! Eram și noi de față, în mîndra catedrală. Cum ne-am privit și cum ne-am regăsit! Tăcerea a grăit și lacrima fier-binte.

Îți mai aduci aminte de-ntoarcerea spre casă? Și cum ajunși acasă, pornit-am din stră-nile vecine și-ntrat-am în altarul străbun, spre Liturghie?

Îți amintești de-ntîia îmbrățișare-n slujbă și de împărtășirea din același potir?

Și n-a fost greu, căci streine dogme în inima ta n-au intrat; iar pe stăpînul cel din Roma, feri-cit l-ai schimbat cu arhiereu, frate iubitor mai mare, Patriarh izvorît din sufletul aceluiași po-por cu al tău.

Nu ne potriveam în două-trei cuvinte, spu-nînd același crez, dar în vreme, cu răbdare, potri-vitu-le-am graiului firesc al străbunilor și vre-milor de față.

Obișnuința a fost biruită și ne-am legat slu-jbele a face așa cum le-a întocmit Ioan cel cu Gură de aur și alți sfinți făuritori de rugă și slujbe creștinești.

Și amîndoi, an de an, crez al înfrățirii fău-rim.

Sluji-vom pe Dumnezeu, cel unul în Treime, în pravoslavnica și românească lege.

Sluji-vom poporul, ca și strămunii noștri, dar nu în asuprire, ci-n plină biruință. Pierit-a ex-ploatarea și ciocoiasca obidă, din bezna se ridică plugarul spre lumină; iar omul din uzină, ca și cel din ogoare, luptători pentru dreptate, cu căr-turari alături, făuresc istorie nouă.

In aceeași credință-nfrățiți și-n lupta pentru să fim și noi alături de ziditorii veacului nou.

In aceeași credință-nfrățiți și-n lupta pentru a păcii biruință, să mergem înainte frate, spre veacuri de lumină!

Preot Octavian Cocan
(Făgăraș)

Sf. Ioan Gură de Aur despre căsătorie

Despre minunata înțelepciune și despre bogata lucrare a Sf. Ioan Gură de Aur s-a mai scris și se va mai scrie în paginile acestei gazete. Învățătura lui, ca și a Sf. Scripturi din care se adapă, este mereu folositoare pentru credincioși. Indrumări și sfaturi prețioase dă și în ce privește familia creștină.

Iată ce spune Sf. Părinte în această privință într-una din cuvîntările sale:

„Nimeni să nu fie lesne crezător și să bîrfească pe bărbat din cauza femeii, dar nici bărbatul să nu creadă cu ușurință tot ce se vorbește contra femeii. Nici femeia apoi să nu cenzureze cu amănunțime întrările și ieșirile bărbatului de acasă, dar nici bărbatul să nu se facă vrednic de vreo bănuială. Căci de ce, spune-mi, toată ziua tu ești la dispoziția prietenilor tăi, pe cînd la dispoziția femeii de abia seara și nici atunci nu voiești a-i spune adevărul ca astfel să fi ferit de bănuială? Chiar de te-ar acuza femeia să nu te superi, căci aceasta o face din iubire nu din ușurință.

Nimeni să nu fie împătimit de bani și atunci toate se rezolvă cu bine. Femeia să nu zică bărbatului: „Prostule și fricosule, ești plin de trîndăvie, iată cum cutare, înfruntînd primejdiile și făcînd multe călătorii a reușit să-și facă avere și femeia lui poartă aurării și se plimbă peste tot locul avînd împrejurul ei o sumedenie de servitori și de eunuci. (Este vorba desigur de starea celor îmbogățiți în timpul acela).

Bărbatul să nu-și batjocorească femeia din cauza aceasta, ci mai degrabă s-o sfătuiască, s-o învețe a disprețui slava deșartă și atunci desigur că niciodată femeia nu-ți va vorbi de acestea și nici că va dori bogăția.

Din prima seară cînd ai primit pe femeie în casa ta, învață-o să fie moderată în pretențiuni, să fie blîndă, învață-o cum să trăiască, chiar din capul locului, chiar de la început învață-o și convinge-o ca să alunge de la ea dragostea de bani. Povățuiește-o ca să nu aibă niciodată aurării atîrnate pe umeri și pe lîngă obraji, sau împrejurul gîtului, nici haine aurite și prețioase, ci căsuța voastră să fie veselă, iar acea veselie și seninătate să nu se pogoare în insulte. Adierea cumpătării să sufle în casa voastră.

Tu să nu depărtezi de la ea sentimentul de rușine și de sfială, după cum fac bărbații cei desfrînați, ci întreține-l pe mult timp căci mare folos vei avea de aici.

Apropie-ți soția cu cuvinte ca acestea: Eu puteam să iau în căsătorie și pe altele, poate mai bogate decît tine, dar nu am luat pe nici una și te-am preferat pe tine că am îndrăgit creșterea ta, demnitatea ta, blîndețea și prudența ta, căci o fată tînără, înțeleaptă și liberă de prejudecățile altora, o fată care se îndeletnicește cu cele bune, este mai demnă și mai de respectat decît lumea întreagă... Eu doresc, mă rog și, în sfîrșit, fac totul ca noi să ne învrednicim a trăi în această viață astfel încît și dincolo, în viața viitoare, să fim tot împreună și să ne bucurăm de cea mai mare liniște. Timpul prezent este scurt și vremelnic, dar dacă ne vom învrednici ca să fim plăcuți lui Dumnezeu, apoi veșnic ne vom găsi cu Hristos și vom fi împreună cu mai multă plăcere.

Silește-te a sta mai mult acasă nu în tîrg la povești și chefuri cu prietenii; preferă-ți soția înaintea tuturor prietenilor. Dacă face vreo faptă bună și măreață, tu laud-o și admir-o, iar dacă se întîmplă a comite vreo greșală, cum se întîmplă tinerelor, tu sfătuește-o.

Intotdeauna acuză averile și luxul și dă-i a înțelege că podoaba unei femei este cea izvorîtă din prudență și demnitate, din virtute.

Dacă voiește a face și ospețe, sau a da mese, bine, dar nimic necuviincios, *nimic nedemn să nu se petreacă la ele.* Ajută pe cel ce are nevoie de ajutor.

Nimeni dintre voi să nu caute a lua în căsătorie femeie bogată, ci mai săracă decît el, pentru că dacă e cu avere apoi nu va intra în acea casă atîta mulțumire provocată de banii ei, pe cît dezgust provocat de batjocurile și dorințele ei de lux. Va zice: N-am cheltuit din al tău nimic, căci stau de față cele ale mele pe care mi le-au dăruit părinții mei.

Dar ce spui tu, femeie? Stau de față ale tale? Vai, la cîtă ușurință duce pe cineva dragostea de bani. Un singur om, o singură ființă ați devenit amîndoi prin însoțire și tu zici încă *ale mele?* Blestemat fie acest cuvînt necurat, care a fost introdus de diavolul în gura ta. Toate cele trebuincioase nouă le-a făcut Dumnezeu comune. Nu poți zice niciodată: lumina mea, soarele meu, apa mea, căci toate sînt ale tuturor. Piară banii de o mie de ori, și nu atît banii pe cît acele intenții josnice, care nu știu a întrebuința banii după cum trebuie, ci îi preferă înaintea tuturor bunurilor.

In cele ce-i vorbești, învață-o ca niciodată să nu mai zică: al meu și al tău. Niciodată să nu te adresezi ei cum s-ar nimeri, ci totdeauna să-i vorbești cu multă cinste și cu multă dragoste. Cinstește-o și atunci nu va avea nevoie de cinstea altora, nici nu va avea nevoie de slava altora pe cîtă vreme se bucură de slava ta".

Cu aceste cuvinte își încheie Sf. Ioan Gură de Aur cuvîntul său de învățătură adresat celor căsătoriți și celor ce vor să se căsătorească, cuvînt izvorît din dragoste de părinte și de păstor mai mare, cu răspundere de turma sa și față de Dumnezeu.

De aceea, cuvîntul său, redat pe scurt aici, nu-i de prisos nici astăzi. Creștinii zilelor noastre, căsătoriți și cei în pragul căsătoriei, pot învăța multe din el.

Diacon GH. PAPUC

Aron Florian

Aron Florian (1805—1887), născut în com. Rod (Sibiu), a fost cel dintîi redactor al „Telegrafului Romîn" (1853). El a fost un om luminat, cu studii la Sibiu și Budapesta, și a luptat pentru propășirea poporului. A lucrat mult în Țara Romînească, fiind profesor și scriitor și luînd parte la revoluția din 1848. Ca scriitor a condus ziarul Romînia (1838—39). Că profesor, pe lîngă lecțiile ținute, a tipărit cărți de Istorie. Ca revoluționar, el a luat parte la pregătirea revoluției din 1848 în Muntenia și după 11 iunie 1848 a fost numit administrator (prefect) al districtului Ilfov, apoi al districtului Dolj. Era un dușman aprig împotriva boierîlor și luptător pentru eliberarea țăranilor, care locuiau „în bordeie și umblau desculți".

După înnăbușirea revoluției din Muntenia, A. Florian veni în Transilvania la Sibiu și luă parte la revoluția de aici. In 1853 îl aflăm redactor la „Telegraful Romîn", că nu peste mult timp să plece iar în Muntenia, unde a continuat activitatea de profesor și scriitor. A rămas toată viața credincios revoluției din 1848, cerînd libertate, egalitate, frățietate și dreptate pentru cei apăsați și oropsiți.

D. B.

Sfîntul Dumitru

Sărbătoarea Sfîntului mare mucenic Dumitru, Izvorîtorul de Mir, ne amintește de vremile de demult, cînd credința creștină era prigonită de împărații romani.

Sfîntul Dumitru s-a născut pe la sfîrșitul veacului al III-lea în Tesalonic, din părinți creștini cu bun renume, pe timpul împăraților romani, Maximian și Dioclețian, mari persecutori ai creștinilor. Sf. Dumitru, prin priceperea și cinstea sa ajunge cîrmuitorul Greciei. Sf. Dumitru trăia în credința și propovăduirea lui Hristos. Auzind despre el împăratul Maximian, vine în cetatea Tesalonic, prinde și aruncă în închisoare pe Sf. Dumitru și pe alți creștini. Cel care a ucis mulți creștini, a fost păgînul Lie, ostaș gladiator, cu care erau siliți creștinii să se lupte. Era însă și între creștini un ostaș viteaz și îndrăzneț, cu numele Nestor. Acesta se hotărește să se lupte cu Lie. El cere binecuvîntarea Sf. Dumitru și ucide pe Lie în luptă. Impăratul s-a mîniat foc pentru pierderea lui Lie și a dat poruncă îndată ca Sf. Dumitru să fie ucis în temniță, lucru ce s-a întîmplat în ziua de 26 octombrie, fiind străpuns cu sulițele. Asemenea i s-a tăiat capul și Sfîntului Nestor. Creștinii au îngropat cu cinste trupul Sfîntului Dumitru.

Ca mulțumită pentru vindecarea minunată creștinul Leontie zidește o biserică frumoasă în cinstea Sfîntului Dumitru, în care voia să așeze și trupul sfîntului spre odihnă și cinstire. Dezgropînd trupul Sfîntului Dumitru, acesta a fost găsit neputrezit în mormînt și din el ieșia un mir cu bun miros. De aceea se și numește Sfîntul Dumitru Izvorîtorul de Mir.

Aceasta este pe scurt viața Sfîntului Dumitru.

Prin cinstirea și prăznuirea Sfîntului Dumitru, noi împlinim cuvîntul Scripturii: „Lăudați pe Dumnezeu întru Sfinții Săi". Se și cuvine să cinstim pe acest suflet al lui Hristos, care viața lui și-a dat pentru Domnul. Jertfa lui e o piatră prețioasă la temelia Bisericii noastre. De aceea cinstirea lui este veșnică.

Vremile acelea au trecut. Azi noi ne închinăm lui Hristos și cinstim pe sfinți în libertate și pace. Să mulțumim Domnului pentru libertatea aceasta și să ne rugăm Lui, ca rugăciunile Sf. Dumitru și ale tuturor sfinților să dea lumii pace statornică și în pace să muncim și să ne osîrduim pentru mîntuirea sufletelor noastre.

Prot. stavr. *I. Man*

Istorioară

„O, mamă, aceasta este mîna ta!"...

Pe vremea unui război, o văduvă află că într-o bătălie mare fiul ei fusese grav rănit și că acum se afla într-un spital îndepărtat. Era unicul ei fiu, singurul sprijin al bătrînețelor, singura mîngăiere ce avea în lume. De aceea, biata mamă fu cutremurată pînă în adîncul sufletului de această veste tristă.

Ziua și noaptea se gîndea numai la fiul ei rănit. Nu-și mai găsea odihnă. In inima ei de mamă iubitoare auzea mereu un glas, care-i șoptea stăruitor: pleacă, grăbește-te, fiul tău se află în ghiarele morții și pentru izbăvirea sa are nevoie de îngrijirile tale.

Insă greutățile mari păreau de neînvins și se temea că o vor împiedeca să ajungă la el. Cum să-l găsească ea fără adresă, pe rănitul ce-l va căuta printre mii și mii de bolnavi și răniți care tixeau spitalele unei țări aflătoare în război. Dar cine poate opri în drumul ei o mamă cu inima însîngerată de rănile care primejduiau viața singurului ei fiu? Nici un munte nu-i prea înalt pentru ca să nu-l poată trece aripile dorului unei mame, care știe că pe copilul ei îl pîndește moartea. Nici o apă nu-i prea largă sau prea adîncă să nu o poată străbate puterea dragostei materne. Nici un foc nu-i prea mare ca să nu-l stingă lacrimile inimii ei îndurerate.

In mijlocul tuturor greutăților ea a rămas cu hotărîrea nestrămutată să-și ducă la îndeplinire planul, să-și găsească copilul și să-l scape de moarte. A alergat deci pe la toate autoritățile și a cerut cu atîta stăruință— ca și femeia din Evanghelie, pînă cînd și cei cu inima cea mai împietrită s-au muiat, i-au ascultat cererea și i-au dat învoire și ajutorul să-și caute și să-și găsească copilul.

Acum cu învoirea autorităților la mînă, plecă la drum și după lungi și grele cercetări, după nopți nedormite, foame, frig și alte nesfîrșite greutăți, pe care numai dragostea de mamă le poate birui, reuși să afle spitalul în care zăcea fiul ei. Ca în zbor ajunse în fața camerei rănitului. Dar iată și aici i se mai pune o piedecă. Acum numai o ușă o mai despărțea de acela care era lumina vieții ei chinuite și nu putea întra la el. O oprea medicul avînd în vedere starea generală a rănitului. Boala lui era așa de grea, iar el așa de slăbit, încît ori ce bucurie sau supărare mai mare îi putea pricinui moartea.

„Oh, dar aceasta e prea mult!" ofta biata mamă istovită de puteri și cu ochii arși de atîtea lacrimi și nesomn. In durerea ei nețărmurită se agață de brațul medicului și-l rugă cu atîta stăruință și cu atîta foc în cuvintele ei, încît nici acesta nu-i mai putea sta împotrivă. In sfîrșit s-a deschis și ușa cea din urmă care o mai despărțea de acela pentru care trăia.

Inima i se zbătea ca o păsărică în colovia-i prea îngustă. Intră încet pe vîrful picioarelor, cu dinții încleștați pe buze, ca să nu țipe de durere și de bucurie. Fiul ei era acolo într-un pat zăcînd cu ochii închiși, pradă unui foc mistuitor, focul primejdios al ranei aprinse. Se așeză tăcută lîngă patul bolnavului care nu mai putea vorbi și se zbătea ca pe jeratec în ghiarele morții. Dar iubirea unei mame este mai tare decît moartea. Ea își pune cu blîndețe mîna pe fruntea aprinsă a rănitului care în aceeași clipă se liniști ca prin minune și rosti abia auzite, cuvintele atît de dulci urechilor ei: *„O, mamă, aceasta este mîna ta!"*...

Dragostea de mamă îl liniști, îl întări așa de mult încît nu peste mult timp birui primejdia morții și se făcu sănătos, umplînd de viață nouă și de bucurie și inima mamei sale a cărei jertfă deci nu a fost zadarnică.

T.

Axion

Vrednică ești Prea Curată
Pururi să te fericim
De Dumnezeu Născătoare
In cîntări să te slăvim.

Cea pururea fericită
Iți cinstim numele tău
Maică prea nevinovată
Ce-ai născut pe Dumnezeu.

Ceea ce ești mai cinstită
Mai presus de heruvimi
Și fără deasemănare
Ca ai slavei serafimi.

Carea fără stricăciune
Pe Dumnezeu l-ai născut
Pe Cuvîntul cel din Tatăl
Pe cel fără de-nceput.

După adevăr Stăpînă
Intr-un gînd te fericim
De Dumnezeu Născătoare
Noi din inimi te mărim.

Pr. Al. Gherghel

Chemarea dragostei frățești

I. Sfînta Spovedanie și sfînta Impărtășanie sînt tainele împăcării și unirii noastre cu Dumnezeu și întreolaltă. Ne este cunoscut din Sfînta Scriptură că Mîntuitorul a dat putere sfinților Apostoli și urmașilor lor, care sînt preoții, de a lega și dezlega pe pămînt și în cer (Mt. 18, 18). La fel înainte de patima Sa, Iisus Hristos a luat pîinea, a binecuvîntat-o, a frînt și a dat-o ucenicilor, zicînd: „Luați mîncați, acesta este trupul Meu", apoi a luat paharul, l-a binecuvîntat mulțumind, a dat ucenicilor Săi, zicînd: „Beți dintru acesta toți, că acesta este sîngele Meu, al legii celei noi, carele pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor" (Mt. 26, 26—28).

Astăzi în sfintele biserici credincioșii se spovedesc și se împărtășesc cu credință și dragoste. Prin spovedanie se împacă cu Dumnezeu, prin Sf. Impărtășanie primesc pe Iisus Hristos, ca pe un oaspe drag, care le umple sufletul de lumină. Prin spovedanie credincioșii se împacă unul cu altul, le pare rău de greșelile făcute, de supărările ce le-au pricinuit unii altora și iartă celor ce le-au greșit și i-au supărat. Iar împărtășindu-se din același potir, ei se simt mai apropiați, una în Domnul. Așa cum pîinea e formată din o mulțime de boabe de grîu, care erau altădată pe cîmp despărțite, iar acum sînt o singură pîine, tot așa credincioșii, care se împărtășesc cu același trup și sînge al Domnului se unesc cu Hristos și devin una, devin „un singur trup".

De aceea unitatea noastră bisericească, împlinită acum 11 ani, se arată și se întărește prin faptul că toți preoții slujesc la aceleași altare și toți credincioșii se roagă în aceleași biserici, se spovedesc și se împărtășesc în aceste biserici la preoții lor.

Ce frumos e, cînd vezi credincioșii închinîndu-se la același altar și împărtășindu-se din același potir! Cît de împăcați sufletește se simt și cum se îmbrățișează unul pe altul cu dragoste frățească, arătînd astfel marea bucurie că acum una sîntem în Iisus Hristos, Domnul nostru.

Cu gîndul la această bucurie să zicem: „Doamne, Iisuse Hristoase, jertfa cea sfîntă a dragostei de frați, celce te-ai rugat cu sudori de sînge ca toți ceice cred în Tine una să fie, ajută-ne să fim cu adevărat una, să ne spovedim și să ne împărtășim — toți frații în sfînta Ta sobornicească și apostolească Biserică, să Te preamărim pe Tine în graiul în care Te-au preamărit și strămoșii. Fă, Doamne, ca toți într-un gînd și cu o inimă să se adune în staulul cel adevărat, sub ocrotirea Ta, Păstorul cel bun al sufletelor noastre!".

Ion Damian

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 107 SIBIU, 15 NOIEMBRIE 1959 Nr. 43—44

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

7 Noiembrie

Poporul sovietic şi întreaga omenire progresistă aniversează împlinirea a 42 de ani de la Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, care a deschis în istoria lumii o epocă nouă, epoca socialismului.

In aceşti 42 de ani Uniunea Sovietică a străbătut un drum glorios şi a dobîndit măreţe victorii. Moştenind de la regimul burghezo-moşieresc o ţară înapoiată şi sărăcită de război, oamenii muncii sovietici au făurit un stat socialist puternic, care a depăşit toate ţările capitaliste din Europa şi în unele privinţe a depăşit şi pe cea mai mare ţară capitalistă, Statele Unite ale Americii. Congresul al XXI al P.C.U.S. a aprobat planul de şapte ani (1959—1965), care prevede un avînt măreţ al industriei, agriculturii şi culturii socialiste. Astfel făurirea comunismului, care oferă o viaţă îmbelşugată, luminată şi fericită pentru toţi oamenii muncii, devine o sarcină a acestor ani. Planul prevede creşterea producţiei industriale cu 80%, a producţiei agricole de 1,7 ori, a veniturilor muncitorilor şi funcţionarilor cu 40%, a veniturilor colhoznicilor cu cel puţin 40%. Cetăţenii sovietici vor lucra în genere 5—6 zile pe săptămînă, cîte 6—7 ore pe zi. Astfel într-un timp scurt Uniunea Sovietică va depăşi S.U.A. la producţia pe cap de locuitor şi va ocupa primul loc în lume, iar poporul sovietic va avea cel mai înalt nivel de trai, material şi cultural, între toate popoarele lumii. Incă anul acesta prevederile planului septenal au fost depăşite, aşa că el va fi împlinit înainte de 1965. In unele sectoare producţia globală a Uniunii Sovietice depăşeşte producţia globală a S.U.A. (oţel, petrol, cărbune, ciment, ţesături de lînă, grîu, cartofi, lapte, unt, ş. a.).

Marele avînt al Uniunii Sovietice s-a arătat în succesele ştiinţei şi tehnicii sovietice. Oamenii de ştiinţă, tehnicienii şi muncitorii sovietici au realizat prima centrală atomo-electrică, cel mai mare sincrofazotron din lume, cele mai mari hidrocentrale din lume, primul spărgător de ghiaţă din lume, a lansat primii sateliţi artificiali, prima planetă artificială şi au trimis prima rachetă în lună, ducînd acolo fanionul cu stema sovietică.

Aceste realizări au pus în uimire toate popoarele. Ele sînt dovada clară a superiorităţii socialismului asupra capitalismului.

Sub stindardul marii Revoluţii Socialiste din Octombrie s-au eliberat ţările de democraţie populară şi construiesc socialismul cu succes. Ele înaintează odată cu Uniunea Sovietică, bucurîndu-se de ajutorul ei dezinteresat şi frăţesc. Astfel în 1965 lagărul socialist va produce mai mult de jumătate din întreaga producţie industrială mondială.

Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie a dat un puternic imbold şi luptei popoarelor coloniale împotriva imperialismului şi colonialismului, pentru dobîndirea independenţei. Aceste popoare, după ce şi-au dobîndit independenţa, sînt ajutate de Uniunea Sovietică şi ţările socialiste ca să-şi întărească independenţa prin făurirea unei industrii proprii şi dezvoltarea lor economică. Nu e departe vremea cînd nu va mai exista nici un popor colonial, care să nu-şi fi dobîndit independenţa.

Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie a deschis oamenilor muncii de pretutindeni calea biruinţelor, îi înflăcărează în lupta împotriva exploatării, pentru o viaţă mai bună, pentru democraţie, pace şi socialism.

Iar socialism înseamnă pace. Forţele păcii, datorită Uniunii Sovietice şi ţărilor socialiste, au devenit aşa de puternice încît ele pot stăvili izbucnirea unui nou război şi asigura pacea pentru totdeauna.

Cea de-a 42-a aniversare a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie arată clar să istoria merge spre socialism, spre comunism. Sub steagul socialismului popoarele îşi împlinesc cele mai măreţe visuri. Forţele populare, declanşate de Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, păşesc din victorie în victorie spre un viitor din ce în ce mai fericit, mai luminos.

Telegraful Romîn

Primii în lume

Multe poveşti şi legende s-au făurit despre lună. Luna învăluie cu lumina ei toate lucrurile ca într-o vrajă şi umple nopţile de farmec şi mister. De cîteori oamenii nu şi-au ridicat privirea spre cer şi n-au visat să călătorească cumva şi să puie piciorul în lună?! Şi iată că visul acesta se apropie de împlinire: oamenii de ştiinţă, tehnicienii şi muncitorii sovietici au trimis prima rachetă, care pornind din Uniunea Sovietică a ajuns în lună la 14 septembrie a. c., ora 0,02 (minute) şi 24" (secunde). Această rachetă a dus pe lună fanioane cu stema Uniunii Sovietice şi cu inscripţia: „Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Septembrie 1959". Dacă a putut ajunge racheta în lună, exact la timpul calculat de oamenii de ştiinţă, nu e departe vremea cînd o navă cosmică va duce primii oameni pe lună şi pe alte planete.

De ce au reuşit oamenii sovietici să fie primii în lume, care să trimită o rachetă în lună? Pentrucă ei au fost primii în lume, care au întemeiat statul oamenilor muncii, fără exploatare şi exploatatori. Pentrucă ei sînt primii în lume care au construit societatea sacialistă şi acum construiesc comunismul. Poporul muncitor, care şi-a luat soarta în mîinile proprii şi munceşte pentru fericirea lui, a uimit lumea prin victoriile şi relizările lui. Aceste victorii arată superioritatea orînduirii socialiste faţă de orînduirea capitalistă. Uniunea Sovietică a luat-o înaintea Statelor Unite ale Americii, cel mai mare stat capitalist. Ritmul de dezvoltare a economiei sovietice e mult superior celui capitalist.

Aşa se explică de ce oamenii sovietici sînt primii în lume care au trimis o rachetă pe lună, dar sînt şi primii în lume care au pus în funcţiune un spărgător de ghiaţă atomic, precum sînt primii în lume care au pus în funcţiune centrala electrică cu energie atomică. Ei merg în fruntea ştiinţei şi tehnicii mondiale. Ei folosesc pe scară largă energia atomică în scopuri paşnice.

Oamenii sovietici stau în fruntea mişcării mondiale pentru pace. Ei socotesc că a sosit vremea, cînd războiul poate fi

(urmare în pag. 2)

Pentru întărirea Patriei

Pe data de 2 septembrie a. c., a avut loc sub președenția I. P. S. mitropolit Nicolae, conferința de orientare a preoțimii ort. romîne din Protopopiatul Sibiu.

Referatul întitulat: „Atitudinea preotului față de problemele economice, politice și sociale din Patria noastră" a fost susținut de Cuc. preot Dr. I. Chioariu-Sibiu, care în cuprinsul referatului a arătat că atitudinea preoțimii față de problemele sociale trebuie să fie constructivă, îndrumînd poporul pe calea socializării care duce la belșug și fericire. Mîntuitorul Iisus Hristos n-a fost străin față de viața omenească, ci din contră El indirect s-a ocupat de toate problemele sociale. Să păsim alături de popor a spus Cuc. Sa, îndrumîndu-l la supunere față de stăpînire, pentru consolidarea unei vieți mai bune și mai fericite pentru toți oamenii muncii, din scumpa noastră patrie.

Pe marginea referatului au luat cuvîntul: Cuc. preoți I. Oros-Bradu, T. Bodogae-Sibiu și Opriș I.-Aciliu, care au arătat că dacă slujim credincioșilor, atunci sîntem obligați să cunoaștem munca lor și să le apreciem realizările așa cum se cuvine celor care stau în fruntea poporului. Să luptăm din toate puterile, pentru a forma creștini buni și cetățeni devotați Statului nostru de democrație populară.

P. C. Prot. I. Munteanu, luînd cuvîntul a adus frumoase completări referatului susținut, arătînd că Patria este pămîntul în care ne-am născut, crescut și în care muncim și trăim. Ea este familia ocrotitoare care ne asigură dezvoltarea fizică și morală și ne apără și înlesnește condițiile de viață și muncă. Iar patriot numim pe cetățeanul cinstit care-și iubește patria și luptă pentru fericirea ei. Adevărații patrioți sînt oamenii muncii, care se manifestă întotdeauna ca cei mai consecvenți apărători ai independenței naționale, care luptă împotriva cotropitorilor străini cît și împotriva jugului propriei burghezii.

Pentru noi slujitorii Bisericii, patriotismul e o datorie sfîntă izvorîtă din porunca iubirii față de Patria noastră scumpă, pentru apărarea căreia luptăm cu convingere și eroism alături de credincioșii noștri, alături de poporul muncitor, făuritor al unei vieți noi și fericite în patria noastră R. P. R.

Biserica noastră cultivă principii etice superioare de iubire, de dreptate, în sufletul tuturor credincioșilor ei, principii care pun în mișcare simțirile nobile și generoase, disciplinînd individul, îndemnîndu-l la muncă și abnegație și jertfă pentru colectivitate. Să îndrumăm, a spus P. C. Sa, pe toți credincioșii pe cărările luminoase de dragoste ale patriei, căci această activitate constituie cea mai armonioasă colaborare cu Statul nostru și cea mai fructuoasă îndrumare pe care o putem da credincioșilor noștri.

I. P. S. Mitropolit Nicolae, a mulțumit referentului cît și celor care au luat cuvîntul și au adus frumoase completări referatului. Să ne iubim Patria și poporul așa cum a făcut-o și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. Așa cum a făcut-o sf. ap. Pavel și ceilalți sf. apostoli. Eu sînt convins că Cuc. preoțime în toată vremea va aduce slujba cea mai curată Patriei. Din activitatea Cuc. Voastre, sprijinind cu dragoste toate acțiunile inițiate de regimul nostru de democrație populară, poporul drept credincios va înțelege să facă și el asemenea. Mergînd acasă, a spus I. P. S. Sa, vorbiți poporului în graiul lui ca el să înțeleagă chemarea Bisericii cît și chemarea la muncă pentru înflorirea Patriei noastre scumpe R. P. R. L.

Primii în lume

(continuare din pag. 1)

definitiv înlăturat din viața omenirii, care vrea pace. Nu prin război se pot rezolva problemele internaționale, ci prin tratative, prin coexistență pașnică și prin întrecerea de a produce mai mult pentru fericirea tuturor.

Primii în lume care au construit socialismul și care acum construiesc comunismul, oamenii sovietici sînt primii în lume care au cucerit spațiul cosmic, au folosit energia atomică în scopuri pașnice, sînt primii în lume care au proclamat și aplicat principiul coexistenții și întrecerii pașnice, care stă la baza păcii internaționale. Ei merg cu istoria înainte, ei merg în fruntea istoriei, care deschide omenirii o epocă de belșug și fericire. **N. M.**

Sfințirea bisericii din Simbăta de sus-răsăriteană

Zidită de starețul Visarion de la mănăstirea Brîncoveanu, la anul 1786, și înveșmîntată de curînd cu o frumoasă pictură, biserica „Sf. Adormiri" din Simbăta de Sus-Răsăriteană aștepta acum arhierească tîrnosire. Și ea a venit, cu ajutorul Domnului, în ziua de Duminică, 4 octombrie 1959.

I.P.S. Sa, mitropolitul Nicolae Colan sosește pe la orele 9,30 în fața bisericii. In razele unei dimineți pline de soare, I. P. S. Sa, însoțit fiind de Părintele cons. pens. *Ieronim Grovu* de la Sibiu și de Părintele Arhim. *Ioan Dinu,* starețul mănăstirii Brîncoveanu, pășește în fața soborului de preoți ieșiți întru întîmpinare. Cuvîntul de bun sosit este rostit de părintele *Octavian Cocan*-Făgăraș, care exprimă bucuria preotului și a credincioșilor simbăteni, prilejuită de prezența în mijlocul lor a I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae.

Răspunzînd, *I. P. S. Mitropolit Nicolae* își arată mulțumirea pe care o simte ori de cîte ori merge la o sfințire de biserică, pentru că știe că nu merge numai la niște ziduri pe care le sfințește, ci și la credincioși buni, care iubesc buna podoabă a casei lui Dumnezeu. Se arată bucuros cu deosebire acum cînd se află în această parohie, pe care o socoate pe drept cuvînt ca o tindă a mănăstirii. Mulțumește apoi credincioșilor din Simbăta pentru frumoasa și calda primire pe care i-au făcut-o.

După slujba sfințirii bisericii, se slujește Sf. Liturghie.

La sfîrșitul Sf. Liturghii a vorbit părintele *O. Cocan,* care a tîlcuit pe scurt Evanghelia zilei, plecînd de la cuvintele Mîntuitorului: „Precum voiți să vă facă vouă oamenii, așijderea să le faceți și voi lor" (Luca 6, 12), cuvinte care constituie regula de aur a Predicii de pe Munte. Arată obligația pe care o are creștinul de a face binele, ca pacea și bunăînțelegerea să stăpînească peste tot.

In continuare vorbește părintele *Teodor Severian,* parohul local, care face un scurt istoric al bisericii, prezintă desfășurarea lucrărilor de reparare și pictare a bisericii, lucrări începute în anul 1954, mulțumește bunilor săi credincioși care, cu brațele și cu obolul for, l-au ajutat să dea bisericii haina pe care o are astăzi. Mulțumește lui Dumnezeu care i-a ajutat în această lucrare și autorităților civile și bisericești care i-au dat sprijinul necesar.

A luat apoi cuvîntul I. P. S. Mitropolit NICOLAE, care, printre altele, tîlcuiește pe scurt un fragment al unei rugăciuni de la sfințirea bisericii în care se spune: „Această casă Tatăl o a zidit; această casă Fiul o a întărit; această casă Duhul Sfînt o a luminat și a sfințit sufletele noastre".

A urmat o agapă frățească, la care au luat parte I. P. S. Mitropolit Nicolae, însoțitorii I. P. S. Sale, preoții slujitori precum și mulți credincioși. In cadrul agapei, a luat cuvîntul părintele *Nicolae Toderici* (Simbăta de Sus-Apuseană) care arată pe larg istoricul bisericii care s-a sfințit și al preoților care s-au perindat de-a lungul vremii la altarul ei.

Incheind praznicul sfințirii bisericii din Simbăta de Sus-Răsăriteană, I. P. S. Mitropolit NICOLAE rostește cîteva cuvinte de rămas bun, în care mulțumește părintelui Severian pentru lucrarea ce a săvîrșit-o spre lauda Tatălui ceresc, consiliului și comitetului parohial și tuturor credincioșilor, care, într-un fel sau altul, au contribuit la această lucrare, îndemnînd apoi credincioșii din ambele Simbete de Sus (Răsăriteană și Apuseană) să se întreacă pașnic în ridicarea și înfrumusețarea comunei lor.

Gh. P.

Dragoste și bunătate

„Dragostea voastră să fie nefățarnică. Urîți răul și lipiți-vă de bine". *Rom. XII. 9.*

Cînd ne sfătuiește sf. Apostol Pavel să avem dragoste, să urîm răul și să ne lipim de bine ne-a dat legea de purtare cu fiecare în parte și cu toți deopotrivă. Urmînd firul acelor sfinte povățuiri, cuprinse la sfîrșitul capitolului XII din epistola către Romani, lasă să crească din fiecare cuvînt credința că cea mai mare biruință este a binelui asupra răutății, a virtuții asupra păcatului, a păcii asupra vrăjmășiei. Bunătatea, care izvorește din „dragostea frățească", știe să găsească cinste pentru fiecare, bucurie pentru cei ce se bucură, mîngăiere pentru cei întristați, iertare pentru cei vrăjmășiți. Din toate îndemnurile apostolului respiră acea încredere în biruința binelui, a păcii și a înțelegerii, încît nu poți sta nepăsător la cuvîntul plin de liniște sufletească: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine". Cu alte cuvinte de vreți să biruiască binele, să curmați răul din chiar urzeala lui și să-l desființați prin făptuirea binelui. Cuvintele apostolului sînt vrednice de luat în seamă și cît privește binele personal al fiecăruia, cît mai ales, cît privește binele și folosul sufletesc al celor din jurul nostru. Intr-adevăr de-ar socoti fiecare să-și îndeplinească datoriile sale de așa fel, ca prin faptele vieții sale să aducă un spor de bine între semenii săi, mult dar și bucurie ar crește în sufletele acestora. Omul de bine se frămîntă în gîndul său ce să facă, cum să se arate în orice împrejurare a vieții ca fapta sa și purtarea sa să fie o pildă frumoasă și un îndemn spre bine aproapelui. In chipul acesta fiecare om este pentru semenul său un mîntuitor și întăritor în calea virtuții. Aproapele tău, pe care Dumnezeu ți-l scoate în cale, nu e o umbră trecătoare, ci o chemare sfîntă de înțelegere, de frățietate, de unire și sporire în cele bune. Dumnezeu ne vrea la lucrul poruncilor Sale sfinte, mărturisindu-L pe El prin virtuțile mîntuitoare. De aceea ne îndeamnă părinții duhovnicești să batem la ușa lui Dumnezeu cu mîinile virtuților. Și între virtuți cea care deschide sufletul semenului nostru este dragostea. Ea își arată rodirea ei în bunătate, în înțelegere, în pace și în tot darul de mîntuire.

In veacul de acum cînd popoarele lumii luptă pentru pace, ne dăm tot mai bine seama, că și noi, creștinii, putem aduce un rod de pace în lume. Iisus Mîntuitorul lumii a așezat puntea înțelegerii în fiecare suflet de creștin. El se vrea mărturisit în viața fiecăruia prin scoaterea patimilor egoiste și creșterea în virtute și dragoste. Cu fiecare patimă biruită se întărește în sufletul nostru binele, bucuria, pacea și tot darul de mîntuire. Înțelegerea și bunăvoirea între noi și cu semenii noștri crește, în măsura în care creștinul își face o problemă serioasă din propria sa mîntuire. Virtuțile bunătății și ale dragostei sînt brațele care ne cuprind și ne apropie de Dumnezeu și de aproapele nostru. Săvîrșind faptele dragostei de oameni aducem o prețioasă contribuție la pacea și bunăvoirea între suflete.

Dragostea aceasta trebuie să îmbrățișeze toate popoarele, ca în prietenie și colaborare să lucreze toți pentru binele tuturor. Așa se întărește și pacea între popoare, care se respectă unele pe altele și se înfrățesc.

Să luăm dar aminte la cuvîntul Sf. Apostol Pavel: să cultivăm dragostea sinceră, nefățarnică; să urîm răul, să urîm războiul și să ne legăm cu sufletul de bine, de pace. Să biruim răul prin bine, războiul să-l înlăturăm prin pace. Iar izvorul acestei biruințe este dragostea. Căci celce are dragoste în inima sa acela a scos din ea răutatea, acela este om al păcii în toate gîndurile și faptele sale.

Arhim. *Serafim*

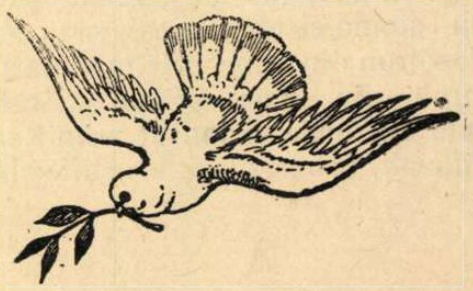

Vizitații canonice

Însoțit de Pr. Prof. N. Mladin și de C. diaconi I. Bolog și C. Voicu, I. P. S. nostru mitropolit *Nicolae* a vizitat mai multe parohii din prot. Codlea. Peste tot a fost primit de preoți și credincioși cu multă dragoste.

LA VAMA BUZĂULUI:

Duminică, 13 septembrie, I. P. S. nostru mitropolit *Nicolae* a sfințit Biserica din parohia Vama Buzăului. Biserica a fost zidită în 1848, renovată în 1923 și acum pictată. Ea nu fusese sfințită de arhiereu. De aceea I. P. S. Sa a ținut să o sfințească, răsplătind rîvna preotului și a credincioșilor. Hramul bisericii este: „Înălțarea Domnului".

I. P. S. Sa sosește în fața bisericii la orele 10. Pr. Prot. *Vasile Coman* rostește cuvînt de bineventare. *I. P. S. Sa* răspunde mulțumind și arătînd că toți credincioșii trebuie să fie una în sfînta Biserică a lui Hristos și în iubirea Patriei noastre scumpe.

Credincioșii oferă flori I. P. S. Sale.

Se săvîrșește apoi sfințirea bisericii. Urmează Sf. Liturghie. Răspunsurile le dă corul bisericesc al parohiei.

La priceasnă predică Pr. Prof. *N. Mladin* despre dobîndirea mîntuirii prin dreaptă credință și dreaptă viețuire. Credinciosul dobîndește mîntuirea trăind în viața aceasta după voia lui Dumnezeu, adecă muncind pentru binele tuturor, luptînd pentru pace, pentru înlăturarea unui război atomic, pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice. Că Fiul Omului n-a venit să judece lumea, ci ca lumea prin El să se mîntuiască.

La sfîrșitul Sfintei Liturghii, Pr. M. Modroiu prezintă realizările din parohie și mulțumește I. P. S. nostru mitropoilt Nicolae și însoțitorilor de la Sibiu, celorlalți oaspeți și credincioșilor.

Luînd cuvîntul *I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae* spune între altele:

Credinciosul, cînd începe un lucru bun, își face semnul Sf. cruci, zicînd: „Doamne ajută" și cînd termină o treabă bună îi mulțumește lui Dumnezeu că l-a ajutat s-o săvîrșească. Și eu mulțumesc lui Dumnezeu pentru ziua aceasta frumoasă, cînd ne-am bucurat cu toții duhovnicește. Biserica aceasta, zidită cu mai bine de 100 ani în urmă, azi este ca un nou Sion. Așa am zis la sfințirea bisericii: „Innoește-te, înnoește-te noule Ierusalime, că mărirea Domnului peste tine a strălucit". Slava Domnului a venit prin rugăciunea noastră peste podoaba picturii. Abia azi am făcut sfințirea prin rugăciune de arhiereu. Înaintașii au zidit-o și au reparat-o, cei de azi au pictat-o. Dumnezeu să răsplătească și celor de atunci și celor de azi. Biserica a folosit și folosește tuturor credincioșilor fără deosebire. Ea este casa lui Dumnezeu, căci lui Dumnezeu ne închinăm, și este a tuturor credincioșilor, care se roagă Tatălui ceresc și se simt bine într-însa. Și rugăciunea curată este bine primită la Dumnezeu, care își revarsă binefacerile peste toate bunele strădanii ale credincioșilor.

Vă laud pe cei ce ați ajutat la împodobirea acestei biserici, ca să se înalțe sufletul celui ce intră în ea. Cine nu se înnoește la suflet nu e înnoit chiar dacă s-ar primeni în fiecare dimineață. Primenirea din afară folosește la sănătatea trupului, iar primenirea cea dinlăuntru folosește la sănătatea sufletului. Creștinul se înnoește sufletește prin rugăciune, prin credința cea dreaptă, lăsată nouă de Mîntuitorul și propovăduită de Sf. Apostoli, și prin viața cea dreaptă, după asemănarea înaintașilor noștri, care s-au mîntuit în Sfînta noastră Biserică dreptmăritoare. Dumnezeu să vă ferească de cădere, iar pe cel ce a căzut să-l ajutați să se ridice. Credința cea veche este bună, pentrucă — cum spune Sf. Ap. Pavel — ea nu este de la om, ci de la Dumnezeu. De aceea ne călăuzim de această credință și rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să mergem întotdeauna pe calea cea dreaptă.

Cine se află pe calea aceasta nu rătăcește nici de la drumul ce duce la patria cerească și nici de la drumul ce duce la fericirea de aici în patria noastră pămînteasică. Să ne silim să fim credincioși patriei noastre din cer și patriei noastre de pe pămînt. Pentru scumpa noastră patrie de aici muncim, ne rugăm și sîntem în stare să ne jertfim și viața. Cine trădează sau vinde patria sa, acela trădează și vinde mamă, tată, frați și pierde și patria cealaltă. Cine e adevărat credincios, acela își iubește patria și o slujește cu toate puterile sale. Vedem atîtea lucruri nouă bune: electrică, gaz metan, radio, ș. a. Să ne bucurăm de ele și să ajutăm prin munca noastră ca să se facă alte multe lucruri bune. Cine iubește Biserica vine la toate slujbele ei și se bucură de toate. El se bucură de bucuria lui, de bucuria fratelui lui, de bucuria țării și de bucuria lumii întregi. Și îi mulțumește lui Dumnezeu și-l roagă să dea pace satului, țării, lumii întregi, ca să se poată bucura și de dreaptacredință și de lucrurile noi, ce le vedem că se înalță ca din pămînt pe toate meleagurile patriei noastre iubite, Republica Populară Romînă.

Dumnezeu să vă binecuvinteze pe toți, să vă ferească de tot răul și să vă ajute la tot lucrul bun!

LA BRĂDET ȘI TELIU:

După masă I. P. S. Sa a vizitat Biserica din parohia Brădet, cu hramul: „Nașterea Maicii Domnului". In fața bisericii ne întîmpină preotul, corul bisericesc și credincioșii. *Pr. Popica* mărturisește bucuria de a fi cinstiți cu această înaltă vizită.

Răspunde I. P. S. nostru mitropolit Nicolae, *felicitîndu-i că au o biserică atît de mare și de frumoasă. Ori pe unde treci biletul de vizită al parohiei este biserica ei. Dacă biserica e frumoasă, bine îngrijită, sub conducerea înțeleaptă a preotului, poți spune că aici e o parohie de frunte.*

Domnul să vă binecuvinteze!

Apoi I. P. S. Sa intră în biserică, stă de vorbă cu preotul, cu consilierii parohiali, cu cîntărețul și cu credincioșii și iscălește în cartea bisericii.

Seara I. P. S. Sa vizitează biserica monument istoric din parohia Teliu, dînd îndrumări pentru restaurarea ei, pe care Pr. Curcubătă o pregătește. E printre puținele biserici din Ardeal care au pictură și pe dinafară.

LA BUDILA ȘI PURCĂRENI:

In 14 septembrie dimineața trecem prin Budila. Pr. *Moldovan* și credincioșii întîmpină pe I. P. S. Sa la intrarea în biserică. Părintele paroh urează I. P. S. bun sosit în mijlocul credincioșilor din Budila, *I. P. S. Sa* vorbește despre unitatea în credință și în slujirea patriei și laudă pe credincioși pentru biserica mare și frumoasă.

Intrăm în biserică. E ordine și lumină. I. P. S. Sa stă de vorbă cu preotul, consiliul parohial, cîntăreții și credincioșii. Cercetează apoi pe bătrînul și venerabilul preot Curcubătă.

Plecăm spre *Purcăreni*. Aici în fața monumentalei biserici, cu hramul: „Înălțarea Domnului" — zidită în 1913 — ne întîmpină soborul preoților și credincioși. Pr. *Luca Gheorghe* mulțumește I. P. S. Sale și spune că credincioșii sînt buni fii ai Bisericii. Apoi i se oferă I. P. S. Sale buchete de flori.

I. P. S. nostru mitropolit Nicolae *își exprimă bucuria de a se afla în această parohie, ca împreună cu preoții și credincioșii să se înalțe rugăciuni Tatălui ceresc pentru toate cele bune.*

Dumnezeu să vă ajute să aduceți laudă Domnului și mulțumire patriei noastre iubite. Munca, rugăciunea și înțelepciunea noastră lui Dumnezeu să le dăm și patriei noastre dragi să i le închinăm. Să viețuim în legea strămoșească și în dragostea de patrie.

Urmează Sf. Liturghie. La Priceasnă predică pr. Prof. *N. Mladin* despre înțelesul Sf. Cruci: ea arată că iubirea, care rodește în jertfă, este legea fundamentală a vieții creștinești. Să iubești pe Dumnezeu și să te lapezi de tine însuți, de patimile proprii și să faci voia Lui. Să iubești pe aproapele, poporul, patria și lumea întreagă și să te lapezi de egoism și să slujești binelui obștesc, buneiînvoiri și păcii între popoare, să te jertfești pentru binele poporului. Acestea ne învață praznicul Sf. Cruci, căci și Hristos a iubit lumea și s-a dat jertfă pentru mîntuirea ei.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, I. P. S. nostru mitropolit *Nicolae* spune între altele:

A cinsti Sf. Cruce e tot una cu a fi creștin. De aceea maică noastră cea bună, Biserica, primul lucru ce-l învață pe credincioșii ei este facerea semnului sfintei cruci. Și credincioșii noștri sînt mult împrieteniți cu sfînta Cruce.

Mă bucur din toată inima că am venit în mijlocul vostru de ziua Sfintei Cruci, în această frumoasă biserică, înălțată de înaintașii voștri, ca să ne rugăm împreună pentru toți, pentru fericirea poporului și înălțarea patriei noastre. Așa ne învață Mîntuitorul și Sf. Cruce ca niciodată să nu ne rugăm numai pentru noi, ci și pentru aproapele nostru. Nu e creștin acela care se roagă numai pentru sine, ci acela care își dă silința să se asemene cu Hristos, care nu s-a gîndit numai la sine și la suferințele Lui, ci la toți frații Săi din lume și la toate suferințele ce erau în lume. Așa și noi ne-am rugat pentru toți.

Creștinul se roagă peste tot, că toate ale noastre vrem să le dăm lui Hristos, precum și El s-a dat pe Sine pentru mîntuirea noastră. Celce împletește munca și rugăciunea pășește pe drumul bun, ce duce către fericirea patriei noastre de pe pămînt și spre fericirea patriei din cer.

Dumnezeu să vă ajute ca în toate zilele vieții voastre să înaintați pe drumul acesta drept, ca prin munca și rugăciunea voastră zilnică și Dumnezeu să fie lăudat și patria noastră dragă să fie înălțată. Mai frumos gînd ca acesta nu este ca prin viața noastră să fie preamărit Dumnezeu și să fie întărită patria.

Domnul ne vrea călăuziți de dragoste, de gîndul bunei înțelegeri și al păcii. Domnul să vă îndrepteze pe acest drum, ca să se împlinească cuvîntul: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace între oameni bunăvoire".

După masă I. P. S. nostru mitropolit *Nicolae* s-a întors la Sibiu. Semănător al dragostei de Biserică și de patrie, al păcii și dreptei viețuiri, I. P. S. Sa a luminat mințile și a încălzit inimile pentru rugăciune și muncă, pentru slujirea binelui obștesc și a păcii în lume.

N. M.

† Axente Banciu

La 13 august 1959 a adormit în Domnul, avînd venerabila vîrstă de 84 ani, Axente Banciu, prof. pensionar, fost membru al Consiliului parohial din Brașov-cetate și fost membru al Sinodului protopopesc. Slujba înmormîntării s-a săvîrșit de un sobor de preoți la capela Cimitirului central din Sibiu, de față fiind I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae.

Axente Banciu s-a născut în Sălișteîn Săliște, la 20 iulie 1875. După ce a terminat școala primară din Sălișteîn Săliște, a urmat 6 clase la liceul maghiar din Sibiu și ultimele două clase și maturitatea la liceul ort. romîn din Brașov (Or. Stalin). Facultatea a făcut-o la Budapesta, obținînd diploma pentru l. maghiară și l. romînă. A funcționat apoi din 1898 pînă în 1933 (cînd s-a pensionat) — ca profesor de l. romînă la liceul din Brașov, primii doi ani și ca profesor de l. maghiară. După pensionare s-a retras la Sibiu, spre a fi mai aproape de Sălișteîn Săliște.

Axente Banciu a fost un om care toată viața și-a consacrat-o muncii pentru luminarea poporului. A lucrat în asociații culturale (Astra) a condus reviste, a publicat articole, studii, broșuri. A contribuit la prietenia romîno-maghiară, între altele prin traducerea lui Al. Petöffi în l. romînă.

Ca membru în Consiliul parohial de la Biserica Brașov-Cetate și în sinodul protopopesc-Brașov a desfășurat o frumoasă activitate și a apărat legalitatea bisericească. Avea mulți prieteni între slujitorii bisericii, în frunte cu I. P. S. nostru mitropolit Nicolae. A publicat articole despre Sinodul Arhidiecezan din Sibiu și articole moral-religioase. A combătut superstițiile.

La mormîntul acestui vrednic fiu al poporului și al Bisericii, se înclină toți ceice l-au cunoscut și l-au prețuit și roagă ca Domnul Dumnezeu să-i răsplătească ostenelile, întru viața cea veșnică.

T. R.

Deschiderea cursurilor la Institutul Teologic Universitar-Sibiu

Duminică, 4 octombrie 1959, a avut loc deschiderea festivă a cursurilor la Institutul Teologic Universitar-Sibiu, pe anul școlar 1959—1960.

La Sf. Liturghie din Catedrală a predicat P. C. Prof. C. Sîrbu despre iubirea creștină, pace, dezarmare și coexistență pașnică și despre pregătirea studenților teologi, ca ei să devină buni slujitori ai Bisericii și buni cetățeni ai Patriei.

La serbarea ce a avut loc în Aula Institutului Teologic Universitar, au vorbit: P. C. Păr. rector S. Vlad și P. C. Vicar T. Belașcu, reprezentant al I. P. S. nostru mitropolit Nicolae. Au fost de față P. S. Teodor, consilieri arhiepiscopești, profesorii și studenții de la Institut și credincioși.

P. C. Păr. rector *S. Vlad* arată că Institutul teologic este cunoscut credincioșilor ortodocși ardeleni și bănățeni, pentru care pregătește pe viitorii slujitori ai sfintelor altare. Spune apoi cum s-a dezvoltat acest Institut din 1811 pînă azi, devenind din o școală de cîteva săptămîni, un Institut de grad universitar. In pregătirea studenților teologi s-a ținut totdeauna seamă de nevoile obștei credincioase.

Și acum ierarhii și profesorii vor ca în acest Institut să se formeze viitori preoți, legați de Biserică și popor, care să muncească pentru mîntuirea credincioșilor și propășirea poporului. Pentru aceasta se cere, pe lîngă efortul profesorilor, și efortul studenților. Pe întreg cuprinsul patriei noastre scumpe în regimul de democrație populară s-a inaugurat o viață nouă, unde toți muncesc pentru fericirea poporului. Și noi trebuie să muncim să fim în pas cu vremea. Să muncim cît mai bine și cu spor.

Vorbește apoi despre înălțimea misiunii de preot. Preotul e mijlocitor între credincioși și Dumnezeu. El e învestit cu putere de sus. Hristos însuși lucrează prin sfintele slujbe, dreapta învățătură și îndrumare. De la preot trebuie să pornească numai gînduri înalte și fapte frumoase. El trebuie să aibă o cultură aleasă, propovăduind adevărata învățătură a lui Dumnezeu (Maleahi 2, 7). De aici datoria studenților teologi de a învăța și a-și însuși cunoștințe bogate. Dar preotul trebuie să propovăduiască nu numai cu cuvîntul, ci și cu pilda. De aceea studenții teologi trebuie să aibă o viață morală pilduitoare. Precum atleții se formează prin exerciții, așa și preoții buni se formează prin deprinderi bune, dobîndite în tinerețe. Studenții teologi trebuie să-și disciplineze gîndirea, simțirea, felul de a vorbi, de a acționa. Disciplina apără contra pericolelor morale, a patimilor, și ajută la cucerirea virtuților. Lectura, rugăciunea, meditația, participarea la sf. slujbe, îi formează duhovnicește. Numai așa vor răspunde nădejdilor ce se leagă de ei, de a deveni slujitori vrednici ai Bisericii și cetățeni buni ai Statului nostru de democrație populară.

Spune apoi cuvînt de îndemn la învățătură și preoților, veniți la cursurile de îndrumare misionară. Aici preoții din Mitropoliile Banatului și Ardealului își împrospătează cunoștințele teologice, se familiarizează cu anumite probleme sociale, fac schimb de experiență, ca apoi în parohii să lucreze mai cu spor pe plan bisericesc și social.

De încheiere mulțumește ierarhilor ardeleni și bănățeni și Departamentului Cultelor pentru ocrotire și sprijin.

P. C. vicar *T. Belașcu* spune că, pe lîngă cele recomandate de Păr. Rector, el îndrumează pe preoți și studenții teologi să folosească rugăciunea și studiul. Rugăciunea o fac studenții teologi la Catedrală și zilnic la capela mitropolitană. In capelă se roagă de obște, dar și individual. Studiul se referă la cunoștințele teologice dobîndite în cei patru ani de școală, dar și la cunoașterea marilor cuceriri ale științei moderne. Noi admirăm realizările oamenilor de știință. Ziua de 14 septembrie cînd racheta sovietică a ajuns în lună e o piatră de hotar în istoria științei și a omenirii. Noi felicităm din tot sufletul pe oamenii sovietici pentru această măreață realizare.

Tot așa de însemnată e și ziua de 15 septembrie, cînd premierul sovietic N. S. Hrușciov a sosit în vizită în S.U.A. Această vizită a fost salutată de toate popoarele iubitoare de pace, ca începutul destinderii internaționale, al coexistenței pașnice, al nădejdilor că se va ajunge la dezarmare generală și totală, așa cum a spus N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

Amintește apoi despre realizările Mitropolitului A. Șaguna, care a pus bazele solide ale acestui Institut Teologic, și despre desăvîrșitorul acestor realizări, Mitropolitul N. Bălan, care a format dascăli luminați pentru institut și a ridicat prestigiul acestei școli pînă la rang universitar.

Recomandă studenților teologi disciplina. In istorie popoarele s-au impus prin disciplină, nu prin anarhie. Popoarele Uniunii Sovietice au ajuns într-un stadiu așa de înaintat pentru că și-au însușit o disciplină de gîndire, în muncă, în toate sectoarele de activitate. V-am dat acest exemplu, ca și voi să fiți disciplinați peste tot: în gîndire, la studiu, la rugăciune, la masă, la meditații, față de profesorii voștri, în discuții, în călătorie, acasă, în contactul cu oamenii din orașul nostru. Voi sînteți priviți ca viitori slujitori ai altarelor. Dacă nu veți avea disciplină în toate acestea și multe altele, munca voastră din acest Institut este zadarnică. Indeamnă pe studenții teologi să se comporte așa încît să poată fi mîine ca slujitori ai Bisericii „lumina lumii și sarea pămîntului" cum zice Mîntuitorul. Să folosească fiecare zi: ziua de ieri n-o mai ai, cea de mîine va veni, dar ziua de azi o ai ca să-ți faci datoria. Studenții teologi să fie pămîntul cel bun, în care sămînța cea bună aruncată de profesori, să încolțească, să crească și să rodească spre bucuria Bisericii și mulțumirea fiecăruia, ca ei să devină buni slujitori ai altarelor și buni cetățeni ai patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă. Urează profesorilor, studenților și preoților cursiști spor la muncă în noul an școlar, ce se deschide sub cele mai frumoase perspective de destindere internațională și coexistență pașnică.

Exprimă recunoștință față de I. P. S. mitropolit Nicolae, care din binecuvîntate pricini n-a putut fi de față la serbarea noastră, dar cu sufletul e alături de noi, ca părintele nostru al tuturor, care veghiază la buna desfășurare a activității acestui Institut.

Asigură Departamentul Cultelor că vom munci pentru o viață mai bună, pentru înfrățirea între culte și cu minoritățile naționale.

Corul studenților teologi, sub conducerea P. C. prof. Gh. Șoima, a executat: Imnul R.P.R. un Psalm și imnul F.M.T.D.

Așa a început un nou an de muncă la Institutul Teologic Universitar-Sibiu.

N. M.

50 milioane volume

In trecut, Romînia se situa în rîndul țărilor europene cu cele mai puține biblioteci publice.

Pînă la eliberare, în țară existau aproximativ 5.000 de biblioteci, majoritatea în școli și în cîteva mari orașe. In anul 1934, din lipsă de fonduri, Academia Romînă era aproape nevoită să-și închidă biblioteca.

In anii puterii populare a fost creat un sistem de biblioteci cuprinzînd peste 39.000 de unități-biblioteci centrale, universitare, speciale, școlare și publice — cu aproximativ 50 de milioane de volume. Dacă în 1938 la sate exista o bibliotecă la 6.000 de locuitori, adică o carte la 22 locuitori (2.004 biblioteci totalizînd 565.328 volume) astăzi în mediul rural funcționează circa 13.000 de biblioteci publice cu 16.500.000 de volume. Anul trecut bibliotecile sătești au însumat peste 1.700.000 de cititori.

Datorită extinderii rețelei de biblioteci și a unei bogate activități editoriale, cartea a devenit în anii regimului democrat-popular un prieten de nedespărțit un sfătuitor permanent al milioanelor de oameni ai muncii din țara noastră.

Eu cred în biruința păcii!

Eu cred în biruința Păcii,
In contra urii satanești
A celor ce urzesc din umbră
Perfide planuri tîlhărești.

Eu cred în biruința Păcii,
Și a domniei ei pe glob,
Căci Pacea-nseamnă Libertatea
In care nimeni nu e rob.

Eu cred în biruința Păcii,
Cum cred în Cel ce-a spus cîndva:
„Eu pacea Mea vă las azi vouă,
Rămîneți deci în Pacea Mea"!

Eu cred în biruința Păcii,
Cum cred în soare, în lumină,
In floare-n suflet, în atom
Și-n zorul muncii de albină!

Eu cred în biruința Păcii,
Căci crezul mi-l împărtășesc
Nenumărate milioane
De pe-ntreg globul pămîntesc!

Eu cred în biruința Păcii,
Și a-nfrățirii-ntre popoare,
Căci Dumnezeu e Domnul păcii
Și-a lui tărie margini n-are!

Pr. Nicolae Gh. Lungu

Vizita arhierească la mănăstirea Bodrog

Mănăstirea Hodoș-Bodrog una din vechile noastre așezăminte mănăstirești, cu frumoase tradiții, lăcaș în care și-au depus votul monahicesc mulți dintre ierarhii ardeleni, a fost pentru a doua oară vizitată în cursul acestui an, de P. S. Sa Dr. Andrei Magieru, episcopul Aradului.

Atît în prima vizită din martie, precum și cea din mai a. c., după ce a înălțat rugăciuni de preamărire Tatălui Ceresc, s-a interesat în de aproape de viața obștei, dînd sfaturi și îndemnuri atît în ceea ce privește partea sufletească, cît și în cele ale gospodăriei, insistînd asupra îndeplinirii la timp și în bune condițiuni a lucrărilor agricole.

Omule, fii cinstit în viață!

Era odată un păstor de capre. Ducea o viață modestă dar cinstită. Intr-o zi el a văzut un om care eșia din pădure; acesta fusese deja condamnat de cîteva ori la închisoare pentru furtișag, un mare păcat care pune stăpînire pe unii oameni în viață. Acest hoț osîndit a luat cuvîntul și i-a zis păstorului de capre, în chipul acesta: — „Ia ascultă.....! Meșteșugul meu este cu mult mai bănos decît al tău. Dacă tu ai bunăvoință să intri în serviciul meu, o să ajungi repede bogat și o să trăiești în lux și desfătări".

Păstorul cel tînăr a luat cuvîntul și i-a răspuns: — „Eu nu vreau să-mi iau acest angajament. Mie îmi place mai mult să rămîn cinstit în viața mea; iubesc mai degrabă cinstea, decît să-mi fac o bună stare prin nelegiuire, prin furt. A fura e tot ce poate fi mai urît. Fapta aceasta rea e pedepsită de legile omenești și chiar de legile dumnezeești, căci Decalogul zice: — „Să nu furi!" Eu vreau mai bine să muncesc cinstit, decît să-mi pătez onoarea, să-mi pîngăresc mîinile și sufletul cu fapte rele și urîte, de furtișag. Muncesc ca păstor și sînt mulțumit să-mi cîștig o pîine cu cinste".

Și zicînd aceste cuvinte n-a mai stat de vorbă cu acel tîlhar, ci s-a dus după caprele lui ce păsteau pe izlazul comunal.

Învățătură pentru toți. Cinstea e o virtute aleasă, de mare preț, cu care trebuie să ne împodobim sufletul și viața noastră cea de toate zilele. Omul muncitor, cinstit, pe pămînt are parte de toate bunătățile pămîntești și nu duce lipsă de nimic cît trăiește în lume. Munca cinstită este o comoară de mare valoare pe fața pămîntului. Iar hoția e o necinste și un mare păcat. De acest șarpe, plin de veninul morții, să ne ferim și să fugim cît mai departe de el; căci cei răufăcători au parte aici de pușcărie și dincolo de osînda cea veșnică. Deci ia aminte, dragul meu cititor și spune și altora!

Pr. V. A. Basarabiu

ANUL 107 Sibiu, 1 decembrie 1959 Nr. 45—46

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR: Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Propuneri de însemnătate istorică:

Uniunea Sovietică cere dezarmarea generală şi totală

— Războiul poate fi înlăturat şi pacea lumii asigurată definitiv —

La invitaţia preşedintelui S.U.A. Eisenhower, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., N. S. Hruşciov, a făcut o vizită de 12 zile în S.U.A. de la 15—27 sept. 1959. La 18 sept. a. c. N. S. Hruşciov a prezentat în faţa Organizaţiei Naţiunilor Unite propuneri de însemnătate istorică, despre dezarmarea generală şi totală a popoarelor. Aceste propuneri au electrizat întreaga lume şi au umplut-o de speranţe şi bucurii negrăite, pentrucă se înlătură războiul din viaţa oamenilor şi a statelor. Popoarele ar vieţui după principiile coexistenţei paşnice, şi s-ar întrece să producă cele mai multe bunuri de consum şi să asigure cel mai înalt nivel de viaţă şi propăşire materială şi culturală.

In scopul acesta N. S. Hruşciov a propus un vast program de dezarmare generală şi totală, pentrucă este o mare primejdie să se continue cursa înarmărilor, care costă miliarde, iar invenţiile mari de azi ar prăpădi lumea întreagă într-un viitor război.

U.R.S.S. propune ca în decurs de 4 ani toate statele să înfăptuiască o dezarmare totală şi să nu mai aibă mijloace pentru a face vreun război. Pentruca nimeni să nu-şi calce obligaţiile, N. S. Hruşciov a propus să se înfiinţeze un organ de control internaţional cu participarea tuturor statelor.

In concret U.R.S.S. a propus Adunării Generale O.N.U.:

— desfiinţarea tuturor armatelor din lume şi interzicerea reconstituirii lor sub orice formă;

— distrugerea mijloacelor de război, a armamentelor şi a muniţiilor de orice fel;

— interzicerea totală a armelor nucleare şi distrugerea armelor atomice şi cu hidrogen;

— interzicerea totală a fabricării armelor rachetă şi distrugerea celor existente;

— interzicerea războiului chimic şi bacteriologic şi distrugerea stocurilor cu aceste arme.

Deodată cu aceasta, U.R.S.S. mai propune:

— să se lichideze bazele militare de pe teritorii străine şi a tuturor rampelor pentru lansare de rachete militare;

— să înceteze orice producţie de război;

— să se desfiinţeze serviciul militar şi orice instrucţie militară;

— să se desfiinţeze ministerele de război, statele majore, departamentele şi instrucţiile militare;

Să nu se mai dea fonduri pentru scopuri militare din bugetul statelor;

— să nu se mai facă propagandă de război, iar tineretul să nu mai fie crescut în spirit militarist;

— să fie pedepsiţi aspru toţi cei ce nu respectă aceste puncte.

La dispoziţia statelor trebuie să rămînă numai contingente de poliţie (miliţie), stabilite de comun acord, pentru apărarea ordinei interne şi securităţii personale a cetăţenilor.

Acest uriaş program de dezarmare mondială să fie realizat în 4 ani, în trei etape. In etapa întîia se vor reduce armatele U.R.S.S., S.U.A., şi R. P. Chineze la 1.700.000 de oameni, iar Anglia şi Franţa la 650.000 de oameni. Celelalte state mai mici îşi vor reduce armatele cum va arăta O.N.U. In a doua etapă se lichidează armatele rămase şi bazele militare de pe teritorii străine. In a treia, se distrug tipurile de arme nucleare, rachetă şi atomice, şi se desfiinţează ministerele de război, fondurile bugetare în scop militar, ş. a.

Organul internaţional care va controla strict executarea acestor hotărîri în toate statele va putea circula liber la toate obiectivele supuse controlului. El va putea face o supraveghere aeriană şi să fotografieze teritoriile statelor. In faţa lui, nimeni şi nimic nu se mai poate ascunde. Se va putea inspecta orice punct dacă există vreo îndoială în ce priveşte cinstea cu care se respectă aceste măsuri care asigură pacea lumii.

„Înfăptuind dezarmarea generală, zice N. S. Hruşciov, omenirea ar încerca un sentiment asemănător aceluia care cuprinde pe un călător în deşert sleit de oboseală şi chinuit..., cînd după lungi primejdii merge la o oază. Dezarmarea generală şi totală ar permite ca uriaşe mijloace materiale şi financiare să fie trecute de la producţia armelor morţii la scopuri constructive. Numai din fondurile cheltuite de state în scopuri militare în ultimul deceniu s-ar putea construi peste 150 milioane de case în care ar putea fi instalate cu tot confortul multe sute de milioane de oameni... Cînd nici un stat nu va avea de fapt posibilitatea de-a porni acţiuni militare împotriva altor state, relaţiile internaţionale vor începe să se dezvolte sub semnul încrederii. Pentru prima oară **pacea sigură şi trainică, la care năzuesc atît de mult toate popoarele, va deveni o realitate efectivă...** In opoziţie cu lozinca „Să ne înarmăm", N. S. Hruşciov formulează lozinca: „Să ne dezarmăm... să ne luăm la întrecere cine va construi pentru popoarele sale mai multe locuinţe, şcoli, spitale, cine va produce mai multă pîine, lapte, carne, îmbrăcăminte şi alte bunuri de consum şi nu cine va avea mai multe bombe cu hidrogen şi rachete".

Propunerile lui N. S. Hruşciov sînt cu adevărat epocale. Cîtă fericire ar fi în lume, cîte lucruri bune nu s-ar putea face, dacă ar înceta cursa înarmării — dacă omenirea ar dezarma sincer şi deplin. S-a calculat de experţi că, dacă s-ar opri fabricarea armelor numai într-o singură zi, cu banii economisiţi s-ar putea clădi 40.000 de case bine amenajate, iar cu banii de pe un an s-ar putea construi 10.000 de centrale termoelectrice cu o capacitate de 100.000 de K.W. sau peste 20.000 spitale complet utilate, fiecare cu 1.275 paturi.

Propunerile de dezarmare ale U. R. S. S. sînt cu atît mai binevenite cu cît trăim în era energiei nucleare şi a zborurilor interastrale, cînd forţa de distrugere a mijloacelor de război este fantastică în în comparaţie cu trecutul, iar azi nu mai este nici un punct de pe glob ca să nu fie atins de arma rachetă. Ar fi o adevărată nebunie ca să se mai continue „războiul rece" şi să meargă înainte goana primejdioasă a înarmărilor.

Declarînd sincer şi deschis că U.R.S.S. este pentru o dezarmare atotcuprinzătoare şi totală şi pentru un control real, general şi total, preşedintele N. S. Hruşciov a cîştigat dragostea lumii întregi pentru ţara sa, pentrucă aceste propuneri îndrăzneţe au cucerit inima tuturor popoarelor. De aceea oamenii politici din ţările capitaliste cer ca planul acesta să fie examinat cu atenţie şi grijă, cu seriozitate

(Continuare în pag. 2)

Pe pămînt pace

Corul îngeresc vestea mesagiul păcii în noaptea Nașterii Domnului prin cuvintele: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace, între oameni bună voire!" (Luca 2, 14). Și într-adevăr, întreagă Evanghelia Mîntuitorului este o chemare continuă la o viață curată și cinstită, la dreptate, la egalitate și frățietate, la pace între oameni. El vorbește însă odată și de război: „N-am venit să aduc pace ci sabie". N-a venit adică să aducă liniștea moleșelii și a trîndăviei, ci lupta continuă, războiul neîmpăcat împotriva patimilor, a păcatelor, a răului de orice fel. Intrarea lui Iisus pe un asin în Ierusalim este simbolul nemărginitei Sale blîndeți, al smereniei și al păcii pe care voia să o dea oamenilor. Se știe că războinicii vremii își făceau asemenea intrări triumfale pe cai iuți și focoși, care erau simbolul războiului.

Dar chiar cărțile Vechiului Testament ni-l prezintă pe Mîntuitorul ca „Domn al păcii", însușirea principală a împărăției Sale fiind de asemenea pacea.

Pe patul de moarte, patriarhul Iacob vestește că nu se va lua sceptru sau toiagul de cîrmuire din neamul lui Iuda pînă nu va veni împăciuitorul cel trimis de care vor asculta toate neamurile: „Nu va lipsi sceptrul din Iuda, nici toiag de cîrmuitor din coapsele sale, pînă ce va veni IMPĂCIUITORUL, căruia se vor supune popoarele" (Facere 49, 10). Este vorba aici desigur și de împăcarea sau restabilirea legăturii dintre om și Dumnezeu, dar și de pacea lăuntrică și dintre oameni și popoare pe care o va aduce Mesia. „Prunc s-a dat nouă, un fiu s-a dat nouă și stăpînirea va fi pe umărul lui, și i s-a dat numele înger de mare sfat, sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, DOMN AL PĂCII. Și mare va fi stăpînirea lui și pacea lui nu va avea hotar", zice profetul Isaia cu mai multe sute de ani înainte de Nașterea Domnului (Isaia 9, 5—6).

Iar despre orînduirea Sa cea nouă citim: „Atunci vor rodi munții pace pentru popor și colinele dreptate" (Ps. 72, 3). Fericitul Ieronim spune că în acest verset se anticipează lucrarea săvîrșită de către „Predicatorii Evangheliei Păcii". „O mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei și un lăstar din rădăcinile lui va da. Și se va odihni peste el Duhul lui Dumnezeu, duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sfatului și al tăriei, duhul cunoștinței și al bunei credințe. Și-l va umplea pe el cu duhul temerii de Dumnezeu și va judeca nu după înfățișarea cea din afară și nici va da hotărîrea sa după cele ce se zvonesc ci va judeca pe cei săraci întru dreptate. Pe cel aprig îl va bate cu toiagul gurii lui și cu suflarea buzelor lui va omorî pe cei fărădelege. Dreptatea va fi ca cingătoare pentru rărunchii lui și credincioșia ca un brîu pentru coapsele lui. Atunci lupul va locui laolaltă cu mielul și leopardul se va culca lîngă căprioară; și vițelul și puiul de leu vor mînca împreună și un copil îi va paște. Juninca se va duce la păscut împreună cu ursoaica și puii lor vor sălășlui la un loc; sugaciul se va juca în culcușul viperei și în vizuina șarpelui otrăvitor copilul abia înțărcat își va întinde mîna. Nu va fi nici o nenorocire și nici un prăpăd în muntele meu cel sfînt", spune Cel Prea Inalt prin gura profetului Isaia (11, 1—9), vrînd să arate că în Iisus Hristos nu va mai fi iudeu și elin, rob sau slobod, parte bărbătească și parte femeiască, bogat și sărac, ci toți oamenii vor fi una, cum zice Sf. Ap. Pavel, căci toți sînt fiii aceluiași Tată și au același suflet, iar groaza de moarte pe care o inspiră trăirea înapropierea celor ce erau cruzi ca fiarele nu va mai putea exista, căci toți oamenii vor fi buni. Profetul Iezechil vorbește despre Noul Testament ca despre un Legămînt al păcii cînd zice: „Și voi încheia cu ele (cu popoarele) un LEGĂMÎNT DE PACE și voi îndepărta din țară orice fiară sălbatică încît să trăiască oile mele neprihănite" (Iezechil 34, 25—26). Fiara este omul cel fărădelege, care asuprește pe semenii săi.

Pacea însă nu este numai o dorință a lui Dumnezeu pentru noi oamenii, ci dorința de pace, de liniște, de viață senină este sădită de Ziditorul în însăși firea noastră. Căci ce altceva înseamnă cuvîntul PACE cu care se salutau evreii, BUCURĂ-TE, cu care se salutau grecii, BUNĂ ZIUA și NOAPTE BUNĂ, cuvinte cu care ne salutăm noi cei de astăzi, sau PACE BUNĂ, salut atît de folosit de către pașnicul nostru popor.

Pe linia acestei dorinți generale de pace merg și propunerile sovietice de dezarmare GENERALĂ ȘI TOTALĂ, prezentate la 18 septembrie 1959 în cadrul Organizației Națiunilor Unite, propuneri pe care pentru însemnătatea lor istorică le redăm mai jos:

„Desființarea tuturor forțelor armate (trupe terestre, forțe maritime și aeriene militare) și interzicerea reconstituirii lor sub orice formă.

Distrugerea armamentelor și stocurilor de materiale militare de toate tipurile, atît cele ce se află în cadrul forțelor armate cît și în depozite.

Lichidarea tuturor navelor maritime militare, aviației militare precum și a tuturor celorlalte tipuri de tehnică militară.

Interzicerea totală a armei atomice și cu hidrogen — încetarea producției tuturor tipurilor acestei arme, scoaterea ei din înzestrarea statelor și lichidarea stocurilor existente.

Incetarea totală a producției și distrugerea tuturor tipurilor de arme rachetă cu orice rază de acțiune, inclusiv a rachetelor cosmice cu destinație militară.

Interzicerea producției, posedării și păstrării mijloacelor de ducere a războiului chimic și bacteriologic și distrugerea stocurilor de aceste tipuri de arme.

Lichidarea oricăror feluri de baze militare de pe teritorii străine — terestre, maritime militare, aeriene militare și a tuturor rampelor pentru lansarea de rachete.

Lichidarea producției de război în fabricile de armament și a instalațiilor pentru producția de armament în uzinele industriale în general.

Incetarea oricăror concentrări și a pregătirii militare atît în armată, cît și în cadrul organizațiilor obștești și promulgarea unor legi cu privire la desființarea serviciului militar sub orice forme — obligatorie, voluntară și prin angajare ș. a. m. d.

Desființarea ministerelor de război, statelor majore generale, instituțiilor de învățămînt militar și a oricăror feluri de instituții și organizații militare sau militarizate.

Interzicerea alocării de fonduri pentru scopuri militare sub orice formă, atît pe linia bugetului de stat, cît și pe linia organizațiilor obștești și a persoanelor particulare.

Interzicerea prin lege a propagandei de război și a educării tineretului în spirit militarist și promulgarea de legi care să prevadă sancțiunile cele mai severe pentru încălcarea oricărei dintre măsurile enumerate.

La dispoziția statelor trebuie să rămînă doar contingente de poliție (miliție) strict limitate, stabilite de comun acord pentru fiecare țară, înarmate cu armament ușor de infanterie și destinate exclusiv pentru menținerea ordinei interne și apărarea securității personale a cetățenilor.

Pentru supravegherea împlinirii la timp a măsurilor de dezarmare generală și totală să se instituie un organ internațional de control din care să facă parte toate statele. Personalul organului de control trebuie să fie recrutat pe bază internațională ținîndu-se seamă de principiul repartiției geografice juste.

Organul internațional de control trebuie să dispună de toate condițiile materiale necesare efectuării unui control strict.

Funcțiile și împuternicirile acestui organ trebuie să corespundă caracterului măsurilor luate pentru dezarmare.

Guvernul sovietic propune înfăptuirea programului de dezarmare generală și totală în termenul cel mai scurt posibil — într-o perioadă de patru ani".

*

Dea bunul Dumnezeu și să ne dăm și noi partea noastră de contribuție ca aceste propuneri să prindă întru totul viață, pentru ca nu numai armele și armatele, dar și cuvîntul război să dispară din viața și vorbirea oamenilor. Să nu mai fie în lume decît un singur război: războiul împotriva păcatului, a mizeriei, a neștiinței și a răului de orice fel. In felul acesta „săbiile se vor preface în fiare de pluguri și lăncile în seceri. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța a se bate", cum frumos grăia la vremea sa profetul Isaia (2, 4).

Gh. Papuc

Propuneri de însemnătate istorică

(continuare din pag. 1)

și urgență, pentrucă, zice Stevenson, fost candidat al Partidului democrat la președinția S.U.A. — este „singurul mijloc de a evita un nou război mondial". (Scînteia 4633/1959). „Domnul Hrușciov, zice el, a propus tocmai ceea ce dorim toți atît de fierbinte — pacea fără arme". Iar cunoscutul filozof lordul Bertrand Russel, la încheierea săptămînii luptei pentru dezarmarea nucleară care a avut loc în Anglia la finea lunei septembrie 1959, a declarat că „această propunere corespunde speranțelor oricărui partizan al păcii".

De la înălțimea importantei tribune internaționale, la O. N. U., președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., țara care a lansat prima rachetă în lună și prima planetă artificială în Univers, a vorbit lumii și conștiinței sale, ca s-o scape de primejdii. El a făcut apel suprem la rațiune și a exprimat voința tuturor oamenilor cinstiți de pe globul terestru, fără deosebire de culoare, religie, clasă socială, etc.

Prin glasul șefului delegației romîne la O.N.U. Silviu Brucan (în 24 septembrie 1959), Guvernul nostru și-a dat întreaga adeziune față de aceste propuneri, pe care popoarele doresc să la vadă grabnic realizate peste tot pămîntul.

Guvernul R.P.R. s-a pronunțat de mai multe ori pentru cauza păcii și pentru dezarmare. Astfel el și-a susținut poziția sa în 1955 și 1956, cînd a procedat în concret la două reduceri de efective militare, apoi cu ocazia propunerilor pentru a se creia în Balcani o zonă denuclearizată, garanție a păcii și securității popoarelor din această parte a lumii.

Alături de toate celelalte popoare iubitoare de pace, poporul romîn salută propunerile U.R.S.S. de dezarmare generală și totală. Alături de popor este sfînta Biserică. Ea se roagă pentru pacea lumii și pentru bună învoirea dintre oameni, căci aceasta este voia lui Dumnezeu și pe acest drum se ajunge la fericirea tuturor. Biserica crede puternic că ziua păcii generale va sosi. De aceea slujitorii săi, alături de toți cucernicii închinători, luptă pentru apropierea acelei zile. Ea este convinsă de întreg adevărul rostit de Dumnezeu prin graiul profetului Isaia care zice că va veni o vreme cînd popoarele își „vor preface săbiile lor în brăzdare de pluguri și lăncile lor în seceri. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și pravila războiului nu o vor mai deprinde" (2, 4), pentrucă toate ale războiului au fost desființate.

Vremea aceasta a sosit: popoarele vor să arunce armele războinice la muzeu și să instaureze o pace fără sfîrșit.

S. Radu

Tîrnosirea bisericii din Gurarîului

Biserica monumentală din parohia Gura Rîului a fost zidită în 1887. De atunci ea n-a mai fost reparată. Acum credincioșii, sub îndrumarea Pr. Ilie Brad, au reparat-o pe dinafară și înnoit-o pe dinlăuntru, strălucind de podoaba picturii. Urma ca biserica reînnoită să fie sfințită. I. P. S. Mitropolit Nicolae a invitat pe P. S. Teodor să săvîrșească sfințirea. Aceasta a avut loc în ziua de Duminică, 6 septembrie 1959, cînd P. S. Sa a sosit de la Sibiu, însoțit de P. C. Prot. stavr. Ioan Vlad, consilier cultural, P. C. Ioan Munteanu, protopopul raionului, prot. Dr. Simion Radu, duhovnic la Institutul Teologic Universitar-Sibiu, arhidiaconii: Dr. Nicolae Corneanu profesor la acelaș Institut și Vasile Gîrbu de la Catedrala din Sibiu.

La ora 9 *P. S. Arhiereu Teodor* a fost întîmpinat în fața sfintei biserici de preoții-parohi locali, în frunte cu P. C. S. Prot. Ioan Munteanu, de arhidiaconi și de credincioși. După cuvînul de bun venit, rostit de C. S. Pr. *I. Brad*, a vorbit *P. S. Sa*, mulțumind tuturor pentru primirea călduroasă ce s-a făcut și a binecuvîntat pe credincioși în numele I. P. S. Mitropolit Nicolae de la Sibiu. Apoi a făcut sfințirea sfintei biserici urmată imediat de săvîrșirea sfintei Liturghii.

Răspunsurile liturgice au fost date de un grup pe credincioși, bărbați și femei, condus de unul din cantorii bisericii. La locul potrivit, P. S. Sa a făcut pomenirea celor zece preoți-parohi care au slujit în sfînta biserică și au păstorit pe credincioși.

Predica a rostit-o P. C. Prot. *I. Munteanu*. P. C. Sa a răspuns la întrebarea de mare folos duhovnicesc: „Ce ne dă nouă Biserica?" Ea ne dă: numele de creștin, sfințenia vieții prin harul Sfintelor Taine, ne dă pacea cu Dumnezeu și cu semenii noștri, bucuria de-a trăi demn, nădejdea în învierea morților, credința în revederea cu cei dragi ai noștri, moși, strămoși, părinți, frați și surori, pe care Dumnezeu i-a chemat la Sine, de care sîntem despărțiți numai cu trupul dar nu și cu sufletul și cu care noi formăm o mare și sfîntă familie.

La sfîrșitul Sf. Liturghii a vorbit P. S. Arhiereu TEODOR, P. S. Sa a arătat rolul Bisericii în trecut, a elogiat credința, evlavia și pietatea preoților înaintași, a strămoșilor din această fruntașă parohie, care au zidit o biserică atît de impunătoare, ca să fie pildă de dragoste și îndemn de jertfă pentru fiii, nepoții și strănepoții lor, pentru cei de azi și de totdeauna. Laudă și mulțumește tuturor în numele I.P.S. Nicolae, celor ce cu obolul, cu munca și cu vorba lor, au sprijinit fapta frumoasă, creștinească a Păr. Ilie Brad, care au curățit, au reparat, au împodobit și au înnoit această biserică, o adevărată catedrală. Cinste tuturor și Dumnezeu să le răsplătească pentru rîvna, oboseala și munca depusă.

P. S. Sa accentuiază, însă, că este necesar ca odată cu înnoirea și sfințirea acestei case a Domnului, fiecare credincios al parohiei este dator să-și înnoiască sufletul și să-și sfințească toată viața, căci voi — zice Sf. Ap. Pavel — sînteți Biserica Dumnezeului celui viu și voi locui în mijlocul vostru și voi veți fi mie popor, fii și fice. Mai mult decît sfințirea bisericii de zid pe care am făcut-o azi, Dumnezeu voiește și iubește sfințirea vieții voastre a tuturora. *Să vă sfințiți viața personală și căminul. Mai ales aceasta trebuie să fie răsadniță de virtuți. Prin cîteva pilde și istorioare pline de înțelepciune, P. S. Sa îndeamnă la dragoste unul față de altul, la pace, la bună înțelegere, la bunătate, blîndețe iertare, îngăduință, jertfă și binefacere, la ascultare de Dumnezeu și de conducătorii țării, la rugăciune și la muncă pentru o cît mai bună propășire a parohiei și a comunei, la spor duhovnicesc și bunăstare materială înfloritoare. Apoi, la sfîrșit, P. S. Sa mulțumește și felicită pe Păr. Ilie Brad care a reușit să facă plăcut și atrăgător pentru credincioșii săi locașul de rugăciune în care au slujit cei 10 parohi înaintași.*

După binecuvîntarea arhierească răspunde, de încheiere, C. Păr. *I. Brad*, care face un scurt istoric al acestei biserici, dotată la cîțiva ani după zidire, cu unul din cele mai frumoase iconostase, adus de la Sibiu, de la vechea biserică grecească.

C. Sa a arătat stricăciunile care s-au reparat prin rîvna parohienilor, care înțeleg să cinstească cu fapta biserica lui Dumnezeu, zidită de înaintașii lor.

Mulțumește I. P. Sf. Mitropolit *Nicolae* de grija părintească pe care o are și față de această parohie, cum și P. S. Arhiereu *Teodor* pentru oboseala neprecupețită pentru tîrnosirea sfintei biserici. Mulțumește tuturor celor de față și încheie cu un verset din rugăciunea lui Solomon, scris în grecește pe iconostas în locul de deasupra ușii împărătești: „Doamne, fie ochii Tăi deschiși și urechile Tale să ia aminte la rugăciunea din locul acesta" (II Cronici 6, 40).

După stropirea poporului cu apă sfințită, a avut loc o agapă restrînsă în casele parohiale.

Credincioșii din Gura Rîului au avut în 6 sept. 1959 o zi de mare bucurie duhovnicească, la fel cu aceea pe care au trăit-o cu un an înainte la vizitația canonică a I. P. Sf. nostru Mitropolit și pe care, desigur au avut-o înaintașii lor, în 1887, la tîrnosirea sfîntului locaș de către mitropolitul Miron Romanul.

Pr. S. R.

Dragoste și slujire frățească

(Luca 9, 51—56)

Sf. Luca ne istorisește în Evanghelia scrisă de el, la cap. 9, 51—56, o întîmplare din viața Mîntuitorului Hristos, din care se pot trage învățături foarte folositoare pentru bunaviețuire dintre oameni.

Domnul Hristos, împreună cu ucenicii Săi, se pregătea să meargă din Galileia la Ierusalim. Calea cea mai scurtă pe care se putea ajunge din Galileia la Ierusalim trece prin provincia numită Samaria, ai cărei locuitori se chemau samarineni.

Dar iudeii cu samarinenii deși erau înrudiți ca neam, totuși nu se împăcau întreolaltă și se urau de moarte unii pe alții. Faptul acesta se vede și din cele spuse de femeia samarineancă către Domnul Hristos, la fîntîna lui Iacov. Cînd Mîntuitorul îi cere apă, femeia samarineancă îi răspunde: „Cum, Tu care ești iudeu ceri să bei apă de la mine care sînt samarineancă. Căci iudeii n-au nici un amestec cu samarinenii" (Ioan 4, 9). Mai mult, iudeii se fereau să se întîlnească și să vorbească cu samarinenii. Din cauza aceasta iudeii din Galileia, cînd se duceau la Ierusalim, nu voiau să meargă prin Samaria, adică pe drumul cel mai scurt, ci făceau un drum mult mai lung, înconjurînd și mergînd prin altă provincie alăturată, numită Pereea, ca nu cumva să vină în legătură cu pămîntul Samariei și cu locuitorii ei.

Domnul Hristos însă mergînd din Galileia la Ierusalim o ia pe drumul cel mai scurt, adică prin Samaria. El nu merge prin Pereea cum era obiceiul celorlalți iudei, tocmai pentru a le arăta că acest obicei nu este bun și că ura lor față de samarineni nu este îndreptățită. Dimpotrivă, cu alt prilej Mîntuitorul Hristos a arătat, în pilda despre samarineanul milostiv, că samarinenii deși sînt disprețuiți totuși adeseori ei s-au arătat mai buni decît iudeii. Căci preotul și levitul au trecut indiferenți pe lîngă cel prădat și bătut de tîlhari, dar samarineanul a purtat grijă de el, ajutîndu-l cu tot ce a putut (Luca 10, 25—37).

Drumul pînă la Ierusalim era totuși destul de lung și obositor. Din loc în loc era nevoie de odihnă. Ținînd seama de acest lucru Domnul Hristos, după ce a pornit la drum, a trimis înainte cîțiva ucenici, ca să pregătească un loc pentru odihnă. Cei trimiși au intrat într-un sat samarinean, dar locuitorii satului, văzînd că cei care cer adăpost sînt iudei, n-au vrut să-i primească.

Samarinenii răspundeau iudeilor cu aceeași măsură, adică îi urau și căutau să le pricinuiască tot felul de neajunsuri, mai ales celor ce erau siliți să treacă prin Samaria spre Ierusalim. De aceea nici n-au vrut să dea adăpost lui Iisus și ucenicilor Săi.

Ce-a făcut Domnul Hristos în această împrejurare destul de încurcată? A ascultat El propunerea lui Iacov și Ioan de a nimici cu foc pe samarineni? NU! Departe de Mîntuitorul să facă acest lucru. Dimpotrivă, cînd a auzit de propunerea lor, i-a certat aspru, pentru pornirea lor plină de răutate. „El (Mîntuitorul) întorcîndu-se, spune Sf. Evanghelie, i-a certat și le-a zis: „Nu știți ai cărui Duh sînteți" (Luca 9, 55). Apoi luîndu-i pe toți cu Sine s-a dus în alt sat, unde desigur că vor fi găsit niște oameni mai de omenie care să le dea adăpost în casele lor.

Purtarea cu răutate este cu totul contrară învățăturii Mîntuitorului. După cum focul nu se stinge tot cu foc, la fel nici răul nu se înlătură tot cu rău. A răspunde cu foc la foc, cu rău la rău, cum voiau să facă Iacov și Ioan, înseamnă a da naștere la un rău și mai mare. Răul însă trebuie înlăturat prin bine. „Nu te lăsa biruit de rău ci biruiește răul cu binele" (Rom. 12, 20). Învățătura Sfintei noastre Biserici ne spune că toți oamenii sînt egali, au aceleași drepturi și datorii, se trag din aceeași pereche de oameni (Adam și Eva) și toți au un scop comun: binele și fericirea tuturor. Toți creștinii sîntem fiii lui Dumnezeu (Ioan 11, 12—13; Rom. 8, 16), toți sîntem frați întreolaltă (Mat. 23, 8), avem pe Dumnezeu ca tată al tuturor și formăm laolaltă marea familie a copiilor lui Dumnezeu (Efes, 2, 19). Fiind deci egali, frați întreolaltă și fiii lui Dumnezeu, trebuie să trăiască laolaltă în dragoste și bunătate, în pace și bună înțelegere, în sprijin și ajutorare frățească.

Pentru a-i face pe ucenici să înțeleagă și mai bine că cererea lor este cu totul condamnabilă și nu poate fi împlinită, Mîntuitorul le spune în continuare că aceasta este în contrazicere cu scopul misiunii Sale mîntuitoare. „Căci Fiul Omului, spune Mîntuitorul, a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mîntuiască" (Luca 9, 56).

Mîntuitorul Hristos, în tot timpul vieții Sale, n-a făcut nimănui nici cel mai mic rău, ci a făcut numai bine. Viața Lui a fost o continuă slujire plină de dragoste care a mers pînă la Jertfa de pe crucea Golgotei. „Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească ci ca să slujească și să-și dea sufletul pentru răscumpărarea multora" (Mat. 20, 26—28). De aceea viața Domnului Hristos rămîne pentru totdeauna pilda cea mai vie și mai frumoasă de viață virtuoasă, de slujire plină de dragoste față de semeni. El a lăsat dragostea și slujirea frățească drept legi de temelie ale vieții: „Poruncă nouă vă dau vouă, spune Mîntuitorul, să vă iubiți unul pe altul. Cum v-am iubit Eu pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Din aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste între voi" (Ioan 13, 34—35). Iar despre slujirea frățească tot Domnul

(Continuare în pag. 4)

Sfîntul Ioan Gură de Aur

Viața marelui Ierarh a fost o necontenită luptă dusă împotriva păcatului și a mizeriei. Cu privire la viața sa se cunosc următoarele date: S-a născut prin anul 344, în Antiohia. Tatăl său, Secundus, fost ofițer superior, murind de vreme, Ioan a rămas în grija mamei sale, Antuza, un model de cucernicie creștină. Ioan s-a format la școala filozofului Andragatius și a celebrului retor păgîn Libanius.

Tînărul Ioan cucerise în curînd faima de avocat strălucit, însă cariera lui nu-l mulțumea sufletește și, după ce primi botezul creștin, începu o viață nouă închinată ascezei și studiilor teologice, împreună cu prietenul său Vasile.

Credincioșii din Antiohia, văzînd rîvna și virtuțile acestor doi teologi, au cerut să fie numiți episcopi, însă Ioan a preferat să se retragă în singurătate, unde a dus timp de doi ani o viață pustnicească, plină de nevoințe. Asprimea privațiunilor i-au istovit trupul, amenințîndu-i sănătatea. De aceea, s-a hotărît să se întoarcă la Antiohia.

Aici fu hirotonit diacon în anul 381 și preot în anul 386, încredințîndu-i-se misiunea de predicator al catedralei. În această perioadă a rostit cele mai frumoase predici de la amvon și a scris operele cele mai de seamă ale sale. Bunul renume al vieții, predicii și credinței lui s-a răspîndit pînă în capitala imperiului (Constantinopol).

Împăratul Arcadiu, împreună cu clerul și poporul din Constantinopol, îl chemară pe venerabilul preot, în anul 397, pentru a lua în mîini conducerea Bisericii din Constantinopol. Cu toată împotrivirea sa, Sf. Ioan a trebuit pînă la urmă să se supună voinței poporului și să primească marea chemare, fiind încăunat în anul 398, în fruntea patriarhiei, rămase văduvită prin moartea lui Nectarie.

Noul ierarh și-a îndeplinit și în această înaltă slujbă rosturile sfinte. Spirit rigorist, Sf. Ioan a biciuit, în cuvîntările sale, fărădelegile celor bogați și puternici din vremea sa. Aceasta i-a atras dușmănia multora și dragostea poporului.

Clica adversară i-a înscenat un proces, acuzîndu-l de diferite nelegiuiri, iar sinodul zis de la „stejar" îl depune pe ierarh din scaunul său, hotărîndu-se mai apoi surghiunirea lui în depărtarea Asiei Mici. Abia trecut peste Bosfor, în drum spre locul de exil, nemulțumirea poporului îl sili pe împărat să revoce ordinul și Sf. Ioan reveni în capitală.

Reașezat în slujba de patriarh Sf. Ioan continuă lupta sa împotriva păcatului. El atacă în o predică și pe împărăteasa. Sf. Ioan își atrase ura împărătesei. Dușmanii lui izbutiră de data aceasta să-l alunge definitiv din capitala imperiului.

Sinodul din anul 404 îl condamnă la exil pe Sf. Ioan, care se supune hotărîrii sinodului, părăsește orașul și pleacă în surghiun la Cucuza (Armenia Mică). În pustietatea Cucuzei, Sf. Ioan a dus o viață grea, deși era vizitat de prieteni și admiratori. Curtea imperială n-a privit cu ochi buni aceste vizite și-l exilă pe Sf. Ioan mai departe, în Pitius, o localitate foarte sălbatică. Dar. Sf. Ioan muri pe drum († 407), fără să mai ajungă la locul exilului. Ultimele sale cuvinte au fost: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate, Amin".

La 27 ianuarie 438, rămășițele sale pămîntești au fost aduse la Constantinopol și așezate în biserica Sf. Apostoli. Biserica îi prăznuiește pomenirea la 13 noiembrie.

Mare învățător al lumii, martor al adevăratei credințe, Sf. Ioan este venerat, împreună cu Sf. Vasile cel Mare și cu Sf. Grigorie de Nazianz, ca cei „Trei Ierarhi", a căror amintire se face la 30 ianuarie.

Sf. Ioan a fost un mare predicator.

El a fost un adevărat păstor, care sufletul său și-a pus pentru turma dreptcredincioasă, un adevărat apostol al lui Hristos. El a scris o carte despre cum trebuie să fie un preot adevărat și despre măreția preoției și cu viața lui s-a făcut pildă tuturor.

Puterea creștinismului constă după el în iubire, blîndețe și răbdare. Fiecare să fie aspru cu sine, nu cu aproapele său. A biciuit mai ales avariția bogaților și a înălțat în slavă milostenia, frățietatea și într-ajutorarea.

Sf. Ioan a sporit mai mult întru nevoința tîlcuirii dumnezeeștilor Scripturi.

El a rînduit și Sf. Liturghie, care se slujește în duminici și sărbători.

Mare a fost cel cu gura de aur în vremea lui, mare a rămas pînă azi înaintea lui Dumnezeu și a Bisericii Sale. *Pr. C. Pistrui*

Mulțumit sufletește

Amintesc aici părerea unui credincios vechi ortodox și a unuia revenit din parohia Pelișor (Agnita) despre reîntregirea bisericească:

1. Axente Suciu vechi ortodox: „Cît privește unirea bisericilor din Ardeal în comuna noastră au fost două Biserici, una ortodoxă și una greco-catolică. La aceasta au fost un număr de puțini credincioși.

In anul 1948 cînd s-a făcut unificarea noi ortodocșii am primit cu mare bucurie pe credincioșii greco-catolici și de atunci încoace trăim ca frații unul cu altul. Eu ca epitrop de mai mulți ani am constatat că și în ce privește contribuția benevolă a credincioșilor pentru acoperirea cheltuielilor Bisericii toți își fac datoria după puterile lor așa că și în această privință nu avem nici o nemulțumire".

2. Iosif Anghel credincios revenit și fost cantor la Biserica greco-catolică declară: „Am semnat cu mare bucurie în 1948 actul de trecere împreună cu toți credincioșii gr.-cat. și am fost prea mulțumiți de felul cum am fost primiți în sînul Bisericii Mame. Am știut că nu e mare deosebire între noi gr.-cat. și ortodocșii, dar acum am văzut că nu e deosebire deloc. Nici odată nu m-am simțit așa de mulțumit sufletește după sf. slujbe ca acum și mai ales la sărbătorile mari, cînd ne adunăm toți în aceeași Biserică și preamărim pe Dumnezeu. Cei ce au gîndit și au făcut aceasta au făcut un mare bine pentru popor".

In general acestea sînt părerile tuturor credincioșilor noștri de aici și noi am reținut din ele pe cele de mai sus. Pr. Ilarion Munteanu

Dragoste și slujire...

(continuare din pag. 3)

Hristos spune că ea este adevărata vrednicie omenească: „Cel ce vrea să fie întîi între voi să slujească tuturor, precum și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească ci ca să slujească" (Mat. 20, 26—28).

Slujirea și Jertfa Domnului Hristos n-au rămas fără roadă. Sfinții Apostoli, luminați și întăriți de puterea Sfîntului Duh, au fost cei dintîi care au înțeles că a urma lui Iisus înseamnă a trăi în dragoste și slujire frățească. Ioan, care ceruse pedepsirea cu foc a samarinenilor, a devenit apostolul dragostei creștine. El spune: „Cel ce iubește pe fratele său, acela petrece în lumină și sminteală nu este într-însul" (I. Ioan 2, 10—11). Iar Sf. Pavel ne spune că toate de le-am avea dar dacă n-avem dragoste unul față de altul este ca și cum n-am avea nimic; fără dragoste sîntem aramă sunătoare și chimval gălăgios (I Cor. 13, 1, 2). Sfinții Apostoli, Sfinții Părinți și bunii creștini de totdeauna au trăit în dragoste și slujire frățească unii față de alții. Credincioșii de astăzi de asemenea trebuie să urmeze pilda lui Iisus și a sfinților apostoli. Ei trebuie să se ferească de răutate, mînie, răzbunare și de orice alt păcat, căci toate acestea aduc numai rău, pagube și suferințe în viața oamenilor. Celor care se poartă cu răutate asupra semenilor li se potrivește mustrarea Mîntuitorului: „Nu știți al cărui Duh sînteți", adică nu cunoașteți în ce fel trebuie să trăiască creștinii laolaltă! Nu vă dați seama că pornirea spre răzbunare nu se potrivește cu demnitatea de om, de creștin și de fiu al lui Dumnezeu?!

Oamenii și popoarele trebuie să trăiască laolaltă deci ca frații, în dragoste, pace, bunăînțelegere, ajutîndu-se și slujindu-se frățește unul pe altul pentru binele, mîntuirea și fericirea tuturor. Așa ne cere Evanghelia Mîntuitorului, așa ne cere legea omeniei și a bunului simț sădite în firea omenească.

De aceea să ne ferim de răutate și să urmăm cu toții calea dragostei și a slujirii frățești.

Ierom. Irineu Crăciunaș

Sfințirea bisericii din Biia

In ziua de 26 sept. 1959 a avut loc într-un cadru sărbătoresc tîrnosirea de către I. P. S. Mitropolit Nicolae a bisericii din Biia, protopopiatul Tîrnăveni. Credincioșii acestei parohii își construiră încă din 1936 o frumoasă biserică, pe care acum în ultimii ani au reușit s-o împodobească cu alese podoabe: iconostas sculptat de artistul sibian Necula și în deosebi pictura în frescă a întregii biserici, executată de pictorul sibian Ion Căzilă. Lucrarea s-a săvîrșit prin vrednicia consiliului parohial, în deosebi a epitropului Iustin Cristea și consilierului Gh. Groza.

Astăzi biserica din dealul Biei stă gătită ca o mireasă așteptîndu-și mirele, care prin dreapta sfințitoare a ierarhului și-a primit consacrarea în misiunea ei mîntuitoare de suflet.

Dimineața la ora 9,45 parohul *Gheorghe Isaiu* a rostit în fața bisericii cuvîntul de bun sosit al Ierarhului, arătînd în cuvinte simțite cum s-a ajuns la marea bucurie a sărbătorii de azi. Cuvinte alese de bună colaborare a rostit și pastorul reformat din localitate, după care *Inaltul Ierarh* a mulțumit tuturora și a trecut la slujba de sfințire a bisericii, împreună cu soborul preoților și diaconilor. Terminînd slujba afară, prin stropirea cu apă și ungerea cu untdelemn. Inaltul Ierarh întră în biserică. Intr-o cucernică rugă credincioșii au urmărit slujba de sfințire a altarului: așezarea sfintelor moaște, spălarea și miruirea altarului, îmbrăcarea lui și stropirea întregului interior cu apă sfințită. La cuvintele cu răsunet pascal „veniți de luați lumină!" credincioșii au aprins lumînări la flacăra lumînării vlădicești, sîrguindu-se să ia lumină și învățătură din slujba minunată de sfințire a bisericii.

După terminarea sf. Liturghii (în cadrul căreia a predicat P. C. Păr. vicar *Traian Belașcu*, lăudînd rîvna credincioșilor din Biia), a luat cuvîntul I. P. S. Mitropolit Nicolae *care mînecînd de la cuvîntul ce însoțea actul de înconjurare și sfințire a bisericii: „Innoiește-te, înnoiește-te noule Ierusalime, că mărirea Domnului peste tine a strălucit" a spus între altele următoarele:*

„E aproape cu neputință pentru cei ce au urmărit slujba sfîntă din acest praznic de tîrnosire a bisericii să nu-și aducă aminte de praznicul Paștilor. Nu numai cuvintele des repetate afară: „Innoiește-te, înnoiește-te noule Ierusalime", ca să nu mai vorbesc de cuvintele de la intrare: „deschideți boeri porțile..." ori de strigătul dinaintea Liturghiei: „Veniți de luați lumină" — care toate sînt luate din slujba Paștilor — nu numai aceste cuvinte ne amintesc azi de Paști, spune Inaltul Ierarh, ci — dacă am vrea să mai cităm un cuvînt din canonul Paștilor, — am spune ca și atunci: „Astăzi toate de lumină s-au umplut: și cerul și pămîntul și cele de desupt".

Invierea lui Hristos, pe care o împrospătăm azi aici prin tîrnosirea bisericii însemneze și pentru noi împreunarea sufletelor noastre în aceeaș bucurie a învierii și a biruinții asupra morții și a păcatului, în aceeaș nădejde a mîntuirii de sus și în aceeaș mîngăere care să ne înalțe sufletul tot mai sus, spre Dumnezeu.

Ca părinte mai mare al vostru nu mă pot bucura îndeajuns că aveți acum în minunate tablouri și icoane zugrăvite de pictorul Căzilă, un prilej nimerit de a învăța cît mai multe lucruri ale credinței și ale bunei purtări. Pentrucă cine învață să se deprindă de vreme cu omenia, cu ajutorarea aproapelui, nu poate rătăci în viață. Noi avem o patrie în cer, dar niciun om nu se va putea mîntui dacă aici pe pămînt nu se va sbate prin credință și fapte bune și nu va ajuta la propășirea patriei noastre de pe pămînt. „Așa să rămîneți și voi, încheie Inaltul Ierarh, împlinind în biserica parohiei voastre, sub ascultarea preotului, în colaborare cu îndrumătorii trebilor obștești, datoriile față de sufletul vostru dar și față de patria noastră scumpă de aici de pe pămînt. Amin."

La agapa din casele parohiale au vorbit: Pr. Prot. Marcovici, Pr. T. Bodogae ș. a. A încheiat serbarea *I. P. S. Sa*, felicitînd încăodată străduința preoților și a credincioșilor din Biia, care sînt un model de credincioși ai Bisericii și de buni cetățeni ai Patriei. *T. B.*

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

ANUL 107 Sibiu, 15 decembrie 1959 Nr. 47—48

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

PASTORALA
LA NAŞTEREA DOMNULUI

Nr. 9741/1959 Prez.

† NICOLAE

din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe romîne de Alba Iulia şi Sibiu şi Mitropolit al credincioşilor ortodocşi din Ardeal, Crişana şi Maramureş

Iubitului cler şi credincioşi: Har, milă şi pace de la Dumnezeu-Tatăl şi de la Domnul nostru Iisus Hristos.

„Prunc s-a născut nouă... şi se cheamă numele lui: înger de mare sfat, sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, părinte al veacului ce va să fie".
(Isaia 9, 5).

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Dăm mulţumită Părintelui ceresc că ne-a ajutat să ajungem iarăşi, în pace şi cu sănătate, luminatul praznic al Naşterii Domnului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, pe care sufletele noastre îl întîmpină primenite prin înfrînarea postului şi întărite prin puterea de viaţă dătătoare a Sf. Cuminecături.

Praznicul acesta, dragii mei, este praznicul familiei creştine. Fiecare dintre noi ne dăm silinţa, an de an, să ne apuce ajunul Crăciunului acasă. Acolo, în liniştea şi tihna căminului, aşteptăm pe colindătorii, care de cînd se revarsă de ziuă şi pînă către miezul nopţii, în pîlcuri şi stoluri, se opresc sub fereastră sau ne trec pragul casei, ca să ne aducă în cîntările lor „pe Dumnezeu, să ne mîntuie de rău", pe „Dumnezeu adevărat, soare-n raze întrupat".

A doua zi, de dimineaţă, gătiţi în veşminte de sărbătoare, ne îndreptăm cu toţii spre sfînta biserică, unde ne adăugăm familiei celei mari a credincioşilor parohiei. Sîrguim într-acolo, ca şi alte dăţi, ca să ne întîlnim cu Cel ce s-a născut, deşi-i fără de-nceput, cu Pruncul prea luminat, Cel în scutece-nfăşat şi în iesle culcat. Impreună cîntăm cu veselie străvechea cîntare pururea nouă: „Naşterea Ta, Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoştinţei...". A cunoştinţei viului şi adevăratului Dumnezeu şi a descoperirii semenului nostru în fiecare om.

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Cu opt veacuri înainte de „plinirea vremii" mîntuirii neamului omenesc, Sfîntul Prooroc Isaia, de Dumnezeu îndemnat fiind, a înştiinţat pe cei către care a fost trimis de Sus, că va veni vremea cînd cei credincioşi vor putea spune: „Prunc s-a născut nouă, un fiu s-a dat nouă, a cărui stăpînire e pe umărul lui şi se cheamă numele lui: înger de mare sfat, sfetnic luminat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, părinte al veacului ce va să fie. Şi mare va fi stăpînirea lui şi pacea lui nu va avea hotar".[1]

Aşa s-a şi întîmplat.

Acum ne-am putea întreba: De ce oare Domnul şi Mîntuitorul nostru Iisus Hristos a venit pe pămînt ca prunc? De ce n-a venit ca bărbat în puterea vîrstei? Intrebarea e la locul ei, bineştiind că la Dumnezeu toate sînt cu putinţă.

Desigur că venirea Fiului lui Dumnezeu pe pămînt, în trup omenesc, ca prunc, vrea să ne spună că Părintele ceresc aşteaptă de la noi, făpturile Sale, să ne întoarcem cu tot dinadinsul la binecuvîntata şi neprihănita stare de prunc şi să rămînem în ea cu nesmintită statornicie. Căci, dragii mei, starea de prunc e starea de nevinovăţie. Iar a fi nevinovat ca un prunc însemnează a asculta ca un prunc, a iubi ca un prunc, a fi deschis la inimă ca un prunc, a te feri de rele şi de cei răi fără să mai stai pe gînduri, ca un prunc, a te lipi de ceea ce este bine ca un prunc, a te bucura de adevăratele şi statornicele bucurii ale vieţii cum se bucură pruncul. Pruncul nu gîndeşte, pruncul simte din fire dincotro vine adiere de întremare sau suflă vifor de pierzare. Pruncul nu cumpăneşte ca cel vîrstnic, dar o nimereşte de multe ori mai bine şi mai curînd decît acesta, fiindcă sufletul lui plăpînd n-a fost încă bătut de viscolirile patimilor de tot felul, care nu-i cruţă cu lovirile lor nici pe cei buni ,cu atît mai vîrtos pe cei ce s-au prăvălit nebuneşte în vîltoarea lor. „De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi ca pruncii — a spus Domnul, cînd petrecea pe pămînt — nu veţi intra în împărăţia cerurilor".[2]

Părintele ceresc l-a trimis în lume pe Fiul Său ca prunc ca să ne înveţe că la viaţă nouă, lui Dumnezeu bineplăcută şi nouă de folos, trebuie să te naşti. Căci „de nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va intra întru împărăţia lui Dumnezeu".[3] Iar după ce te-ai născut, ca şi pruncul, trebuie să creşti. Să creşti duhovniceşte pînă la statura „bărbatului desăvîrşit",[4] despre care dumnezeiescul Apostol Pavel spune că este „plin de toată plinătatea lui Dumnezeu".[5]

Pildă în această privinţă ne este mai ales Hristos Domnul. El este chipul nostru de vieţuire după voia preasfîntă a lui Dumnezeu. Toată viaţa Lui pămîntească a fost o viaţă de ascultare. Ascultare pînă petrecea în sînul Familiei Sfinte, la Nazaret; ascultare de Dumnezeu în îndeplinirea chemării Sale de Mîntuitor al omenirii împovărate de păcate. Iisus Hristos, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat fiind de mai-nainte de veci, „s-a deşertat pe sine, chip de rob luînd (prin întrupare), făcîndu-se asemenea oamenilor şi la înfăţişare arătîndu-se ca un om. S-a smerit pe sine, făcîndu-se ascultător pînă la moarte — şi încă moartea pe cruce".[6]

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Ascultarea de care a dat dovadă Domnul şi Mîntuitorul nostru Iisus Hristos se cade să ne fie pildă, nouă, celor ce credem întru El. Pildă de ascultare a credinţei, adică de învăţătura Bisericii noastre dreptmăritoare ortodoxe răsăritene; pildă de ascultare de legiuiţii noştri ocîrmuitori bisericeşti şi cetăţeneşti şi, nu mai puţin, pildă de stăruinţă în nădejdea că toate cîte le-a rînduit Dumnezeu pentru noi, se vor împlini întru totul şi la vremea de El sorocită.

Iată, astăzi, frămîntarea prin care trece omenirea de ani de zile, s-a mai alinat. Se arată tot mai multe semne de „vreme bună". Oamenii de răspundere se caută unii pe alţii, se sfătuiesc, cumpănesc, se înţeleg întreolaltă. Popoarele lumii se bucură de unele ca acestea, căci pacea cîştigă în trăinicie. Iar odată cu acestea, sporeşte belşugul şi creşte tihna obştească.

1 Isaia 9, 5—6.

2 Matei 18, 3.
3 Ioan 3, 5.
4 Efeseni 4, 13.
5 Efeseni 3, 19.
6 Filipeni 2, 7—8.

Nădejdile noastre creştineşti se apropie de împlinirea pe care o doreşte orice om cu cuget curat. Să ne rugăm necurmat lui Dumnezeu ca silinţele spre mai bine, care se depun în zilele noastre de înţelepţii ocîrmuitori de popoare, să ne ducă de-a dreptul şi fără întîrziere la o lume fără vrajbă şi fără încăierări, fără zăngănit de arme şi fără înverşunări de neamuri împotriva altor neamuri, o lume întemeiată pe dreptate şi libertate pentru toţi oamenii, de oriunde ar fi şi din orice seminţie s-ar trage, o lume a bunei-înţelegeri şi a înfrăţirii obşteşti, o lume a păcii şi prieteniei, o lume în care să se înfăptuiască aievea solia îngereştii cîntări care a răsunat în noaptea sfîntă deasupra staulului de la Vifleem: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pe pămînt pace, întru oameni bunăvoire"![7]

Să rugăm, dar, pe Părintele luminilor, ca să aprindă în sufletele conducătorilor de popoare atîta văpaie a dragostei de oameni şi atîta înţelepciune, încît în locul armelor ucigătoare să ţină în amîndouă mîinile „arma dreptăţii",[8] căci „înţelepciunea este mai de preţ decît armele de luptă".[9] Iar noi, credincioşii Sfintei noastre Biserici, laolaltă cu toţi oamenii de bine din Patria noastră înfloritoare, Republica Populară Romînă, şi din toată lumea, să nu cruţăm nici o osteneală întru apărarea păcii, pînă cînd vom ajunge să prefacem „săbiile în fiare de plug şi lăncile în seceri".[10] Atunci „nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altui neam şi nu-şi vor mai face războaie".[11]

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Inainte de toate, Fiul lui Dumnezeu întrupat ne rămîne pentru de-a pururi pildă de urmat în dragostea faţă de Părintele ceresc şi faţă de semenii noştri. El şi-a dat viaţa pentru noi. „Şi noi, datori sîntem să ne punem sufletele pentru fraţi".[12] De la El învăţăm fără contenire şi fără greş „să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu".[13]

Dar cum să ne iubim unul pe altul?

In tot chipul de Dumnezeu încuviinţat. Mai vîrtos ne vom vădi dragostea faţă de semeni rugîndu-ne unii pentru alţii şi într-ajutorîndu-ne în săvîrşirea a tot lucrul bun.

Viaţa noastră de obşte, pe care o ducem ca credincioşi în Biserică şi ca cetăţeni ai Patriei, ca şi viaţa de familie, nu va fi legată numai prin legăturile vieţii celei după trup, ci ea va fi ţinută totdeauna închegată mai ales prin puterea rugăciunii pe care o facem unii pentru alţii. E firesc ca fiecare să se roage mai întîi pentru viaţa sa şi sufletul său, căci de ele va da seamă în faţa Dreptului Judecător şi în viaţa aceasta, şi în cea viitoare. Dar, măcar în parte, sîntem datori să dăm răspuns bun în faţa Stăpînului a toate şi pentru viaţa fraţilor noştri. Tocmai de aceea rugăciunea noastră trebuie să cuprindă în căldura ei şi familiile mai mari, în obştea cărora trăim: parohia şi Biserica întreagă, satul, oraşul şi întreaga noastră Patrie iubită. Un creştin care se roagă numai pentru sine, nu şi-a făcut datoria pe deplin, pentru că el se gîndeşte tot la ale sale — şi numai la ele — nu şi la ale fratelui său, ale de-aproapelui. Dar Sfîntul Apostol Pavel nu aşa ne învaţă, ci el ne spune: „Nu nouă să plăcem, ci fiecare din noi să facă ce este bine spre plăcerea aproapelui, spre zidirea lui. Căci şi Hristos nu Lui-şi singur a căutat să placă".[14] Şi iarăşi, Iisus Hristos cînd i-a învăţat pe ucenicii Săi să se roage, i-a învăţat să spună: „Tatăl **nostru**"... (nu: Tatăl meu), „pîinea **noastră**"... (nu: pîinea mea), „dăne-o **nouă** (nu: dă-mi-o mie) astăzi"... „şi ne iartă **nouă** (nu: numai mie) păcatele..." I-a învăţat unele ca acestea prin Rugăciunea Domnească, pentru ca nici în cea mai scurtă rugă a lor să nu-şi uite datoria faţă de fraţi.

Aşa ne învaţă şi maica noastră Biserică Ortodoxă, prin toate ale sale. Ca o mamă bună ea se roagă pentru cei sănătoşi şi pentru cei bolnavi, pentru cei ce sînt acasă şi pentru călători, pentru cei ce se bucură de îndestulare şi pentru cei lipsiţi, pentru toţi şi pentru toate. Ea cere pace şi frăţească bună sporire pentru fiii săi, pentru poporul său, pentru Patria credincioşilor ei şi pentru toată lumea, după cuvîntul Sfîntului Apostol Pavel, care ne porunceşte să facem rugăciuni „pentru toţi oamenii... căci aceasta este lucru bun şi primit înaintea lui Dumnezeu".[15] Aşa face Sfînta noastră Biserică prin rugăciunile preoţilor şi aşa-i învaţă să facă pe toţi credincioşii.

La rugăciune, cade-se să adăugăm fapta cea bună. Mai ales ea este mărturia dragostei ce o purtăm aproapelui nostru. Vremea noastră — vreme de înaintare pe toate tărîmurile de strădanie omenească — ne cere mai ales fapte de frăţească ortăcire la împlinirea îndatoririlor obşteşti, de chibzuită întovărăşire la săvîrşirea lucrărilor de pe ogoare şi la toată treaba cea bună, folositoare poporului nostru harnic şi ţării noastre dragi. Cu dreptate zice Cartea Sfîntă: „Mai fericiţi sînt doi laolaltă decît unul, fiindcă au răplată bună pentru munca lor. Căci dacă unul cade, îl scoală fratele lui. Dar vai de cel singur care cade şi nu este altul care să-l ridice!"[16]

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Impreună-lucrător al bucuriei voastre făcîndu-mă, după cuvîntul Apostolului, Vă îndemn cu părintească stăruinţă: Staţi tari în credinţa faţă de Sfînta noastră Biserică şi faţă de Patrie. „Toate să le faceţi fără de cîrtire şi fără de îndoială, ca să fiţi fără prihană şi curaţi, fii nevinovaţi ai lui Dumnezeu... ţinînd cuvîntul vieţii, ca să-mi fie spre laudă în ziua lui Hristos, că nu îndeşert am alergat, nici îndeşert m-am ostenit"[17] învăţîndu-vă lucrurile lui Dumnezeu.

Dorindu-vă cu părintească dragoste să petreceţi în pace, cu sănătate şi bucurie, praznicul luminat al Crăciunului, Anului Nou şi Bobotezii, vă împărtăşesc arhiereştile mele binecuvîntări.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl şi împărtăşirea Sfîntului Duh să fie cu voi cu toţi!

Dată în reşedinţa Noastră mitropolitană din Sibiu, la Praznicul Naşterii Domnului din anul 1959.

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor.

† **NICOLAE**
arhiepiscop şi mitropolit

7 Luca 2, 14.
8 II Cor 6, 7.
9 Eclesiast 9, 18.
10 Isaia 2, 4.
11 Loc. cit.
12 I Ioan 3, 16.
13 I Ioan 4, 7.
14 Romani 15, 1—3.
15 I Tim. 2, 1—4.
16 Eclesiast 4, 9—10.
17 Filipeni 2, 14—16.

Pentru dezarmare

Propunerea Guvernului Sovietice, făcută în septembrie 1959 la O.N.U. de N. S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., de a se purcede la o dezarmare totală şi generală a fost primită cu mare însufleţire. Nu numai popoarele, care luptă pentru pace, ci şi şefii guvernelor o socotesc ca o propunere de mare însemnătate, care poate duce la o înţelegere generală pentru scăparea omenirii de război şi stabilirea unei păci universale şi veşnice. In felul acesta Uniunea Sovietică se află mereu în fruntea luptei pentru pace şi pentru rezolvarea prin tratative paşnice a tuturor problemelor dintre state şi popoare.

Popoarele întotdeauna au urît războiul şi au iubit pacea. Războiul aducea mari suferinţe pentru popor şi îmbogăţire pentru speculanţi. Ultimele două războaie mondiale au adus atîtea distrugeri şi suferinţe, încît după al doilea război mondial toate popoarele se aşteptau să se statornicească o pace îndelungată pe pămînt. Dar proprietarii fabricilor de armament şi alţi profitori ai războiului din ţările capitaliste nu se puteau împăca cu gîndul că îşi vor închide fabricile şi nu vor mai cîştiga miliarde din fabricarea armelor morţii. Ei nu se împăcau nici cu gîndul că socialismul este acum construit de multe popoare, care arată tuturor oamenilor muncii din toate ţările că muncitorii pot să-şi făurească o viaţă mai bună singuri şi să scape astfel de exploatarea capitalistă. De aceea ei şi-au făcut socoteala să îngenunche şi să nimicească lagărul socialist, să întoarcă popoarele socialiste înapoi în lanţul robiei capitaliste.

Pentru a-şi împlini acest ţel, ei au deslănţuit cursa înarmărilor şi războiul rece, crezînd că vor speria popoarele socialiste prin ameninţări sau le vor supune prin război.

„Socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din tîrg" — zice înţelepciunea poporului. Aşa a fost şi aici. Popoarele, care-şi construiesc viaţa cea nouă, în frunte cu Uniunea Sovietică, nu vor să se întoarcă la ce a fost şi ştiu să-şi apere cuceririle. Cum s-ar putea ca poporul, care a ajuns stăpîn al fabricilor, al pămîntului, al bogăţiilor ţării, să accepte să dea înapoi fabricile şi uzinele vechilor proprietari şi pămîntul vechilor moşieri? Aşa ceva nu se poate întîmpla. Poporul stăpîn în ţara sa vrea şi poate să-şi apere stăpînirea împotriva oricăror uneltiri. Lagărul socialist, puternic şi unit, poate să dea un răspuns nimicitor oricui ar îndrăzni să atenteze la independenţa sa. Astăzi, nu numai în ştiinţă şi tehnică, ci şi ca forţă militară

Sărbătorirea prieteniei Romîno-Sovietice

In fiecare an — între 7 octombrie şi 7 noiembrie — poporul nostru sărbătoreşte „Luna Prieteniei Romîno-Sovietice". In cursul acestei luni, prin manifestări de bucurie, noi ne exprimăm admiraţia faţă de propăşirea care caracterizează viaţa cea nouă, socialistă, a popoarelor marii Uniuni Sovietice şi le arătăm recunoştinţa noastră frăţească pentru ajutorul dat înainte cu 15 ani la eliberarea ţării de sub jugul fascist, precum şi de-atunci încoace, fără contenire şi fără precupeţire, ca să asigurăm propăşirea propriei noastre Patrii.

Luni 12 octombrie a. c., în vremea amiezii, o astfel de serbare de bucurie şi cinstire a prieteniei romîno-sovietice a avut loc la Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu, în faţa slujitorilor centrului mitropolitan al Ardealului, a ostenitorilor Institutului, a preoţilor aflaţi la cursurile de îndrumare şi a studenţilor teologi.

In prezidiul adunării au luat loc: I. P. S. Mitropolit NICOLAE al Ardealului, P. C. Vicar arhiepiscopesc Traian Belaşcu, reprezentantul Departamentului Cultelor, P. C. rector Dr. S. Vlad, etc.

Serbarea a început cu Imnurile de Stat ale Uniunii Sovietice şi Republicii Populare Romîne, executate de corul studenţilor teologi sub diriguirea P. C. prof. Gh. Şoima.

Deschizînd serbarea, P. C. rector Dr. S. Vlad a arătat că legăturile romîno-ruse în trecut au fost pe cît de statornice, pe atît de strînse şi de folositoare poporului romîn. Cu ajutorul Rusiei s-a făcut unirea Ţărilor Romîne, ne-am cucerit independenţa faţă de Poarta otomană, am respins în cursul primului război mondial cotropirea nemţească, iar datorită Uniunii Sovietice, după al doilea război mondial am scuturat jugul fascist şi am purces pe calea înăuririi Patriei socialiste. Din pricina claselor guvernante de altădată, prietenia noastră tradiţională cu marea ţară vecină de la Răsărit a fost întreruptă în perioada dintre cele două războaie mondiale. Acum, nu vom mai îngădui sub nici un motiv ca această prietenie, scumpă nouă, să slăbească, ci dimpotrivă, cu toate puterile noastre vom contribui la cimentarea şi adîncirea ei.

P. C. rector a dat apoi cuvîntul P. C. prof. Dr. Grigorie Marcu, spre a arăta contribuţia largă adusă de Uniunea Sovietică la apărarea şi întărirea păcii popoarelor. Intrînd în dezvoltarea conferinţei întitulată: „Increderea şi prietenia între popoare, condiţii pentru destinderea încordării internaţionale şi pentru coexistenţa paşnică a statelor", a început prin a arăta frumuseţea şi înfăţişările prieteniei dintre popoare şi oameni. Prietenia este o manifestare a dragostei faţă de semeni şi se întemeiază pe încredere. Credincioşii creştini sînt datori să iubească pe toţi oamenii, cu atît mai vîrtos pe cei ce ne fac bine. Năzuinţa spre prietenie e veche. Popoarele totdeauna au tins spre prietenie, pace şi bunăvoire, dar s-au amestecat la mijloc forţe întunecate, care au înveninat de repetate ori raporturile dintre ele. Astăzi, prietenia dintre oameni şi popoare suferă din cauza „războiului rece", adică a actelor de învrăjbire pe care le săvîrşesc anumite cercuri monopoliste imperialiste aţiţătoare la un nou război. Impotriva acestora se ridică frontul apărătorilor convinşi şi neînvinşi ai păcii, în frunte cu marea Uniune Sovietică.

De mai bine de zece ani durează lupta aceasta măreaţă şi grea pentru apărarea şi întărirea păcii. In tot acest timp, Uniunea Sovietică n-a contenit a arăta că nu există neînţelegere internaţională care să nu poată fi stinsă pe cale de tratative, prin bună-înţelegere; că trebuie frînată cursa înarmărilor; că trebuie încetate experienţele cu armele nucleare; că trebuie eliberate uriaşele fonduri care se cheltuiesc astăzi pentru înarmări, spre a fi puse în slujba creşterii nivelului de trai al maselor muncitoare. De curînd, cu prilejul istoricei vizite făcute în Statele Unite ale Americei, unde a fost invitat de Preşedintele Eisenhower, DI NICHITA HRUŞCIOV, Preşedintele Consiliului de Miniştri al Uniunii Sovietice, în plină adunare generală a Organizaţiei Naţiunilor Unite, a prezentat planul de uriaşă însemnătate al dezarmării generale şi totale controlată. Să prefacem tancurile în tractoare, tunurile în treierătoare, întreaga putere atomică să o punem numai în slujba unor scopuri paşnice! — aceasta este esenţa generoasei propuneri sovietice.

Uniunea Sovietică se află în fruntea cuceririlor ştiinţei vremii noastre, pătrunzînd în cosmos cu sputnicii şi rachetele ei. Aceste cuceriri, ea le pune în slujba păcii şi prieteniei, în slujba coexistenţei paşnice a celor două sisteme: socialist (care merge din biruinţă în biruinţă) şi capitalist (care e în vădit declin).

A încheiat arătînd care sînt datoriile clerului şi credincioşilor în etapa actuală a luptei pentru apărarea şi consolidarea păcii.

După conferinţă, corul studenţilor teologi a cîntat Imnul Federaţiei Mondiale a Tineretului Democrat.

A luat cuvîntul, în încheiere, I. P. S. Mitropolit NICOLAE al Ardealului, spunînd în rezumat următoarele:

Praznicul care ne-a întrunit astăzi în această sală s-a adăugat praznicelor pe care le-am mai petrecut laolaltă aici, cu diferite prilejuri de bucurie. Părintele rector Vlad şi Părintele Marcu v-au arătat cu vorbă limpede pricina pentru care s-a săvîrşit praznicul acesta însufleţit: este prietenia noastră cu marele popor sovietic. Prietenia aceasta nu e nouă. Ea este veche dacă o privim îndărăt, în timp, şi sînt încredinţat că veche şi mai veche va apărea celor ce o vor privi în viitor, fiindcă temeiurile întăririi şi adîncirii acestei prietenii sînt numeroase şi sînt trainice. Despre aceste temeiuri profesorii amintiţi v-au vorbit răspicat şi documentat, iar studenţii noştri teologi, laolaltă cu preoţii cursişti, au subliniat adevărul spuselor lor şi prin însufleţite cîntări, şi prin aplauzele calde.

Noi ne-am adunat astăzi aici ca să ne mărturisim încă odată prietenia ce o purtăm vrednicelor popoare ale Uniunii Sovietice. Această prietenie ne este dragă pentru că dragă ne este pacea, pentru că iubim viaţa, pe care popoarele sovietice le apără şi le face să propăşească. Evanghelia Domnului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos ne învaţă să preţuim pacea şi să ne străduim pentru apărarea şi întărirea ei. Tot ea ne îndeamnă să trăim în prietenie şi bunăvoire cu toţi oamenii. Cu atît mai vîrtos vom fi deci prieteni cu cei ce — ca şi noi — luptă pentru pace în lume şi pentru prietenie între popoare.

Inalt Prea Sfinţia Sa a încheiat felicitînd pe profesori şi pe studenţi pentru începutul sărbătoresc pe care l-au făcut praznicului de-o lună de zile a prieteniei romîno-sovietice şi le-a împărtăşit tuturor arhiereşti binecuvîntări.

Cei prezenţi au aplaudat călduros cuvîntul I. P. S. Sale, ca şi celelalte puncte din program, manifestînd călduros pentru prietenia romîno-sovietică.

După ce a stat de vorbă cu cei prezenţi, petrecut cu Imnul arhieresc, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a părăsit sala de festivităţi, împreună cu cei ce au fost de faţă la această adunare însufleţită.

REDACŢIA

---

lagărul socialist este destul de înaintat şi puternic ca să ţină la respect pe aţiţătorii la război din Apus. Rachetele sovietice, dintre care una a ajuns în lună, alta a înconjurat luna, etc., pot lovi cu precizie orice punct de pe globul pămîntesc. Un război atomic ar aduce mari distrugeri, neînchipuit de mari. Statele socialiste nu vor război, ele nu vor ca popoarele să fie împinse într-o prăpastie groaznică, ci vor pace, ca în pace să se muncească pentru bunăstarea şi fericirea tuturor. In statele socialiste nu există fabricanţi şi alte cercuri, care să fie interesate în cîştiguri de pe urma armamentului şi a războiului. Dimpotrivă oamenii muncii, care sînt stăpîni peste bogăţiile ţărilor lor, au interesul ca toate aceste bogăţii să nu fie îndreptate spre producţia militară, ci spre producţia de pace. De aici lupta consecventă pentru pace a ţărilor socialiste şi a oamenilor muncii de pretutindeni.

După vizita istorică a lui N. S. Hruşciov în S.U.A. şi după discuţiile ce se duc la O.N.U. şi la diferite întîlniri şi conferinţe, sînt semne de destindere, care dau nădejdi că se vor face paşii necesari pe calea dezarmării şi coexistenţii paşnice între ţări cu orînduiri politice şi sociale deosebite.

Popoarele vor trăi în pace şi toată munca oamenilor va fi pentru bunăstare şi lumină. Din tancuri se vor turna tractoare, din tunuri se vor face pluguri. Avioanele nu vor transporta bombe, ci vor transporta oameni, bunuri, care să facă viaţa mai frumoasă. Energia atomică, nu va mai ameninţa cu nimicirea, ci va fi folosită pentru viaţă. Şi popoarele nu vor mai deprinde meşteşugul războiului, ci numai meşteşugurile păcii.

Fii binecuvîntată zi a păcii veşnice, căci tu eşti voită de Dumnezeu şi dorită de toate popoarele pămîntului! Tu eşti cea mai scumpă ţintă a sutelor de milioane de oameni, care muncesc şi luptă ca să te vadă luminoasă cu o zi mai de vreme!

Telegraful Romîn

MAGII

Cîteva zile după naşterea lui Iisus, la poarta dinspre răsărit a cetăţii Ierusalimului se iviră trei drumeţi străini, înaintînd încet în pasul domol şi cumpănit al cămilelor. Era spre seară. Soarele plecat spre apus îşi trimitea ultimul mănunchi de raze, care se reflectau în scînteieri pe podoabele şeilor aurite.

Intraţi în cetate, drumeţii se îndreptară spre palatul regelui Irod, fără să ia în seamă gloata curioşilor care îi urma de-aproape.

Ajunşi în faţa palatului regesc, cămilele se opriră, îngenunchind. Drumeţii păşiră pe grumazul animalelor blînde şi în clipa următoare picioarele lor atinseră lespezile de piatră din drum. Soldatul de pază îi privi un răstimp mirat, apoi strigă: Salustin!

După cîteva clipe sub boltitura uriaşă a porţii se ivi silueta unui ofiţer. Acesta îşi purtă privirea peste străini şi întrebă:

— Pe cine căutaţi?

continuare în pag 4

— Pace ție prietene! răspunse domol unul dintre drumeți, înclinîndu-și fruntea ușor. Sîntem străini veniți de departe și dorim să ne înfățișăm regelui Irod.

— Acum? La oră atît de tîrzie?! Și ce aveți cu regele?

— Vrem să ne spună nouă, unde este cel ce s-a născut acum, noul împărat al iudeilor?

Ofițerul îl privi uluit.

— Noul împărat al iudeilor? Eu nu cunosc alt împărat, decît pe Irod!

— Se poate, dar noi am văzut steaua lui la răsărit și am venit să-l căutăm și să ne închinăm lui.

Ofițerul rămase gînditor. Să-i refuze? Nu putea. Străinii prea erau impunători. Ținuta lor demnă și veșmîntul bogat îi dau să înțeleagă că sînt din neam ales, poate chiar regi. Acest bătrîn, cu înfățișare atît de atrăgătoare, îi vorbește despre un nou împărat. Ori-cum, ar fi bine să-l întrebe pe Irod. El poate știe ceva. Mai rămase gînditor o clipă, apoi răspunse:

— Așteptați puțin și veți primi răspunsul regelui.

Ofițerul plecă. Drumeții rămași în așteptare scoaseră de la oblîncul șeilor trăistile cu grăunțe și le atîrnară de gîtul cămilelor. Și în timp ce cămilele rontăiau mulțumite, ei se întoarseră cu fața spre răsărit, șoptind o rugăciune.

Peste puțin, ofițerul se reîntoarse și apropiindu-se de drumeți, le zise:

— Veniți cu mine. Regele vă așteaptă. Iar tu, Corneliu, continuă ofițerul, adresîndu-se unui soldat, grijește de cămile.

Trecuți prin foișorul larg, drumeții conduși de ofițer, urcară cîteva scări și în curînd se pomeniră într-o sală mare mobilată cu lux oriental. Intre stîlpii de marmoră, pe care se sprijinea boltitura, atîrnau cîteva candelabre uriașe de aur, care răspîndeau o lumină puternică.

Drumeții priviră în jur... In față era așezat tronul regal, tixit cu podoabe și de ambele părți ale tronului se vedeau statuile zeilor Jupiter și Marte, cu altarele pentru jertfă.

— Așteptați aici, le șopti ofițerul. Dar abia mîntui vorba, cînd perdelele din spatele tronului se desfăcură și în fața lor apăru regele Irod. Drumeții înaintară cîțiva pași spre tron, apoi se închinară adînc.

— Fii salutat, mărite rege!

— Fiți bineveniți! Dar rogu-vă, apropiați-vă... și tălmăciți-mi pricina venirii voastre la Ierusalim. După înfățișare vă socotesc a fi drumeți din țări îndepărtate și nu pot să mă mir îndeajuns de venirea voastră pînă la noi.

— Sîntem cum spui, mărite rege, străini din țări îndepărtate — vorbi cel mai bătrîn dintre drumeți — iar pricina venirii noastre la tine este că dorim să ne spui nouă unde este cel ce s-a născut acum de curînd, noul împărat al iudeilor?!

— Ha! Noul împărat al iudeilor!? — spuse Irod încrețindu-și fruntea. Eu nu știu alt împărat decît pe August Cesarul! Iar rege sînt eu!

— Impăratul despre care vorbesc s-a născut acum de curînd și noi credem că tu, rege fiind, vei ști să ne spui nouă unde să-l căutăm.

— Nu știu! Dar tu cine ești moșnege? și de unde știi că s-a născut? Răspunde!

Străinul își netezi cu degetele tremurătoare barba căruntă și oftă.

— Eu sînt Melchior de la fluviul Gange. Țara mea e departe, mărite rege, iar faptul că am pornit la drum atît de lung a fost voința lui Dumnezeu care mi-a zis: Bucură-te Melchior, că ție îți este dat să-l vezi pe Mesia și să-i fii mărturie lui! Acelaș glas divin mi-a spus că pornind la drum voi întîlni alți doi bărbați, care vin din alte colțuri ale lumii, cu aceeași menire. Atunci eu fără preget am pornit la drum și am venit mereu pe urma unei stele luminoase. In drumul meu i-am întîlnit pe cei doi bărbați — care aveau aceeași menire și iată-i... mărite rege, ei îmi sînt mărturie.

Străinii înclinară din cap tăcuți. Irod se întoarse spre ceilalți și întrebă:

— Dar voi cine sînteți? și cum ați ajuns aici? Răspunde tu!

— Eu sînt Gașpar Thesalianul și am pornit la drum mînat de acelaș glas divin. Călăuzit de steaua luminoasă, i-am întîlnit pe aceștia doi. Și-acum... iată-ne în fața ta mărite rege.

Irod arătă cu mîna spre al treilea.

— Tu?!

— Eu, Egipteanul Balthazar! Aceștia doi ți-au spus ce întîmplare i-a adus la tine. Acelaș lucru — dacă vrei — pot să ți-l spun și eu.

Irod se tulbură. Ii privi pe străini cu ochi iscoditori și, după o clipă de gîndire, reluă:

— Tu, Melchior, spuneai că nou născutul este împărat al iudeilor.

— Așa am spus, mărite rege, căci noi așa îl știm și așa trebuie să fie!

— Nu mă îndoiesc cîtuși de puțin în cele spuse de voi și cuvintele voastre mă neliniștesc. Nu pentru altceva, dar... aș vrea să vă fiu de ajutor întru aflarea noului născut. Dar cum?! O, zei! Știu că iudeii îl așteaptă de multă vreme pe Mesia. Poate acesta va fi cel nou născut. Și dacă Mesia este împărat al iudeilor, ei vor ști desigur unde trebuie să se nască. Da-da, nu încape nici-o îndoială! Ei știu! Trebuie să știe!

Irod începu să se plimbe agitat. Și în timp ce în colțul buzelor i se ivi un zîmbet fugar, strigă:

— Pompei!

Centrionul apăru. Își ridică mîna în semn de salut și rămase așa, înțepenit.

Irod continuă: — Ia-ți de grab soldați și mergi la Arhierei. Eu îi aștept, acum în ceas de noapte. Spune-le Pompei, că asta e porunca regelui! Iar voi, prieteni — se întoarse spre străini — ședeți. Cărturarii vor veni curînd și vom vedea ce ne vor spune. Centurionul pleacă. In curînd pe lespezile de piatră din fața palatului răsunară pașii grei ai soldaților romani, care mergeau să îndeplinească porunca regelui.

Irod rămase cufundat în gînduri. Uneori își ridica mîna la frunte și începu să se plimbe nerăbdător. Intr-un tîrziu se întoarse spre drumeți și zise:

— Voi fiecare amintiți de cîte o stea care v-a călăuzit. Spuneți-mi mie, ce s-a făcut această stea miraculoasă?

Bătrînul Melchior își ridică spre Irod privirea ochilor limpezi și răspunde:

— Călăuziți de steaua luminoasă am ajuns la hotarele Iudeii. Sosiți aici, steaua s-a ascuns. Noi știam că Ierusalimul este cetate împărătească și nădăjduiam că vom afla copilul aici. Și-apoi credeam că tu, rege al iudeilor fiind, vei ști să ne spui nouă unde să-l căutăm. Pentru asta am venit la tine. Iată adevărul.

— Cred, cred! V-am spus doar ,că nu mă îndoiesc în adevărul spuselor voastre. Și îmi pare nespus de rău că eu nu știu despre noul născut nimic. Dar vă jur pe toți zeii, că voi face totul, pentru a vă fi de ajutor întru aflarea lui. Dar iată, s-aud venind... Vor fi cărturarii. Ei ne vor spune.

De-afară se auzi zgomot de pași și peste puțin, o ceată de bărbați iudei întrară. Ajunși în fața tronului, se închinară adînc, iar unul care sta mai în față, zise:

— Fii binecuvîntat, în numele lui Iahve! Tu ne-ai chemat și am venti să-ți împlinim porunca. Spune-ți dorința, mărite rege, și noi ne vom da silința s-o împlinim.

— Priviți!... răspunse regele, arătînd cu mîna spre drumeți. Acești străini, veniți din țări îndepărtate, m-au rugat să le spun unde este cel ce s-a născut acum, noul împărat al iudeilor. Ei au venit să-l caute aici, călăuziți de-o stea minunată. Eu nu știam ce să le spun. Știam însă atît, că iudeii îl așteaptă de multă vreme pe Mesia. Poate acesta va fi noul născut. Și v-am chemat pe voi, bărbați fruntași ai neamului Israel, și pe tine Ioazar, preot ales al lui Iahve și înțelept tîlcuitor al vechilor scripturi, să ne spuneți nouă, unde este să se nască Mesia?!

Cărturarii își îndreptară spre străini ochii plini de mirare și începură să șoptească. Irod așteptă un răstimp, plimbîndu-se nerăbdător, apoi strigă, aprins de mînie:

— Mai repede! Aștept răspunsul!

Ioazar își ridică mîna încet, în semn că vrea să vorbească. Șoaptele conteniră și Ioazar începu:

— Sînt gata cu răspunsul, mărite rege. Află dar, că Mesia are să se nască în Betleemul Iudeii.

Irod făcu ochi mari.

— In Betleemul Iudeii? Și de unde știi tu, că acolo trebuie să se nască?

— Știu, mărite rege, fiindca este scris la profetul: „Și tu Betleeme, pămîntul Iudei, cu nimic nu ești mai mic între povățuitorii Iudeii, pentrucă din tine îmi va ieși mie povățuitor, care va păstori poporul meu Israil".

Irod păli. Își purtă peste cărturari privirea ochilor tulburi și întrebă:

— Voi, ceilalți, ce spuneți?

— Așa spunem și noi, mărite rege!

— Ei, bine dar, atît am vrut să știu, și acum puteți să mergeți.

Cărturarii plecară. Irod se îndreptă spre străini și forțînd un zîmbet, le zise:

— Ați auzit, prieteni, că locul unde are să se nască Mesia este Betleemul Iudeii. Porniți deci fără zăbavă la drum. Căutați cu de-adinsul pruncul nou născut și aflîndu-l, veniți și-mi dați de știre, pentruca să merg și eu să mă închin lui. Un soldat de-al meu va merge cu voi pînă la poarta cetății și vă va arăta drumul spre Betleem. Mergeți în pace! Și nu uitați, la reîntoarcere să veniți pe la mine.

Irod se retrase. Drumeții conduși de ofițer părăsiră sala și după cîteva clipe, se pomeniră iarăși în drum.

Ieșiți din curtea palatului, drumeții încălecară și conduși de soldatul roman, se îndreptară spre poarta cetății. Ajunși aici, unul dintre soldații de pază întinse sulița înainte, strigînd:

— Stai! Cine ești?

— Soldat roman! răspunse călăuza.

— Dar aceștia ce caută aici? Nu cumva sînt drumeții care au intrat aseară în cetate pe poarta de lîngă „scăldătoarea oilor"?!

— Ei sînt. Dă-le drumul să meargă. Sînt prieteni de-ai regelui.

— Cu atît mai bine. Incaltea nu mai trebuie să-l anunț pe ofițerul de gardă. Tu mergi cu ei?

— Nu! Eu am poruncă de la Irod, să le arăt drumul ce duce spre Betleem.

— Treceți! sfîrși soldatul de pază, ridicînd sulița.

Ieșiți de sub porți, călăuza arătă cu mîna spre apus și în clipa următoare cămilele o luară sprintene la drum.

Prot. S. Truția

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar